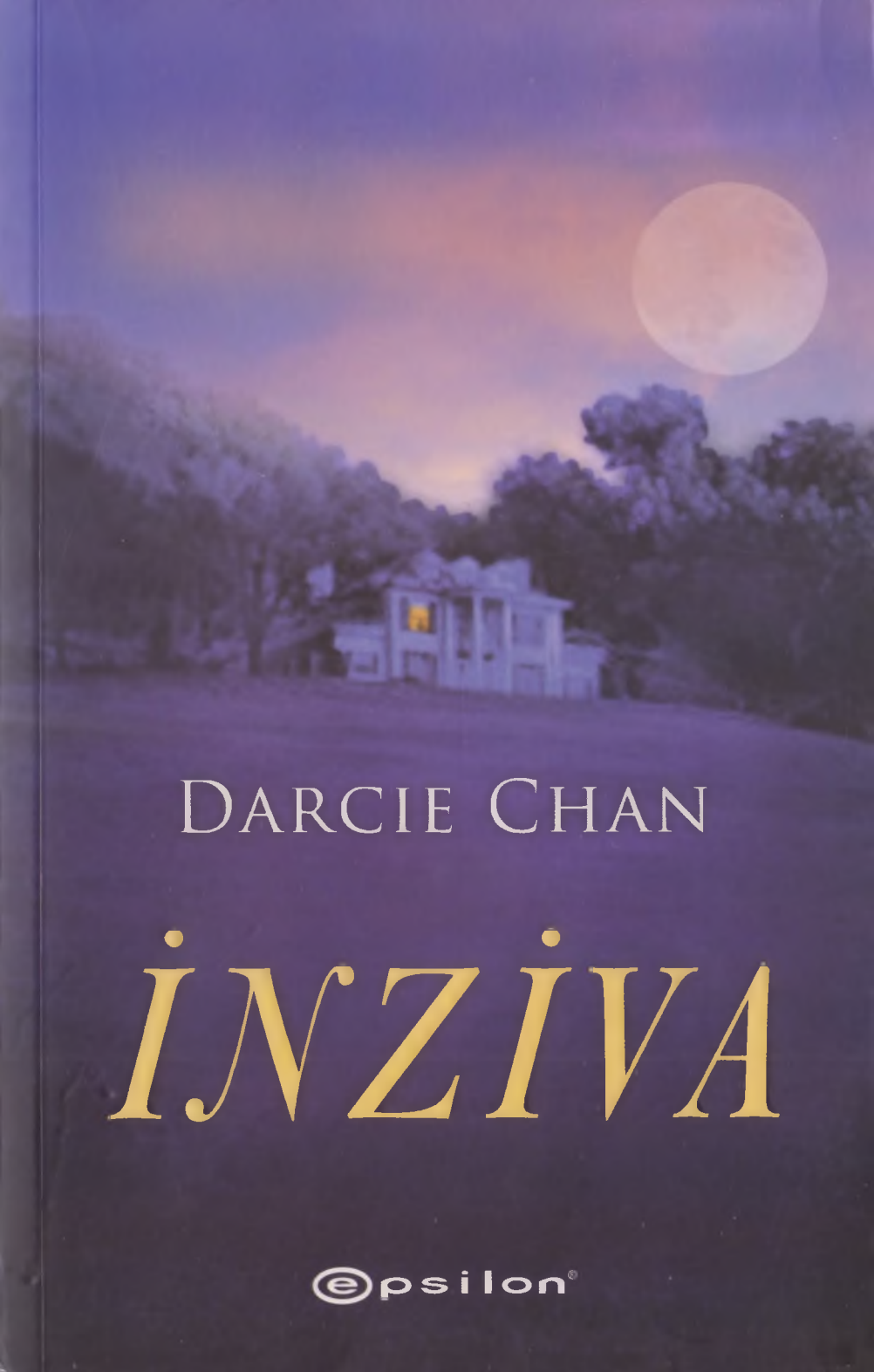

A book cover with a purple and blue gradient background. In the upper right, a large, glowing full moon is visible. Below it, a dark, silhouetted landscape features a house with a single lit window, surrounded by trees. The overall mood is mysterious and atmospheric.

DARCIE CHAN

INZIVA

epsilon®

Kötü kalpli kocası tarafından uğradığı şiddet sonucunda görünümünde kalıcı hasar kalan ve tüm hayatı boyunca ciddi anksiyete bozukluğu yaşayan dul Mary McAllister, yetmişten fazla yıldır tüm vaktini mermer köşkünün penceresinin önünde, Vermont, Mill River halkını izleyerek geçirir ve asla evinden dışarı çıkmaz. Dışarıdaki dünyayla bağlantısı çok azdır: posta, televizyon, gazete ve kasabaya bakan yatak odasının penceresi. Aşırma huyu olan papaz, hırslı hemşire ve kasabanın “deli” si, Mary’yi gören nadir insanlardandır.

Kasaba sakinleri için beyaz mermer köşk ve içinde yaşayan bu yaşlı kadın her zaman gizemli olmuştur. Hatta bazı kasabalılar, kadının cadı olduğunu düşünür. Herkesin, hatta kasabaya yeni taşınanların bile merak ettiği bu kadının, yalnızca papazın bildiği büyük bir sırrı vardır. Ve bu sır açıklandığı zaman herkesin hayatı değişecektir.

“Darcie Chan, bu ilk romanında yeteneğini konuşturmuş... Toplumu bir arada tutan sevgi ve cömertlikle ilgili rahatlatıcı bir roman.”

—*Kirkus Reviews*

“Kitabı okurken gerçekten elinizden bırakamayacaksınız.”

—*IndieReader*

instagram.com/EpsilonYayinevi

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

₺25

İNZİVA

Orijinal Adı: The Mill River Recluse
Yazarı: Darcie Chan
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Mert Doğruer
Editör: Yağmur Yavaş
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Kasım 2015

ISBN: 978-605-173-073-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

Türkçe Yayın Hakkı: Anatolialit Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

İnziva

Darcie Chan

Çeviri
Mert Doğruer

©psilon®

Kocam Tim'e, oğlum Gavin'e, aileme ve olağanüstü insan, öğretmenim ve "öteki annem" ve sevgili arkadaşım Ruth Uyesugi'ye...

BİRİNCİ KISIM

Karanlıktan korkan bir çocuğu kolaylıkla affedebiliriz. Hayatın gerçek trajedisi ise erkekler ışıktan korkunca belirir.

—Plato

Birinci Bölüm

Mary McAllister, yatak odasındaki cumba penceresinden dışarıya bakarken o gecenin son gecesi olacağını biliyordu.

Dışarıda, şubatin karanlığına Mill River kasabasının ışıkları karışıyordu. Kalın kar taneleri yatak odası penceresinin önünden akıp geçiyordu. Yalnızca kasabaya ismini veren Mill Nehri bu beyaz örtüden kendini kurtarabilmişti. Ortasındaki donmamış siyah bölüm, yılan gibi kıvrılarak uykudaki kasabanın kenarında akıyordu.

Mary sol eliyle yanına, yatağa kıvrılmış olan büyük siyam kedisini okşadı. Sağ eliyle, birkaç tel düz beyaz saçını kulağının arkasına attı. Mary'nin biri berrak mavi, öteki bulanık gri olan gözleri dışarıdaki fırtınaya odaklanmıştı.

Yaptığı öğrenildiğinde hakkında ne düşünüleceğini merak etti.

Yatak odası karanlıktı ama kasabadan yukarı sızan ışıklar, yaşlı yüzünün camda silik bir yansımasının oluşmasına yetiyordu. Mary gören gözüyle kendine baktı. Solgun ve

cılız yüz, adeta ölümün karbon kâğıdıyla oluşturulmuş bir örneğiydi.

Uykuya dalıp dalıp uyanıyordu, birkaç dakikada bir karnındaki acı onu ayıltıyordu. Sonunda, eli titreyerek ya-tağının yanındaki hap şişesine ve su bardağına uzandı. Çok güzel bir geceydi, sessizlik onu sakinleştiriyordu.

Mary hapları eline döktü, ikişer üçer, hepsini suyla yuttu. Bu dünyayı kar taneleri uçuşurken huzur dolu bir yalnızlık içinde terk edecekti. Bunu acıları dayanılmayacak raddeye gelmeden, zihinsel becerileri tamamen kaybol-madan, kendi rızasıyla göçüp gidemeyecek hale düşmeden yapacaktı.

Michael'ı düşündü. Papaz, söz verdiği gibi gitmişti ama Mary onun o papaz evinde hâlâ uyanık olup olmadığını merak etti. Ertesi gün bulacaktı Mary'yi. Mary, papaz için zor olacağını biliyordu ama nasıl olsa kaçınılmaz olan için kendini hazırlamıştı. İkisi de hazırды.

Yine de, ölümün getirebileceklerinden korkuyordu.

Kocasını tekrar görecekti miydi? Mary'nin bakışları, ya-tak odasının loşluğunda, bürosunda duran bir heykelciğe odaklandı. Siyah mermerden oyulmuş zarif bir attı bu. Patrick'i, Mary'nin babasının çiftliğine geldiğinde onu ilk kez görüşünü ve ardından yaşanan dehşeti düşündü.

Bir ürperti gelince zihnini Patrick yerine babasına odaklanmaya zorladı. Babasının oval pistte durduğunu, şapkasının alnından geri atılmış halini, genç atlara nezaket öğretişini hatırladı. Adamın içten kahkahası hâlâ kulakla-rındaydı.

() anda bile, yetmiş yıldan fazladır dul olmasına rağ-men Patrick'ten korkuyordu ama babasını tekrar görebil-

meyi çok isterdi, hatta büyükbabasını da. Belki de çok geçmeden görecekti.

Mary yanındaki Sham'in tüylü kafasına dokundu, kedi uykusunda ince bir mırıltı çıkararak patilerini kıvırdı. Michael onun için iyi bir ev bulacağına söz vermişti. Mary'nin bundan hiçbir şüphesi yoktu, içi rahattı. Bu sadık yoldaşına veda sözcüklerini şefkatle fısıldarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Sham'e sessizce kaç tane canı kaldıysa o kadar mutlu yaşam diledi ve o son, ağır uykunun kollarına teslim olmayı bekledi.

Mill River kasabasında birkaç kişi daha uyanıktı. Polis memurları Kyle Hansen ve Leroy Underwood bir saati aşkın süredir devriyedeydiler. Departmanlarının eski Jeep Cherokee'si yeni yağmış karın içinde süzülerek kasabanın etrafındaki kırsala doğru ilerliyordu. Yollarda mahsur kalmış motorcular olup olmadığını kontrol ediyorlardı ama yollar bomboştı. Halkın çoğu bu fırtınada evlerinde kalacak kadar mantıklıydı. Mill River'daki çoğu akşam gibi bu akşam da, kar fırtınasına rağmen, olaysız geçiyordu.

Leroy sıkılmıştı. Yolcu koltuğunda kıpırdandı, gözlerini kısarak pencereden dışarı baktı. Düz, açık kumral saçları vardı —Kyle'a göre, üniforma giyen bir adam için bu saçlar fazla uzundu. Leroy'un yüzünün normal duruşunda ağzı açık, şaşkın bir ifade vardı, omuzları normal insanınkilerden daha yuvarlaklı. *Tanrım, diye düşündü Kyle, yoldan geçen biri görse arabaya orangutan aldığını sanabilir.*

Leroy gözlerini pencereden çevirdi, neredeyse tamamen boşalmış çikolatalı donut kutusuna göz attı.

“Sonuncusunu yesem olur mu?”

“Ye,” dedi Kyle. “Bayatlar zaten, biliyorsun.”

Bu bilgi Leroy’un umurunda olmadı. “Kasabada bir tur daha atalım mı, ne dersin?” diye sordu ağzı doluyken.

Kyle ona bir bakış attı, omuz silkti.

Leroy donutın son lokmasını ağzına tıktı, sonra termosu açmaya çalıştı. Yokuş aşağı, kasabaya doğru dönerlerken kalan kahveyi termos fincanına dökmeye çalıştı ama çoğu kucağına döküldü.

“Ah, kahretsin! Çukurlardan yavaş geçsene biraz,” diye terslendi.

Kyle gözlerini devirdi. Leroy’un yaratılışındaki zekâ ve şefkat eksikliği, sanki iştah olarak telafî edilmişti.

Dönüş yolunda McAllister malikânesinin kavisli garaj yolunun önünden geçtiler. Kyle karların içinden tepenin ucundaki evin beyaz mermerini güçlkle seçebiliyordu.

“Kadını hiç gördün mü?” diye sordu Leroy, Kyle’ın bakışlarını takip ederek.

“Kimi?”

“Dul McAllister’ı,” dedi Leroy yarı fısıldar bir tonla, yüksek sesle konuşulduğunda uyanacak bir canavardan söz edermişçesine.

“Hayır,” dedi Kyle.

“Ben gördüm,” dedi Leroy. “Bir kez. Lisedeyken, pastanenin önünde... Derisi iyice buruşmuş, kamburu çıkmıştı, tek gözünün üstünde bant vardı —korsan gibi.”

Kyle dümdüz ileri bakmayı sürdürüyor, fırtınanın içinde yoldan sapmamaya gayret gösteriyordu.

“Kasabadaki bazı kişiler, onun cadı olduğunu düşünüyorlar,” dedi Leroy. “Orada, tepede herkesi dikizlediğini

düşününce içim kötü oluyor,” diye devam etti, sonra da Kyle’a bakıp pis pis sırttı. “Belki de birinin ona cezasını vermesi gerekiyordur.”

Kyle çenesini sıkı ve cevap vermemek için kendini zor tuttu. Leroy’un onu sinir etmek için konuştuğunun farkındaydı, bu tatmini ona yaşatmaya hiç niyeti yoktu.

Leroy’un çocukluğunun ne kadar zor geçtiğini düşününce onun sataşmalarına daha kolay katlanıyordu. Komiserin söylediğine göre, ki kendisi şehirdeki herkesi tanır, Leroy her daim kayıplarda olan bir babayla alkolik bir anenin oğluydu. Rutland’da yaşayan bir ablası vardı ve bu abla, üniversite mezunu olması ve belediyede muhasebeci olarak çalışmasıyla Underwood ailesinde özel bir yere sahipti.

Leroy’a gelince... Liseyi neredeyse yarıda bırakacakken bir şekilde diplomasını almış, sonra da kendini polis akademisinde bulmuştu. Kyle, egosu Texas büyüklüğünde olan bu adamın henüz kimseye herhangi bir incelik gösterdiğine tanıklık etmemişti, neden işe alındığını da bilmiyordu. Kasabanın başka bir memura daha bu kadar çok ihtiyacı olup olmadığından emin değildi ve ayrıca, Kyle’ın standartlarına göre, bu adam bu işi yapabilecek yetilere tam olarak sahip değildi.

Eski Jeep’leri, Mill River’a dönerlerken karın içinde yol aldı. Küçük, eski evler ve çeşitli karavanlar kasabada yolun bu kısmının kenarını kaplıyordu. Karavanlardan çoğunun pencereleri karanlıktı, biri hariç. Bu ısıltı ısıltı parlayan karavan, etrafındakilerin aksine yepyeniydi. Önünde, karların içinden, porselen süsler çıkıyordu —bir çift geyik, birkaç tavşan, birkaç cüce ve büyükçe bir kuş banyosu.

“Çatlak Daisy hâlâ uyanık sanırım,” dedi Leroy. “İksir falan yapıyor herhalde.”

Karavanın kapısı tam o anda açıldı ve tıknaz, tombul bir kadın ön bahçeye çıktı. Kyle arabayı yavaşlattı. Daisy kendi etrafında dönüyordu, yüzünün kontrolünü yitirmiş gibiydi, dili dışarıdaydı.

Leroy alaycı bir kahkaha patlattı. “Şu şişko ineğe bak!” diye bağırdı, Kyle’ın pis pis bakışından habersizce. “Böyle giderse o tavşanlardan birine takılıp düşecek, sonra da dilini ısıracak!”

“Kapa çeneni, Leroy,” dedi Kyle. Sürücü koltuğu tarafındaki pencereyi açıp, “Bayan Delaine, geç oldu artık, saat gecenin biri. Bu fırtınada dışarıda durmamalısınız,” diye kadına seslendi.

Suratı kıpkırmızı olan ve nefes nefese kalan Daisy, kendi etrafında dönmeyi bırakıp onlara baktı. Porto şarabı rengi doğum lekesi, çenesinden yanağına doğru çıkıyor, saçlarının beyaz kıvrımları gözlerine düşüyordu. Sarhoş gibi sallandı, saçlarını yüzünden çekti. “Karı siz de dene-melisiniz, memur bey! Bütün akşam karla ilgili bir büyü üzerinde çalıştım, tadı enfes!” diye bağırdı kadın. “İksirle-rimin içinde de mükemmel olacaktır ama çok acelem var. Bu gece yeni bir şey pişiriyorum!” Gülümseyerek yerden avuç dolusu kar aldı, havaya attı, sonra da memur Hansen ve Underwood’a el sallayıp içeri girdi.

Kyle sessizce oturmaya devam etti, kafasını iki yana salladı ama Leroy’un kahkahaları daha da şiddetlendi. Leroy, Kyle’ın onaylamayan bakışlarını görünce sakinleşmeye çalıştı, ama nafile bir çabaydı bu.

“Hadi ama Kyle! Kadının çatlak olduğunu biliyorsun. Eğlence bulmuşken neden tadını çıkarmayalım?”

“Kadın kendine hakim olamıyor, Leroy. Ağzını ne zaman kapalı tutman gerektiğini kestiremiyorsun,” diye terslendi Kyle. Gözleri karavanın kapısındaaydı, Daisy’nin içeride kaldığından emin olmak istiyordu.

“Ah, pek dokunaklı,” dedi Leroy alaycı bir sesle. “Hah,” diye devam etti, tekrar kıkırdayarak, “az önceki gösterisi bile yangından kurtulmuş olmasına şükretmek için bir sebep. Karavanının yandığını ilk duyduğumda sonunda bu yaşlı yarasadan kurtuluyoruz galiba diye sevinmiştim.”

Kyle buna cevap vermedi çünkü söyleyeceği herhangi bir şey fark yaratmayacaktı. Leroy’dan sekiz yaş büyüktü ama Leroy’un olgunluk seviyesini düşününce kendini sanki seksen yaş daha olgun gibi hissediyordu. Boston’da çalışırken Leroy gibi birden fazla genç memurla tanışmıştı. Küstah, aptal ve polisliğin gücüne, mevkisine, kendilerine verilen silahlara fazla önem veren tiplerdi. Böylelerinin çoğu ya ölür ya da kendi saçma amaçları uğruna koşarken kendini parmaklıklar ardında bulurdu.

Mill River’da dört polis memuru vardı —kendisi, Leroy, Ron Wykowski ve komiser Joe Fitzgerald. Sorun şuydu ki, hiçbir şeyin yaşanmadığı bu kasabada üç polis, fazlasıyla yeterliydi. Mesleğini tehlikeye atabilecek bir fırsatla karşılaşamayan Leroy son derece güvendeydi.

Karla kaplı çeşitli işyerlerinin, belediye binasının önlerinden geçerek Ana Cadde’de ilerlemeye devam ettiler. St. John’s Katolik Kilisesi’nin yoluna çıkan virajı takip ettiler. Papaz evindeki odalardan birinde ışık yanıyordu.

“Vaiz hâlâ uyanık,” dedi Leroy neşeyle. Şaşılacak şey değildi aslında. Peder O’Brien’in ışıkları hep geç saatlere kadar açık kalırdı.

İki ev aşağıdaki bir evin daha ışıkları açıldı.

“Öğretmen de ayakta,” dedi Leroy farklı bir sesle. “Uğrayıp kadına masal mı okusak acaba?” dedikten sonra kaşlarını kaldırdı, dilini üst dudağında gezdirdi.

Öğretmen, Mill River İlkokulu’nun yeni dördüncü sınıf öğretmeni Claudia Simon’dı.

“Senin okuma yazman mı var? Buna şaşırdım,” dedi Kyle.

Leroy somurttu ama Kyle arabayı karakola götürene kadar ağzını açmadı. İndiklerinde Ana Cadde’ye uzun uzun baktı.

“Tanrım,” dedi, “kar böyle yağınca o pis römorklar bile güzel görünüyorlar.”

Kyle tekrar sessiz kaldı. Onun tek istediği sıcak bir duş alıp sıcak yatağına girmekti. Uzun bir gece olmuştu.

Claudia Simon gerçekten de yatakta bir şeyler okuyordu. Her öğrencisi, “Büyüyünce Yapmak İstedğim İş” konulu birer kısa kompozisyon yazmıştı. Yirmi üç dördüncü sınıf öğrencisinden on bir tanesi Amerika Birleşik Devletleri Başkanı olmak istiyordu —Claudia bunun, çocukların birkaç hafta önce Başkan’ın görevi teslim alma konuşmasını dinlemesinden kaynaklandığını düşünüyordu. Altı tanesi film yıldızı ya da şarkıcı olmak istiyordu. Dört tanesi doktor ya da hemşire, bir tanesi polis, bir tanesi itfaiyeci, bir tanesi de adli danışman olmak istiyordu.

Danışman olmak isteyen öğrenci, Rowen Hansen adındaki küçük kızdı. Babası Kyle Hansen, kasabanın polislerindendi. Claudia, müdürden bu adamın dul olduğunu

duymuştu. Kızı, tıpkı annesi gibi bir adli danışman olmak istediğini, çünkü “insanları dinleyip sorunları çözmekten hoşlandığını” yazmıştı. Bu kadar. Henüz dördüncü sınıfta. *Ama*, diye düşündü Claudia, *Rowen olağandısı bir çocuk*.

Claudia ayağa kalkıp gerindi. Saat gece biri geçmişti. Ama cumartesi gecesiydi -hayır, pazar sabahıydı artık- ve eğer kendini not vermeye kaptırırsa geç yatabilirdi. Koşu kıyafeti ve çoraplarıyla koridora girdi, dişlerini fırçalamak için oradan banyoya saptı. Banyo kapısının arkasındaki boy aynasında yansımasına göz attı. Sadece birkaç ay önce bu aynaya sığamazdı.

Bekâr, obez ve yalnız olan Claudia, otuzuncu doğum gününde kendini şekle sokmaya karar vermişti. Aslında bu kararı daha önce de birçok kez almıştı. Tüm hayatını ya da en azından hatırlayabildiği kadarını şişman olarak geçirmişti. Ne bir erkek arkadaşı ne de bir balo kavalyesi olmuştu. Ona karşı romantik hisler besleyen bir erkek bile olmamıştı. Bu kadar uzun bir süreden sonra, çoğu kişi kendisini keklerin eline bırakırdı ama Claudia kekleri, cipsleri, dondurmaları ve pizzaları hayatından çıkarmış, kendine bir koşu bandı ve Reebok marka spor ayakkabıları almıştı. Otuzuncu doğum gününün üzerinden bir buçuk yıl geçtikten sonra, eski poposundan eser kalmamıştı.

Artık kırk iki kilo daha zayıf olan Claudia, yansımasını bir süre tatminle izledikten sonra yatağına yöneldi. Gardırobu artık kırk beden giysilerden oluşuyordu. Yeni bir kasabadaki bir okulda, önceki şişman halini bilmeyen insanların olduğu bir yerde öğretmenlik yapıyordu. Yaşıyordu. İlişkiye açık bir bekârdı. Sosyal eksikliklerini de giderecekti. Yakışıklı bir adam gördüğünde gereğinden fazla

heyecanlanmayacaktı. Gözlerini başka bir yöne çevirmeyecekti. Artık kendisinden utanmıyordu.

O gece, Claudia uykuya gülümseyerek daldı.

Saat gece yarısını çoktan geçmiş olmasına rağmen Jean Wykowski uyuyamıyordu. Kocası Ron yanında horluyordu, karakoldaki vardiyası yedide başlayacaktı, karısının kıpırdanıp durmasının farkında bile değildi. Jean'i rahatsız eden, Ron'un horlaması değildi, uykusuzluğunun başka bir sebebi vardı. Jean, sonunda yataktan kalkıp, parmak uçlarına basarak odadan dışarı çıktı.

Mutfığa giderken oğullarının odasının önünde durdu. Dokuz ve on bir yaşlarındaki Jimmy ve Johnny, uyku konusunda babalarının izindeydiler, ikisi de derin uykuda, yavaş ve ritmik nefesler alıp veriyordu. Jean, Jimmy'nin ona masal okurken bıraktığı halde olduğunu gördü —sırt üstü, örtüsü çenesine kadar çekili. Johnny ise ayaklarını yastığa doğru götürmüştü, kafası yatağın bir kenarından dışarı çıkmıştı. Jean bunu nasıl başarabildiğini kestiremiyordu ama onu uyandırmadan, olması gereken pozisyona geri döndürmekte başarılıydı.

Sonra karanlık mutfığa doğru yürüdü, ayaklarının altındaki parkelerin her gıcirtısında irkiliyordu. Kendisine bir fincan süt koyup fincanı mikrodalgaya yerleştirdi. Süt ısınırken Jean, oğlanların bulaşığa yardım etmelerini hatırlayıp gülümsedi; Johnny yıkamış, Jimmy durulamıştı, ikisi de elastik bulaşık musluğunu mikrofon gibi kullanıp sevdikleri şarkıcıları taklit etmişlerdi.

Mikrodalga da özel bir parçaydı, Ron'un son Noel'de

ona hediye siydi. Romantik bir Şey sayılmazdı tabii ama hayli işe yarıyordu ve bütün ailenin yararınaydı. Fırın son yüksek *bip* sesini çıkarmadan önce Jean düğmesine basıp kapattı ve fincanını aldı.

Böyle müthiş çocuklara sahip olduğu için Şanslıydı. Haylazlar sağlıklı ve hayat dolulardı, her gün karşılaştığı sefil, hasta görünümlü insanlara benzemiyorlardı. On üç yıllık kocası sevgi dolu, sadık bir adamdı. O ve oğlanlar olmasa, Rutland İlçesi için evlerde hizmet eden bir hemşire olarak çalışmaya, bu içten içe kendini bitiren işi yapmaya devam etmezdi.

Jean'in hastaları, belden aŐaėısı felçli, ameliyat sonrası bakıma ihtiyaç duyan, yakınlarda kaza atlatmış ya da ölümcül hastalığı olan kiŐilerdi. Bu insanların acılarını, zorluklarını her gün onlarla birlikte yaşamak zorundaydı. Onun, doktorların ve terapistlerin yardımlarıyla bazıları iyileŐiyordu ya da hayatlarını bir Şekilde sürdürmeyi öğreniyorlardı. Fakat oğu Őanssızdı, bu gece Jean'in uykusunu kaçıran da Şu sıralarda sorumlu olduğu hasta Mary McAllister'dı.

Her vardıyanın büyük bölümünü bu yaşlı kadınla geçiriyordu. Bayan McAllister'in artık birkaç günlük ömrü vardı, en fazla bir haftalık. O gün, Jean ona bakmaya bile dayanamamıŐtı. Kanser zavallı kadını soldurmuŐ, bitkin dŐrmŐtı; ağrı kesiciler yüzünden Bayan McAllister zamanının büyük kısmını uyuyarak geçiriyordu. Jean onu süngerle yıkamış, giysilerini deėiŐtirmıŐ, kadını rahat ettirebilmek için elinden geleni yapmıştı. Pek bir Şey olmasa da... Ertesi gün de, yani pazar günü, izinli olduğu için yanında olmayacaktı.

Kendini bu düşünceyle yatıştırmaya çalışan Jean, boşalan fincanı lavaboya koydu ve karanlık koridordan odasına geri döndü.

Kilisesinin bitişiğindeki evinde, Peder Michael O'Brien çalışma odasında eşyalarını topluyordu —bunlar kitaplar, klasörler değil, Peder O'Brien'in takıntılı olduğu kaşıklardı. Hayatı boyunca yedi yüze yakın, hepsi birbirinden farklı kaşık biriktirmişti. Nazikçe, her birini o eskimiş karton kutulardan çıkarıp inceledi ve masasındaki büyük boy kargo kutusuna yerleştirdi.

Bu kaşıkları mahrumluk yeminine rağmen toplamıştı, suçluluk duyuyordu. Kaşıkları nasıl aldığını düşününce daha da beter hissediyordu kendini. Ama bu gümüş, çelik, zarif, süslü veya sade birçok çeşit kaşıқта onu rahatlatan bir şeyler vardı. Onlara ihtiyacı vardı. Onlardan asla ayrılamamıştı.

O ana kadar.

En üst çekmecesinden son kaşığı çıkardı. Bu parlak çeliği kutuya yerleştirdi, sonra bir süre arkadaşlarının üstünde duruşunu izledi ve geri aldı. Bu parçadan ayrılamayacaktı. Kaşığın arkasına şu not kazınmıştı: “Değerli arkadaşşıma, sevgilerimle, MHM.”

Kaşığı ona, koleksiyonundan haberdar olan tek insan, yetmiş yıldan fazla bir süre boyunca en yakın arkadaşı olan o kişi vermişti. Bu tek parçanın günahı olmazdı.

Sandalyesine oturup gevşedi. Artık iyice geç olmuştu, eklemeleri ağrımaya başlamıştı. Kaşığı masaya koyup okuma gözlüklerini taktı. Masada kahverengi kâğıda sarılı bir

paket vardı, yanında da mühürlü bir zarf duruyordu. Peder paketin içinde ne olduğunu bilmiyordu; zarfın içinde ise kaliteli kâğıda yazılmış bir mektup vardı. Mektubu okumamak için kendini zor tutuyordu, ama bunu yapamazdı... henüz. İç geçirerek zarfı aldı, göğsüne bastırdı.

Pencereden dışarı, Mary'nin tepedeki konağına doğru baktı; karanlığın içinde döne döne yağan karlar yüzünden orayı göremiyordu ama o büyük mermer evin orada, Mill River'a uzun yıllardır baktığı gibi baktığını biliyordu. Gözlerini kapadı. Evin tarihini biliyordu, keyfini de acısını da —özellikle acısını. Mary'nin içeride olduğunu biliyordu, onu bıraktığı gibi uyuyup uyumadığını merak etti. Yoksa o da oradan kendisini mi izliyordu acaba? Belki de ruhu bedeninden ayrılmıştı bile.

“Sevgili kızım, sonunda huzura kavuş,” diye fısıldadı ve fırtınanın içinden bir kez daha tepedeki konağa baktı.

İkinci Bölüm

1940

Uçuyorlardı.

1940 yılında, haziran ayının güneşli bir cumartesi sabahında, Lincoln Zephyr model arabanın gürültüsü, Vermont'un Green Dağları'nın sessizliğini deliyordu. Arabanın motoru rüzgârlı köy yolunda araca rahatça güç veriyordu. Açık pencerelerden içeri giren rüzgâr, baba ve oğlunun sarı saçlarını uçuşturuyordu —bu baba-oğul, Stephen ve Patrick McAllister'dı.

Vermont taşraları, adeta dünyanın geri kalanına meydan okurmuşçasına sakindi. Atlantik'in karşı kıyısında, Mihver devletleri ortak bir amaçla —dünyaya hakim olmak—birleşmişlerdi; Nazi orduları Avrupa'yı kasıp kavuruyordu, Fransa'yı hakimiyeti altına almanın eşiğindeydi. Britanya bu sırada Avrupa'daki askerlerini mümkün olan en yüksek hızda geri çağırmaya çalışıyordu. Ama tüm bunlar bir okyanus uzaktaydı; Lincoln model arabadaki iki adamın aklı, bunlardan çok farklı bir yerdeydi.

Stephen ve Patrick McAllister, Vermont'ta yetmişten

fazla yıl önce temelleri atılmış bir ailenin ikinci ve üçüncü kuşağına mensuplardı. Eyaletin büyük madeni zenginlikleri, özellikle de beyaz mermer, birçok göçmeni Green Dağları'nın eteklerine çekmişti. Yeni işler ve fırsatlar için aç olan İtalyanlar, İsveçliler, Finler, İskoçlar, İrlandalılar ve diğerleri, kuzeydeki Batı Rutland'a giden yeni inşa edilmiş demiryolunu takip edip son derece tehlikeli ve yorucu bir iş olan mermer kesimine kendilerini adadılar.

Bu göçmenlerden biri de Patrick'in büyük büyükbabası, genç bir İrlandalı olan Kieran McAllister'dı. Cunard şirketinin büyük gemilerinden birinin göbeğindeki ısırap dolu bir yolculuktan sonra Atlantik'i geçen Kieran, iki yıl boyunca başına ciddi bir sakatlık gelmeden taş ocağında çalışmıştı. Namusuyla, mantığıyla, biraz da şansıyla, ocak sahibinin saygısını kazanmış ve ustabaşılığa terfi etmişti. Yükselen maaşının verdiği avantaj, yeni bir ocak açan bir gruba dahil olmasına olanak vermişti. Sonunda Rutland'ta, ham mermerlerin kesilip şekil verildiği bir mermer ocağı kurmuştu.

Mermercilik, McAllisterlar'a hayli yaramıştı; Vermont'un mermer sanayisinin en bereketli zamanında sektörün ilk temsilcisi olan Kieran, çok zengin olmuştu. İçerisinde I. Dünya Savaşı ve Büyük Buhran'ı da barındıran elli yıl boyunca mermere olan talep, sabit kalmış ve hatta bazen yükselmişti.

Kieran'ın ölümünün üzerinden yaklaşık yirmi yıl geçmişti ama McAllisterlar onun varlığının keyfini sürmeye hâlâ devam ediyorlardı —torununun otomobillere olan düşkünlüğü de bu keyiflerden biriydi.

Stephen, Patrick'e bakıp sıırttı. "Harika işliyor," dedi

direksiyonu okşayarak. “Kaportanın altında V12 motor, hidrolik frenler... Kaçırılmayacak bir parça.”

Bu yeni Lincoln, Stephen’ın pahalı araba koleksiyonunun son parçasıydı. Şu anda beş arabası vardı. Birinden sıkıldığı zaman dikkatini çeken başka bir modelle değiştiriyordu. Patrick hafta sonları eve geliyordu, cumartesi günleri Stephen koleksiyonundan bir araba alıyor ve oğluyla birlikte Rutland’ın güneydoğusundaki kırsal alanda gezintiye çıkıyordu. Patrick üniversiteden henüz mezun olduğu için bu hafta sonu kaçamaklarını daha da büyük bir hevesle gözlüyordu.

“Geri dönerken işleyişine biraz da ben baksam, nasıl olur?” dedi Patrick.

“Mezuniyet hediyeni eve ben mi götüreceğim yani?” diye karşılık verdi Stephen ve Patrick’e gururla baktı. Oğlu... Harvard’dan mezun olmuştu, becerikli, terbiyeli, gerçek bir beyefendiydi ve günün birinde, Stephen emekli olduğunda, McAllister Mermercilik’in başına geçecekti. Ama o zamana kadar, işlerin istikrarını omuz omuza sürdüreceklerdi.

O sabahki gezintileri normalden biraz daha yavaştı. Mill River kasabasının uzak kısmındaki bir çiftliğe, Patrick’in mezuniyet hediyesi olacak atı seçmeye gidiyorlardı. Rutland’ın yaklaşık on kilometre ötesinde olan bu kasaba, aynı zamanda Kieran’ın işyerini kurduğu yerdı. Rutland önemli bir ticaret merkezi haline gelirken Mill River, sanki New England’ın o miskin, yabani günlerine bir göz atmak isteyenler için kasten geliştirilmemiş gibiydi.

Rüzgârlı yol, sonunda yeşil tepelerin arasında bitip düzlüğe döndüğünde Stephen, arabayı kasabadaki Ana

Cadde'ye yöneltti ve birkaç küçük evin, bir hırdavatçının, bir postanenin, bir güzellik salonunun ve belediye binasının yanından geçtiler. Sokağın sonunda, sağ tarafta bir kilise vardı. Yol sert bir kavis aldı, sonra da kasabaya adımı veren Mill Nehri'nin üstüne kurulmuş köprüye bağlandı.

Stephen oğlunun atları neden bu kadar çekici bulduğunu anlamıyordu. Patrick'in Cambridge, Massachusetts'teki ilk yılında at binme dersi aldığını da, çoğu New England'ın seçkin ailelerinden gelen arkadaşlarında biniciliğin yaygın olduğunu da biliyordu. Stephen'a kalırsa bu hayvanlar pis, ne yapacağı belli olmayan, zararı yararından daha çok olan şeylerdi.

Yine de, oğlunu hiçbir şeyden mahrum bırakmayan bir baba olarak, en sevdiği şeyi de ona çok görmeyecekti. Patrick son sınıfı bitirip eve döndüğünde Rutland'ın dışına yaptıkları bir gezintide Stephen ona sürpriz yapmıştı. Onlarca dönümlük bir otlığın tapusunu aldıktan sonra oraya bir ahır inşa ettirmişti ve oğluyla oraya giderlerken müteahhitler son rötüşlerle uğraşıyorlardı. Mekânın artık tek ihtiyacı, içinde barınacak atlardı ve bunları da elbette Patrick seçecekti. Patrick bir tane Morgan cinsi, bir tane de safkan istediğini söylemişti —o sabah Morgan'ı alacaklardı.

“Bak, işte şurada,” dedi Stephen parmağıyla göstererek. İleride, yolun kenarında üzerinde sağa doğru bir ok olan tabelada “Samuel E. Hayes. Morgan cinsi atlar” yazıyordu. Dar, toprak yola girdiler ve bir buçuk kilometre kadar sonra önlerine akça ağaçlarla çevrili bir açıklık çıktı. Eski bir ahırın arka tarafında kocaman, eski bir kamyonet park edilmişti. Onlarca dönüm genişliğindeki otlak ahırın arka

tarafından geçen parçalı çitlerle çevrelenmişti. Yakındaki tepenin üstüne kurulmuş küçük çiftlik evine giden küçük bir patika görünüyordu.

Stephen’la Patrick yüzlerini buruşturarak arabadan indiler. “Nasıl bir çöplük burası?” diye söylendi Patrick fısıltıyla, bir yandan kendinden geçmiş çiftliği inceleyerek. Otlığın öteki tarafında, birkaç attan oluşan bir sürü otluyordu, ahırın içinden kısa bir kışneme geldi. Görünürde kimse yoktu.

“Evet, ama sonuçta geldik,” dedi Stephen. “Dün Hayes’ı aradığımda bana bu sabah gelmemizin sorun olmayacağını söyledi. Burada bekle, ben eve çıkacağım.” Şapkasını taktı, ceketini sert bir hareketle düzeltti ve patikaya yöneldi. Düzgün bir takım elbise içinde, kaliteli ayakkabılarıyla o çamurlu yolda yürürken sanki yolunu kaybetmiş biri gibiydi.

Patrick çitlerin yanına gidip kollarını çitin üstünde kavuşturdu. Çitte asma kilitle kilitlenmiş bir kapı vardı, ahırın kapısı açıktı ve içindeki sıra sıra bölmeler oradan görünüyordu. Patikadan eve doğru ilerleyen babasına baktı, sabırsızlanıyordu. Böyle bataklık bir yerde gerçekten düzgün bir at olup olmadığını bir an önce görmek istiyordu ve tek yapması gereken, çitin üstünden atlamaktı.

Çekingen adımlarla ahıra girdi, havadaki tanıdık at gübresi ve saman kokusu ciğerlerine doldu. Parlak sabah güneşinden sonra içerisi fazla karanlık geldi ama Patrick yine de üst kattaki saman yığınlarını seçebiliyordu. Ara sıra kafasının üstünden bir gıcırta geliyordu, sestten dolayı içten içe çatının çökmesinden çekiniyordu. Ahırın öteki tarafındaki başka bir saman balyasının yanına bir saban ve bir el

arabası dayanmıştı. Ahşap duvarlar ve kirişler hiç sağlam görünmüyorlardı. Bu ömrü geçmiş ahır, Harvard'daki bakımlı, sağlam ahırın yanında sözü edilemeyecek bir yapıydı belki ama kokuları arasında bir fark yoktu.

Ahırın öte ucunda duran balyanın arkasındaki minik bir çatlağın arasından, iki parlak mavi göz, bu sırada onu izliyordu.

Patrick'in hemen solunda bir malzeme odası vardı. Odadaki eyerler iyi yağlanmışlardı ama eskilerdi. Duvarlardaki çivilerden dizginler, kementler sarkıyordu, yakınlardaki bir rafta da fırçalar, kaşıklar vardı.

Odanın tam karşı tarafındaysa yemler ve samanlarla dolu çuvalar vardı. Yulaf çuvalının üstünde küp şekerler içeren bir teneke kutu duruyordu. Patrick kutuyu açıp eline birkaç küp şeker aldı.

Girişteki bölmeler boştu ama öteki tarafta birkaç at vardı. Koridorda ilerlerken kısık bir kişneme sesi geldi. Hemen solundaki bölmedeki at, kafasını dışarı çıkardı, kulaklarını kaldırıp bir homurtu çıkardı. Genç bir attı bu. *Üç yaşındadır herhalde*, diye düşündü Patrick ama sonra dışarı çıkmış damarlarını gördü. Yaklaştı. At kahküllerini savurdu ve kendisine uzatılan şekerleri hevesle kabul etti. Kızıl tüylü bir doruydu bu, düzgün bacaklara ve derin omuzlara sahipti. Zarif derisi bacaklarının siyah tonuyla karışıyor, yeleleri ve kuyruğunun kara tüyleriyle tezat oluşturuyordu. At biraz sonra Patrick'in elini burnuyla dürtüp biraz daha şeker istedi, bulamayınca bir homurtu daha çıkardı ve ön toynaklarıyla bölme kapısını tekmeledi. "Yaramaz bir şeysin demek," dedi Patrick ve hayvanın alnını okşayarak acıyla gülümsedi. İçinde bulunduğu yıkık dökük ahır, bu ata asla layık değildi.

Koridorun bitimindeki balyanın arkasından ani bir *küt* sesi geldi ve saban yere düştü.

“Merhaba,” dedi Patrick ürkerek. “Orada biri mi var?”
Sessizlik.

“Patrick!” diye sert bir ses ahırın dışından seslendi. Arkasına döndüğünde babası ve yanındaki adamın ahır kapısından ona doğru baktıklarını gördü.

“Oğlum, Sam Hayes’le tanış,” dedi Stephen, Patrick onlara doğru gelirken.

Tıknaz at çiftçisinin üstünde kirli önlükler, başında da arkaya doğru itilmiş geniş siperlikli bir şapka vardı. Saçları ağarmaya henüz başlamıştı ama yüzündeki derin çatlaklara bakılırsa belki de ahırdan daha yaşlıydı.

“Bay Hayes,” dedi Patrick elini uzatarak, “tanıştığım memnun oldum. Sizin şu Morganlarınızın etraftaki en iyiler olduklarını duydum.”

“Ben de memnun oldum,” diye karşılık verdi Sam uzatılan eli sıkarak. Övgüden belli ki çok memnun olmuştu. “Eskisi kadar çok sayıda yetiştirmiyorum, her yıl birkaç tane artık. Kaliteyi sayıya tercih ediyorum diyebilirim. Hem birkaç yıldır piyasaları zayıfladı, insanlar fakirleşti tabii.” Bir an durdu, Patrick’in üstündeki iyi giysilere umutlu gözlerle baktı. “Babanız, ailenin binicisinin siz olduğunu söyledi. Eh, bir Morgan da hiç fena değildir. Biliyorsunuzdur tabii. Sahip olabileceğiniz en sağlam attır. Akıllıdır da. Genelde sinirleri de kolay bozulmaz, çok kırılgan değildir. Benim bütün Morganlarımla soyları Justin Morgan’a dayanır, o ilk aygıra. Hepsini ben eğitirim, terbiye ederim, dört yaşlarına gelmeden de satmam. Atlara dört yaşlarına gelene kadar çocuk gözüyle bakarım, o yüzden,

doğru dürüst iş görebilmeleri için o zamana kadar kimseye vermem.”

“Satılık birden fazla atınız olduğunu söylediniz, değil mi?” diye sordu Stephen.

“Evet, dört tane. İki tay, iki kısarak.”

“Ben tayı tercih ederim,” dedi Patrick.

“Hepsi ahırda,” dedi Sam, “teker teker hepsini çıkarcayım, iyice bir göz atın —isterseniz binebilirsiniz. Ahırın öteki tarafında küçük bir padok var.” Hemen malzeme odasına girdi, elinde bir eyer ve bir eyer yastığıyla dışarı çıktı. “Bunu yan tarafa geçirebilecekseniz,” dedi, eyeri Patrick’e uzatarak, “ilk atı çıkarayım ben de.”

Baba-oğul ahırdan çıktı, ahırın etrafından dolanıp otlağın bitişiğindeki oval padoka doğru yürüdü. Seçimi oğlunun yapmasında bir sakınca görmeyen Stephen, çite yamuk bir duruşla yaslandı, izlemeye koyuldu. Sam Hayes, ahırın arka kapılarından birinden dışarı çıktığında arkasından kestane rengi bir at getiriyordu. Patrick, eyeri çitin üst kısmına bırakıp atı yakından inceledi. Çok güzel bir hayvandı, ahırda Patrick’in daha önce gördüğüyle aynı çekime sahipti. Bu at bronzda daha yakın bir tona sahipti ve alnından burnuna doğru inen beyaz lekesi vardı.

Sam, atın uzun dizginlerini elinde tutarak padokun ortasına yürüdü. İpleri nazikçe salladı, at onun etrafında yavaşça dönmeye başladı. Hayvanın hareketi düzgün ve güçlüydü. Sam’in çıkardığı cıvıltılı sesle at eşkin gitmeye başladı, başını eğip kuyruğunu salladı. Bir süre sonra Sam atı durdurunca Patrick, bakmak için hayvanın yanına gitti.

Sam, tayın kafasını potansiyel sahibinin iyice incelemesi için kaldırdı. Patrick atın boynunu, yanlarını, bacakları-

nı ve toynaklarını elleriyle inceledi. Tay bu merasime belli ki alışkındı. Kafası çiftçi tarafından salınana kadar sabırla bekledi, sonra padokun ortasında yetismekte olan çimlere döndü.

“Eyeri üstüne atmak ister misiniz?” diye sordu Sam.

“Önce ötekini de görebilir miyim?” diye cevap verdi Patrick. Ahırda gördüğü kızıl tayı düşünüyordu.

“Tabii.” Sam, tayı padoktan dışarı çıkarıp dizginleri çitlere bağladıktan sonra ahıra girdi. Geri geldiğinde yanında dört yaşında başka bir at getirdi —bu kızıl olan değildi, koyu kahverengiydi. Adam bu ata da padokta bir tur attırdı, bu hayvan da önceki kadar müthiş bir şekle ve eğitime sahip gibi duruyordu. Patrick bu ata eyer atmayı reddetmedi, tayla padokta birkaç tur attı. Sorunsuz, yorucu olmayan bu binişte at bütün komutlara tereddütsüz karşılık verdi. Ama bu atta da, önceki kestane renginde de eksik olan bir şey vardı.

Attan inip dizginleri Sam’e uzattı.

“İkisi de çok düzgün hayvanlar,” dedi Patrick, sonra biraz duraksayıp devam etti. “Ahıra girdiğimde başka bir tay dikkatimi çekmişti, kızıl bir şeydi sanırım. O at da satılık mı?”

“O üç yaşında —hayır, üç buçuk oldu,” dedi Sam kendini hemen düzelterek. “O küçük şeytan hayat doludur. Sabah bölmesinden çıkarmadım, öğleden sonra ilgilenecektim onunla. Sirtına eyeri henüz koydum ama nasıl bir ruha sahip olduğu hemen belli oldu. Kötü bir şey değil yani, yanlış anlamayın, tutkulu bir hayvan. Onu da dört yaşına gelmeden satmam ama isterseniz bakmanız için dışarı çıkarabilirim.”

“İsterim, evet,” dedi Patrick. Fikrini almak için babasına döndü ama tartışmaya ilgisiz kalan Stephen, padokun kenarındaki çite bağlı kestane rengi tayın burnunu çekingen bir hareketle okşamaya çalışıyordu.

“Mary, kızıl tayı getirebilir misin?” diye ahıra doğru seslendi Sam, sonra kahverengi atın üstündeki eyeri çözmeye başladı. “Mary benim kızım,” diye açıkladı. “Çok utangaçtır, satış işlerine pek dahil olmaz ama diğer konularda bana çok yardım eder. Hatta bazı atlarla benden daha iyi anlaşır. Mesela içerideki kızıl at, ona daha uysal davranıyor.”

Patrick çiftliğe vardıklarından beri Sam dışında ne birini görmüştü ne de birinin sesini duymuştu —sonra aklına ahırdaki ses geldi. Demek orada yalnız değildi.

Gür bir kışneme sesiyle dikkatleri üstüne çeken kızıl tay, ahır kapısından dışarı çıktı. Hayvan bir Morgan için hayli uzundu, atın öteki tarafından yürüyen Mary’nin varlığı neredeyse hiç belli olmayacaktı. Kız, tayı padoka yönlendirirken eli kementin üstünde sımsıkı duruyordu.

Kızıl tay, sabah güneşinde ahırda görüldüğünden de büyüleyici bir hale büründü. Hayvan sanki bunun farkındaydı. Kafasını hafifçe sallıyor, güzelliğini sergilemek ister gibi sekerek gidiyordu. Yaklaştılar, padokun kapısından geçtiler. Eğer Patrick yakından baksaydı tayın kahverengi gözlerindeki o parıltıyı, önceki iki atta arayıp bulamadığı şeyin bu olduğunu anlardı. Ama atlar konusundaki uzmanlığına rağmen bu ayrıntı dikkatini hiç çekmedi.

Gözlerini Mary’den alamıyordu.

Kız, atı padoka soktu ve arkasında neredeyse hareketsiz bir şekilde, kementi elinde tutarak durdu. Patrick, kızın babasının tay hakkında konuştuğunu duyuyordu ama bu

ses, birkaç ilginç kelimenin arasına sıkıştırılmış monoton bir mırıltıdan ibaret gibiydi.

“—hem bir Morganda gördüğüm en güzel kafa bu taya. Gözleri derinde, boynunda güzel bir kavis var—”

Patrick başını sallayıp gözlerini taya çevirdi ama çok geçmeden yeşil gözleri tekrar Mary’ye kaydı. Saçları koyu kahverengi, neredeyse siyahtı ve ensesinin üstünde atkuyruğu şeklinde toplanmıştı fakat birkaç tel şakaklarında salınıyordu. Bembeyaz teni ve muhteşem, zarif, pembemsi elmacık kemikleri vardı. Kız da ona baktı. Mavi gözlerini koruyan kara kirpikler, Patrick’in şimdiye kadar gördüğü en uzun kirpiklerdi —kız bakışlarını bir saniyede indirdiğinden kirpiklerine dikkat etmek için bolca fırsatı olmuştu. Mary gözlerini taya çevirdi. Mahcup tavrı yüzünden dikkatten kaçabilecek biriydi ama bir kez bakıldığında da kimse gözlerini kolay kolay ondan alamazdı.

“—bacakları düzgündür, dört yaşındakiler kadar iri bir yapısı olduğunu fark etmişsiniz. Büyüdüğünde onlardan daha iri olma ihtimali epey yüksek—”

Mary’nin üstünde gri pamuklu bir bluz, kahverengi deri kemerle tutturulmuş eski bir pantolon ve dizlerine kadar gelen binici çizmeleri vardı. Patrick ise bunları neredeyse hiç fark etmedi, dikkati bunların arkasındakilerdeydi. Kızın boğazındaki hafif çukur, göğüslerinin çıkıntıları ve kemerinin üstündeki ince beli dışındaki hiçbir şey, Patrick’in dikkatini çekemiyordu. Yaklaşık bir metre altmış beş santim boyundaki kız, yüz ifadesinden dolayı çok daha minyon gibiydi. *Ne kadar hoş biri*, diye düşündü Patrick.

Ancak Mary’nin ona bu kadar büyüleyici gelmesinin, kızın güzelliği dışında başka bir sebebi daha vardı: kırıl-

ganlığı. Uysal yapısı kimsenin gözünden kaçmazdı zaten ama otuz saniyede herkesi az çok tanıyan bir insan sarrafı için —üstelik bu insan sarrafı gücünü paylaşmaktan hoşlanıyorsa— Mary çok büyük bir keyif olabilirdi. Patrick adeta kendine bir av bulmuştu.

“Şu anda eğitilmiş bir at sayılmaz, sizin gibi bir beyefendiye hizmet edebilmek için birkaç ay daha bende kalması lazım,” diye lafını bitirdi Sam. “Dediğim gibi, onları dört yaşından önce satmıyorum. Evet, iyi bir at olduğu kesin.”

Patrick, çiftçiye odaklanmak için kendini zorladı. “Doğrusu, Bay Hayes, tayların hepsi olağanüstü hayvanlar ama bu kızıl en iyileri. İstedğim atın bu olduğunu görmek için sizden daha fazla eğitim almasına gerek yok, tabii veterinerim de atın sağlığını onaylarsa. Elbette bir şekilde anlarız. Yazın sonunda neredeyse dört yaşında olacak. Size şimdi biraz depozito verip yazın sonunda da onu teslim alabilir miyim?”

Sam şapkasını başına iyice oturtup sakalını sıvazladı. “Böyle bir anlaşma yapmamıştım daha önce,” dedi. “Mary, ötekileri çayıra götürür müsün?” Mary dört yaşındakilerin yanına gitti ve onları çitten geçirip dışarı yöneltti. Patrick kızın gidişini izledi. Mary’nin koluna girdiğini, güzel bir kıyafetle bir gece toplantısında ona eşlik ettiğini hayal ediyordu. Annesiyle babasının onaylayan gülümseyişlerini, diğer davetlilerin —özellikle de erkeklerin— yüzlerinin Mary’yi gördüklerinde aldığı hali zihninde canlandırabiliyordu. Her zaman her şeyin en iyisini elde etmişti. Bu kız da onun için mükemmel eş olacaktı —prestij ve zenginlik dolu dünyasına sokacağı parlak fakat uysal bir eş. Çenesi kasıldı, bir an kızı tekrar göremezse ne olacağı ihtimali aklına gelmişti. Sonra bir şey düşündü.

“Normalde taylar için istediğiniz fiyatın iki katını vereceğim,” dedi birden ve çiftçinin yüzündeki ifadenin tamamen değişmesine neden oldu. “Hem, hafta sonları buraya gelip atın eğitime yardım etmek isterim. Böylece atın uyum sorunu yaşamamasını garanti altına almış oluruz. Okulda biniş dersi almıştım ama atların nasıl eğitilebileceği konusunda henüz bir fikrim yok. Şu dört yaşındakilerin durumuna bakılırsa siz bu işten anlıyorsunuz.” Patrick gülümseyip umutlu bir ifade göstermeye çalıştı —bir yandan da oradan uzaklaşan Mary’nin arka tarafına bakmamak için kendini zor tutuyordu.

“Eh, yani...” dedi Sam biraz düşündükten sonra. “Genelde izin verdiğimden daha erken istiyorsunuz hayvanı. Ancak böyle bir teklifi de nasıl reddedeceğimi bilemiyorum. Herhalde onunla bir süre çalışırsanız size alışacaktır. Ben de orada olursam eğitimi de hallolur.”

“Anlaştık mı yani?”

“Cumartesi sabahları saat onda burada olmanızı isteyeceğim,” dedi Sam ve elini uzattı.

Patrick’in babası yanlarına gelip oğluna baktı, sonra da kızıl tayı iyice bir süzdü. “Bu mu?” diye sordu. “Rengi güzelmiş. Taşıyacak kamyoneti ne zaman gönderelim?”

“Eylülün başı uygundur,” dedi Sam gülümseyerek.

“Anlamadım?”

“En iyileri bu, baba, ama henüz hazır değil,” diye açıkladı Patrick. “Sam, atı yaz boyunca elinde tutacak, eğitecek. Birkaç ay sonra da biz alacağız. Ben hafta sonları gelip Sam’e yardım edeceğim.”

“Ah.” Stephen’in ağzı hafifçe aralandı, kaşları biraz çatıldı. “Sanırım, cumartesi gezilerimize bir son vereceğiz?”

dedi üzgün bir sesle. “Ama, Patrick, at almak için çok hevesliydin, bütün yaz bekleyebilecek misin? Ötekiler de bana gayet düzgün göründüler.”

“Öyleler ama doğru at için birkaç ay beklemek çok da önemli değil,” diye yanıtladı Patrick. “Hem, bunda özel bir şey var.” *Ayrıca, diye düşündü, bu çiftlikle attan başka bir işim daha var.*

“Sen nasıl istiyorsan, oğlum,” dedi Stephen zoraki bir gülümsemeyle, sonra da çek defteriyle kalemını çıkardı. Sam’e atın depozitosunu verdikten sonra oğluyla Lincoln’e doğru yürümeye başladı.

Çiftliğin giriş yolundan çıkarlarken arabada sessizlik vardı. Sessizliği bozan sonunda Stephen oldu. “Söylemeden edemeyeceğim, ben bunun beygirlerini senin beygirlerine tercih etmekte ısrarcıyım,” dedi direksiyona iki şaplak atarak. “O kızıl tayın iyi parça olduğunu düşünüyorsan sana güveniyorum, yazın sonuna kadar beklemeyi göze alıyorsan öyledir de. Ama,” diye ekledi, gaza tatminkar bir sırtışla yüklenerek, “herkesin zevki kendine tabii.”

“Çok iyi bir parça,” dedi Patrick ama kızıl taydan bahsetmiyordu.

Üçüncü Bölüm

Mill River kendini karanlığın içinden ağır ağır sıyrırken Peder O'Brien, sabah vaazı için söyleyeceklerini kafasında oturtmakta zorlanıyordu çünkü düşünceleri sürekli Mary'ye kayıyordu. İsteseydi bütün gece yanında kalabilirdi ama Mary gitmesini tercih etmişti. Peder de onu kırmamıştı ama artık, ne olursa olsun, onu bırakmaması gerektiğini düşünmeye başlıyordu.

Masasındaki kaşık kutusuna baktı; içinde neşe, suçluluk ve günah olan kutuya. Kapağı seloteyle yapıştırmış, gönderenin adresini sol üst köşeye yazmıştı. Gideceği yer ise başka bir mevzuymuştu. O adres henüz belli değildi ve Peder O'Brien da bunu düşünemeyecek kadar yorgundu.

Mary hakkındaki endişeleri artık bütün beynini haki-miyet altına almıştı, ilk ışıkla onun yanına gitmek istiyordu. Ayın on buçuğa kadar başlamayacaktı, bu yüzden hayli zamanı olacaktı.

Buna ihtiyacı olacağı yönünde kuvvetli bir his vardı içinde.

Kyle Hansen evinin giriş kapısını sessizce açtı. Paltosunu kapının arkasındaki kancaya asıp Rowen’a bakmaya gitti.

Dokuz yaşındaki kızı yatağında huzur içinde, etrafı türlü hayvan oyuncaklarıyla sarılı halde uyuyordu. *Sabah onu Mickey Mouse krepleriyle şaşırtayım*, diye düşündü Kyle, kızını izlerken. Rowen’ı yanağından hafifçe öptükten sonra duş almak için banyoya yürüdü.

Sıcak sular bedeninde gezmeye başlayınca rahatladı. Rowen’ın, annesine ne kadar benzediğini düşündü, tabii bu düşünceyle birlikte, karısı Allison’ın kanseri yenemeyişi aklına gelince içi cız etti.

Karısıyla Boston’da tanışmıştı. Kyle, Boston’da polislik yaparken Allison da şehrin Sosyal Hizmetler Departmanı’nda danışmanlık yapıyordu. Allison’ın bu işte doğal bir yeteneği vardı; o kibar, uysal yapısıyla herkesin suyuna giderek istediklerini yaptırabilen, işin içine çocuklar girince ise daha da sevimli bir hale bürünen biriydi. Kyle o zamanki partneriyle birlikte Güney Boston’da bir karı kocayı çocuk istismarı suçundan tutukladığında çiftin iki oğlunun sorgulanması için Allison’a başvurulmuştu. Bu da, Kyle’ın polislik yaptığı yıllardaki birçok dava gibi çok trajik bir olaydı. Ama diğerlerinin aksine, bunun sonucunda olumlu bir şey çıkmıştı —sonu evlilik olan bir ilişki.

Allison öldükten sonra, Kyle kendini Boston’ın en tehlikeli yerlerinde sürekli tetikte olmayı gerektiren bir iş yaparken, yedi yaşındaki bir çocukla baş başa bulmuştu. Büyükle şehir dedektifi olmanın verdiği heyecan kaybolmuştu. Kendisine bir şey olmasından çok endişeleniyordu çünkü

zaten annesini kaybeden Rowen'in, babasını da kaybetmesini asla istemiyordu. Güvenli bir yerleşim yerinde, insanların gece yatarlarken kapılarını kilitlemek zorunda bile kalmadıkları bir yerde çalışmaya karar verdi. Bir arkadaşı ona Vermont'ta memurlukla ilgili boş pozisyon olduğunu söyleyince de hemen başvurdu.

Mill River'in Boston'la hiç alakası yoktu. Ufak bir trafik kazası ya da saçma bir şiddet olduğunda kasabada heyecan çıkmış sayılıyordu. Örneğin, birini trafik kurallarına uymadığı için kenara çekmek, büyük bir olaydı. Boston'da insanlar her yere telaş içinde giderlerdi, Mill River'da ise dolaşmak diye bir şey vardı. Kyle'in göre bu, maaşındaki büyük düşüşe değecek kadar olumlu bir tayin olmuştuk. İşini yaparken sakatlanması ya da ölmesi pek olası değildi. Burada hayat, sakin ve huzurluydu. Leroy gibi bir faktör de vardı tabii ama Kyle o kadarına katlanabilirdi.

Polis Şefi Joe Fitzgerald ve karısı Ruth'un sahibi olduğu küçük bir apartman dairesinde kalıyorlardı. Binanın ikinci katındaydılar ve bu kattaki ikinci dairede de ev sahipleri oturuyordu. İlk katta Ruth bir pastane işletiyordu. Kasabadaki herkesin hitap ettiği isimle Fitz, Kyle memurluk görevini alır almaz bu daireyi ona teklif etmişti. Temiz, rahat bir yerdi, kirası da ucuzdu. Ayrıca, birkaç avantajı daha vardı.

Kyle'in çalışma saatleri sürekli değişiyordu. Şefkatli ve sevecen yaşlı bir kadın olan Ruth, birkaç eyalet ötede oturan torunlarının hasretini Rowen'a bakmakla geçirmekte bir sakınca görmüyordu. Kyle, kızı uyuduktan sonra eve geleceği zamanlarda Ruth, Rowen'ın odasındaki bebek monitöründen —Rowen'a göre “kız monitörü”— onu uyurken kontrol ediyordu.

Avantajlardan bir diğeri de kokulardı.

Taze ekmek, pasta, çikolata damlalı kurabiyeler... Ve en önemlisi de o turtalar. Cevizli, Boston kremalı, çilek-ravent karışımı, balkabaklı, hindistan cevizi-vanilyalı ve elmalı çeşitleri oluyordu. Rowen okula giderken Ruth her sabah fırından günün hamur işlerini çıkarıyordu. O müthiş aromalar parkelerden içeri sızıyor ve Vermont'un serin sabahlarında uyanmayı neredeyse zevkli bir şey haline getiriyordu.

Kyle, bu yeni hayatlarına Rowen'in ne kadar hızlı adapte olduğuna hayret ediyordu. Kız okulunu da, yeni öğretmeninini de çok seviyordu. Kyle onun yalnızlık çekmesinden endişe duymuştu ama taşınmalarının üstünden çok geçmeden, Rowen birkaç blok ötedeki çocuklarla buluşup oyun oynamaya başlamıştı bile. Küçük kız son zamanlarda bir evcil hayvan istemeye başlamıştı. Kyle onun için bir kedi ya da köpek almanın iyi bir fikir olabileceğini düşünüyordu, eninde sonunda bu isteğe karşı koyamayacağını farkındaydı.

Durulanmayı bitiren Kyle duştan çıktı. Kurulandıktan sonra havlusunu beline sardı ve buharlanmış aynayı oval bir hareketle sildi. Yansıması bu yuvarlak aralıktan ona dik dik baktı. Altları torba torba olmuş gözler, birkaç günlük kirli sakal... Kendi kendini gaza getirerek bir vücut geliştirme pozunu verdi. Aynanın kalanını gölgeleyen buhar sayesinde, üst kol kaslarının görünümünden memnun kaldı. Tatminkâr bir şekilde banyodan çıktı, boxer külotunu giyip yatağına girdi.

★★★

Jean Wykowski horlayan kocasının yanında uykuya dalmayı başardıysa da, uykusu rahatsız rüyalarla delinip duruyordu. Beyaz mermer konakta, Bayan McAllister'ı kontrol etmek için merdivenleri çıktığını görüyordu. Merdivenler bitmek bitmiyor, kıvrılıyor, dönüyordu. Yaşlı dul kadın ise bir yandan yardım istemeye, ona seslenmeye devam ediyordu. Jean, merdivenlerin bittiği yerde yatak odası kapısını, alttan sızan ışığı görebiliyordu. Basamakları daha hızlı çıkmaya başladı.

“Geliyorum, Bayan McAllister,” diye seslendi Jean uykusunda. “Geldim, geldim.” İnsanüstü bir güçle son dört basamağı çıkıp yatak odasına daldı.

Yaşlı kadın yataktan çıkmış, pencerenin yanında ayakta duruyordu.

“Bayan McAllister, nasıl kalktınız?” dedi Jean, ama ikinci sorusunu sormadan Mary McAllister yavaş yavaş ona döndü. Kadının çoğu zaman taşıdığı göz bandı yerinde değildi, dumanlı, gri gözü ortada duruyordu.

“Sende olduğunu biliyorum, Jean,” dedi Bayan McAllister, kafasını iki yana sallayarak. “Çok geç kaldın.”

“Ah, Bayan McAllister, bende değil, gerçekten. Durun, yardım edeyim.” Kekeleyerek yanıt veren Jean, kırılgan kadına doğru yürüdü ama ona dokunmaya fırsat bulamadan, kolunun birisi tarafından sertçe tutulup sarsıldığını hissetti.

“Jenie, canım, Jean, rüya görüyorsun. Uyan, tatlım.”

Jean, biri onu sarısmaya devam edince gözlerini açtı. Ron'un yatakta, yanında doğrulmuş halde ona baktığını fark etti.

“İyi misin? Sağını solunu tırmalıyordun, bağıırıyordun. Kâbus gördüğünü düşündüm, seni uyandırmak istedim.”

“Affedersin. Çocukları uyandırdım mı?” diye sordu Jean. Kalbi güm güm atıyordu.

“Hayır, şimdiye kadar senin bağırmana hiç uyanmadılar zaten, biliyorsun.”

“Çok teşekkürler,” dedi Jean, kocasını dirseğiyle imalı bir şekilde dürterek. Ron hafif bir homurtuyla kendini yastığına geri bıraktı.

“Ee, ne görüyordun?” diye mırıldandı Ron.

Jean zavallı kadıncağızın üzgün yüzünü, o bakışlarını gözlerinin önüne getirdi. Her nasılsa, yaşlı kadının *haberi vardı*.

“Hatırlamıyorum,” dedi Jean ama Ron horlamaya başlamıştı bile.

Leroy Underwood, Claudia Simon’ın evinin önüne park ettiği 1986 model, paslı Chevrolet Camaro’sunun içinde oturuyordu. Arabanın içi fena halde sigara kokuyordu. Leroy, gözlerini öğretmenin evinden almaksızın, bir sigara daha yaktı ve derin bir nefes çekti. Bu ev gözetleme huyu onu iyice rahatsız etmeye başlamıştı. Otur, tüttür, rahatla... Claudia’yı görmeyi ümit et. Kadını, üstünde yalnızca külotuyla yatak odası penceresinden ona el sallarken, onu içeri davet ederken hayal ediyordu.

Hayal kırıklığıyla sigarasından bir nefes daha aldı. Kadın muhtemelen uyuyordu ama uyanık olsa da zaten, lanet olası kar yüzünden Leroy onu göremezdi. Yolcu koltuğunda duran fotoğraf makinesi bu gece işe yaramayacaktı.

Leroy cebinden cep telefonunu çıkardı, numarasını gizli hale getirecek ön kodu tuşladıktan sonra, Claudia’nın

numarasını çevirdi. Kadını göremedikçe kendisine, onun sesini duyma lüksünü tanıyordu. Bağlantıyı beklerken nabzının hızlandığını hissetti. Üçüncü çalışta Claudia telefonu açtı.

“Alo?” Kadının sesi yumuşak ve kısıktı, ürkek bir tondaydı. “Alo? Kimsiniz?”

Leroy telefon kapanana kadar nefesini tuttu, sonra da içindeki dumanı uzun uzun dışarı saldı. Claudia’yı uyardığı için başta içinde bir parça suçluluk hissetti ama kadının sesini duyduğunda buna ne kadar ihtiyacı olduğunu tekrar farkına vardı. Hem o ses hem de geceleri gözlerinin önünde dolanan o imgeler... Bir de evde durmakta olan fotoğraflar vardı tabii.

Leroy iç geçirip kontağı çevirdi ve sigarasının kalanını küllükte söndürdü.

★★★

Komodindeki saat 3.15’i gösteriyordu ama Peder O’Brien hâlâ uyanıktı. Karnının üstüne doğru dönüp yüzünü yastığına gömdü —dijital saatin kırmızı parıltısının, gözlerini almasından rahatsız olmuştu. Neredeyse yarım saat boyunca bu nafil çabayla uyumaya çalıştıktan sonra, 3.41’de yataktan çıkıp sabahlığını giydi ve karanlık oturma odasına girdi.

Mobilyalar arasında boşluklar vardı. Eski bir kanepe ve onunla uyumlu bir yatar koltuk, boyası atmış bir kahve sehpa ve bir televizyon... Peder bu eve pek kimseyi kabul etmezdi. Evde olduğunda genellikle ya mutfakta ya da çalışma odasındaki masanın başında otururdu. Bu odada geçirdiği nadir zamanların sebebiyse genellikle geceleri uykularının kaçması olurdu.

Gözlerini kısıp televizyona baktı. O da eski bir parçaydı, 1970'lerin başından kalma bir RCA modeliydi. Piyasaya henüz yeni çıkmışken birinden hediye olarak almıştı. Televizyon, bu kadar az kullanılınca otuz yıl sonra bile hâlâ işe yarar kalmayı başarmıştı. Peder O'Brien uzanıp kanal değiştirme düğmesini dikkatle çevirdi, istasyonlar arasında gezindi —kablolu yayını ya da uydu çanağı olmadığından iki-üç kanalla sınırlı bir yelpazesi vardı. Karşısına bu kez bir pazarlama kuşağı, *Three's Company* dizisinin eski bir bölümü ve birkaç karıncalı kanal çıktı.

Hiçbiri hoşuna gitmeyince Peder O'Brien düğmeyi *kapalı* konumuna getirdi ve yatar koltuğa kendini bıraktı. Eski, gıcırtilı koltuğun ayaklık kısmı, açılmasını sağlayan kol çekilmemiş olmasına rağmen açıldı ama adamın umurunda olmadı. *Aslında bayağı rahatmış*, diye düşündü gözlerini ovup uyuyabilmeyi umarken.

Yatak odasından gelen ışık sayesinde, eski televizyonun üzerinde kendi yansımasını biraz güç de olsa görebiliyordu. Aslında bir siluetten ibaretti bu, yüz hatlarını seçemediği yoktu. Kelleşmeye başlayan kafasının dış hatları ve tepede bir türlü yatmayan birkaç telden başka bir ayrıntı yoktu camda.

1973 Noeli'nden önceki günü, yani bu televizyonu aldığı günü çok iyi hatırlıyordu. Bunun sebebi, o gün Mill River'daki her eve bunun gibi bir televizyon hediye edilmişti.

Peder O'Brien gözlerini kapayıp hafifçe gülümsedi. Cemaatindeki herkes televizyonları kimin hediye ettiğini merak ediyordu. Onların meraklı konuşmalarını dinlemek Peder için çok keyifli olmuştu. Bu televizyonlar, kasaba-

lı çocukların, hatta birkaç yetişkinin Noel Baba'ya olan inançlarının tazelenmesini sağlamıştı. Birçok kişi Peder O'Brien'a sorular sormuş, bu sürprizin arkasında onun ve kilisenin olduğundan şüphelendiklerini söylemişti. Peder ise onlara dürüstçe ne kendisinin ne de kilisenin bununla herhangi bir ilgisi olmadığını söylemişti.

1973'ün o gününe kadar, Mill River'da tuhaf şeyler olduğunun herkes zaten farkındaydı. Nereden geldiği belli olmayan hediyeler ya da insanların faturalarını ödemelerine yardımcı olan paralar... Ama bu televizyonlar, artık birkaç senede bir tekrarlanacak büyük sürprizlerin başlangıcıydı.

1975'te, Rutland Bölge Hastanesi'ne gönderilen on bin dolarlık çek, Elma Wilson'ın açık kalp ameliyatı zamanına denk gelmişti. 1980'lerde Mill River okulları için iki tane yepyeni öğrenci otobüsü, bilinmeyen bir kaynak tarafından armağan edilmişti —okullarda yeni bir araç alımını düşündürmeyecek kadar az para vardı. 1993'te bir gece, bir grup serserinin sokaklardaki birçok arabanın lastiğini kesmesinden birkaç gün sonra, Sears mağazasından bir kamyon gelmiş ve bütün tekerlekleri değiştirmişti. 1997 kışında McGregorlar, evlerinin yanmasının üzerinden henüz bir hafta geçmemişken, masrafları bilinmeyen bir kişi tarafından karşılanacak şekilde enkazın temizlenmesi ve evlerinin yeniden yapımı için bir sözleşme teklifi almışlardı.

Kasabalılar bu iyilikleri neye veya kime borçlu olduklarını bilmiyorlardı. Bunları gönderenler hiçbir zaman kimliğini belli etmiyor, kasabadaki herkes merak ettiğiyle kalıyordu.

Zaman içerisinde bu olaylar şehir efsanelerine dönüştü —artık yaşlılar verandalarında oturup, limonatalarını eline alıp keyif çatarken ailedeki gençlere, sanki sırf eğlence için anlatıyorlarmış gibi bunlardan bahsederlerdi. Özellikle de televizyon hadisesi kulaktan kulağa geçerken bir hayli yeniden yoğrulmuştu. Her anlatılıştaki televizyon sayısı artıyordu —Peder O’Brien’in kulağına gelen son sayı iki yüzdü ama Peder, orijinal sayının yüz otuz altı olduğunu iyi biliyordu.

Yatar koltuğun konforuyla Peder O’Brien kendinden geçerken saat dördü geçmişti. Güneşin doğmasına çok az kaldığı için kısa bir uyku çekeceğinin farkındaydı. Uyanır uyanmaz mermer konağa gidecekti. Ama kısa bir süreliğine de olsa geçmişin tatlı hatırlarını düşünerek kendini yakın geleceğin can sıkıntılarından uzaklaştırabilecek olması güzeldi.

Dördüncü Bölüm

1940

On dokuz yıllık hayatında onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştı.

Mary yatağında yatıyor, odasının tavanına bakıyordu. Uzun boyu, sarı saçlarıyla babasının yanında, Morganların arasında duran Patrick'in görüntüsü, adeta zihnine kazınmıştı. Adamın ona nasıl baktığını tekrar tekrar, yüzlerce kez gözünde canlandırmıştı. Sabah utancından neredeyse felç geçirmişti. Aklına geldiğinde bile kızardı, yüzünü yas-tığına gömdü. Üstünde neler olduğunu hatırlayınca utan-cı bir kat daha arttı. Güzel bir elbisesi de yoktu aslında ama Partrick gibi birinin çiftliğe geleceğini bilseydi en azından iş pantolonlarıyla çizmelerinden başka bir şey giyerdi.

Üstelik Patrick artık her cumartesi çiftliğe gelecekti.

Kendini ondan sakınmayı nasıl başarabileceğini kestire-miyordu bile. Ama deneyecekti.

Patrick'in ilk birkaç ziyaretinde Mary, siyah tay Ebony'yi alıp o gelmeden önce çiftlikten sıvışmayı başarmıştı. Ama sonunda, temmuz ayının bir sabahında, Ebony'yi kapı-

dan geçirirken Patrick bir anda koyu yeşil sedan arabasıyla orada belirdi. Arabayı ahırın yanına çekti, sonra da inip Mary'ye gülümsedi.

Erken gelmişti.

"Günaydın, Mary! Seni tekrar gördüğüme sevindim! Çok güzel bir gün, değil mi?"

Mary, atının dizginlerini elinde sabit şekilde tutarken donup kaldı. Yutkundu, ağzı kurumuştı.

"Evet," dedi zor duyulabilecek bir sesle. "Günaydın."

"Cumartesi gezintine çıkıyorsun, ha? Baban bunu sık sık yaptığını söyledi," dedi Patrick. "Ah, acaba ben çalışmaya başlamadan önce gezintiyi birlikte mi yapsak? Ben kendi tayımı alacağım yani —ona padokta bir süredir biniyorum ama alan bana yetmiyor. Ah, baban da geliyor, ona sorayım."

Mary, babasının patikadan aşağı indiğini gördü. O bir şey söyleyemeden Patrick, babasının yanına vardı ve Mary'ye doğru baktı.

"Tayın eyerini alayım, sonra otlığın etrafında bir tur atabiliriz," diye seslendi Patrick ve ahıra girdi.

Mary'nin kalbi küt küt çarpıyordu. Atın üstüne çıktı. Kendisi, Patrick kızıl tayı bölmesinden çıkarmaya bile fırsat bulamadan kaçabilirdi. Ebony'yi kendi etrafında bir kez döndürdü ama sonra durdu. O his yine içindeydi, Patrick'in yanında olmak istemesine neden olan o tuhaf his. *Kes şunu*, dedi kendine içinden, *hâlâ şansın varken kaçıp git buradan*. Ama yine de duraksadı.

"Mary?" dedi arkasından gelen ses. Mary irkilerek eyerinde zıpladı. Babası atın yanındaydı, ona bakıyordu.

"İyi misin sen?"

“İyiym,” dedi Mary. “Yani, iyiym işte.”

“Patrick, otlığın etrafında tur atmak istiyor, çok hevesli. Sorun etmedim. Tay daha çitlerin dışı için hazır değil ama içeride mesele olmaz. Sen ne dersin, yardımcı olabilir misin? Yani, tay yanında başka bir at görürse daha rahat eder,” dedi babası. “Sen Ebby’ye alışkınsın. Ben şimdi başka bir atı kendim için hazırlamakla uğraşmayayım, ne dersin?”

Mary’nin elleri titriyordu. “Beni geriyor,” dedi ahıra doğru bakarak.

Sam elini kısırağın boynuna koydu. “Ah, ama Patrick iyi biridir. Hem sadece bir tur. Sonra istediğin yere gidersin.”

Sam, kızının yabancıların yanında nasıl olduğunu çok iyi biliyordu. Mary, çocukluğundan beri utangaçlığını bir türlü atlatamamıştı, üstelik lisede başına gelenlerden sonra çok daha beter hale gelmişti. Her şeye rağmen Sam onun insanlarla iletişim kurabilmesini sağlamak için elinden gelen çabayı gösteriyordu. Kızını, yabancı bir insan gördüğünde esir eden, adeta elini ayağını kesen bu korkuyu, gerginliği anlamaya çalışıyor ve, her nasıl olacaksa, biraz cesaretlendirildiğinde bu talihsizliği üzerinden atabilmesini umuyordu.

Ebony’nin üstünde oturan Mary bir şey demedi. Sam, bu sessizliği önerisinin kabulü olarak algıladı, sonra da eyerle ilgili yardıma ihtiyacı olup olmadığını görmek için Patrick’in yanına gitti.

Ahırdan çıktıklarında Patrick atın üstündeydi. Sam de dizginler elinde, onların yanında geliyordu. Sonra dizginleri atın kafasının üstünden Patrick’e uzattı ve iki tay, otlak kapısından içeri girerken onlara kapıyı açık tuttu.

“Patrick, bu tek seferlik bir şey, unutma. Hayvanın yürüyüşüne dikkat et, Mary’nin atından da fazla uzaklaşma

—Mary’nin kısırağı hassas bir hayvandır,” diye ekledi Sam arkalarından ve sonunda Mary’yle Patrick, o uçsuz bucaksız çayırdaki yalnız kaldılar.

Kızıl tay alıştırma yapmak için sabırsızlanıyor, kafasını keyifle sallıyordu. Birden hızlanmaya çalıştı, yana doğru biraz eğildi. Patrick de eyerde onunla birlikte hareket etti, bir süre uğraşıp tayı kontrolü altına aldı. Mary’yle Ebony hemen önlerinde, bu mücadeleden habersiz görünür halde yola devam ediyorlardı. Kara kısarak kulaklarını neşeyle savurarak, seke seke ilerliyordu.

“Pek havalı bu sabah,” dedi Patrick, tayını Mary’ninkinin yanına getirirken. “Yakında sakinleşir herhalde. Senin kısırağın epey terbiyeli. Adı ne?”

Mary solundaki Patrick’e bir bakış attı, içindeki panik duygusunun yükseldiğini hissetti. “Ebony,”* diye yanıt verdi. Patrick’in ona hâlâ baktığını hissedebiliyordu, o yüzden sağ tarafındaki çit direklerine bakmaya karar verdi. Bir direktan sonrakine geçmek bu kadar uzun sürmek zorunda mıydı?

“Güzel, uygun bir isim,” dedi Patrick. O an kızıl tay şaha kalkacak gibi oldu ama Patrick atına hakim olmayı başardı. Hafif bir kavis çizip yeniden Ebony’nin yanına geldi. “Biraz hızlanabilir miyiz sence?” diye sordu. “Titrekliliğini üstünden atar belki.”

“Tabii,” dedi Mary ve kısırağın yanlarına topuğuyla hafifçe dokundu. Birkaç saniye sonra Patrick ve kızıl tay arkalarında kalmıştı. Mary, Patrick’in onun Ebony’nin hareketleriyle uyumlu şekilde oynayan kalçalarına bakmak için tayı geride tuttuğundan habersizdi.

*İngilizcede “Ebony”, siyah, kapkara anlamına geliyor. (ç.n.)

Sanki kısırağın bir parçası gibi, diye düşündü Patrick. Mary fazla konuşmuyordu ama atın üstünde harikaydı. Kızın utangaçlığından kurtulması için bir şeyler yapmalıydı. Böyle bir güzelliğe sahip olsa da her seferinde tek kelime söyleyen bir kadınla yapamazdı. Patrick dizginleri biraz salıverdi ve kızıl tayın, Ebony'nin yanına gelene kadar hızlanmasını sağladı.

"Biniciliğin gayet iyi," dedi Patrick. "Baban mı öğretti?"

"Büyük ölçüde," dedi Mary. "Ama yıllardır kendi kendime çalışıyorum."

Patrick cesaretlendi. Kız ilk defa bu kadar fazla konuşmuştu.

"Kısırağın kaç yaşında?" diye sordu.

"On iki. Burada doğdu —yedi yaşındaydım, o zamandan beri ben yetiştiriyorum." Mary atının boynunu okşadı, o saniyelerde çit direklerine bakmayı unutmuştu.

Patrick içinden hesap yaptı. *Yani, on dokuz yaşında. Mükemmel.*

"Ben de neredeyse dört yıldır ata biniyorum," dedi. "Üniversiteye gittikten hemen sonra başladım. Cambri-dge'de birkaç tane çok güzel binicilik tesisi var. Binicilik orada çok popüler. Ben onlarla aynı seviyede değilim, senin gibi ya da hayatları boyunca at sırtında gezenler gibi binemiyorum —ama şimdi eve döndüm ve üniversitedeki gibi bir atın sırtına atlayıp, hayattan uzaklaşmayı çok özlüyorum. Babam, hemen Rutland'ın dışında benim için bir ahır yaptırıyor."

"Ben de aynı nedenle ata biniyorum," dedi Mary. *Belki de babam Patrick hakkında yanılmamıştır,* diye düşündü Mary. Karın kaslarının rahatlamaya başladığını hissetti. Otağın

uzak köşesine yaklaşıyorlardı. “Eve döndün demek?” dedi, kelimelerin ağzından çıkmasına şaşırarak.

“Evet. Mermercilik işinde yardımcı olacağım, babamın şirketinde yani —ona da büyükbabamdan kalmıştı, McAlister Mermercilik. Rutland’da. Duymuş muydun?”

“Duydum, evet,” dedi Mary. Kulağına çalınmamıştı bile.

“Aslında büyükbabam en yetkili kişi gibi görünüyor ama bütün işleri yürüten babam. İş çok büyüttü. Ürünlerimizi bütün dünyaya tanıtan temsilcilerimiz var artık. Talebi karşılayabilmek için babam iki fabrika daha açtı. Bir tanesi mermeri zemin için fayans yapma işini görüyor, ötekisi de heykelcikleri, süsleri üretiyor.”

“Ah,” dedi Mary ve aklına diyecek başka bir şey gelmedi. Zeminlerin mermerden yapılabileceğini daha önce hiç duymamıştı.

“Günün birinde,” diye devam etti Patrick, “işlerin başına ben geçeceğim. Babam emekli olunca benim patron olmamı istiyor. Sonra da, günün birinde eğer birini bulup, yuva kurabilirsem oğlum benimle birlikte işi yürütecek.”

Mary sadece başını salladı. Patrick yeşil gözleriyle delici bakışlar atıyor, başka bir karşılık bekliyordu. Mary o tanıdık bunaltının yüzünü kızartmaya başladığını hissetti.

Kızın umursamaz karşılığı Patrick’in keyfini kaçırdı. Başka bir konudan bahsetmeye karar verdi.

“Hep babanla ikiniz mi yaşadınız?” diye sordu. “Sadece merak ettim, yanlış anlama.”

“Evet, öyle. Annemi hiç görmedim. Beni doğururken ölmüş,” dedi Mary. “Babamla ikimizdik hep. Bir de atlar.”

“Eh, Mill River büyümek için güzel bir yer. Tatlı, sessiz, güzel bir kasaba. Proctor ve Rutland’a da yakın hem. Ha-

yatın boyunca atlarla iç içe olduğun için çok şanslısın ben-
ce,” dedi Patrick. “Hadi, hızlanalım biraz. Babanı daha fazla
bekletmek istemem.” Hızlanmak istemesinin bir diğer
sebebi, kendisinin de iyi bir binici olduğunu göstermekti.

Patrick dizginleri iyice salıverdi, atı rahat bıraktı. Hay-
van çitlerin arasındaki kapıya doğru hızlandı ama sonra
tekrar çayıra doğru yamuldu. Patrick onu durdurmayı baş-
ardı ama kızıl tay saha kalktı ve onu çimlere fırlattı.

At dörtlüyle uzaklaşırken Patrick, arka arkaya küfür et-
mekle, üzerinde bir binici kırbacı taşımadığına hayıflan-
makla meşguldü. *En kötü ihtimalle karnına bir tekme savurur-
dum*, diye düşünüyordu, *tabii kimse bakmıyor olsaydı*.

Mary, atını yavaşlattı ve hemen Patrick’in yanına gitti.
“İyi misin?” diye sordu. Babası da oraya geliyordu.

“Bir şeyim yok, bir anlık dalgınlığıma geldi sadece,”
dedi Patrick. “Baban haklıymış, hayvan çok azgın.”

Mary, Patrick’in suratının pancar gibi kızardığını fark
etti. “Geri dönmek istersen tayı ahıra ben götürebilirim,”
dedi.

“Tamam, sağ ol,” dedi Patrick, kalçasını ovarken.

Mary sakın sakın etrafı gözleyen asi tayın yanına gitti,
dizginleri eline aldı ve ahıra gitti. Patrick’le babası çoktan
ahıra gitmişlerdi, ikisi de kahkahalar içindeydi. Mary’nin
babası Patrick’in sırtını sıvazlıyor, Patrick de kafasını iki
yana sallıyordu. Mary dizginleri babasına verdi. Patrick’in
üstü başı dağılmıştı.

“Patrick’e, son zamanlarda gördüğüm en iyi binicilik
gösterisinin bu olduğunu söylüyordum,” dedi Sam gü-
lümseyerek. “Değil mi, Mary?” Sonra da kıkırdamaya de-
vam ederek kızıl tayı eğitim padokuna doğru yöneltti.

“Evet,” dedi Mary. Patrick’in at üstündeki son saniyele-ri hakikaten çok komikti. Mary içindeki gerginliğin tuhaf biçimde yok olduğunu hissediyordu. Patrick’e baktı, bir süre gözlerini onun üstünden ayırmadı ve sonra gülümse-di. Patrick bu bakışları fark etti, o da gülümsedi.

Benimsin, diye düşündü Patrick.

“Biniciliğimden bu kadar etkilendiysen haftaya cu-martesi belki yine benimle bir gezintiye çıkmak istersin. Belki sana yeni bir şeyler gösterebilirim, ne dersin? Yani, tabii, benim sadık tayımın biraz daha sadık hale geleceğini umarsak.”

Mary tekrar gülümsedi. İçinde bir şeyin yükselmeye başladığını hissetti. Kötü bir şey değildi bu. Sanki içindeki Patrick’i görmek için yanıp tutuşan parça “Evet!” diye ba-ğırıyordu.

“Tamam,” deyip Ebony’yi akça ağaçlara giden yola çı-kardı.

Patrick bir süre orada kaldı, kara kısırağın ağaçların ara-sında kayboluşunu izledi. Attan düşmek belki de o kadar kötü olmamıştı. Soğuk bir tatminle kendi kendine gülüm-sedi ve eğitim padokuna doğru yürümeye başladı.

★★★

Patrick’le Mary sonraki cumartesi de, ondan sonrakin-de de, bir sonrakinde de birlikte gezintiye çıktılar. İlk başta otlağın içinde kaldılar. Sam, kızıl tayın üstündeki sihrini konuşturmaya devam ettikçe de çiftliğin içinde daha ge-niş turlar atmaya başladılar, sonra ormana çıktılar, sonra da Mill River’in etrafındaki kır yollara dolaşmaya gittiler.

Patrick, her ne kadar utangaç olursa olsun, Mary’nin hoşsohbet olduğunu ve sivri bir zekâsı olduğunu fark etti.

İnsan içine çıktığındaki gerilme huyuyla birlikte, çoğu çocuğu kötü etkileyen Büyük Buhran yüzünden okula devam edememiş, eğitimi eksik kalmıştı. Buna rağmen Mary okumayı çok seviyordu. Okul kütüphanesindeki bütün kitapları okumuştı ve birçok konu hakkında güzelce sohbet edebiliyordu. İçine girmeyi çok zor bulduğu dünyayla en önemli bağı, kitaplar olmuştu.

Mary, Patrick için çok büyük uğraş gerektiriyordu. Patrick, kızda her hafta biraz daha sağlamlaştırdığı güvenin, aslında çok kırılğan olduğunun farkındaydı. O yüzden ona sürekli ilgi gösteriyor, sabırsızlıklarını ve onu kabuğundan çıkarmaya çalışırken duyduğu hafif rahatsızlığı içinde tutuyordu. Birkaç kez onu kazanma arzusunu kaybetmenin eşiğine geldi. İtibarı yüksek genç bir adam olarak bir an önce eğitimini tamamlayıp evlenmesi bekleniyordu. Ailesinden gelen “uygun bir genç kız bulma” baskısını daha ne kadar kaldırabileceğini bilmiyordu ama Mary de biraz zamanını alacaktı. Evet, sürekli etrafında dolanan düzinelerce kızın arasından birini seçip evlenmesi zor değildi. Ama bu kızlar, gereğinden fazla kolaylardı. Hiçbiri Mary kadar ne güzeldi ne de zordu.

Mary hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Patrick’in ziyaretlerini ipe çekiyordu. Onun her gelişinde biraz daha rahat bir hal alıyordu. Onu ilgiyle dinliyor, ne karşılık vermesi gerektiğini de çok iyi biliyordu. Sonunda bir arkadaşı olmuştu, babasından başka konuşacak birini daha bulmuştu. Patrick gibi genç bir adamın, kendisi gibi bir çiftlik kıızıyla neden böyle vakit geçirmek istediğini anlayamıyordu ama bunun üstünde fazla durmak istemiyordu.

Kendi kendine söz vermişti, en karanlık sırrı hakkında Patrick'le konuşmayacaktı —üstesinden hâlâ gelemediği o korkunç olay hakkında.

Yaz çok çabuk geçti. Eylül ayının ilk cumartesi gününde, kızıl tay artık hazırdı. Patrick, babası ve onların tuttuğu iki adam, atın taşınabileceği bir kamyonetle birlikte çiftliğe geldiler. Arkalarındaki arabada da Rutland'dan getirdikleri bir veteriner vardı. Mary ahıra gidip hem taya hem de Patrick'e veda etmek istedi ama diğer adamları görünce panikledi. Yabancılarla ilgili hissettiği korkunun ortaya çıkmasının üzerinden henüz yalnızca aylar geçmişti ve bu insan kalabalığı yüzünden neredeyse nefessiz kalacaktı. Çiftlik evinde kaldı, babası ve diğer adamların tayı incelediğini, sonra da kamyonete yükleyişlerini izledi.

Patrick'in babası Sam'e daha önce söz verilen ücretin kalanı için bir çek yazdı. Sonra da oradan ayrılmak üzere kamyonete bindi. Patrick son kez Mary'yi görmek için etrafa baktı ama kız ortalıkta görünmüyordu.

"Sam, Mary'nin nerede olduğunu biliyor musun? Ona veda etmeden gitmek istemiyorum," dedi Patrick.

"En son evde gördüm," dedi Sam. "Ne kadar utangaç olduğunu biliyorsun, hem bu sefer baban ve başkaları da gelince—"

"Babamla tanışacak kadar rahatladığını sanmıştım," diye araya girdi Patrick, suratını buruşturdu. "Babama kızınızla geçirdiğim zamandan ne kadar keyif aldığımdan bahsetmiştim, o da Mary'yle tanışmak istemişti. Acaba eve çıkıp onu ikna etmeye çalışmamın bir mahsuru var mı?"

"Yok, tabii," dedi Sam. "Ama iyi şanslar."

Patrick, elinde küçük bir çantayla, çiftlik evine çıkan pa-

tikaya girdi. Kapıyı tam çalmak üzereyken Mary kocaman gözler ve bembeyaz bir yüzle kapıyı açtı. Patrick eşikten geçip içeriye girdi ve orada durdu.

“Mary, seni görmeden gitmediğime çok sevindim,” dedi. “Sana veda etmeden gidemezdim, aileme de senden çok bahsettim. Aşağı gelip babamla tanışmak ister misin?”

“Yapamam,” dedi Mary boğuk bir fısıltıyla. Titriyordu. “Gelmek istedim ama yapamadım.”

Patrick, içinde o anda yükselen hayal kırıklığını dışa yansıtmamayı güçlükle başardı. İşler planladığı gibi gitmiyordu. Elindeki küçük çantayı kaldırdı.

“Bak, sana bir hediye getirdim. Yaz boyunca bana eşlik ettiğin için sana teşekkür etmek istedim.” Çantanın içine elini soktu, bir şey çıkaracakmış gibi yaptı ama sonra durdu. “Şimdi aşağı gelmek istemiyorsan sorun değil,” dedi. “Ama sonra Rutland’a gelip beni ziyaret edeceğine, dostlarımla tanışacağına söz ver. Herkese senden bahsettim, seninle tanışmak istiyorlar.”

Elini çantadan çıkardı. Yumuşak beze sarılı bir şey tutuyordu. Mary’ye uzattı.

“Hadi, aç.”

Mary paketi aldı, içindeki sert ve ağır objeyi hissetti. Bezi araladığında nefesi kesildi. Bu, siyah mermerden oyulmuş, iyice cilalanmış bir attı. Elinde duran Ebony minyatürüne bakakaldı.

“Beğendin mi?” diye sordu Patrick onun yüzünü izleyerek. “Fabrikada senin için yaptım bunu.”

“Çok güzel,” dedi Mary. Bu heykelciği ne kadar sevdiğini anlatmak için kelimeler ararken sonunda kafasını kaldırıp Patrick’e baktı. Patrick, yüzünü ellerinin arasına alıp onu öptü.

Mary, heykelcik aralarında sıkışmasaydı onu yere düşürdü. Patrick biraz sonra geri çekilip kıza baktı.

“Mary, şunu bilmeni istiyorum: Bu çiftliğe bu kadar çok gelmek istememin tek sebebi, o tay değildi,” dedi kısık sesle. Parmağıyla kızın yanağını okşadı. “Tayı sonunda almam, artık birbirimizi göremeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Sonraki hafta sonu Rutland’a gelip ailemle yemek yiyeceğine söz vermeni istiyorum senden. Seni almak için öğleden sonra buraya geleceğim. Lütfen, Mary.”

Mary hiçbir şey diyemedi. Başı dönüyordu. Oda etrafında dönüyordu. Patrick dışında gözlerinin önünde ne varsa bulanıktı. Onu memnun etmeyi çok istiyordu ama yabancıların arasına, hiç tanımadığı, hiç bilmediği bir yere gitmek... Kız, yeşil gözleriyle Patrick’e baktı, birkaç saniye önce öpüldüğü dudakları titredi. Gözlerini tekrar kaldırıp Patrick’e bir kez daha baktı, sonra da kafasını salladı. Patrick gülümsedi.

“Saat beşte burada olacağım. Merak etme, yalnızca ailem olacak ve sen hep benim yanımda olacaksın,” dedi, sonra dönüp dışarı çıktı. Patikanın yarısına gelmişti ki, arkasına dönüp ona el salladı. Sonra da Sam’le el sıkışıp kamyonette babasının yanına oturdu ve gitti.

★★★

“Evet, evlat, sonunda Morgan’ına kavuştun. Ama bahsedip durduğun o kıızı göremedik,” dedi Stephen McAllister, kamyonet yolda hızlanırken.

“Yukarıda, evdeymiş, baba. Biraz hastaymış. Ama haftaya gelip bizimle yemek yemeyi kabul etti.”

“Oh, harika!” dedi Stephen. “Ama şu çok garip —sen

ilk geldiğimiz gün de kızın burada olduğunu söylüyorsun. Ben hiç hatırlayamıyorum. Neyse. Haftaya cumartesi için annen bütün aileyi yemeğe çağırdı. Sürekli bahsettiğin o köylü kızını sonunda görmemiz için güzel bir zaman olacak.”

Patrick, babasının Mary hakkında hor gören benzetmesini duymazdan geldi. Köyde yetişmiş olmasına rağmen kızın konuşması gayet iyiydi, kendisi de çok hoştu —ailesi onunla tanışır tanışmaz bu özelliklerinin farkına varacaktı. Ama annesinin yaptığı plan aklından çıkmıştı. Böyle bir kalabalığın toplanması, bir şekilde gelmeye ikna edebilse bile Mary’ye iyi gelmeyebilirdi. Ama Mary söz vermişti, gelecekti.

Kamyonetin arka kısmından bir gümbürtü geldi, bunu kısık bir kişneme takip etti. “Taya bir isim düşündün mü, oğlum?” diye sordu Stephen.

Patrick, o anda Mary’nin yumuşak yüzünü ve dudaklarının tadını hatırladı, içinde asıl bir gücün yükseldiğini hissetti. Bir centilmen ve büyük bir servetin mirasçısı olarak, kendi seçeceği kraliçesi de dahil, artık sahip olması gereken her şeye sahip olmak üzereydi. “Aslında... Evet, karar verdim, baba,” dedi Patrick. “Tayın ismi Monarch.”*

*İngilizcede “Monarch”, hükümdar anlamına geliyor. (ç.n.)

Beşinci Bölüm

Şubatın gri şafağında, Peder O'Brien tepedeki mermer eve doğru yavaş yavaş ilerliyordu. Kamyoneti yirmi santimlik yeni karın arasında ilerlemekte zorlanıyordu. Sonunda vardığında evin yanına arabayı park etti, arka kapının anahtarını paltosunun cebinden çıkarıp titreyen parmaklarıyla kilide yerleştirdi.

Oturma odasındaki dolaplı saatin ritmik tıkırtısı dışında ev sakin ve sessizdi. Peder ayakkabılarını paspasa silip eve girdi, Mary'nin odasına çıkan mermer merdivenleri tırmanmaya başladı. Evin içinde atması gereken her adımı gözü kapalı atabilirdi ama o gün farklıydı. Her adımı dikkatlice attı, korkuluklardan elini çekmedi. İçeri girmeden önce kapının önünde bir süre bekledi.

Kadının ayarlanabilir hastane yatağı, Peder'in tam karşısında duran cumba penceresine çevrilmişti. Mary'nin görebilmesi için hafifçe doğrultulmuş yatak, Mary'yi görebilmesi için Peder'in öteki tarafa geçmesine yol açtı. Boğazı düğümlendi ama sonunda kendini toplayıp onun adını söyledi.

“Mary?”

Mary ölmüştü.

Gözleri kapalı, ellerini kucağında kavuşturmuş halde yatıyordu. Peder, kadının ellerinden birini tuttu, hâlâ sıcak ve yumuşak olduğunu fark etti. Teni gri tondaydı, aralarında da sarı hatlar dikkat çekiyordu ama Mary’nin hastalığı, derisini bu hale getireli o kadar uzun zaman olmuştu ki, kadıncağыз yalnızca uyuyor gibiydi. Gerçeği ortaya seren şey yalnızca nefes alış verişinin yokluğuydu.

Uzun bir süre boyunca Peder O’Brien onun yüzünü izledi. Avuçlarının arasındaki eli bıraktı, yüzüne düşmüş saç tellerini çekti. Komodinde duran boş ilaç şişesini görünce dudakları titredi. Mary’nin ruhu için dua etmeye başladı, sesi titreyip gitgide kısıldı. Gözyaşları serbestçe kadının üstüne doğru aktı. Ölüm şeklinden bir yandan şüphelenerek onun ruhu için dua etti, cennete bir şekilde alınmasını tüm kalbiyle diledi. Duasını bitirince haç çıkardı ve yatağın yanında diz çöktü. Mermer evin sükûnetini rahatsız eden tiktaklara, ağlama sesleri eşlik etmeye başladı.

Kyle usta bir krepçiydi.

Karısının ölümünden sonra mutfaktaki kabiliyetleri fazlasıyla gelişmişti. Deneme yanılma yöntemine Ruth Fitzgerald’dan aldığı tavsiyeleri de ekleyerek başarıyla yaptığı küçük bir yemek listesi oluşturmuştu. Etli güveç ve patates püresi de bunların arasındaydı. Rostoto etini güveçte sekiz saat boyunca beklet —çok kolay. Soyulmuş patatesleri yumuşayana kadar kaynat, sonra süt, tuz ve tereyağı ekle ve ez —basit. Sosisli sandviçler, hamburgerler gibi pratik

şeyler de listesinde yer alıyordu. Sebzelerin çoğu yalnızca haşlanarak ya da pişmeden yenebildiği için onları da tüketmeye özen gösteriyordu, bunun bir sebebi de öyle yapınca Rowen'dan ona eşlik etmesini rahat rahat isteyebilmesiydi. Ama hem Rowen'ın favorisi hem de Kyle'ın spesiyali krepti.

O pazar sabahı, bir kâse hamur hazırladıktan sonra Kyle fırının önünde durdu. İki spatulası, bir de damlalığı vardı. Kızartma tavaındaki yağ gerekli ısıya ulaştığı zaman damlalığı kullanarak hamuru tavanın ortasına geniş bir daire şeklinde yaydı. Sonra da çemberin üstüne saat 10 ve 2 hizasına iki küçük halka damlattı: Mickey Mouse. Bu leziz Disney karakterini iki spatula yardımıyla çevirdiği sırada Rowen mutfağa girdi.

“Günaydın, uykucu.”

“Günaydın, baba.” Küçük kızın üstünde uzun bir gecelik ve tüylü terlikler vardı, saçları darmadağındı. Rowen bir gözünü ovuşturdu, masadaki sandalyelerden birinin üstüne kıvrıldı. Kyle masayı hazırlamıştı bile.

“Portakal suyunu koydum,” dedi Kyle. Gözünün ucuy-la bakınca kızının bardağa uzandığını gördü. “Acıkmışsındır umarım. Yeni bir şey yapıyorum. Fare krepİ.”

Rowen ağzındaki meyve suyunu yutup babasına baktı.

“Yok artık,” dedi gülümseyerek ama gözlerinde şüphe vardı.

“Evet, öyle. Geçen gün Ruth'la konuşuyordum. Tuzaklarına bir fare düşünce hemen derisini yüzüp buzluğa atıyormuş. Birkaç tane birikince onları doğrayıp kreplere ekliyormuş. Domuz pastırması ya da sosis hariç bir et parçasını, kahvaltı sofrasına soktuğu için mutlu oluyormuş böylece. Tabasını uzatır mısın?”

“Gerçekten çok iğrenç, baba,” dedi Rowen ve tabağını Kyle’a uzattı. Şaka yaptığının farkındaydı. “Ayrıca,” dedi bilmiş bir tavırla, “Ruth’un öyle bir şey pişirmeyeceğini bilecek kadar büyüğüm ben.”

Kyle yeni icadını tabağa koyup kızına uzattı.

“Evet, büyüdün galiba,” dedi. “Ama fareli krep yiyoruz gerçekten.”

Rowen tabağına baktı. “Aa, Mickey Mouse! Güzel!” Akçaagaç şurubuna uzandı.

“Ama bunların nasıl yapılacağını gerçekten Ruth söyledi. Beğeneceğini düşünmüş. O yüzden onu görünce mutlaka teşekkür et, olur mu?”

“Olur,” dedi Rowen dolu ağzıyla.

“Bu arada, gazetenin gelmiş olması lazım. Getirsene, komik yerleri okuyalım.”

Rowen sandalyesinden kalkıp ön kapıya doğru gitti. Kapıyı açıp koridorda duran *Rutland Herald* gazetesini yerden aldı.

İkinci Mickey Mouse’lu krepini spatulayla yeni çeviren Kyle, kızının “Merhaba, Fitz!” dediğini duyunca elinde tavayla, kızının yanına gitti. Fitz koridordaydı.

“Merhaba, ufaklık! Günaydın, Kyle,” dedi adam eldivenlerini eline geçirerek. “Miskinlik etmediniz demek?”

“Hayır, kalktık,” diye cevap verdi Kyle. Rowen günün gazetesini alıp mutfığa girdi. “Krep ister misin?” diye sordu Kyle.

“Yok, sağ ol. Biraz acelem var. Peder O’Brien aradı. Gece, Mary McAllister vefat etmiş, Peder de kadının evindeymiş şimdi. Sabah vardiyası Wykowski’de, ama o da kilometrelerce ötede devriyede. O yüzden sevk memuru

beni aradı. İntihar gibi duruyor. Peder emin olmak için bakmamı istedi. Adli tabip, cesedi almadan önce oradaki işleri bitirmemiz lazım. Uzun sürmez. Etrafa bir göz atacağım, raporu tamamlamak için yeterli bilgiyi toplamam yeter.”

Kyle duvardaki saate baktı. Neredeyse dokuz olmuştu. Kızıyla geçireceği huzurlu bir pazar sabahına, bir cinayet ihtimalli davayı tercih etmek istemiyordu aslında ama Fitz’in emri altındaydı. O anda ona yardım etmek zorunda hissetti.

“Yardım ister misin? Ruth, Rowen’a göz kulak olabilecekse ben de geleyim.”

“Yani,” diye lafa girdi Fitz, “sen de gelsen fena olmaz. Böyle işleri nasıl hallettiğimizi görmüş olursun. Zaten işimiz de çabuk biter. Bitmezse Ruth kiliseye giderken Rowen’ı yanında götürür.” Kapı ağzından çekildi. “Ben gidip kontağı çevireyim. Sen hazır olunca inersin.”

“Hemen geliyorum.” Kyle kapıyı kapadı. Rowen krepi henüz bitiriyordu. Kyle tavayı ocağa tekrar koydu ve ikinci krepı bitirdi.

“Rowen, canım, bir iş çıktı. Fitz’le birlikte hasta, yaşlı bir kadını kontrol etmemiz gerekiyor. Ruth koridorun karşısında. O kiliseye gidene kadar geri dönmezsem seni yanında götüreceğim. Ben seni alacağım sonra.” İkinci krepı de kızın tabağına koyduktan sonra giyinmek için yatak odasına girdi, bu sırada konuşmaya devam ediyordu. “Kahvaltını bitir tabii ama geç kalma ihtimalime karşı yine de giyin, tamam mı?”

“Tamam.” Kız, gazetenin ortasındaki karikatürleri okuyordu. “Sen kahvaltı etmeyecek misin?”

“Portakal suyu içtim. Acele etmem lazım,” dedi Kyle, telaşla gömleğini iliklerken mutfığa girerek. “Endişelenme, öğle yemeğinde iyi yerim.” İşin doğrusu, yaşlı kadının evine gittiklerinde Fitz’le birlikte uğraşmak zorunda kalacakları şeyi düşünmeye başladığından beri iştahı yoktu. İş gereği birçok ceset görmüş olmasına rağmen, ölü bir insan görmek, hiç şiddet içermeyen bir şekilde ölmüş olsa bile, Kyle’ın asla alışamadığı bir şeydi. Boston’daki birçok polis, cesetlerin etrafında normal bir şekilde dolaşmaları, onun için adeta bir gizemdi. Kyle, ceset gördüğü zaman derinden etkilendiğini bir şekilde gizlemeyi öğrenmişti.

Botlarını ayaklarına geçirip paltosunu giydi. “Oyalanma. Yetişemezsem Ruth’la gitmeye hazır ol.”

“Tamam, baba,” dedi Rowen ve babası kapıdan çıktı.

Daisy Delaine, neredeyse hiç uyumamıştı.

Kyle’in kar fırtınasında içeri girmesi gerektiğini söylemesinden sonra ön bahçesine dönmüş ve iki kap dolusu kar toplamıştı. Sabah ışıkları, karavanının yarıya kadar karlarla kaplı olduğunu gösterene kadar, mutfak tezgâhının üstü malzemelerle kaplanmıştı: kuşburnu, tarçın, melas, ezilmiş kıvılcık ve bunlara eşlik eden etiketsiz, içinde ot ve bitki bulunan birkaç şişe daha. Ocakta iki kap dolusu iksir yavaş yavaş kaynıyordu. Daisy kaplarıyla özenle ilgilendi, kendi kendine bir şeyler mırıldandı, bazen kendini kaptırıp şarkı söyledi. Şarkı sözleri için mutfak sandalyelerinden birinde oturup onu izleyen kömür karası, paspas tüylü köpeğinden ilham alıyordu. Daisy’nin kendisine yaptığı serenadın altında kalmayan köpek, hemen doğrulup kuyruğunu salladı.

Daha büyük kaptaki kırmızı madde, reçel kıvamındaydı. Kızıl kabarcıklar yüzeyi dalgalandırıyor ve tatlı, tarçınlı bir koku yayıyordu. Daisy bu karışımı hevesle karıştırıyor, ara sıra kontrol etmek için burnuna götürüyordu. Sonunda, “Bence olmuş! Yoğunluğu da şahane. Sevgililer Günü iksirimiz biraz dinlenmek için hazır galiba, ne dersin, Smudgie?”

Smudgie bir inilti çıkarıp kendini sandalyeye bıraktı. Daisy kızıl sıvının altındaki ateşi söndürüp dikkatini küçük kaba verdi.

Küçük kaptan çıkan kokunun Sevgililer Günü iksirinin güzel esintisiyle alakası yoktu.

Daisy, kaptaki yeşil-kahverengi arası karışımı biraz çırpıttı. “Biraz daha taflan gerek,” diye mırıldandı. Mutfağına bir göz attı, içinde kahverengi bir toz olan etiketsiz kavanoza uzandı. Kapağı açtı, tozdan bir tutam alıp bulanık karışımın içine serpti.

“Az kaldı, Smudgie, çok az kaldı.” Daisy bir yandan karıştırıyor, bir yandan köpeğine sevgi gösteriyordu. “Bunu hemen Mary’ye götüreceğiz ve o da çabucak iyileşecek.”

Pudralı kök çözünür çözünmez Daisy kokuyu aldı ve dolabından temiz bir kavanoz çıkardı. *Bunun işe yaraması gerek,* diye düşündü kavanozu yeşil-kahverengi şeyle doldururken. *Ürettiğim en sağlam karışım oldu!* Ağzını kapattığı kavanozu bir süre gözleyen Daisy, kapağa küçük bir öpücük kondurdu.

İkinci ateşi de söndürdükten sonra köpeğine dönüp gülmüsedti. “Şifa iksirini Peder O’Brien’a götürdükten sonra Sevgililer Günü iksirinden birazını komşulara mı dağıtsam acaba? Belki bu yıl biraz ön sipariş alabiliriz, ne dersin?” Smudgie ince sesiyle havlayıp kuyruğunu salladı.

Daisy, hoş kokulu kırmızı sıvının bir kısmını birkaç boş reel kavanozuna aktarıp kapakları sıkıca kapattı. Sonra parkasını giydi.

“Evet, Smudgie, uslu dur, tamam mı?” dedi akacı bir ciddiyetle. Dolu kavanozları tezgâhtan aldı ve parkasının iki tarafındaki geniş ceplere yerleştirdi. “Anneciğın hemen geri dönecek,” dedi ve ön kapıdan çıkıp gitti.

Smudgie, Daisy’nin kalın kar tabakasını yara yara sokakta ilerleyişini arka bacaklarının üstünde durup, karavanın ön penceresinden bakarak izledi.

Claudia yavaşça uyandı, yatak odasının panjurlarından sızan kış güneşini karşısında gözlerini açmadı. Örtülerin altında gerindi, bacaklarıyla sırtındaki uyku kasılmalarını hissetti. Bir süre daha uyumayı çok isterdi ama kafasında düşünceler birbiri ardına sıralanmaya başlamıştı bile. Artık uyuyamazdı. Ayrıca, koşu bandı zamanıydı.

Bacaklarını yatağın yanından dışarı salıp her gün kendisiyle yaptığı tartışmaya başladı. Çalışmamak çok çekici bir seçenek gibi duruyordu. Sıcak köpüklü bir banyo yapar, biraz keyif atardı. Küvette bir yandan çikolatalı sütnü yudumlayabilirdi. Pazar günleri dinlenmek için değıl miydi zaten?

Elbette öyleydi. Ama egzersiz yapmayıp kendine çikolata ziyafeti vermek, kalçalarını tekrar kuşatmak için tetikte bekleyen selülitleri çağırarak demekti.

İsteksizce spor sütyenini, tayt şortunu ve çoraplarını giydi. Kafasının içindeki tartışmanın bitmesi için, verdiği kiloları tekrar alma korkusu yetiyor ve artıyordu. Kıyafet-

lerini giydikten sonra saçlarını sıkıca atkuyruğu yaptı. Spor ayakkabıları boş odadaki koşu bandının üstünde bekliyordu.

Birkaç saniye siyah makinenin yanında durdu. Bacaklarını açıp gerdi, sırtını hazırladı. Sonra nefes verdi ve banda çıkıp sonraki otuz dakika boyunca koşacağı hızı ayarladı. Makinenin motoru bir mırıltıyla çalışmaya başladı, bandı kaydırıldı. Claudia yürümeye başladı. Az önceki egzersizden sonra bile bacakları hâlâ gergindi. *Bahane üretme*, dedi kendine. Bant hızlanınca Claudia koşmaya başladı. Koşarken bazen müzik dinliyordu ama çoğu gün, o günkü gibi, egzersizine sessizlik içinde başlıyor ve kafasındaki düşünceleri bandın vızıltısıyla nefesinin ritmi arasında eritmeye çalışıyordu.

İlk on dakika en kötüsüydü. Vücudunun çalışması gerektiği fikrine ikna olması için bu kadar geçmesi gerekiyordu. Bu süreden sonra beyninin ona “egzersiz sarhoşluğu” yaşatacak kadar endorfin salgılayacağını biliyordu. Koşu, o zamandan sonra kolaylaşıyordu. İlk ter damlacıklarının alnından aktığını hissetti. Bu ilk terden nefret ediyordu. Kendini çok pis hissediyordu hep. *Sol, sağ, sol, sağ. Devam et. Bahane üretme.*

Koşu bandındaki dijital zaman göstergesine baktı. On dakika kırk iki saniyedir koşuyordu. *Sol, sağ, sol, sağ.* Çok yakında kendini ayık hissedecekti. Bacakları çevik ve esnekti artık, yatağın kenarından sarkıttığı zamanki kütük hallerinden eser kalmamıştı. Ter, kürek kemikleri arasında birikmeye başlamıştı ama artık rahatsız ediciliğini kaybetmiş, içini temizliyor gibi bir his vermeye başlamıştı. Kendini iyi hissetmeye başladı. Hızını iki seviye artırdı, bant

hızlanırken hiç zorlanmadan adapte oldu. Belki de çikolata yiyebilecekti o gün. Az yağlı süte Hershey's'in düşük kalorili çikolata şurubundan koyardı. Sağlıklı bir fedakârlık olurdu. Claudia gülümsedi, dişlerinin arasından nefes alıp vermeye devam etti. *Sol, sağ, sol, sağ*. Ayrıca o köpüklü banyoyu yapacağı da kesindi.

★★★

Pazar günü alarmı neden çalıyordu?

Jean komodinine gözlerini kısarak baktı, saate bir tokat attı, sonra bir tane daha. İki tokadın sonucunda çalanın telefonu olduğunu fark etti.

“Anne!” Jimmy yatak odasına daldı, bir elinde kızarmış ekmek, diğerinde mutfaktan getirdiği kablosuz telefon vardı. “Anne, uyan. İşten Margaret arıyor. Önemli olduğunu söylüyor.” Annesi telefonu tutar tutmaz oğlan odadan dışarı fırladı.

“Oğlun hâlâ yatakta olduğunu söyledi,” dedi telefonun öteki ucundaki ses havlarcasına. “Ne oldu? Hasta mısın?”

“Dün gece uyuyamadım. Saat kaç?” dedi Jean çatallı sesiyle ve yatakta doğruldu.

“Onu geçti. Her neyse, ben sabah vardiyaları için yoldayım ama seni aramam gerekti.” Duraksadı. Jean, telefonun diğer ucundaki Margaret'ın yutkundüğünü, o küçük bilgiyi vermeden önce cesaret topladığını gözünde canlandırdı. “Mary McAllister dün gece ölmüş. Bu sabah da olabilir, emin değillermiş. Sue, adli tıp ofisinden birini tanıyor, ondan kadının aşırı dozda ilaç aldığını duymuş. Yani, bir sonraki vardiyanın için endişelenmene gerek yok.” Margaret duraksadı, karşıdan cevap bekledi. “Jeanie? Orada mısın?”

“Evet. Dün gördüğümde artık yaklaştığını düşünmüştüm. En azından artık acı çekmiyor.”

“Onca eşya kime kalacak acaba?” dedi Margaret. “Banka hesabında herhalde birkaç milyon dolar vardır, değil mi?”

“Herhalde.”

“Çocuğu da yok, kocası ölmüştü zaten, değil mi?”

“Öyle galiba.”

“Eh, birisi vardır elbet. Ah, Jeanie, yaşlı kadına aylardır sen bakıyorsun. Belki de hepsini sana bırakmıştır.”

Jean homurdandı. “Olmaz öyle şey, Marge, biliyorsun. Benimle tek kelime konuşmadı zaten, hastalık ilerlemeden önce bile. Bana hiç yüz vermedi, sanki benimle konuşmaktan korkuyordu. Mirası için birini bulmuştur zaten. Ailesinden birini bulamadıysa da kime bırakacağı bellidir, eminim.”

“Neyse, kime kalıyorsa çok şanslı. Öyle bir servetin kucağıma düşmesi için neler vermezdim. Bir saniye, geliyorum,” dedi Margaret yanındaki birine. “Jeanie, kapamam lazım. Yarın görüşürüz.”

“Tamam,” dedi Jean ve kablolu telefonun *kapat* tuşuna bastı. Gözlüklerini bulduktan sonra çekmeceli dolabındaki el çantasına baktı ve utanç duydu. Fermuarlı ceplerden birinin dibinde, muhteşem bir elmas yüzük vardı. Bayan McAllister’in yüzüğü.

Yüzüğü yalnızca birkaç gün yanında tutmuş, onu elinde bulundurduğu için büyük bir haz duymuş, kendine her gün onu ertesi gün yerine koyacağını söylemişti. Onu sahiplenmeye niyetlenmemişti hiç. İade etmezse gerçekten çalmış olacaktı ve ölmüş bir kadından bir şey çalmış olma düşüncesi onu çok rahatsız etti. Jean yüzüğü pazar-

tesi günkü vardiyasından sonra mermer k  ke götürmeye karar verdi.

Mutfaktan gelen cam kırılma sesi dikkatini çekti.

“Anne! Jimmy bardak kırdı!”

“Yalancı! Johnny kırdı, anne! Tezg htan aşağı attı, şimdi de suçu bana atıyor!”

Jean i  geçirip oğullarının ne kadar güzel çocuklar olduklarını, onlara sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bir kez daha kendine hatırlattı.

Altıncı Bölüm

1940

Mary, şifonyer aynasının karşısında durup kendine baktı. Giydiği uzun mavi elbise gözleriyle tıpatıp aynı renkteydi. Saçlarını elinden geldiğince bukle bukle yapmıştı. Bej çorapları sımsıkıydı, kaşındırıyordu ve her aynaya baktığında hissettiği rahatsızlığı da artırıyordu. Saat neredeyse beş olmuştu, Patrick biraz sonra onu alıp ailesiyle yemek yemesi için götürecekti.

Bu randevuyu kabul ettiğine inanamıyordu. Patrick'in bu davetini ve daveti kabul ettiğini duyunca babası mutluluktan havaya uçmuştu neredeyse. Hatta, Mary'ye sürpriz olsun diye Rutland'a gitmiş ve ona bu mavi elbiseyle ayakkabıları almıştı. Mary, babasının onun insanlarla olan ilişkilerini ilerletmesini çok istediğini biliyordu. *Keşke bütün akşamı yalnız Patrick'le geçirecek olsaydım*, diye düşündü.

Mary, pencereden araba yoluna doğru baktı. Siyah bir Lincoln az önce ahırın yanına park etmişti. Patrick biraz sonra kapının önünde olacaktı. Midesinde bir bulantı hissedince Mary sertçe yutkundu. Başı biraz döndü ve yatağa oturdu.

Midesinde o tanıdık düğümlemeyi hissetti, içinde yayılmaya başlayan korku yine organlarını tırmalıyordu sanki. Kollarından ellerine, oradan da parmak uçlarına ulaşan soğukluk, sonunda tir tir titremesine yol açtı. Güçlü bir bulantıya karşı koyan Mary, gözlerini kapatıp uzandı. Üç yıl önce şiddetli anksiyeteyle ilk tanıştığından beri, her seferinde aynı şeyi yaşıyordu. Endişenin pençesine düştüğü zaman kendisinin hiçbir gücü kalmıyordu.

Derin nefesler alan Mary sakinleşmeye çalıştı. Lise birinci sınıfın sonlarındaki o günü, bu belayı ilk yaşayışını çok iyi hatırlıyordu. Yeni bir İngilizce öğretmeni gelmişti ve dikkatini hemen onun üzerinde yoğunlaştırmıştı. Sürekli ona ilgi gösteriyordu. Sınıfın oturma düzenini değiştirmiş, Mary'yi en öne oturtmuştu. Mary, adamın sık sık ona gözlerini diktiğini hissetmiş ama cesaret edip bakışlara karşılık vermemişti. İngilizce derslerinde büyük stres yaşamaya başlamıştı.

Bay Snee kızın bu büyüyen rahatsızlığının üzerine gitmişti. Bir perşembe günü öğleden sonra, dersler bittiğinde onunla konuşmak istemişti. Mary sınıfa girerken ona gülümsemiş, kapıyı arkasından kapayıp kilitlemişti. Kıza titrek bir sesle çok zeki ve güzel olduğunu, sınıfta onun gibi bir öğrenci olmasından büyük mutluluk duyduğunu söylemişti. Onu çok sevdiğini söylemişti. Mary, adamın yanından geçip kapıya doğru gitmek isteyince adam onu bileğinden yakalamış, kara tahtaya doğru itmiş ve Mary'nin çığlığını, kendi ıslak ağzıyla bastırmıştı. Kızın masumiyetini alırken onu soğuk muşambanın üstüne bastırmıştı. Bu olayı birine anlattığı takdirde onu öldürmekle tehdit etmişti.

Şok içindeki Mary yerden kalkmış, gözlerini silmiş ve ciddi bir şey yaşadığı fikrini kendi kendine inkâr etmişti. Eve kadar yürüdüğünü, ertesi günü yatakta geçirdiğini, babasına hasta olduğunu söylediğini hayal meyal hatırlıyordu. Hafta sonu geldiğinde de kendini atlarla meşgul etmiş, bir yavru kısırağın doğumuna yardım etmiş ve akşamları da Ebony'yle uzun gezintilere çıkmıştı.

Ne yazık ki pazartesi günü her şey değişmişti.

Adımını tekrar Bay Snee'nin sınıfına attığında titremeye başlamıştı. Yerine oturup defterini karıştırmaya başladığında adamın dik dik baktığını hissetmişti. Bay Snee, önceki hafta teslim aldığı kompozisyonları değerlendirdiğini söylediğinde Mary, ona bakmayı reddetmişti. En beğendiği birkaç kompozisyonun sınıfa okunmasına karar verdiğini söylediğinde ise Mary'nin içi ürpermişti.

“Bayan Hayes,” demişti Bay Snee, eğilip notu verilmiş kâğıdı kızın masasına bırakırken. “En yüksek notu siz aldığınız için siz başlayın.”

Sonunda, Mary gözlerini kaldırıp ona bakmıştı. Adam o kadar yakınındaydı ki, o koyu gözlerin gözbebeklerindeki karanlığı, üst dudağındaki ter damlacığını görebiliyor ve tıraş kolonyasıyla karışmış o mide bulandırıcı, tanıdık misk kokusunu alabiliyordu. Tereddütle ayağa kalkmış ve yüzünü diğer öğrencilere dönmüştü.

“Ah, utanmayın, Bayan Hayes. Şuraya, ortaya gelin ki herkes sizi hem görsün hem de duysun.” Bay Snee masasının arkasına geçmiş, Mary de sırasından çıkmıştı. Adam gülümsemiş, kızın okumaya başlamasını beklemişti.

Öğretmenin ve sınıf arkadaşlarının bakışları karşısında yüzünün kızarmaya başladığını hisseden Mary, gözleri-

ni kompozisyonuna indirmiş ve kendi yazdığı sözcüklere konsantre olmaya çalışmıştı.

“Frankenstein’in Canavarı: Bir İnsanlık Dersi,” diye okumaya başladı. “Mary Wollstonecraft Shelley’nin romanlarından biri olan *Frankenstein*, bir diğer adıyla *Modern Promete*, en önemli ana temalardan biri olarak, insanlık kavramının aslında insanların kendi kendilerine yarattığı bir şey olduğunu kabul etmemelerini işler.”

Mary, tam olarak o anda başının nasıl döndüğünü hatırladı. Bir anlığına durmuştu ama herkesin onun devam etmesini istediğinin farkındaydı. Denemişti.

“Yaşamın büyüüne kafayı takmış genç bir bilim insanı olan Victor Frankenstein, ölümlerin vücutlarından parçaları birbirine ekleyerek bir yaratık yaratır. Bu canavarın hareket edebilmesini de sağlar ama dış görünüşünü o kadar rahatsız edici bulur ki, onu terk edip bir başına bırakır. Böyle yaparak—” Mary duraksamış, sesini sakinleştirmeye çalışmıştı. “Böyle yaparak nazik, masum bir yaratığın karşılaştığı herkes tarafından yanlış muamele gördüğü ve... ve yanlış anlaşıldığı bir olaylar zinciri başlatır.”

Mary okumayı bırakıp Bay Snee’ye bakmıştı. Öğretmeni onu okumaya başladığından beri dikkatle izlemekteydi. Adamın sıcak nefesini tekrar ensesinde hissetmiş, üstünde ve içinde hissettirdiği baskıyı bir kez daha duymuştu o an. Elleri şiddetle titremeye başlamıştı. Gözlerini öğrenciden öğrenciye gezdirmiş, sırayla herkesin yüzüne bakmıştı. Bazıları ona kaşlarını çatarak bakmıştı, bazıları sırtmış, bazıları da gergin bir gülümseyişle onu gözlemişti. Bakışlarını serbest bırakınca Mary’nin gözleri yere dönmüş ve oraya odaklanmıştı. Ani bir irkilmeyle, tam da yere yatırıl-

dığı, kıpırdanarak Bay Snee'nin ağzını kapatan eline doğru haykırdığı noktanın üstünde durduğunu fark etmişti. Oda gözlerinin etrafında dönmeye başlamış, nefesi kesilmişti.

İşte o anda, ilk kez, anksiyete krizinin buz gibi yumruğunu midesinde hissetmişti. Odanın içinde bir yerlerden Bay Snee'nin sesinin, "Bayan Hayes? Bir sorun mu var? Bayan Hayes?" diye sorduğunu duyar gibi olmuştu. Ama artık onun için önemli olan tek şey, o sınıftan çıkmak, öğretmenin alaycı gözlerinden yansıyan istismar dolu anların tekrar tekrar üstüne geldiği mekândan kurtulmaktı.

"Dışarı çıkmalıyım," demişti ve kapıyı açıp çıkmıştı. Sola dönüp koridordaki dolapların ve diğer sınıfların kapılarının önünde hızla koştuğunu hatırlıyordu. Yalnız kalmak istemiş, kimsenin canını yakamayacağı karanlık bir yere kaçmak istemişti.

Koridorun sonundaki temizlikçi odasını fark ettiğinde büyük bir telaşla kapı tokmağını çevirip içeri dalmıştı. Orada, paspas, süpürge ve kovaların arasında güvende hissetmişti kendini. Temizlik malzemelerinin keskin kokularının kendi korkusunun berbat kokusunu maskeleyesiyle bir nebze rahatlamıştı. Karanlığın, herhangi bir korku unsurunu gizlemesinin de faydası olmuştu. İşte o anda, ağzını elleriyle kapatarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamış, gözyaşlarının sıcaklığını parmak uçlarında hissetmişti.

Onu bulmaları için neredeyse bir saat geçmesi gerekmişti. Okuldan babasını aramışlar, babası hemen oraya gelmişti. Mary ne olduğunu anlattığında babasının yüzündeki o berbat ifadeyi asla unutamamıştı. Ama Mary'yi Bay Snee'nin sınıfından dışarıya koşmaya iten korkunun nedenini ne kadar derine sakladığından, bunun, hayatının

kalanında korku dolu ıstıraplar çekmesine neden olacağından haberdar olması elbette mümkün değildi.

★★★

Patrick patikayı tırmanırken kafasındaki planı gözden geçirdi. Bu gece, tüm içtenliğiyle, Mary'ye sahip olma sürecini başlatmaya kararlıydı. Bulmacanın son parçası bu kızdı —sosyetenin içinde hak ettiği yere gelebilmek için elde etmesi gereken son şey. Eski evin kapısını tıklattı. Kapıyı Bay Hayes açtı.

“İyi akşamlar, Sam,” dedi Patrick. “Mary hazır mı?”

“Merhaba, Patrick, içeri gel. Neredeyse hazırdır, yani birkaç dakika önce öyleydi. Ben gidip kontrol edeyim. Biraz otursana.” Kahverengi, yarısını güveler yemiş bir divanı işaret etti.

“Elbette,” dedi Patrick. Takım elbisesinin o kumaşa dokunmasından rahatsızlık duyacaktı ama istenileni yaptı. Sam gülümseyip merdivenleri koşarcasına çıktı. Odasına girdiğinde kızını yatağa uzanmış, cenin pozisyonunda buldu.

“Mary! Mary, Patrick geldi. Ne oldu sana?” diye sordu kızına doğru eğilerek.

“Baba, onunla gidemem. Hastayım. Lütfen benim yetime ona söyle.”

“Mary, bir sorun çıkmayacak sanmıştım. Bundan bahsederken çok heyecanlıydın. Hem Patrick de sana çok önem veriyor.” Bir an duraksadı. “Mary, artık on dokuz yaşındasın, böyle devam edemezsin. Başka insanlarla vakit geçirmelisin, özellikle de yaşlılarınla. Patrick’ten hoşlandığını biliyorum. Bütün yaz onunla gezintilere çıktın.

Onunla daha çok vakit geçirmen lazım. Ben sonsuza kadar yanında olamam, sen de hayatın boyunca yalnız kalmazsın.”

Mary hareketsiz kaldı.

Sam iç geçirdi. “Patrick çok üzülecek, biliyorsun. Gidemeyeceğini söyleyeceğim ama keşke bir denesen, Mary. Senin için en iyisini istiyorum, biliyorsun, değil mi?” dedi, sonra da alt kata döndü.

Sam, merdivenin son basamağına varır varmaz Patrick ayağa fırladı. Mary’yi evin dışına çıkarmanın zor olacağından şüphelenmişti zaten, çiftçinin yüzünü gördüğü anda da haklı olduğunu anladı.

“Çok heyecanlandı, değil mi?” dedi, Sam’in ağzını açmasına bile fırsat vermeden.

“Yani, nasıl bir kız olduğunu biliyorsun,” dedi Sam. “Böyle olduğu zamanlarda, ne yapacağımı bilemiyorum. Aşağı inmesi için ikna etmeye çalıştım ama ineceğini sanmıyorum.”

“Ben yukarı çıksam olur mu?” dedi Patrick hemen. “Belki onunla biraz konuşursam ikna olur, rahatlar.”

“Çok düşüncelisin ama bir işe yarayacağını sanmam. Çok üzgün şu anda. Seninle gitmesini ben de istedim ama...” Sam sözünü tamamlayamadı. Patrick’le ikisi oturma odasında tuhaf bir sessizliğin içinde kalakaldılar.

Patrick hissettiği düş kırıklığını yansıtmamaya çalıştıysa da pek başarılı olamadı. “Peki, lütfen Mary’ye bu gece gelememesine çok üzüldüğümü söyleyin,” dedi ve gitmek üzere kapıya yöneldi. “Bu hafta içi bir gece, iş çıkışında onu ziyaret etmeye çalışacağım, bir de—”

Arkasındaki tahta merdivenler gıcırdadı. Mary oturma

odasının ışığına doğru tereddütle yaklaşıyordu. Son basamakta durdu ve Patrick'e baktı. Tır tır titriyordu, elindeki siyah çantaya sımsıkı yapışmıştı. Yüzü bembeyazdı.

"Mary," dedi Patrick. Demek ilk engelle uğraşabilmek için eline bir şans geçmişti. Hemen kızın yanına gidip ellerini tuttu. "Baban iyi hissetmediğini söyledi. Nasılsın, bu akşamı kaldırabilecek gibi misin?"

"İyiym galiba," dedi Mary gözlerini ona doğru kaldırarak. Ancak o anda ellerini tuttuğunu fark etti ve kıpkırmızı kesildi. Hemen babasına baktı, adamın gülümsediğini görünce rahatladı.

"Çok geç kalmayacağız. Endişelenmeyin," dedi Patrick ikisine de. "Ama bir an önce gitmemiz gerekiyor. Annem altı buçukta orada olmamızı bekliyor."

Patrick, annesinden bahsettiği anda Mary içinde bir karıncalanma hissetti ama yine de onun koluna girip onunla birlikte kapıya doğru ilerledi. Çıkarlarken babası omzunu okşadı.

"Eğlenin, güzel vakit geçirin," diye seslendi Sam, iki genç arabaya doğru ilerlerken.

Patrick yolcu tarafının kapısını açtı ve Mary bindikten sonra hemen kendi tarafına geçip koltuğuna oturdu. Mary bazen babasının eski kamyonetiyle Mill River gezintisine çıkardı ama bir Lincoln'ün içinde gezinti yapmak tamamen yeni bir şey olacaktı. Motorun pürüzsüz mırıltısı, pikabın sert hırıltısıyla alakasız bir ezgiydi. Ten rengi deri koltuk, tereyağı kadar yumuşaktı, sanki onu kucaklıyordu. Mary ellerini çantasının üstünde birleştirdi, arabanın cilalı donanımında bir leke bırakmaktan çekiniyordu.

Patrick ona bakıp gülümsedi. Kız sakince oturuyor-

du ama yüzünden, hissettiği endişe anlaşılıyordu. Ayrıca hemen, sürekli camdan dışarı bakmak gibi bir alışkanlık edinmişti. Mary, ona küçük bir mavikuş gibi göründü o anda, sanki elini uzatsa hemen uçup gidecekmış gibi. *Ne bu gece ne de sonra*, diye geçirdi Patrick içinden.

Rutland'ın birkaç kilometre dışına çıktıklarında Mary kontrol edilemez bir şekilde sarsılmaya başladı. Koltuğunda doğrulup sola doğru fısıldadı.

“Patrick, ben bunu yapamayacağım. Lütfen, geri dön. Yaparım sandım ama yapamayacağım.”

Patrick uzanıp sağ elini kızın iki elinin üzerine koydu. Aynı anda, gaza biraz daha sert bastı.

“Mary, lütfen rahatlamaya çalış. Benim ailemle tanışacaksın sadece, seni seveceklerine eminim.”

“Gelemem, lütfen dur, kusacağım—” Ellerinden birini Patrick'ten kurtardı ve yolcu tarafının penceresine yapıştı.

“Mary, neredeyse geldik. Derin derin nefes al. Korkacak hiçbir şey yok. Yemek yiyeceğiz sadece, sonra da hemen geri getireceğim seni. Bana güveniyor musun?”

Kız kapıya yaslanmış, hıçkırıyordu. Patrick sesini sakın tutmaya çalıştı.

“Benim yanımda olacaksın. Gerginleşmeye başlarsan kolumu sıkarsın, o zaman, sen kendini iyi hissedinceye kadar bir yere kaçarsın.”

Mary'nin ağlayışı bu sözlerle biraz sakinleşti.

“Bak, sakinleşiyorsun. Yanından ayrılmayacağım, söz veriyorum,” dedi ve nazikçe kızın elini okşadı.

Mary sessizliğini korurken Rutland şehrine girdiler. Patrick önemli binaların yanından geçerken bilgiler verdi, birinde de McAllister Mermercilik'in yaptığı uzun

heykeller bulunuyordu. “Burası da şehir merkezi,” dedi Patrick, Mary’nin dışarıya göz attığını görünce. “Burası da Main Street Parkı. Ev hemen ileride.” Victoria zamanının modasıyla inşa edilmiş evler gitgide büyüyordu. Sokağın sonundaki de en büyükleriydi: arkasında bir sıra yapraklarını dökmüş akçağaç olan sarı bir konak. Patrick oval garaj yoluna girdi.

Mary etrafına baktı. Evin etrafına park edilmiş en az altı araba daha vardı. Verandada bir grup genç adam vardı, ellerinde içkileri ve purolarıyla sohbet ediyorlardı. Evin geniş ön kapısı açıktı, içerisiyle aradaki tek engel olan tel kapı ise içeridekilerin sesini dışarıya tamamen sızdırtıyordu. Pencerele ve kapı, içerinin ışığını akşamın loşluğuna karıştırıyordu. Mary kusmamak için kendini zor tuttu. Bu ev sanki pençesinden kurtulamayacağı bir canavar gibiydi.

“Hani bu bir aile yemeğiydi?”

“Öyle. Buradaki herkes ailem.”

Mary’nin yüzündeki bütün renk gitti, elleri birden kemiksizmişçesine uyuştı, parmak uçları sancıdı. O şiddetli titreme geri geldi ve daha kendi tarafındaki kapıdan inmesine bile fırsat vermeden Patrick’in koluna yapıştı.

“Lütfen, Patrick, ben içeri giremem,” dedi, telaş dolu ince bir sesle. “Ben buna hazır değilim, ben—”

Patrick ona baktı ve, kısa bir saniye için, o yeşil gözlerde tuhaf bir düşmanlık belirdi. Sesiye her zamanki gibi rahatlatıcıydı.

“Mary! Mary, şu anda hazırsın. Herkes bizi bekliyor. Merak etme. Sandığın kadar kötü olmayacak.”

Patrick kolunu Mary’nin elinden kurtarıp çabucak arabadan çıktı. Mary’nin tarafına geçip, kapıyı açmaya çalış-

tığında ise kız yine kolunu yakaladı ve tüm gücüyle sıktı. Patrick'in nefesi şaşkınlıkla kesildi, sanki karşısında yaramaz küçük bir kız varmış gibi kafasını iki yana salladı. "Hadi ama, rahat ol," dedi ve Mary'nin elini okşadı, sonra da onu eve doğru çekti.

Mary, mide bulantılarından halsiz düşmüştü.

"Selam, Patrick!" dedi verandadaki adamlardan biri, puro dumanının arkasından. "Gelmeyeceğini sanmaya başlamıştık. Kırdı yolunu kaybettiğini düşündük, anlarsın ya." Oradaki erkekler kıkırdamaya başladılar. Konuşan da göz kırıp yanındaki adamı dürttü.

"Peki," dedi Patrick. Mary'nin elini tekrar okşadı. "Millet, Mary Hayes'le tanışın. Mary, bu ikisi benim kuzenlerim, Phil ve Donovan Leary." Kuzenler başlarıyla selam verdiler. "Şu geveze de kardeşim Jacob."

Mary derin bir nefes alıp tanıştırıldığı üç kişiye baktı. Gülümsemeyi başardı. Anında, üç adam da büyülenmiş gibi gülümsedi.

"Jake diyebilirsin bana," dedi küçük McAllister. "Eğer gevezeysem, bunu ağabeyime borçluyum. Kendisi bu konuda bana mükemmel bir örnek olmuştur. Değil mi, Patrick?"

Patrick alaycı bir gülümsemeyle soruyu geçiştirdi. "Tanıştığımıza sevindim, Mary," diye seslendi Jake arkalarından.

Bir uşak tel kapıyı onlara açtı. Patrick ve Mary, McAllisterlerin evinin büyük fuayesinde yürümeye başladılar, insanların toplanmaya başladıkları geniş oturma odasına doğru gittiler. Patrick az önce başladığı işe devam etti ve Mary'yi diğer kuzenleriyle ve daha yaşlı akrabalarıyla

tanıştırdı. Odanın karşısında kendisine brendi koyan babasını fark eden Patrick, onun dikkatini çekmeyi başardı. Mary'yi iyice süzen Stephen, bu sırada bardağını taşırdı.

Tüm bunlar olurken Mary, gözlerini çok nadiren kaldırıyordu ve Patrick'in kolunu öyle sert tutuyordu ki, el kemikleri bembeyaz olmuştu. Patrick'in tanıştırma fasıllarını kısa tutmasından çok memnundu, böylece kimseyle lüzumsuzca muhatap olmak zorunda kalmıyordu. Mary'nin kolu sonunda ağrımaya başlayınca Patrick eğilip kulağına fısıldadı.

"Biraz mola vermek ister misin?"

"Evet, lütfen."

Büyük odadan çıkmak için geri döndüler ama iki büyüleyici kızıl saçlı kadın, önlerini kesti. Saçları ve kıyafetleri farklıydı ama yüzleri aynıydı.

"Patrick, her yerde seni aradık," dedi biri.

"Küçük arkadaşınla tanışmak için sabırsızlanıyoruz," diye neşeyle lafa atladı öteki.

"Mary Hayes'le tanışın," dedi Patrick. "Mary, kızkardeşlerim—"

"—Sara," dedi ikizlerden biri.

"—ben de Emma," dedi öteki de.

Birlikte gülümsediler.

"Merhaba," dedi Mary.

"Elbisen çok güzelmış," dedi Sara, Mary'ye kısıncık gözlerle bakarak. "Rengi sana çok yakışmış."

"Bize bu kadar yakışmazdı," diye ekledi Emma hemen. "Bu elbisenin aynısını Carolyn's'in vitrininde birkaç ay önce görmüştük. İkimiz de almayı istemiştik ama dükkân da sadece bir tane kalmıştı."

“Olsun,” dedi Sara. “İndirim rafına doğru yollanmak üzereydi —son zamanlarda moda çok çabuk değişiyor. Hem mavinin bu tonu, bizim ten rengimizle büyük tezat oluşturmdu. Ama sana çok yakışıyor.” İki kız kardeş gülümsediler ve kol kola girip uzaklaştılar.

Mary utançtan yerin dibine girecekti neredeyse. Nefesi kesildi, konuşamadı.

“Kusurlarına bakma, çok utandım,” dedi Patrick. “Çok güzelsin, seni kıskanıyorlar sadece. Gel, çıkıp biraz temiz hava alalım.”

Tekrar kaçmaya çalıştılar ama zarif bir sarışın kadın büyük odanın kapısında belirip yemeğin hazır olduğunu söyledi. Patrick’le Mary’nin kendisine doğru geldiğini görünce ikisinin önünü kesti.

“Patrick, canım, işte buradasın!” Yaşlı kadın ellerini kavuşturdu. “Sen de Mary olmalısın! Patrick senden çok bahsetti. Ben Elise McAllister, Patrick’in annesiyim.”

Mary tanıştıkları zaman Bayan McAllister’a ne diyeceği konusunda kendi kendine yüzlerce kez alıştırma yapmıştı. Kendi yatak odasındaki yansımasıyla yaptığı konuşmanın, bu orijinal karşılaşmanın yerini tutmayacağı zaten belliydi. Sanki dili şişip büyüdü, yapış yapış oldu. Konuşmak için o anda sarf ettiği çabanın yüzüne yansımadığını umdu.

“Tanıştığımıza çok sevindim, Bayan McAllister,” dedi dikkatlice.

Patrick’in annesi gülümsedi, Mary’nin tüm konsantreyonunu vererek ona cevap verdiğinin farkında değildi. “O şeref bana ait, Mary. Bir öğleden sonra gelip benimle çay içmelisin.” Patrick’e döndü. “Hadi, siz de diğerlerinin yanına geçin. Ben yeterli sandalye olup olmadığını kontrol etmeliyim, izninizle.”

“Tabii, anne,” dedi Patrick kadın telaşla uzaklaşırken. “Tam bir mükemmeliyetçidir,” diye fısıldadı Mary’ye.

Bütün konuklar yemek odasına doluştular. Parıltılı bir şamdanla aydınlanmış devasa masa, odada boylu boyunca uzanıyordu. Patrick kapının yakınındaki tarafta, masanın ucundan iki sandalye seçip birini Mary için çekti. Mary adeta oraya gömüldü.

Mary için akşam yemeği bulanık bir şekilde geçti. Üni-formalı hizmetçiler sürekli tabak ve bardakları dolduruyor, boşalanları götürüyorlardı. Mary de bir şeyler yemeye çalıştı ama midesi çok rahatsızdı. Yemeğini tabağında ileri geri götürdü, bir şeyler yiyormuş gibi görünmeye çalıştı. Yemek boyunca nazıkçe kafa sallamaya, gülümsemeye çalıştı ama çok az konuştu. Diğerlerinin konuşmaları ve gülüşmeleri, gerginlikle sarsılan beyninin içinde dönüp durdu.

“Herkes tatlı için hazır mı?” diye bağırdı Patrick’in annesi sonunda. Herkes hevesle karşılık verirken Mary, Patrick’e tuvaletin yerini sordu ve izin istedi.

Titreyen bacaklarının izin verdiği en yüksek hızda tuvalete girdi, kapıyı arkasından kilitledi ve sırtını kapıya vererek yere doğru kaydı. Daha fazlasına dayanamayacaktı.

Bu geçici sığınağında, yemek odasından gelen konuşmaların boğuk yansımalarını dinleyerek uzun dakikalar geçirdikten sonra, hâlâ oraya dönmek için hazır olmadığına karar verdi. Kapıyı açıp koridora yöneldi, yemek odasından uzaklaştı, kapısı açık olan diğer odalara göz gezdirdi. Kütüphane, oturma odası, misafir odası... Koridorun sonundaki odanın kapısı kapalıydı ama sürgüsü çekilmemişti. Kapının ardına biraz kulak kabarttı ve kimsenin içerde olmadığını emin olunca kapıyı yavaşça açtı.

Burası bir çalışma odasıydı. Üstü kitaplar ve kâğıtlarla dolu olan büyük bir çalışma masası, kapiya dönük duruyordu. Kitap raflarının üstlerinde duran çerçeveli fotoğraflar, duvardaki neredeyse her boşluğu doldurmuştu. Mary az önce tanıştığı insanların çoğunun fotoğrafını tanıdı. McAllister Mermercilik'in de birkaç fotoğrafı vardı. Bunlardan bir tanesi Mary'nin dikkatini fazla çekti. Masanın arkasında, diğerlerinden ayrı duran bu fotoğraf, diğerlerinden daha küçüktü ve hepsinden daha çok sararmıştı.

Mary, bu fotoğrafta gülümseyen adamların ikisini de tanıyamadı ama baba-oğul gibi duruyorlardı. Fotoğrafa biraz daha yaklaştı. Yaşlı olan adam, kolunu genç olanın omzuna atmıştı. Bronz, oymalı bir tabaka, fotoğrafın altına bilgi notu olarak iştirilmişti: "*McAllister Mermercilik, 1894.*"

"Ah, yeniden genç bir adam olsam," dedi arkasından gelen bir ses. Mary hemen arkasına döndü. Uzun boylu, beyaz saçlı iri yarı bir adam odanın girişinde durmuş, ona Patrick'inkilerle aynı yeşillikteki gözleriyle bakıyordu. Mary donup kaldı.

"Seni ürkütmek istememiştim, canım," dedi adam büyük bir kibarlıkla. "Ben Conor McAllister, Patrick'in büyükbabasıyım. Sen de Mary Hayes olmalısın."

"E—evet."

"Patrick'le geldiğini gördüm, tanışmak istedim ama yemekten önce kendimi kalabalıktan kurtaramadım. Eskisi gibi hızlı değilim artık."

Mary hiçbir şey demedi. Adam ona doğru gelince geriye gitti ama adam, birkaç adım atıp durdu ve resme odaklandı.

"Çok uzun zaman önce çekildi o fotoğraf, Mermerci-

lik'in açıldığı ilk gün. O yaşlı adam benim babam, Kieran. Ben o zaman yirmili yaşlarımda sonundaydım.”

“Ah.”

“Babamın nadir gençlik fotoğraflarından biri bu. Benim gördüğüm en dürüst, en çalışkan adamlardan biriydi. İrlanda'dan cebinde birkaç kuruşla gelip burada kendine böyle bir iş kurabilen biri.” Conor, önünde titreyen kızı inceledi. Bu zavallı, ürkek kızı bütün akşam incelemişti. Kız sürekli Patrick'in kolunda dolaşmış, yemek sırasında da metanetini kaybetmemek için büyük bir cesaret göstermişti. Kızın kendini daha rahat hissetmesi için bir şeyler bulmaya çalıştı.

“O şamatadan kaçmak için buraya geldim. Benimki kadar geniş aileler bazen çok gürültücü olabiliyor. Yanlış anlama, hepsini severim ama bazen sessiz bir yer bulup birkaç dakika kafa dinlemem gerekiyor. Böyle bir akşam, kalabalığa alışkın olmayan biri için epey bunaltıcı olmalı.”

Mary yutkunup Conor'a baktı. “Evet, öyle aslında. Çalışma odanıza böyle pat diye dalmak istememiştim. Ben —sanırım biraz sessizlik istedim galiba, tıpkı sizin gibi.”

“Hiç sorun değil, tatlım. Seni burada bulmasaydım belki de ailemin curcunasından bir fırsat bulup seninle tanışamayacaktım bile.” Conor kıza bakıp gülümsedi. Mary adamın o nazik yeşil gözlerinin etrafındaki kırışıklıklara bakarken onun kibarlığıyla yumuşadı, gerginliğini üstünden attı.

“Mary, buradaymışsın! Her yerde seni aradım. Ah, merhaba büyükbaba. Burada olduğunu bilmiyordum.”

Conor ve Mary kapıya döndüklerinde orada Patrick'i gördüler.

“Bu güzel kız arkadaşına fotoğraflarımı gösteriyordum,” dedi Conor. Sonra da Mary’ye göz kırptı.

Patrick merakla Mary’ye baktı. Onu bir dolabın içinde saklanırken bulacağını düşünüyordu ama işte buradaydı, rahat görünüyor, gülümsüyordu. “Türta neredeyse bitti, annem nerelere kaybolduğunuzu merak etti,” dedi Patrick, büyükbabasına.

“Ah, peki. Birkaç dakika içinde oraya döneceğimi söylersin. Mary, umarım bizi yine ziyaret edersin.” Kırışıklıkları bir kez daha ortaya çıktı.

“Ederim,” dedi Mary ve Patrick’in elini tutarak odadan çıktı.

“Annemle babama veda edelim, sonra, eğer hazırsan, seni eve götüreyim,” dedi Patrick, yemek odasının yolunu yarıladıklarında. “Büyükbabam hakkında ne düşünüyorsun?”

“Keşke benim de öyle bir büyükbabam olsaydı.”

Yedinci Bölüm

Kyle ve Fitz mermer köşke vardıklarında adli tıp biriminden bir araba çoktan oraya gelmişti. Peder O'Brien şiş ve kan çanağı olmuş gözleriyle onları kapıda karşıladı.

"İyi günler, Peder," dedi Fitz. "O kadar da iyi bir gün değil gerçi," diye ekledi hemen.

"Evet. Mary yukarıda," dedi Peder ve iki polisi eve, merdivenlere yönlendirdi. "Adli tiptan geldiler —biri Peterson, diğeri de Gray'di sanırım— ama siz gelmeden pek bir şeye dokunmamalarını söyledim."

Kyle, o anda Leroy'un bu yaşlı, kendi başına yaşayan kadın hakkında söylediklerini hatırladı. Kasabayı gören bu mermer köşkten de bahseden Leroy'un dediklerini, adamın ağzından çıkan çoğu şeye yaptığı gibi önemsememeye meyilliydi. *Cadı olmadığı kesin*, diye düşündü Kyle, evin zenginliğini gözlerken.

Evdeki bayat havaya antika kumaş ve mobilya cilası kokuları karışmıştı. Yanlarından geçtikleri odalar, çok şık eşyaların güzel gölgeleriyle süslense de, panjurların ara-

sındaki birkaç çatlak sayesinde eşyaların çoğunun antika olduğu göze çarpıyordu. Yerler, genellikle İran halılarıyla kaplıydı. Her şey tertemizdi, hiç kullanılmamış gibiydi.

Fitz de Kyle gibi yürürlerken etrafa göz gezdiriyordu. “Ruthie yıllarca Bayan McAllister’ın alışverişini yaptı,” diye fısıldadı Polis Şefi, “ama ikimiz de hiç buraya gelmedik. Ruth aldıklarını arka kapının önüne bırakıp zili çalar, sonra da giderdi. Bayan McAllister hiç ziyaretçi kabul etmezdi, hemen sinirlenirdi. Ruthie onu yalnız bir kere görmüş ama çok istese de onunla tanışamadı.”

Sonunda Mary’nin odasına geldiler. Odadaki cumba pencerelerinin önünde perdeler açıktı. Pencerenin yanında bir adam durmuş, aşağıda kalan kasabayı seyreliyordu. Doğrultulmuş hastane yatağı da ona doğru bakıyordu. Ellerinde lateks eldivenler olan başka bir adam yatağa eğilmişti. Peder odaya girerken ikisi de kapıya baktı.

“Geldik,” dedi Peder O’Brien. “Bay Peterson ve Bay Gray, sizi Memur Fitzgerald ve Hansen’le tanıştırayım. Etrafa biraz göz atacaklar.”

“Tabii,” dedi Peterson ve sırtını pencereye verdi.

“Her şey ilk geldiğimizdeki gibi,” dedi Gray. “Buyurun, ne isterseniz.”

Polisler yatağın başına geldiler ve yatan cesede baktılar. Mary’yi gördüğü zaman Kyle’ın kalbi sıkıştı. Bastırmaya çalıştığı görüntüler tekrar zihnine hücum etti. *Ne kadar solgun ve zayıf, tıpkı Allison’ın ölmeden önceki hali gibi*, diye düşündü. Peder O’Brien’a döndü.

“Kanser miydi?”

“Evet.” Peder bu soruya şaşırdı. “Pankreas. Bir yıl önce teşhis konmuştu. Doktorlar en fazla altı aylık ömrü oldu-

ğunu söylemişlerdi ama Mary, o süreyi ikiye katladı.” Peder O’Brien biraz duraksadı. “Nereden bildiniz?”

“Benim karım da rahim kanserinden ölmüştü.”

Peder sessizce kafa salladı. Kanser hastalarının son günlerinde nasıl göründüklerini çok iyi biliyordu.

“Acaba siz MS Contin diye bir şey duydunuz mu?” diye sordu Fitz, sağlıkçılara. Elinde Mary’nin şifonyerinden aldığı boş bir ilaç kutusu vardı.

“Emin değilim,” dedi Peterson, “ama morfinin sentetik olanı diye biliyorum. Yavaş salınımlı bir ağrı kesici.”

“İntihar konusunda haklı olabilirsin, Peder,” dedi Fitz, etiketteki yazıya gözlerini kısarak bakarken. “Bunu iki gün önce, iki haftalık kullanım için vermişler ama şişe boş.”

“Aşırı doz,” dedi Gray sessizce. “Ölümcül hastalığı olan hastalarda bunu sıklıkla görürüz. Kan testiyle intihar olup olmadığını öğreniriz.”

Kyle sessiz kaldı. Peder O’Brien’ı ilgiyle izliyordu. Peder’in yüzü ifadesiz kaldı. Ama birkaç saniyede bir gözlerini normalden fazla kırıştırtıyor ve ağzını kapatıp dudaklarını kasıyordu. Rowen da ağlamamaya çalışırken böyle yapardı.

“Bunu yapacağından haberiniz var mıydı, Peder?” diye sordu Kyle.

Peder gözlerini kaldırıp ona bakan üç adama baktı.

“Emin değildim. Şüphelenmiştim ama o ilacı da onun için ben almıştım. Çok acı çekiyordu,” diye fısıldadı. Gözlerini birkaç kez daha kırıştırdı, bunu pis bir sessizlik izledi.

“Evet, artık acı çekmiyor,” dedi Fitz. “Ben göreceğimi gördüm. Bay Peterson, o dediğiniz kan testini yapıp sonu-

cu merkeze gönderirseniz sevinirim. Rapora eklememiz lazım.”

Adli tıp elemanları bu sözleri adeta bir emir gibi algıladılar ve hemen Mary’nin yatağının yanına bir sedye açtılar.

“Cenaze işlemlerini ben yürüteceğim,” dedi Peder O’Brien, Mary’nin bedeni sedyeye taşınırken. “Cenaze evinden sizinle doğrudan temasa geçmelerini isteyeyim mi?”

“İyi olur,” dedi Peterson ve çarşafı Mary’nin yüzünün üstüne örttü.

“Burada işimiz bitti o halde. Peder, başka bir şeye ihtiyacın olursa haberim olsun,” dedi Fitz, sonra da Kyle’a döndü. “Gidelim mi?”

“Tabii.” Kyle saatine baktı, dokuz buçuk bile olmamıştı. Hemen kapıya yöneldi, bir an önce Rowen’in yanına dönmek için sabırsızlanıyordu. Gözünün kenarına o anda çikolata ve krema renklerinde bir şey çarptı. Sanki açık yatak odası kapısından içeri bir şey girip Mary’nin yatağının altına kaçmıştı.

“Neydi o?” diye sordu Kyle.

“Ne neydi?” dedi Fitz etrafına bakarak.

“Bir şey yatağın altına kaçtı.”

“Ben bir şey görmedim.”

“Ah,” dedi Peder O’Brien, “neredeyse unutuyordum. Sham.” Adam çömeldi ve hastane yatağının metal çubuklarıyla tekerlerinin altına baktı. Mavi gözlerinden hoşnutsuzluk akan siyam kedisi, bu bakışlara pis bir miyavlamayla karşılık verdi.

“Mary’nin kedisi,” dedi Peder tekrar doğrulurken. “Ona iyi bir ev bulacağıma söz vermiştim. Ben bakardım aslında ama alerjim var.”

Kyle o anda gülümsedi. “Aslında onu ben alabilirim. Kızım evcil hayvan istiyordu. Ona güzel bir sürpriz olur.”

“Tamam, sorun olmaz herhalde. Genellikle çok dost canlısıdır ama buradaki birkaç yabancıнын arasında kendini tuhaf hissediyor olmalı. Tıpkı Mary gibi,” dedi Peder, kısık ve hülyalı bir sesle.

“O zaman onu yanımda götürebilir miyim?” diye sordu Kyle.

“Olur ama ona çok ilgi gösterin. Yeni ortamlara alışması çok uzun sürebilir. Yıllardır evden çıktığını hiç sanmıyorum. Aşağıda, mutfak kilerinde kedi maması olmalı —yanınıza alabilirsiniz,” dedi Peder.

Aşağıdaki dolaplı saat, saatin dokuz buçuk olduğunu belirten sesi çıkardı. Peder O’Brien, Mary’nin cansız bedeninin sedyeyle uzaklaştırılışını izledi, sonra da eğilip siyam kedisini yatağın altından çıkardı. Kedi başta huysuzlandı ama yerden kaldırılır kaldırılmaz kendini Peder’in kollarına teslim etti.

“Ben taşıyım,” dedi. Peder yatak odasından çıkarken polisler de onu takip ettiler ve aşağıdaki karanlığa doğru ilerlediler.

Kyle evinin kapısının önündeyken doğru anahtarı bulmaya çalıştı. Ayaklarının dibinde kedi mamasıyla dolu iki büyük poşet vardı. Tek kolunda siyam kedisi olduğu için anahtarları tutan çelik çemberden doğru anahtarı ancak ayırabilmişti ki, Rowen kapıyı açtı. Kız, kediye bir bakış atıp hemen sevinç çığlığını bastı. Sham, mermer köşkten ayrılıp, Kyle’ın evine arabayla götürülürken fazla zorluk

çıkarmamış olsa da, Rowen'in ciyaklamasıyla Kyle'ın kolunu tırmalayıp adamın elinden kurtuldu. Dairenin içine son hızla giren kedi, kanepenin altına kaçıp saklandı.

"Aah, kedi! Bana mı aldın? Bizim olabilir mi?" Rowen hemen kanepeye doğru gitti ve kediye seslenmeye başladı. Kyle mama torbalarını yerden alıp içeri taşıdı.

"Evet, senin tabii, kızım. Ancak başlarda çok utangaçlık edecek. Bizi tanımıyor. Yabancı gözüyle baktığı için bizden korkuyor." Kyle daire kapısını kapadı ve kızın yanına gidip yere oturdu.

"Nereden buldun onu?" diye sordu Rowen kanepenin altına bakmaya devam ederken.

"Hasta bir kadını kontrol etmeye gittiğimi söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Şey, hasta kadın iyileşemeyip ölmüş. Kadının adı Mary. Hani şu tepedeki büyük beyaz mermer ev var ya? Kasabaya bakan?" Rowen kafa sallayınca babası devam etti. "Kadın orada yaşıyordu. Bu da onun kedisi. Artık ona bakacak biri olmadığı için ona yeni bir ev veririz diye düşündüm. Adı Sham."

"Sahibine çok üzülmüştür," dedi Rowen. Hayvan sanki anlamış gibi saklandığı yerden, kanepesyle duvarın arasındaki boşluktan, yumuşak bir *miyav* sesiyle karşılık verdi. Rowen kolunu sese doğru uzattı ama kedi, ona uzanılmayacak kadar geri çekildi. Kyle torbalardan birine doğru uzanıp ton balığı aromalı bir kedi şekerlemesi çıkardı.

"Al, aç şunu. Belki buna gelir," dedi kızına, sonra da kedi dışarı çıkarsa hemen ürküp geri kaçmasın diye geri kaçtı.

Rowen mamayı eline aldı. “Ton balığı aromalı” yazısını okuyup poşeti açtı ve mamanın kokusunu hafifçe içine çekti. “Çok kötü kokuyor,” dedi. Sonra mama tanelerini, kanepenin altında uzanabildiği en uzak yerden başlayarak yere düz sıra halinde dizdi. Dizlerinin üstünde durup beklemeye başladı. Birkaç saniye sonra, koyu kahverengi bir burun kanepenin kenarından bir anda fırladı. Rowen’ın hemen önünde, bir tane daha şekerleme vardı.

Kedi yavaşça ilerledi, gözlerini kızıdan ayırmadı. Yeterince yaklaşıncı, Rowen elini yavaşça uzatıp ona dokunmaya çalıştı. Parmaklar kafasına değdiğinde Sham geri çekilecek gibi oldu ama tekrar saklanmak yerine, bu kez küçük kızın elini kokladı ve biraz sonra da alnını kızın avucuna sürttü ve en sonunda mırıltılar çıkararak kendini güvende hissettiğini belli etti.

“Baba, bak!” dedi Rowen heyecan dolu bir fısıltıyla. Sham arka bacaklarının üstüne oturunca Rowen kedinin narin kahverengi kulaklarının arkasını kaşıdı. Küçük kız, babasına bakıp gülümsedi ve kediyle çıkarabildiği en rahatlatıcı ses tonuyla, bir danışman edasıyla konuşmaya başladı.

“Zavallı kediciik. Annen olmadan yabancı bir yerde olmaktan korkuyorsun musun yoksa? Onu çok özlüyorsun şimdi. Üzülme, Sham. Ben sana bakacağım. Kendini nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum.”

★★★

Peder O’Brien, adli tıp aracının mermer köşkün garaj yolundan aşağı inip gözden tamamen kaybolmasını bekledikten sonra kendi kamyonetine bindi. Halledilmesi ge-

reken çok şey vardı. İlk olarak cenaze evini, daha sonra ise evde bakım yapan hemşirenin çalıştığı merkezi araması gerekiyordu.

Ondan sonra da, bir şekilde, Daisy'yi haberdar etmeliydi.

Ama önce, hepsinden önce, bunların hepsini, o sabahın bütün sefaletini kafasından birkaç saatliğine uzaklaştırması gerekiyordu. Ayine yalnızca yarım saat kalmıştı ve bu süre içinde ancak kiliseye gidip kendini toparlayabilirdi.

Papaz evine geldiğinde hemen yüzünü yıkadı ve görev kıyafetlerini giydi. Masasındaki eşyalarını karıştırıp önceki akşam aldığı notları bulmaya çalıştı. Eline geçirdiği gereksiz kâğıtları buruşturup kenara atıp kitapları etrafa savurdu. Ve o anda çok öfkeli olduğunun farkına vardı.

Mary'ye öfkeliydi.

Her şeyden önce, içini kemiren bir utanç duyuyordu. Mary'nin çektiği onca ıstıraptan sonra, aslında böyle hissetmesi bencillik sayılırdı. Ama sinirliydi ve incinmişti, çünkü ona veda etme şansı bulamamıştı. Daha da kötüsü, kendi canına kıymayı seçmiş görüldüğüne göre Mary, aslında Tanrı'nın vermesi gereken bir kararı kendisi almıştı.

Peder O'Brien notları aramayı bırakıp masasına dayandı. Dizlerinin üzerine çöktü. Mary'nin ruhunun, intihara rağmen, affedilmesini diledi. Tanrı'dan, hayatında mutluluğu çok az yaşamış, ancak etrafına birçok iyilik saçmış bu kadını bir istisna olarak kabul etmesini istedi. Son olarak da, kadına verdiği sözü tutabilmek ve o an duyduğu öfkeyi yenebilmek için güç vermesini diledi.

Mary'ye daha önce sadece bir kez kızmıştı. Bu da, St. John kilisesinde yaklaşık on yıldır hizmet verirken olmuş-

tu. Tek mekânda o kadar çok vakit geçirdikten sonra papazlar genellikle başka bir yere atanırlardı. Bazen de rütbeleri yükseltilirdi, böylece cemaatlerine daha iyi hizmet etmeleri sağlanırdı. Peder O'Brien o zamanlar bir papaz okulunda öğretmenlik yapmayı hayal etmişti.

Ama öyle olmayacaktı. Peder O'Brien, Piskopos Ross'un Conor McAllister'a iyilik olması için, kendisinin Mill River'daki yerini kalıcı hale getirdiğinin farkındaydı. Burlington Bölgesi'nin müstakbel piskoposlarının da bu kararı onayacaklarını biliyordu. Mill River'ı da yakın bağlar kurduğu cemaatini de çok sevmesine rağmen kendini kapana kısılmış hissetmişti.

Geleceğinin bütün şans ve fırsatlardan arındırıldığını gibi hissetmişti.

Peder O'Brien, masasının yanında diz çökmüş halde, o hissin ne kadar boğucu, ne kadar moral bozucu bir şey olduğunu hatırladı. Ne olduğunu anlayamadan, bu moral bozukluğu öfkeye dönüşmüştü. Bu öfke o kadar büyümüştü ki, Massachusetts'teki St. John Papaz Okulu'ndan, yani mezun olduğu okuldan gelen gazeteleri bile okuyamaz olmuştu. Bu postalar genellikle okul mezunlarının yeni görevlendirilmeleri ve yer değişimlerini içerirdi. Hatta, sonunda, eğitim kadrosunda bir boş pozisyon olduğunu söyleyen bir sayıyı yakmıştı. Okul özellikle Eski Ahit konusunda uzman, İlahiler kısmına yoğunlaşabilecek bir eğitimci arıyordu.

Peder O'Brien, ilahilere her zaman özel bir ilgi duymuştu.

Ders aldığı yaşlı öğretmenlerinden birinin söylediği doğrudu: İlahiler gerçekten de Tanrı'nın insanların

şarkılarıydı. Yaşamları yansıtıyorlardı. İlahilerden hemen hemen her durum için ilham almak mümkündü. Peder O'Brien bunların çoğunu ezbere bilirdi.

Ancak hayat boyu çalışacağı iş artık belirlenmişti. Mary sebebiyle, St. John Papazlık Okulu ya da başka bir yerde ilahileri öğretemeyecekti.

O zaman da, şu anki gibi, duygularıyla mücadele edebilmek için dua etmişti. O zaman da, şu anki gibi, öfkesinden suçluluk duymuştu. Aslında, kalbinin derinliklerinde Mary'ye sinirlenmeye hiç hakkı olmadığını biliyordu ve sonunda, günün birinde arabasıyla mermer köşke giderken duasına cevap bulmuştu.

Mill River'da kalmasını belki de Tanrı istemişti. Belki de okuluyla aynı isme sahip bir kiliseye atanması, tesadüften ibaret değildi. Belki de Mill River'a tam da Mary'yle Patrick'in düğününde görev alabileceği zamanda gelmesinin sebebi, Mary'yi daha sonra olacıklardan koruyabilmesiydi. Yine belki, anlayamadığı bir nedenden ötürü, bu kadını koruyup gözetmesi, öğretmenliğe ya da başka bir göreve tayin edilmesinden daha önemliydi. Bu doğruysa gelecekte belki de başka fırsatlar doğabilirdi.

Bu aydınlanmadan sonra öfkesi geçmişti. Öfkesinin yerini, Mary'nin arkadaşlığı hayatının önemli bir parçası olmaya başladıkça önce rahatlama, sonra da şükran duyguları almıştı. Artık tek istediği, Mary'nin ruhunun bir şekilde cennetin yolunu bulması ve onu tekrar üzmemesiydi.

Peder O'Brien ayağa kalktı ve papaz evinden çıkıp tapınağına doğru yürümeye başladı. Henüz kimse gelmemişti. Oda serin ve loştu, boyalı camlardan giren güneş dışında içeride ışık yoktu. Mihrapta biraz durup koltukların arasında üstüne rengârenk ışınlar vuran koridora baktı.

Bu mihraptan daha önce binlerce kez hitap etmişti ama o an, bunlardan yalnızca birini düşünüyordu. Uzun boylu, sarışın bir adamla kumral, mavi gözlü, güzeller güzeli bir kızın onun önünde bekleyişlerini anımsadı. Kilise ağzına kadar dolmuştu; sol tarafın ilk sırası hariç tamamı, McAllister ailesi tarafından doldurulmuştu. Peder O'Brien, Mary'nin müstakbel kocasına nasıl masum, nasıl güven dolu baktığını çok iyi hatırlıyordu, Patrick'in ona az sonra eline geçecek bir ganimet gözüyle baktığını da. Peder, daha o saniyede, bu evliliğin karanlık bir deneyim olacağını anlamıştı.

Sekizinci Bölüm

1941

Nisan ayının sonlarına doğru, ılık bir cumartesi öğleden sonra, Patrick McAllister evinin ön kapısıyla oturma odasının arasında volta atıyordu. Anne-babasıyla Mary içeride sabırla onu bekliyorlardı. İkide bir ön pencerenin perdelerini çekip dışarı bakıyordu.

“Oğlum, Peder O’Brien buralara daha yeni geldi. Ona biraz müsamaha göster, tamam mı? Belki buraya gelirken yolu karıştırmıştır,” dedi Stephen, oğlu odanın içinden tekrar geçip giderken.

“Mill River’dan Rutland’a gelen yolda karışık bir şey yok,” diye terslendi Patrick. “Piskopos Ross’un düğün gününde Roma’da olacağını hâlâ hazmedemedim. Gezisini ertelemesi lazımdı.”

“Öyle yapmak istemiştir de zaten ama Vatikan’daki bir konferansa davet edildi. Yapabileceği bir şey yoktu. O kadar kişiye davetiye gönderdikten sonra düğün tarihini de erteleyemeyiz. Ayrıca,” dedi Elise McAllister, Mary’ye gülümseyerek, “bu, aynı zamanda Mary’nin de düğün günü

ve Mill River onun memleketi. Orada evlenmek o kadar da kötü olmaz, oranın rahibi de töreni aynı kutsallıkta gerçekleştirebilir.”

Patrick kollarını kavuşturup kaşlarını çatı. “Doğru, öyle tabii.”

Bütün bu konuşmalar sırasında Mary kanepede oturduğu yerde sessiz kaldı. Burlington bölgesinin en yetkili din adamı ve McAllisterların aile dostu Piskopos Ross’la daha önce tanışmıştı. Ama töreni Mill River’a henüz atanmış olan Peder O’Brien gerçekleştirecekti, onun gelmesini bekliyorlardı. Mary karnının karıncalandığını hissetti.

Geçen aylarda Patrick’in yakın ailesinin etrafında olmasına alışmıştı. Hâlâ içine kapanıktı ama artık yanlarında olunca felç edici bir gerginlik duymuyordu. Tabii yabancılar söz konusu olunca durum değişiyordu. O sıralar, Patrick onu çiftlikten almadan önceki hayatında tanıştığından çok daha fazla kişiyle tanıştırmıştı. Mary hiçbir tanışmada soğukkanlılığını koruyamıyordu fakat daha sakin bir görünüm vermeye başlamıştı. Patrick de ondan bunu bekliyordu zaten ama Mary’nin onu mutlu etmek için duyduğu arzu bile içindeki gerginliği yok edemiyordu. İçindeki paniğin ne zaman tetikleneceğini ya da ne zaman onu tamamen etkisi altına alacağını asla tam olarak kestiremiyordu.

Patrick daha kısa volta atmaya başladı ama biraz sonra sokakta bir arabanın durduğunu duyunca yürümeyi kesip, “Sonunda,” dedi. Zil çaldı. Uşak, beyaz atkılı, uzun boylu bir adama oturma odasına kadar eşlik etti.

“Peder O’Brien,” dedi Stephen elini uzatırken. “Tanıştığımıza memnun oldum. Buyurun, geçin. Sizi karım Elise, oğlum Patrick ve nişanlısı Mary Hayes’le tanıştırayım.”

Çocuksu bir yüzü olan genç Peder o kadar inceydi ki, siyah ceketinin omuzlarından çıkan narin kollar sanki sonradan eklenmiş, ona ait değil gibiydi. Beyaz yakasının üstündeki âdemelması neredeyse çenesi hizasında izlenimi veriyordu. Fakat düz ve kestane rengi saçları seyreilmeye başlamıştı, gözlerinden de sakın ve olgun bir hava sezi liyordu. Stephen'ın elini sıkın Peder, gruba sıcak bir gülümsemeyle selam verdi.

“Hepinizle tanıştığıma çok mutlu oldum.” Peder O'Brien bakışlarını Patrick'le Mary'ye çevirdi. “Mill River'a geledi yalnızca birkaç ay oldu —eminim Piskopos Ross söylemiştir— ama sizin evlilik töreninizde görev almaktan onur duyacağım.” Bu lafına olumlu bir karşılık bekledi ama Patrick yalnızca çenesini kaldırıp ters ters baktı. Mary kanepede oturduğu yerde hafifçe titredi. Sonunda bu tuhaf sessizliği bozan Patrick'in annesi oldu.

“Hep birlikte oturup birer fincan çay içelim mi? Seremoninin detaylarını rahat rahat konuşuruz hem,” dedi Elise ve hizmetçilerden birine işaret verdikten sonra oğuna sert bir bakış attı.

Patrick annesini anladı. “Evet, Peder, lütfen buyurun, oturun.”

“Çok nazıksınız, sağ olun,” dedi Peder O'Brien. Mary adamın oturduğu sandalyede kapladığı yerle, sanki minderin üzerinde bir düz çizgi deseni gibi göründüğünü düşündü.

“Peder O'Brien, acaba Piskopos Ross size burada, Rutland'da bir rahipken benimle Elise'yi evlendirdiğini söyledi mi?” diye sordu Stephen.

“Söyledi, Bay McAllister,” diye cevap verdi Peder. “Pis-

kopos Ross anladığım kadarıyla babanızla yarım yüzyıldır arkadaşmış.”

“Öyle, evet.”

“Piskopos Ross sizi bizzat evlendiremeyeceği için çok üzölmüş,” dedi Peder O’Brien, Patrick’le Mary’ye dönüp, “ama içinde bulunduğı şartlarda, yani, elinde değildi.”

“Tabii, anlıyoruz,” dedi Patrick, annesine uysal bir bakış atarak. “Ruhen bizimle olacaktır. Sizin de törenin üstesinden gelebileceğinizden eminim.”

“Konusu açılmışken,” dedi Elise, “yavaş yavaş detaylara geçelim. Törene uygun olabilecek birkaç ilahi buldum.”

“Bir prova yapmayı çok istiyoruz doğrusu,” dedi Stephen.

Çok geçmeden odadaki herkes düğünün detaylarını konuşmaya dalmıştı —Mary hariç herkes.

Mary kanepede oturup çayını yudumladı ve tam karşısındaki sandalyede oturan rahip dışındaki herhangi bir şeyle ilgilenmeye çabaladı. Nişanlanmadan önce düğünleriyle ilgili bütün detayları belirleyen kızların aksine, Mary’nin bu konuyla neredeyse alakası yoktu. Sadece Patrick’in ilgisini üzerine toplamakla artık en büyük rüyasının gerçekleştiğine inanıyordu. Düğün konusu her açıldığında gözlemci pozisyonuna itilmesi, onun için hiç önemli değildi. Patrick’in annesinin tören detayları hakkında titizlenmesinden hiçbir rahatsızlık duymuyordu, hatta işlerin yapılması için insanlarla muhatap olmayacağı için mutluydu bile.

Mary dikkatini sol elindeki nişan yüzüğünün tenine dokunduğı yere verdi. Patrick’le evleneceğine, onun ailesinin bir parçası olacağına inanamıyordu. Bir de para

mevzusu vardı. Patrick'i her ziyaret edişinde, evlerinin heybetine hayran kalıyordu. Büyük Buhran yıllarındaki sıkıntılarından sonra ne Mary ne de babası artık güçlük çekecekti.

"Sana da uygun mu, Mary?" Stephen'ın sesi onu düşüncelerinden ayırdı.

"Öyle olmalı. Oturduğumuzdan beri gülümsüyor. Zaten töreni gelinin memleketinde yapmak geleneksel bir şey," dedi Patrick, annesine bir bakış daha atarak. "Kilise iki yüz kişilik mi demiştiniz?"

"Evet, öyle. Gerçi içeride o kadar insanı bir arada hiç görmedim. Biraz sıkışıklık olabilir ama bütün konukları rahat ettirebileceğimizden eminim," dedi Peder O'Brien, yere düşürdüğü mendilini almak için eğilirken. Mary, adama bir göz attı. "Hatta sizinki kasabanın gördüğü en büyük düğün olabilir," diye devam etti.

Peder çay fincanına uzandı, o anda bir parıltı Mary'nin gözüne çarptı. Peder O'Brien'in ceket kolundan bir çay kaşığının arka ucu görünüyordu. Mary gözlerini kırptırdı. Yanılıyordu herhalde. Peder, çay fincanını tabağa geri koyduğunda bu gümüşü parıltı yok olmuştu.

Mary adamın yüzüne baktı ve içeri girdiğinde nasıl sakin ve rahatsa, aynı ifadeyle oturduğunu gördü. Serseme dönmüştü, bir papaz hırsızlık yapamazdı. Yani, ayrıca, neden çay kaşığı çalmak isterdi ki? Gözü yanılmış olmalıydı. Adamın gümüş bir saat kayışı olmalıydı, belki de bir bilezik ya da öyle bir takıydı. Evet, evet, öyle olmalıydı.

"Evlenince nerede yaşayacaksınız peki?" diye sordu Peder O'Brien. Patrick'le Mary birbirlerine baktılar.

"Şöyle ki," diye yumuşak bir sesle lafa girdi Patrick,

“Mary’nin babası hâlâ Mill River’da olacak tabii ama mermercilik işimiz de ailem de burada, Rutland’dalar.”

Mary başını salladı ama bu sorun onu rahatsız ediyordu. Patrick doğal olarak Rutland’da yaşamak istiyordu ama Mary de babasının, Mill River’daki çiftlik evinde tek başına yaşayacağı düşüncesine katlanamıyordu. Ailede babasına kalan tek kişi Mary’ydi. Ama Patrick’in annesiyle babasının başka üç çocuğu ve birçok yakın akrabası vardı.

Patrick’e bu konudan bahsettiği zaman Patrick günün kalanında onunla konuşmamıştı. Mary onun bu inatçı, çocukça tavrıyla ilk defa o gün tanışmıştı.

Ev meselesi henüz çözülmemişti.

“Yeni evlerinin işini ben hallettim.” Herkes kafasını sesin geldiği yöne çevirdi, kapı ağzında Conor McAllister duruyordu. Adam, sanki endişesini hemen anlamış gibi Mary’nin yüzüne bakıp içtenlikle gülümsedi.

“Ben Conor McAllister,” dedi, genç Peder ayağa kalkıp onu selamlarken. “Evet, dediğim gibi, ilk evlerini ayarladım. Dügün hediyesi diyebilirsiniz. Dışarıda tam gezmelik bir hava var, değil mi, Stephen? Senin arabalardan birini getireyim de bir göz atalım. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Peder O’Brien.” Conor kimse ona soru soramadan odadan çıktı.

“Ne dedi o öyle?” dedi Patrick hesap sorarcasına.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Stephen. “Ben sizin isteğinize göre güzel bir yer ayarlarız mutlaka diye düşünüyordum tabii ama babamın işe dahil olacağını düşünmemiştim.”

Mary de Patrick’in büyükbabasının aklından geçenleri bilmiyordu ve o anda midesinde büyük bir düğümlenme ve kasılma hissetti.

“Stephen, onunla gidip neyin peşinde olduğunu görsen iyi olur,” dedi Elise McAllister. “En hafif ifadeyle ne yapacağı belli olmayan biridir,” diye açıkladı genç rahibe dönerek, “sürprizlere de bayılır. Patrick evlenen ilk torunu olacak, o yüzden neler planladığını Tanrı bilir.”

“Güzel bir şey olduğundan eminim,” dedi Peder O’Brien ve ayağa kalktı. “Ancak benim başka bir randevum var, o yüzden bu keşfinizde sizlerle olamayacağım.” Kapı ağzında duraksadı, Patrick’le Mary’ye döndü. “Sizlerle hazırlıklarda görüşürüz. Bayan McAllister, çay için teşekkür ederim.”

Mary uzaklaşan bu sıksa genç adamı izledi. Onu sevmiştii. Sessizdi, sakinleştirici bir havası vardı. Onun etrafındayken Mary kendini güvende hissedebilirdi.

Peder’in arabasına binip uzaklaşmasıyla, Conor’ın siyah Lincoln’ü kapı önüne çekmesi bir oldu. Conor, kontağı kapatmadan evdekileri arabaya davet etti.

Stephen tam sağ ön koltuğa yönelmişti ki, babası onu durdurdu. “Yok, sen kullan, oğlum. Ben tarif edeceğim.” Vitesin üstünden bacaklarını atıp yer değiştirdi. “Hadi bakalım.”

Patrick, nişanlısını dirseğinden tutup arkaya, annesinin yanına yönlendirdi. Sonra da kendisi geçti. “Büyükbaba, keşke yaptığın şeyden bizi de haberdar etseydin,” dedi. Büyükbabasına duyduğu saygı olmasa sinirden kudurabilirdi.

“Sabret, Patrick! Göstereceğim işte,” dedi aile reisi ve sıırttı. “Hem sonra Mary’yi de evine bırakabiliriz. Seni fazla yol gitmekten kurtarıyorum.”

“Fakat Mary Mill River’da oturuyor,” dedi Stephen.

“Aynen öyle,” dedi Conor, “biz de oraya gidiyoruz.”

“Muhteşem bir manzara, değil mi?” diye sordu Conor. Mary ve yanındaki dört McAllister, Mill River’a bakan bir tepede duruyorlardı. Arazinin büyük kısmı ağaçlardan temizlenmiş ve düzleştirilmişti. Çakıllarla döşeli bir yol, kasabaya çıkan ana yola bağlanıyordu.

“Evet, baba,” dedi Stephen, “ama neden buradayız?”

Mary bir şey söylemedi ama Conor’ın sanki patlamak üzereymiş gibi görüldüğünün farkındaydı.

“Patrick, Mary,” dedi Conor onlara dönerek, “ikinize düğününüz için özel bir şey vermek istedim. Ama ne verebilirdim? Sizlere ne verebilirdim acaba, özellikle sana, Mary, ailemize hoş geldin hediyesi olarak sana ne verebilirdim acaba?” Conor’ın gözleri kırıştı, Mary yanaklarının kızarmaya başladığını hissetti. “Sonra, birden aklıma geldi. Sizin için burada, Mill River’a bakan bir ev inşa ettiriyorum. Mary’nin doğduğu yere yaptırıyorum ki, babasına yakın kalabilsin. Duvarları bizim mermerlerimizin en iyilerinden yaptıracağım. Mekân kızın ailesinin, malzeme oğlanın ailesinin. İnşaat bu hafta başlayacak. Havalar çok kötü olmazsa ağustosta, düğününüzden hemen sonra hazır olacak.”

Conor’ın bu duyurusu herkesi afallatmıştı. Konuşma kabiliyetini geri kazanabilen ilk kişi Patrick oldu.

“Yani, burada mı yaşayacağız? Mill River’da mı?” Bu kez sinirini saklamadı. “Ama o zaman her sabah iş için Rutland’a kadar yol tepmem gerekecek. Hem, yeni ahırım ne olacak?”

“Of, işin birkaç kilometre ötede, en fazla on beş dakika sürer. Alışırısın. Rutland’a buradan daha yakın bir yer de yok ayrıca. Düşünsene, Patrick —sana ait bir kır evin var! Buraya ek olarak şu taraftan dönümlerce arazi satın aldım,” diye devam etti Conor, inşaatın aşağısında kalan araziye göstererek. “Atlar için çok yer var. Başka bir ahır yaptırırım.”

“Ah, Bay McAllister, rüya gibi!” dedi Mary gözyaşlarını güçlkle tutarak. “Mükemmel! Hiç beklemiyordum, beklemiyorduk, ah, Patrick, çok güzel, değil mi?” Conor sürprizini açıklamaya başladığından beri içi mutlulukla doluydu ama yeni ahır mevzusu açılınca kendini tutamadı.

Elise inanamayarak kafasını iki yana salladı. “Kendini aştın bu sefer, Conor.”

“Hakikaten öyle,” dedi Stephen. “Rutland’a kadar biraz araba süreceksin, evlat, ama sanırım o işi de annenle ben düğün hediyemizle güzelleştirebiliriz.” Göz kırptı. “Hem, burası müthiş bir yer.”

Patrick kollarını kavuşturup kaşlarını çatı. Sözüünün geçmemesine alışkın değildi ama bu kez reddetmesi imkânsızdı.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum, büyükbaba. Teşekkür ederim.”

“Evet, Bay McAllister, çok teşekkürler!” dedi Mary. Nerede oturacakları konusunda artık Patrick’le tartışmak zorunda olmadığını fark ettiğinde içi çok rahatlamıştı.

“Senin de büyükbabanım, Mary,” dedi Conor. “Rica ederim. Evet, tatlım, baban meraklanmadan seni evine bırakalım artık, ha?” Lincoln’e doğru yürümeye başlarken Mary onun koluna girip sıktı ve gülümsedi. Conor, kızın

elini okşayıp kıkırdadı. Stephen ve Elise de onları takip etti ama Patrick biraz daha orada kaldı. Uzun bir süre Mill River'ın gökyüzündeki görünmez bir noktaya öfkeyle baktıktan sonra ağır adımlarla ailesinin yanına gitti.

Aylar, Mary'nin hayal ettiğinden de çabuk geçmiş, ağustos ayına girmişler ve nihayet düğün günü gelmişti.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum, Mary.” Sam Hayes gelinliği içindeki kızına daha iyi bakabilmek için bir adım geriye gitti. “Çok güzel görünüyorsun. Keşke annen de seni görebilseydi.”

“Eminim bizim için çok mutlu olurdu,” diye yanıt verdi Mary. “Sen de çok iyi görünüyorsun.” Gülümsedi, babasının papyonuyla oynamasına sebep olmuştu.

“Annenle evlendiğimden beri böyle bir takım elbise giydiğimi hatırlamıyorum,” dedi adam. “Biraz tuhaf. Ayakkabılar da biraz dar.” Kızına baktı. Mary o sırada omzuna dökülen duvağını düzeltmekle meşguldü. Gelinliği ipektendi, göğüs dekoltesi kalp şeklindeydi, kolları dantelli idi ve kollarla uyumlu, en az üç metrelik bir kuyruğu vardı. Saçları ensesinin hemen üzerinde zarifçe toplanmış ve kavisli bir taçla tutturulmuştu. Duvak da bu mücevherli saç süsüne tutturulmuş ve arkaya doğru salınmıştı.

“Bu biraz fazla olabilir ama Patrick çok ısrar etti,” dedi Mary, tacın üstündeki büyük kristallerden birine dokunurken.

“Ben sevdim,” dedi Sam. “Zaten bu senin düğünün. Kraliçe gibi görünmemen için bir sebep mi var?”

“Yok galiba.” Mary aynadaki yansımasına bakmaya de-

vam etti ama kafası başka yerdeydi. Odanın dışında org çalmaya başladı, ara ara koltuklarına götürülen insanların da sesleri onlara kadar geldi. Sam gergin bir halde önce kapıya, sonra kızına baktı.

“On beş dakika kaldı,” dedi. “Mary, sen... yani, tören sırasında iyi olacağından emin misin?”

“Sanırım, baba. Uzun zamandır büyük bir panik hissetmedim. Şu anda çok heyecanlanacağımı sanıyordum ama değilim.” Aslında bu pek de doğru değildi. Derinde bir yerde, rahatsızlık hissinin demlenmekte olduğunu hissedebiliyordu ama düğün gününü hiçbir şeyin mahvetmesine izin vermeyecekti.

Sam kafasını iki yana sallayıp kızının ellerini tuttu. “Bırak evlenmeyi, bir oda dolusu insanın içine çıkabileceğin bile aklıma gelmezdi.” Sustu ve burnunu çekti. “O... o zamandan sonra bir daha... neyse, açmayayım şimdi. Önemli olan şu an. Patrick’in senin için bir mucize gerçekleştirmiş olması.”

“Evet,” dedi Mary, gülen gözleri parıldayarak. “Bazen ben de inanamıyorum. Onu çok seviyorum. O... o, benim her şeyim.”

“Mary, şunu bilmeni isterim ki, eh, yani, çok fazla param olmadığını biliyorsun. Ancak güzel bir düğününün olmasını ne kadar çok istediğimi bilmiyorsun.”

“Baba, şuraya bak,” dedi Mary, kiliseye çıkan kapıyı göstererek. “En saçma rüyalarımda bile böyle bir şey hayal edemezdim.”

“Biliyorum, evet. Ama benim dediğim, şey, bütün bunları keşke sana veren *ben* olabilseydim.”

“Ah, baba, sen bana çok şey verdin,” dedi Mary ve babasına sarıldı.

Kapının dışından gelen org sesi yükselip artık törenin başlaması gerektiğinin sinyalini verdi. Sam, papyonunu düzelterip Mary'nin kolunu kendi koluna geçirdi ve gülümsedi. Zaman gelmişti.

Trampetçi müthiş bir girişle misafirleri ayağa kaldırdı ve salon girişindeki kapıya döndürdü. Kilise ağzına kadar dolmuştu. Patrick, erkek kardeşi ve Peder O'Brien'la birlikte mihrapta bekliyordu.

Kilise orgunun derin tonlarıyla trampetin net vuruşları birbirine karıştı ve Mary babasının kolunda koridora çıktı. Kilisedeki çoğu kişi, Mary'yle tanışmamıştı ama kızın enfes güzelliği onu tanıyanların bile nefesinin kesilmesine yol açıyordu.

Mary gergin olsa bile bunu belli etmiyordu. Gülümsüyordu, güzel yüzü rahat ve huzurluydu. Mavi gözleri yavaş yavaş yaşlarla doldu. Patrick, Mary ve babası onun yanına gelip durana dek gözlerini kızıdan ayırmadı. Müzik durunca kilise, Peder O'Brien'ın sesiyle yankılandı.

“Bugün burada Mary Elizabeth Hayes ile Patrick Miles McAllister'in hayatlarını birleştirmesine tanıklık etmek için bir arada bulunan aileler, dostlar, sizleri selamlarım. Lütfen benimle birlikte dua edin.” Başını eğdi. “Yüce Tanrı, bugün senin mihrabında evlenecek olan Patrick ve Mary'yi kutsamanı dileriz...”

Mary başını kaldırmadı ama kapalı gözlerini biraz açtı. Babasının ayaklarına baktı. Dar köseleler hafifçe hareket ediyordu. Adamın ayak parmaklarının ayakkabının içinde hareket ettiğini düşündü ve gülümsemeden edemedi.

Patrick uzandı ve Mary'nin babasının bıraktığı elini tuttu. Sam kızına gülümsedi ve kilisenin sol yarısının en

ön sırasındaki yerine oturdu. En önde oturan diğerleri ise en güzel kıyafetlerini giymiş ancak yine de ortama göre fena halde rüktüş kaçan kimselerdi. Bunlar, Mary ve babasının yirmi yıllık komşuları Bay ve Bayan Pearson'dı ve onlardan başka davetlileri yoktu. Hatta başka çağırarak kimseleri de yoktu.

Mary, belki de taktığı taçtan daha aydınlık bir yüzle Patrick'e baktı. Patrick de ona gülümseyip elini sıktı ve onunla birlikte genç rahibe döndü. Arkasındaki iki yüz çift gözün, az sonra karısı olacak kadının güzelliğine baktığını hissedebiliyordu. Bu an için çok beklemiş ve çok çalışmıştı —bu, onların taç giyme törenleriydi. Sonraki hafta Niagara Şelaleleri'ni ve New York'u göreceklerdi. Bu zarif gelinle balayına gideceği düşüncesinin tadını çıkardı. Gelinin elinin kendi elindeki yumuşaklığını hissederken kalp atışları hızlandı ve aniden bir his kendini belli etti. Yeniden Mary'ye bakan Patrick'in yeşil gözlerinden açlık akıyordu, bakışları neredeyse yırtıcıydı. Mill River'daki köşklarinin inşası bitmişti. Bu gece orada ilk gecelerini geçireceklerdi. Patrick, o kadar uzun süre bekledikten sonra Mary'den sonunda en fazla istediği şeyi alacaktı.

Dokuzuncu Bölüm

Koşu bandını fethetmiş, garaj yolundaki karları küremiş ve küvette güzel bir banyo yapmış olan Claudia Simon, steysin arabasını Mill River'ın içindeki markete doğru sürdü. Atıştırma bölümündeki Doritos cipslere özenmesini engelleyecek kadar güzel ve sağlıklı bir kahvaltı yaptığı için büyük bir tatmin içindeydi. İştahı kendi kontrolündeydi ve bundan gurur duyuyordu.

Meyve-sebze bölümünde kontrolü tamamen yerindeydi, gerçi bu kolaydı da. Buradaki hiçbir şeyi yediği için suçluluk duymazdı, canı ne istediye alışveriş arabasına yerleştirdi. Şarküteri reyonunda da sorun yoktu —yağsız süt, düşük yağlı süzme peynir, yoğurt. Hepsi kabul edilebilirdi. Et reyonundan tavuk göğsü eti aldı, deniz ürünleri reyonundan da iki yüz elli gramlık somon balığını alışveriş arabasına ekledi.

Kontrolü hâlâ elinde tutan Clauida, kulağına fısıldayan İtalyan sosisini duymazdan geldi, hışırtilı ve parlak paketlerin içinde kızartılmış neşeler bulunduran atıştırma bölü-

müne hiç uğramadı. Makarna sosu için kurutulmuş gıda reyonuna girdiğinde, *biraz Marinara sosu iyi olurdu*, diye düşündü. Artık düşük yağlı salata sosuyla ekmek dışında alacak bir şey kalmamıştı. Salata sosu yan reyondaydı, ama ekmek... Dükkânın öteki ucundaki köşedeydi —diğer hamur işlerinin yanında.

Claudia arabasını oraya doğru itmeden önce derin bir nefes alıp saatine baktı. Neredeyse öğlen olmuştu, yani kokular o kadar cezbedici olmayacaktı. Bu güzeldi işte.

Bir somun bol lifli, çok besleyici tam buğday ekmeği alacaktı. Camekanların ardında doğum günü pastaları, kurabiyeler ve donutlar olan reyonu girdiğinde aklına bu ekmeğin güzel kokusunu getirdi. *Soslu, Bavıera kremalı, Boston kremalı...* Geçerken gözleri ister istemez etiketlere gitti, bakışlarını çekerken Claudia içinde adeta *tink* diye bir ses hissetti. Donutlar onun en zayıf noktasıydı, kontrolünü yitirmeye başladığını hissetti.

Daha hızlı yürüdü, arabasını koridorun sonuna, ekmek raflarına doğru ittirdi ama sonra durdu. Karşısında muazzam bir Entenmann's* yığını vardı. Kutularca kahveli kek, hamur işi ve donut, çekici bir etiketin üstünde sergileniyordu: *iki tanesi 5 Dolar*. Pudra şekerli donutlarla dolu kutulardan birinde gözü kaldı, salyalarının akmak üzere olduğunu hissetti. *Kes şunu*, dedi Claudia kendine. *Aç değilsin. Evden ayrılmadan önce yeterince yedin*. Ancak kafasının içindeki küçük ses ona en son ne zaman böyle bir pudra şekerli donut yediğini sorup duruyordu. Bir ay mı olmuştu? İki ay mı? *Ne olur*, diye yalvarıyordu içindeki ses, *bugün bir istisna yapamaz mısın?*

*Ünlü bir donut, çikolata, kek ve kurabiye üreticisi (ç.n.)

Eh, diye düşündü Claudia kutuya uzanırken, sabah egzersizimi yaptım, diyetimi devam ettirmeye de özen gösterdim. Küçük ses de bu düşünceyi destekledi. Hak ediyorsun, dedi, zaten iki donutla kırk kiloyu tekrar alacak değilsin. Claudia, *orası doğru,* dedi kutuyu alışveriş arabasına eklerken. Ama tehlikeli bir başlangıç yapıyor olabilirdi. İç geçirdi ve kendini bundan vazgeçirmeye çalıştı, hem de işe yaramayacağını bile bile.

Claudia, hemen ekmeğini alıp, marketten çıkmak için hızla ilerlerken bir yerlerden tanıdık gelen bir erkek sesi duydu. İki saniye sonra bu sese, tanıdığı bir çocuk sesi hemen eşlik etti.

“Al ama ezilmesin bak.”

“Tamam, baba, of! Yumurtaların yanına koyuyorum, üste.”

Kyle Hansen ekmek raflarının karşısında duruyordu, yanında da dokuz yaşındaki kızı Rowen vardı.

Claudia bu adamla birkaç hafta önce tanışmıştı. Bir polis memuru olan Kyle ve onun ortağı Leroy Underwood, sınıfında düzenlediği “mesleklerle tanışma” projesine yardım etmek için okula gelmişlerdi. *Sesi elbette tanıdık gelir,* diye düşündü Claudia. Adam sınıfa girer girmez Claudia’nın dizlerinin bağı çözülür gibi olmuştu ve o zamandan beri adamın dördüncü sınıflara olan hitabını kafasında yüzlerce kez tekrar etmişti.

“Mezelerin yanından geçmeliyiz, sandviç için bir şeyler bakarız. Bir de bir kutu kedi maması almamız lazım.”

“Aşağıya da koyabiliriz, baba. Bak.” Rowen alışveriş arabasının tekerleklerinin üstündeki telli yüzeyi gösterdi. “Orası onlar konulsun diye var. Şey, donut da alabilir miyim?” Claudia içinin karıncalandığını hissetti.

“Hayır, Ruth sana pastaneden yeterince şey verdi—”

“Bayan Simon! Merhaba, Bayan Simon!” Rowen koridorun sonundaki öğretmenine selam verdi. Kyle oraya döndü ve gülümsedi. Claudia donakaldı. O anda, tatlı düşkünlüğüne yenik düştüğü saniyelerden hemen sonra, tanıdık hiç kimseyi görmek istemiyordu —üstelik az önce kızına donut almayı reddetmiş ve eğer onun sepetindeki kutuyu görürse ona bir domuz gözüyle bakacak olan bu yakışıklı adamı. Ama artık çok geçti. Ona doğru geliyorlardı. En yakınındaki raftan bir somun ekmek aldı, donut kutusunun üstünü onunla kapatıp kendini gülümsemeye zorladı.

“Merhaba, Rowen,” dedi ama babasına selam vermeye fırsat kalmadan Rowen hemen onu böldü.

“Bayan Simon, biliyor musunuz, bir kedim oldu! Babam ölen bir kadından almış, bana getirdi! Benim oldu!”

“Öyle mi?” dedi Claudia, Kyle’a bakarak. Kyle gülümsedi. “Adı ne?”

“*Oğlumun* adı Sham,” dedi Rowen, cinsiyete abartılı bir vurgu yaparak. “Mavi gözlü bir siyam kedisi. Ona mama almamız lazım.” Rowen, öğretmeninin arabasının içindekileri büyük bir merakla inceliyordu. Üstü yarı kapalı Entenmann kutusunu görünce özenerek ağzını kapatıp babasına döndü. “Baba, Bayan Simon bir kutu donut almış, ben de istiyorum!”

Claudia o an yerin dibine geçti. Kyle kıpkırmızı kesilen yüzünü fark ettiyse bile bunu belli etmedi. Dahası, adam daha çok kızının şımarıklığından utanmakla meşguldü.

“Ah, tamam o zaman,” dedi Kyle tuhaf bir tonlamayla. Rowen donutların sergilendiği rafa uzanırken o da Clau-

dia'ya suçlu gözlerle baktı. "Bir tane al, fazla alma," diye seslendikten sonra arabasına bir somun ekmek attı. "Tatlıyı çok seviyor. Pastaneden her sabah bir şeyler yer, bu sabah da iki krep yedi kahvaltıda, yeter sanıyordum ama yetmemiş demek ki."

"Mesele donut olunca anlayabiliyorum," dedi Claudia acı bir gülümsemeyle. "Hem insan bir kez çocuk olabiliyor."

"Orası öyle," dedi Kyle. "Dördüncü sınıflar size nasıl davranıyor, Bayan Simon?" Kyle kadına içten bir ilgiyle baktı. Claudia, artık ağzından her ne çıkacaksa aptalca olmamasını umdu.

"Bana Claudia diyebilirsin. İyi gidiyor aslında. Çocukları yavaş yavaş tanıyorum, yarıyılıda gelmeme rağmen aramız oldukça iyi. Alistıkları öğretmenleri, gebelik izninden sonra istifa etmiş. Çocuklar Noel tatilinden sonra onun yerine beni gördüklerinde üzölmüşlerdi. Memur Underwood'la birlikte gelip sınıfta konuşmanıza gerçekten çok sevindim. İkinize de tekrar teşekkürler. Çocuklar sizi gördüklerinde çok mutlu oldular."

"Sevindim. Sınıfı ziyaret etmek, ehliyet kontrolü yapmaktan daha eğlenceli. Sen de bana Kyle de o zaman. Memur demene gerek yok. Leroy için de aynı şekilde. Yani, ona rastlarsan."

Claudia, Leroy'u tekrar görmemeyi umuyordu aslında. Kyle'ın ortağının sınıf ziyareti boyunca nasıl pis pis baktığını fark etmişti. Dikkatini tekrar Kyle'a verdi.

"Peki," dedi Claudia gülümseyerek. Rowen da o sırada kesekâğıdının içinde Bavyera kremalıya benzeyen bir donutla geri geldi.

“Baba, bir tanesinin içinde koyu krema var, onu şimdi yiyebilir miyim?” diye sordu kız. “Lütfecen!”

Kyle gözlerini devirirken Claudia elinde olmadan kıkırdadı. “Evet, ee, benim evde not vermem gereken bir tomar kâğıt var. Sizin de birkaç karar vermeniz gerekiyor galiba,” dedi Kyle’a ve Rowen’a. “Yarın sınıfta görüşürüz,” diyerek alışveriş arabasını sürmeye başladı.

“Kendine iyi bak,” dedi Kyle, kızı dolu ağzıyla öğretmene el sallarken.

İçi pır pır eden Claudia kasaya büyük bir moralle geldi. Donut fiyaskosuna rağmen kendini Kyle’ın önünde rezil etmemiştir. Hatta, artık o kadar mutluydu ki, donutlara ihtiyacı yoktu. En azından o gün. Kutuyu arabadan çıkarıp bir kenara koydu.

Sonunda alışverişlerinin sonuna geldiklerini anlayan Kyle ve Rowen, hayvan mamaları reyonuna yürüdüler. Koridorlardan birinin sonuna geldiklerinde Kyle’ın gözüne bir an kasada çantasını karıştırıp, kasiyerle sohbet eden Claudia çarptı. Kadının ne kadar çekici olduğunu ilk görüşte anlamaması çok garipti. Tabii kadını yirmi üç tane, kızı da dahil, dördüncü sınıf öğrencisinin önünde görmüş olmasının etkisi büyük olmalıydı.

“Kedi mamaları burada. Baba, hadi,” dedi Rowen arabayı çeğiştirerek. Artık donutunu da yediğı için eve dönüp Sham’le oynamak için sabırsızlanıyordu.

Biraz gönülsüzce de olsa Kyle gözlerini Claudia’dan çekip kızını takip etti. Birinin gerçekten ilgisini çekmiş olmasına şaşırmıştı. Allison’ın ölümünden beri hiçbir kadı-

na böyle bir ilgi duymamıştı. *Dahası*, diye düşündü Rowenraftan bir torba kedi maması çekerken, *Claudia'yla tekrar görüşmek için bir yol bulması hiç zor olmayacaktı.*

Leroy Underwood kendi çapında bir işler karıştırıyordu.

Claudia'nın evinden iki blok öteye park ettiği arabasının içinde, kadının arabasının etrafındaki karları küremesini, sonra da arabasına binip uzaklaşmasını izlemişti. Claudia arka taraftaki yürüyüş yolunu da temizlemişti ve bu, Leroy'un çok işine gelmişti çünkü ayak izi bırakmayı hiç istemezdi. Kadın görünürden uzaklaşır uzaklaşmaz evin arka tarafına sinsice ilerleyip arka kapıdan içeri dalmıştı. Mill River'daki çoğu arka kapı gibi, Claudia'nınki de nadiren kilitli olurdu. Kadını neredeyse bir aydır izliyordu. Rutininin farkındaydı. Kadın her pazar sabahı egzersiz yapıyor ve sonra da alışverişe çıkıyordu. En az bir saat eve dönmeyecekti.

O güne kadar eve girecek cesareti göstermemişti. Pencerelerinden içeriyi defalarca gözetlemiş, kadının oturup sınav kâğıtlarına not verişini, televizyon karşısındaki kanepeinde dinlenişini izlemişti. Onun bir sürü güzel fotoğrafını çekmişti. Ama ona karşı adeta bir açlık besliyordu, daha fazlasına ihtiyacı vardı. Üstündeki polis üniforması sayesinde, eğer birisi tarafından görülürse bir bahane üretmesi zor olmayacaktı. Muhtemelen bir dikizci olduğuna dair bir şikâyet duyduğunu söylerdi. Ama yakalanacağını sanmıyordu, etrafta da kimseler yoktu.

Kadının yatak odasındaki şifonyerinin önünde durmuş,

küt parmaklarını onun iç çamaşırlarında dolandırıyor, çekmecenin lavanta kokusunu içine çekiyordu. İpek külotları, atletleri ve gecelikleri parmaklarının arasında sanki bir jelmış gezdiriyordu. Kadının yatağına göz gezdirdi, kendisini örtülerin altında hayal etti. Gün gelecek, burada onunla birlikte yatacaktı.

Dikkatlice, çekmecedan dantelli bir tanga külot aldı ve cebine koydu. Çamaşır siyah, ipek ve yanları nakışlı bir parçaydı. Geceleri kadının fotoğraflarına bakarken bu tangaı kullanacaktı.

Gerilmeye başlamıştı. Fazla oyalanmamalıydı, kadın dönüş yolunda olabilirdi.

O sıcak, nemli şampuan havasını hâlâ taşıyan banyonun yanından geçti, son derece düzenli bir yer olan mutfağa girdi. Claudia'nın buzdolabında ona hitap eden hiçbir şey yoktu.

Buzdolabının kapağını kapadıktan sonra, kapağın üstündeki magnetlerdeki notları, fotoğrafları incelemeye başladı. Bunlardan birinde Claudia dar bir kot pantolon ve kısa bir süveter giymişti, omzunun üstünden bakarak cilveli bir ifadeyle gülümsüyordu. Onun yanındakinde, yüzü görünmesin diye fotoğrafı arkadan çekilmiş, devasa bir kadın vardı. Leroy bu kadının kim olduğunu bilmiyordu, umurunda da değildi —onun için Claudia'nın fotoğrafları önemliydi. Gözleri tekrar dar kota takıldı. Kadının kalçaları sıkı ve yuvarlaktı —yaslanmak için kusursuz. Leroy cebindeki siyah külotu düşündü ve kendi kot pantolonunun zaten rahatsızlık verecek kadar sıkışmış olan ön tarafı sanki patlayacak gibi oldu.

O anda ön kapı sertçe vuruldu. Leroy donakaldı, dinledi.

“Hu-huu, Bayan Claudia, evde misiniz?” diye seslendi biri, sonra da kapıyı tekrar çaldı.

Leroy mutfak penceresinden gizlice dışarı bakıp küfretti. Gelen Çatlak Daisy’ydi. Lanet bir Eskimo gibi giyinmiş, kapıya beklenti içinde bakıyordu.

Biraz sonra kendi kendine çekip gider, diye düşündü mutfakta durduğu yerde ama sonra garaj yolundaki araba sesini duydu ve kalbi daha beter gümbürdemeye başladı. Bu arabanın sesini çok iyi biliyordu. Claudia dönmüştü.

Kafası allak bullak olmuştu. Araba kapısı çarpıldı, sonra Daisy’nin şakıyan sesi bir aşk iksirinden bahsetti ve Claudia onun teklifini nazikçe reddetti. Leroy şimdi çıkıp gitmeliydi ve ikisinin konuşurken onu fark etmemesini ummalıydı.

Claudia ön kapıdan girerken Leroy da arka kapıdan çıkıyordu. Claudia’nın dışarı bakma ihtimaline karşın, Leroy arka bahçedeki ağaçların arkasına saklandı. Evin yanından geçip St. John Kilisesi’ne giden Daisy’yi kontrol etti. Tıknaz kadın, Leroy’un arkasına saklandığı ağaçları geçtikten sonra bir an duraksadı, sonra devam etti. Görmemişti herhalde. Daisy, kilisenin ön kapısına vardığında Leroy, rahat bir tavırla arka taraftan yürüdü ve arabasını park ettiği yere gitti. Kalbi hâlâ adrenalin pompalıyordu ama artık başarısından dolayı büyük bir tatmin içindeydi. Elini külotu koyduğu cebe attı. Hiç böyle bir şey olmasını beklemiyordu ama Daisy’ye minnet borçluydu. Ne kadar çatlak olursa olsun, o oraya gelmeseydi bu ganimetle paçayı kurtaramayacaktı.

Onuncu Bölüm

1941

Düğünlerinden iki ay sonra Mary, üstünde geceliğiyle, yatak odası pencerelerinden dışarıya, işe giden Patrick'e bakıyordu. Patrick'in yeni arabası olan Packard Clipper'in kupe modeli, yani Stephen'in düğün hediyesi, garaj yolunda pürüzsüzce ilerledi ve gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra Mary arabayı tekrar gördü, Patrick Ana Cadde'den Rutland'a doğru ilerliyordu.

Her ne kadar Vermont'un sonbaharı şahane bir manzara sergiliyor olsa da Mary akçaağaçların parlak turuncularına da, alev alev kızılılarına da önem vermedi, koyu yeşil çamların arasındaki altın kavakları da hayranlıkla seyretmedi, Mill River'in etrafını saran tepelerdeki hiçbir doğal güzelliğe ilgi göstermedi.

Yaşlarla kaplı yüzünü pencereden çevirip el bileğini dikkatle çevirdi. *Belki biraz buz koymak iyi gelir*, diye düşündü. Alt kattaki mutfağa doğru yürümeye başladı, varınca bir kalıp buz çıkarıp tezgâha sertçe fırlattı. Kırılan birkaç küp buzu bir havlunun içine sardı ve bileğine koydu.

Mary, birkaç dakika mutfak lavabosunun başında durduktan sonra havludaki buz erimeye başladı, soğuk suları havlunun pamuklu liflerinin arasından koluna saldı. Damlacıklar lavaboya düşmeye başladı. *Pıt. Pıt.* Mermer evin sessizliği içinde, bu basit sesler çekiç darbesi gibilerdi. Mary tezgâha dayandı ve tekrar ağlamaya başladı.

Aynı anda nasıl bu kadar mutlu ve bu kadar haksız olabilirdi? Patrick'in karısı olarak geçirdiği iki ay sanki iki yıl gibi gelmişti. Evlendiği Patrick'le, bu Patrick aynı adam değildi. Ya da, belki de aynıydı, ama Mary bunu göremeyecek kadar naiflik etmişti.

Buz küpleri neredeyse tamamen erdiğinde Mary havluyu lavaboya bıraktı. Bileğini kaldırıp baktı. Biraz şişmişti. Patrick'in mengeneden bozma elinin bıraktığı kırmızı-mor çürük izleri, iki tarafta da belli oluyordu. Mary bileğini bir kez daha esnetti ve şaşırtıcı bir biçimde kendini daha iyi hissetti. Eline bir havlu daha alıp kurulandı ve yaşlı yanaklarını sildi.

Mutfak penceresinin dışındaki ağaç dalları rüzgârla hafifçe dalgalandı. Mary, o serin esintiyi yüzünde hissetmek istedi ve giyinmek için üst kata çıktı. Kesinlikle evden çıkmalıydı.

Kendi odasından uzun kollu bir gömlek ve bol iş pantolonlarından birini çıkardı —Patrick'i ilk gördüğü anda da üstünde böyle giysiler vardı. O zamanlar bundan rahatsız olmuş gibi bir hali yoktu ama Mary'nin bunları onun önünde son giyişinde ona bağırması, hemen üstünü değişmesini söylemişti, çünkü onun karısı unvanını taşıyan hiçbir kadın böyle sefilce giyinemezdi. *Aynı adam değil*, diye düşündü Mary tekrar, üstündeki geceliği çıkarırken. Bileği

incindiği için giysileri zor çıkarıp giyyordu ama idare edecekti. Alt kata indi, binici çizmelerini giydi ve evin arka kapısından çıkıp ahıra doğru yürüdü.

Sözünün eri olan Conor, Patrick’le Mary için evlerinin arka tarafına bir ahır yaptırmıştı. Ahırda üç at vardı: Penny –yani Patrick’in yeni, kestane rengi safkan kısrakı– ve Monarch’la Ebony. Kapıyı açtığında atlar beklenti içinde ona doğru döndüler. Ebony kara başını bölmesinden dışarı çıkarıp kısık sesle kişnedi.

“Günaydın, güzel kızım,” dedi Mary ona, sonra da burununu ve alnını okşayıp yem odasına girdi.

Ahırın sakinleri sabah yulaflarıyla meşgul olurken Mary, saman balyalarından birinin üstüne oturdu, çatık kaşlarla düşüncelere daldı. Patrick’le çok kez konuşmaya çalışmıştı. Kocası son zamanlarda çok kötü bir ruh halindedeydi. Ona açılmıyordu ve gitgide işte daha uzun vakitler geçiriyordu. Belki de işinin getirdiği baskılardan dolayı böyleydi. Birkaç hafta önce, Avrupa’daki savaş kızıştıkça mermere olan talebin gitgide düştüğünü söylemişti. Ellerinde olan siparişler de sorunluydu, çünkü işçiler ya orduya katılıyordu ya da savaş endüstrisine kayıyordu.

Patrick’in üzerinde hissettiği başka baskılar da olmalıydı. Mary bunu her ne kadar düşünmek istemediyse de tıpkı işçiler gibi, Patrick de her an orduya çağrılabilirdi. Zorunlu hizmet formu gelmiş, o da doldurup geri göndermişti. Rutland Bölgesi’ndeki her erkek gibi ona da bir numara verilmişti ve her ay, *Rutland Herald* gazetesi, numarası kurada çekilmiş olan erkekleri bir sütununda yayınlıyordu.

Mary’yi en çok endişelendiren ise problemin kendisi

olma ihtimaliydi. Balayı dönüşlerini takip eden ilk haftalarda, Patrick her gece onu alıp bir davete, bir yemeğe götürmüştü. Mary ses çıkarmamıştı. Bu gece gezmelerinde, Patrick onu arkadaşlarına ve tanıdıklarına tanıtırken büyük bir keyif duymuştu ama Mary bu durumdan rahatsız olmuştu. Bu durumlarda ortaya çıkan anksiyete konusunda artık kendisine çok daha iyi hakim oluyordu ama Patrick'in sosyal hünerinin seviyesine asla ulaşamayacağını artık anlamıştı.

O sabah, kahvaltıdan sonra, Patrick yakınlarda gerçekleşecek bir akşam yemeğinden bahsederken Mary, bu teklifi reddedip baş başa, sessiz bir yemek yiyip yiyemeyeceklerini sormuştu.

“Mary, bunun kabalık olacağını biliyorsun.”

“Yani, Patrick, insanlar aldıkları her yemek davetini kabul etmezler. Bu seferkini reddedemez miyiz?”

Patrick'in yeşil gözleri alev saçmıştı. Kahve fincanından son yudumu almış ve çantasını yerden kaldırmıştı.

“Bence iyi bir kadın, kocasının ondan istediklerini yerine getirir.”

Mary bir an sessiz kalmıştı. Ne demesi gerektiğini bulamamıştı ama o gitmeden önce *herhangi bir şey* söylemesi gerektiğini biliyordu.

“Patrick, dur—” Mary elini dışarı çıkmak için yan kapıyı açan Patrick'in koluna koymuştu. Patrick, ona döndüğünde yüzü son derece soğuk ve zorba bir ifadeyle kasılmıştı. Mary'nin o anda kolunu tutmuş ve konuşurken geriye doğru bükmüştü.

“Yarın gece benimle geliyorsun. *Tartışma istemiyorum.*”

“Patrick, canımı yakıyorsun. Lütfen,” demişti Mary.

Gözlerinden öfke saçan Patrick onun bileğini bırakmış ve dışarı çıkıp kapıyı ardından çarpmıştı.

Mary, kafasından bin bir düşünce geçerken bileğini tutarak üst kata, yatak odasına koşmuştu. Bir süre sonra ağlamaya başlamıştı. Bu kişi onun *kocasıydı*, evlendiği adamdı. Onunla hiçbir şey yapmak istemezken o kadar sabırlı ve şefkatli davranan o adam. Şimdi ise Mary'nin tanıyamadığı birine dönüşmüştü ve Mary ne yapacağını bilmiyordu.

Monarch'ın bölmesinden ince bir ciyaklama gelince Mary irkilerek kafasını kaldırdı. Ebony hâlâ yem kabındaki son yulafları yalıyordu, diğerleri hepsini bitirmişti. Birer birer, Mary önce kızıl tayı, sonra da bakır renkli kısrak dışarı çıkarıp çayıra saldı. Monarch arazide bir süre gezindi, koştu, sonra kendini yere bıraktı. Penny otlamaya başladı, Monarch ise dört toynağını da havaya kaldırarak öteki tarafına yuvarlandı. Mary onlara bakıp gülümsedi. *Hâlâ bir yaşındaymış gibi davranıyor*, diye düşündü.

Sonra malzeme odasına girdi, bileğini incitmemeye dikkat ederek bir eyer ve bir dizgin aldı. Bir sabah gezintisi yapacaktı, belki babasının yanına giderdi. Hem böylece Ebony öğleden sonrayı yine çayırda geçirebilirdi.

Mary, siyah kısrakın üstüne eyerle dizgini yerleştirmeyi başardı. Ayarlamak normalden fazla zamanını aldı ama Ebony sabırla bekledi, hatta birkaç kez Mary'nin omzuna şefkatle burnunu sürttü. Sonunda atın üstüne çıktı. Son birkaç haftada çok kez babasının yanına gitmişti, yani siyah kısrak yolu biliyordu. Tek eliyle dizginleri gevşekçe tutan Mary, eliyle gözlerini parlak güneş ışığından sakındı ve yola çıktı.

Belki de babasıyla Patrick'in bu tuhaf kişilik değişimi

hakkında konuşabilirdi. Yani, sonuçta babası bir erkek gözüyle durumu değerlendirebilirdi. Patrick'le yaşadığı sorunlar hakkında daha önce babasıyla hiç konuşmamıştı — adam, Patrick'i çok seviyordu ve Mary'nin onunla evlenmesine çok sevinmişti. Ancak bu durumun iyiye gittiğini gösteren bir şey yoktu ve hatta bileğine bakılırsa kötüye gidiyordu.

Siyah kısrak ormanda ilerlerken Mary, eyerin üstünde salındı. Bu patika bir kestirmeydi. Anayolun babasının çiftliğine giden yola bağlandığı yerin neredeyse tam karşısına çıkacaktı. Mary rahatladı, kafasının üstünde esintiyle sallanan güz yapraklarına baktı. Yaprakların arasından geçen güneş, üzerlerine güneş lekeleri bırakıyordu. Titrek kavakların süt beyazı gövdeleri, meşe ve akçaağaçların koyu kabuklarından hemen ayrışıyordu. Her esintiyle, altın kavakların yaprakları üstlerine yağıyordu.

Mary uzanıp bir tanesini tuttu. Küçükken, Büyük Buharan'ın en zorlu yıllarında, bu yaprakları kendi kendine biriktirirdi. Yokluk içinde büyümüştü, her ne kadar babasının elinden gelenin en iyisini yaptığını bilse de, bu altın rengi yaprakları gizliden gizliye biriktirerek bir zenginlik hissi yaşama ihtiyacı duymuştu. Bu yaprakların para olduğunu hayal eder, saplarını çıkarıp ceplerini bunlarla doldurdu. Birkaç kez yastığının altına bunlardan biraz koyup dış perisinin o uyurken bunları gerçek altına dönüştürmesini bile ummuştu.

Artık altının sihirli bir şekilde belirmesini beklemeye ihtiyacı olmadığı için çok mutluydu —Patrick ona gayet iyi bakıyordu. Mary iç geçirdi. Keşke babası ona yardım etmesine izin verseydi. Patrick, çiftliğe yeni bir ev yapılması

için para vermeyi çoktan kabul etmişti ama babası eski çiftlik evini kendisi onarak içinde oturmaya devam etmekte ısrarcıydı. O gıcırtilı evde, her akşam tek başına oturan babasını bir daha düşünen Mary, onu ziyarete gittiği için tekrar mutlu oldu. Babası büyük ihtimalle dışarıda, genç atlardan biriyle ilgileniyordu.

Ormandaki patika, hafif bir kavis aldı ve ana yola gelip bitti. Mary yavaşça Ebony'yi karşıya geçirdi. Aslında siyah kısırağın yönlendirilmeye neredeyse hiç ihtiyacı yoktu. Hayvan kulaklarını dikti ve heves içinde ilerlemeye başladı.

“Yoksa sen nereye geldiğini anladın mı?” diye sordu Mary, atına gülümseyerek. “Ben de çok özledim burayı.”

Buradan çiftlik çok yakındı artık. Mary, o kocaman kızıl ahırını görür görmez kapıların açık olduğunu fark etti. Babası herhalde padoktaydı. Atından inip Ebony'nin dizginlerini çitlere bağladı ve ahıra doğru ilerledi.

“Baba?”

Çayırda kalabalık bir at kümesi otliyordu ve çitlerdeki kapı kilitli değildi. Mary kapıdan içeri girip ahıra baktı. Ahır boştu.

“Baba? Orada mısın?”

Ahırın arka tarafındaki kapı açıktı. Padoktan bir homurtu ve kısa bir kişneme geldi.

“Baba?” Mary arka kapıdan dışarı çıktı ve nefesi boğazında düğümlendi.

Üstünde eyer ve dizginleri olan genç bir tay, padokta durmuş ona bakıyordu. Babası da birkaç metre ötede yerde hareketsiz yatıyordu.

“Baba!” diye bağırdı Mary ve hemen onun yanına koştu.

Adam, akçağaç yapraklarının üstüne yüzüstü yığılmıştı. Kafasındaki derin yarıktan akan kan yapraklarıncıyla ayrıydı. Gözleri yarı kapalıydı.

“Baba!” Mary, babasının elini tuttu, yüzünü yokladı, omuzlarını sarstı. “Baba, uyan! Lütfen!” Kulağını adamın hareketsiz göğsüne koydu ama padokun etrafındaki güz ağaçlarını sarsan rüzgâr dışında herhangi bir ses duymadı. Kafasının içindeki bir ses ona eve gidip yardım çağırmasını söylüyordu ama büyük bir çaresizlik onu esareti altına almıştı. Hıçkırıklarla ağlıyor, babasını sarsıyor, gözlerini siliyor, birinin, herhangi birinin yardım etmesi için bağıyordu. Padok, gözlerinin önünde dönmeye başladı ve Mary kendinden geçti.

Bitişik çiftlikten Bay Pearson onu babasının üstünde ağlarken, kendi kendine anlaşılmaz bir şeyler mırıldanırken buldu. Kızın çılgınlıklarını duyup yardıma gelen adamın maalesef şerifi arayıp Mary’nin kocası gelene kadar kıza hakim olmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu. Adli tabip, Bay Hayes’in kafa travması sonucu öldüğünü belirledi. En yüksek ihtimalle, genç taya binmeye çalıştığında hayvan tarafından çitlere fırlatılmış olabilirdi ama gerçeği kimse-nin kesin olarak bilmesi mümkün olmayacaktı.

Cenaze törenini Mill River’ın taş kilisesinde yaptılar. Mary siyah bir elbise giydi, bu sefer McAllisterlar’ın çekirdek ailesinin dışındakiler gelmedi. Pearsonlar yine en ön sırada oturdular ama bu kez gülümsemiyorlardı. Peder O’Brien yine mihraptaydı ama bu kez, arkasındaki kapalı tabutta yatan adama saygıdan sessizce konuştu.

★★★

1942

1942 yılının mayıs ayı, McAllister ailesine baharın tüm neşelerini çok gördü.

Bu mayıs gecelerinden birinde, çalışanların evlerine dönüşünden çok sonra, McAllister Mermercilik'in bir odasının ışığı hâlâ yanıyordu. Kış mevsiminin soğukluğunu hâlâ taşıyan hava, pencerenin aralığından içeri sızıyor, tıslayıp buharlar püskürten eski buharlı radyatörü daha da rahatsız ediyordu. Işığı yanan odadaki masada Conor, Stephen ve Patrick McAllister oturmuşlar, önlerindeki hesap defterleri, makine çizelgeleri ve envanter listelerine bakıyorlardı.

“Başka bir şansımız yok, Patrick için böyle yapacağız,” dedi Stephen. “Çağrılmasını engelleyebiliriz. Savaş endüstrisinde çalışmış olur. Yani, tecil için müsait olur.”

“Haklısın galiba,” dedi Conor. “İş için de mantıklı. Ülke savaştayken mermere olan talebin daha da düşmesi imkânsız. Kolay olmayacak ama savaş için üretime geçmemiz lazım, yoksa kâr şöyle dursun, masrafımızı bile çıkaramayız.”

“Öyle yapıyoruz o zaman. Yarın tecil için başvuruyorum,” dedi Patrick.

“Güzel,” dedi Stephen. “Bir mevzuyu hallettik. Ama yine de o lanet lastiklerle ilgilenmem gerekiyor.” 10 Şubat'ta yürürlüğe giren bir kanunla, devlet, araba satışlarını kısıtlamıştı. Yeni araba alma hobisine engel olunan Stephen, mülkiyetindeki arabaların çoğunun lastiğine devlet tarafından el konulunca iyice bozulmuştu. Lastikleri yerinde duran tek araba Lincoln'dü ve Stephen bu arabadaki lastiklerden birinin patlamasından çok korkuyordu.

Patrick, orada durup, babasının otomobil hobisinin sekteye uğramasından yakınmasını çekemeyecekti. Kendi hassas durumu onu çok daha fazla endişelendiriyordu. İki sabah önce aldığı telgrafı her düşündüğünde kusacak gibi oluyordu. Sam Amca resmen onunla temasa geçmiş ve 12 Haziran'da, yani bu günden tam bir ay sonra, Patrick'in orduya teslim olması gerektiğini söylemişti.

Pearl Harbor'a önceki aralık ayında saldırıldığından beri Rutland'daki askerlik dairesinin işi başından aşkındı. Patrick, her sabah işe giderken oranın önünden geçiyor ve kapının dışında uzun bir tek sıra olmuş erkekleri görüp sinirleniyordu. Oradakilerin çoğu onların işçisiydi; bazıları devlet tarafından çağırılmıştı ama çoğu, o sinsî Japonlar'a hadlerini bildirmek için gönüllü gidiyordu.

Diğerlerinin yaptıkları aslında Patrick'i pek ilgilendirmiyordu. Patrick, derinlerde bir yerde, küçük bir ada ülkesinin Birleşik Devletler'e saldırma cüretini göstermesine sinir olmuyor değildi ebette. Bir de Atlantik'in birkaç mil açığında, Alman denizaltılarının geçtiği dedikoduları vardı üstelik. Ama şundan da şüphesi yoktu ki, yerel büronun ihtiyacına yetip de artacak kadar mavi yakalı, cahil cesaretlerini yarıştırırçasına Sam Amca'nın yardımına koşmuştu.

Patrick o adamlar gibi değildi. Hayattaki ideal yerine gelebilmek için çok çalışmıştı ve McAllister Mermercilik'in tepesindeki yeri de garantiydi artık. Eğitimli, zeki ve ayrıcalıklı biriydi. Askerlik bürosunun dışındaki sırada, diğer adamların eşitiymiş gibi onların arasında durmanın, oradan da beyinsiz bir komutandan emir almak üzere sevk edilmenin düşüncesine bile katlanamıyordu. Harvard derecesini hiçe sayıp, kendi hayatını ve ailesinin servetini bir

savaşta yer alarak riske atmak istemiyordu. Üstelik kendi varlığı, savaşın sonucunu neredeyse hiç etkilemeyecekti.

Ancak genç, sağlıklı bir adam olarak askerden kaçmak kolay olmayacaktı. Çiftçi olmadığı için tarım muafiyetinden faydalanamazdı. Belki büyükbabası birilerini yoklayabilir, askerlik şubesindekilere onun numarasını “unutturabilirdi”. Ama bu seçenek riskliydi. Böyle bir şey duyulduğu anda, ailesinin sosyal statüsü sonsuza kadar değişirdi. Savaş endüstrisinde çalışmak en iyisi gibi görünüyordu. Hem askerlikten kurtulurdu hem de meşru ve hatta onurlu bir alternatif olurdu.

Ertesi sabah, Patrick askerlik şubesinin başkanına bir mektup yazdı ve çok yakında McAllister Mermercilik’in bir makine fabrikasına dönüştürüleceğini belirterek, askerliğinin tecil edilmesini istedi. Bu fabrikada tüfek nam-lusu makineleri, teneke kutu makineleri, Liberty gemileri* için motor malzemeleri, bombalama vizörleri ve çeşitli başka savaş malzemeleri üretecekti. Mektupta, en büyük oğul olarak, bu üretimde kilit rol üstleneceğinden de bahsetmişti.

Mektubu yolladığında büyük bir rahatlama hissetti. Babasıyla dedesinin şehirdeki gücünün etkisiyle, artık askere alınma rezaletinden *kesinlikle* kurtulmuş olmalıydı. Büyük bir moralle işten birkaç saat erken çıkıp, belki de Mary’yle birlikte gezintiye çıkabilecekleri düşüncesiyle eve doğru yola koyuldu.

Patrick, mermer köşke geldiğinde her zamanki gibi evin karanlık ve sessiz olduğunu gördü. Mary, yedi aydır -babası öldüğünden beri- büyük bir depresyondaydı. Evden

*ABD’nin İkinci Dünya Savaşı için ürettiği kargo gemileri (ç.n.)

nadiren çıkıyor, ahıra bile pek inmiyordu. Zamanının çoğunu yatakta geçiriyordu ama uykusuzluk sorunu da vardı —düzensiz ve kısa aralıklarla uyuyabiliyordu. Patrick, geceleri uyandığında onu birçok kez pencere kenarında, karanlığa doğru bakarken bulmuştu. Mary, Patrick’le çok samimi olmaya hiçbir zaman heves göstermemişti ama artık soğuk bir mermerden bile farksızdı.

Mary bir psikiyatristle görüşmeyi reddetmişti. Hatta Patrick’in bütün ikna çabalarına rağmen kimseyle görüşmüyordu. Babasının ölümü elbette herkesi böyle bir kedere sürüklerdi. Patrick de Mary’nin hayatı boyunca yanında olan tek insanı kaybetmesinin üzerinde çok daha fazla bir etkisi olacağının farkındaydı. İlk aylarda karısının bu haline sabır göstermiş, işine gitmiş, sosyal davetlere tek başına katılmış ve insanların Mary’ye gösterdikleri anlayış sayesinde sorun yaşamamıştı.

Fakat zaman geçip, Mary’nin dibe çökmeye devam etmesiyle Patrick, artık sabrını yitirmeye başlamış, Mary’den de, bunalımından da fena halde bıkmıştı. İki kez onu zorla evden çıkarıp anne-babasını ziyarete götürmeye kalkışmıştı. Mary ilk ziyarette fazlasıyla dalgındı, ikincisinde ise kimseyle konuşmamıştı. Onu bu halde yakın ailesinden başka kimsenin görmemesinden mutlu olan Patrick, onu evden üçüncü kez çıkarıp başka tuhaf bir gece yaşama riskine girmek istemiyordu.

Ancak o gün farklı olabilirdi. Belki, eğer yeterince nazik ve ikna edici olabilirse Mary’yi ahıra indirebilirdi. Evin yan kapısını açıp karanlık koridora girdi.

“Mary! Ben geldim!” Evin alt katı tertemizdi. Mary’nin eve taşındıklarında herhangi bir hizmetçi istememesine,

her şeyi kendi kendine halledebileceğinde ısrar etmesine rağmen kendisi haftalardır ne bir ev işi ne de bir kap yemek yapmıştı. Artık her sabah eve gelen hizmetçi kız yemek ve temizlik yapıyor, yakınlardaki bir çiftlikten gelen iki oğlan da atlarla ilgileniyordu. Patrick'in ödediği maaş için sıkı çalışıyorlardı. İyi bir şeydi bu, çünkü Patrick özensizliğe tahammül edemezdi.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktı. “Mary, uyanık mısın?”

“Evet,” dedi Mary duygusuzca. Pencere kenarında duruyordu, saat dört olmasına rağmen üstünde hâlâ geceliği vardı. “Arabanın kasabada ilerleyişini izledim.”

“Bugün mektubu askerlik şubesine gönderdim. Babam, yeni fabrika planımız sayesinde burada kalacağıma kesin gözüyle bakıyor.”

“Ah, ne güzel.” Mary ona sırtı dönük duruyordu, sesinde herhangi bir duygu yoktu.

“Mary, hayatım, eve gelirken yolda durdum. Sana bir hediyem var.” Patrick elini cebine attı ve Mary ona dönerken küçük, kadife bir kutu çıkardı. “İşlerin yoğunluğundan dolayı son zamanlarda pek eve uğrayamadığımın farkındayım, o yüzden belki seni bununla biraz neşelendiririm diye düşündüm. Belki biraz ata bineriz, ne dersin?”

Mary yarım yamalak gülümseyip kutuyu eline aldı. Kapağı açınca içindeki zarif bir altın zincirin üstündeki fildişi kabartmayı gördü.

“Çok güzel. Ama hiç gerek yoktu, Patrick.”

“Biliyorum, ama karımın kendisi kadar güzel şeylere sahip olmasını istiyorum.” Mary’nin buna bir karşılık vermesini bekledi ama kız her zamanki kadar uzak ve dalgındı. Yine de Patrick gülümseyip onu omuzlarından tuttu.

“Hadi, biraz ata binelim. Bak, eve bu kadar erken geldim hem.” Bütün çabasına rağmen sabırsız beklentisini sesinden kaçırmayı başaramadı.

“Patrick, kolyeye bayıldım. Gerçekten çok güzelmiş. Ama...” Mary tekrar pencereye döndü. “Kendimi çıkabilecek gibi hissetmiyorum.” Oda birkaç saniye sessiz kaldı ama Patrick’in öfkeli tepkisi çok gecikmedi.

“*Yedi ay* geçti! Ne zaman hissedeceksin? Hayatının kalanını bu evin içine kapanmış halde geçiremezsin! Yüzüme bak!” Mary’yi tutup sertçe kendine çevirdi. Kıpırmızı olmuş yüzü Mary’ninkinden birkaç santim ötedeydi. Sesini alçalttı ve her kelimeyi yavaş yavaş, üstüne basa basa sarf etti. “Sana çok sabır gösterdim. Sana aklıma gelen her şeyi verdim. Mutlu olmanı istedim. Ama sen hâlâ bu ruh halinden çıkmaya niyetli değilsin. Benim karım olarak, üzerine düşen vazifeler var. Bunları yerine getiremeyeceksen ya da *getirmeyeceksen*, bana hiçbir faydan yok.” Sonra da onu itti. Mary, oyuncak bebek gibi yere kapaklandı.

Patrick binici kıyafetlerini giyip, yatak odasından çıkarırken Mary’yi bir daha önemsemedi. Öfkesi hâlâ geçmemişti. Monarch’ı çayırdan ahıra getirdi, hayvanın boynundaki kementi dizginlerle değiştirdi, malzeme odasından bir eyer aldı ve atın sırtına robotik bir hareketle yerleştirdi. Eyerin kilidini sertçe kapattığında hayvanın inleyip kulaklarını indirmesine neden oldu ama Patrick eyeri buna rağmen daha da sıkı. Sonra, tam kırbacına uzandığında Monarch ona saldırdı —hâlâ öfke sarhoşluğunda olan Patrick, bunu öngörememişti. At, dişlerini sol kolunun üst kısmına geçirince feryadı bastı.

Patrick tüm gücüyle sağ elini atın burnuna indirip çe-

kilmesini sağladı. İçgüdüsel olarak hemen sol koluna baktı. Kan, beyaz gömleğinden aşağıya akıyordu.

Kızıl taya baktı, kolunda neredeyse hiç acı hissetmiyordu. Monarch geri geri gitmiş, ahırın köşesine çekilmişti. At, gözlerinin beyazlarını göstererek sahibini izliyordu. Patrick, gözlerini attan ayırmadan, geri geri malzeme odasına girdi. İçeri girdiğinde duvardan uzun bir deri kırbaç aldı —bunu Sam öldükten hemen sonra onun çiftliğinden almıştı, benzer bir şeyin başına gelmesinden korkmuştu. Raftaki bir kavanozdan da birkaç küp şeker aldı. Hazırdı.

Patrick, çok yavaşça ve sessizce kızıl taya yaklaştı. Kırbacı malzeme odasının hemen dışına bıraktıktan sonra şekerleri Monarch’a doğru uzatarak ağır adımlar attı. At daha da ürktü ve hafifçe kişnedi. Ama Patrick ilerlemeye devam etti, kısık ve yatıştırıcı bir sesle atla konuşmaya başladı.

Monarch burun deliklerini açıp şekerlere baktı, sonra da kafasını dikkatli bir tavırla uzatıp şekerleri Patrick’in elinden aldı. Patrick hemen uzanıp, dizginleri tutup atı nazıkçe kendine doğru çekti ama konuşmayı kesmedi. At bir an tereddüt etse de karşı koymadı. Patrick birkaç adım sonra durdu. Monarch tımar alanının iki direğinin arasındaydı —iki direkte de uçlarında metal tokalar olan halatlar vardı. Eline cebinden birkaç şeker daha alan Patrick, atı kendine çekip, tam istediği mesafeye geldiğinde de dizginlerinden bu tokalara bağladı. İki taraftan zapt edilmiş olan hayvanın çok az hareket alanı vardı, Monarch tuzağa düşmüştü.

Patrick, eyeri atın sırtından çıkardıktan sonra kırbaçı yerden alıp ata döndü. Ahırda ona yardım eden çiftçileri daha sonra kovması gerektiğini kafasında bir kenara not

etti, çünkü kimsenin Monarch'la ilgili planlarına müdahale etmesini istemiyordu. Kırbacı, ahırın duvarına vurdu, sonra bir bölmeye, sonra tekrar duvara vurdu —bu kez atın hemen yanına. Son darbenin *şrak* sesiyle irkilen Monarch şaha kalkmaya çalıştı ama bağları ona izin vermedi. Patrick, soğukkanlı yeşil gözleri ve hain gülümsemesiyle, kırbacı savurarak Monarch'ın üstüne saldırdı.

Sessiz mermer evdeki yatak odasında, düştüğü yerde hâlâ ağlayan Mary, bunların hiçbirini duymadı.

Patrick, normalin dışında boğucu olan cuma gününe, son birkaç haftadır günlerine çoğunlukla nasıl başlıyorsa öyle başladı —gece kuzenleriyle birlikte Rutland'da içtiği içkinin yarattığı baş ağrısından kurtulmaya çalışarak. Güneş, baş ağrısını artırıyor, ışıyla da kör ediyordu adeta. Bu yüzden ofisteki panjurları indirmişti. Sol parmağındaki alyansa rağmen kendini bekâr gibi hissediyordu. Mary ona ihtiyacı olan hiçbir şeyi vermiyordu, o yüzden o da bunu başka bir yerde araması gerektiğini hissetmeye başlamıştı. Karısının umurunda değildi sanki. Anne-babasının, kuzenlerinin veya baştan çıkarabildiği bir genç kadının evi yerine, kendi evinde uyuduğu nadir gecelerde Patrick, karısının ondan çok uzakta, kendi için yarattığı izole dünyada yaşadığını görüyordu. Böyle olunca Patrick onun varlığını reddeder gibi davranıyor ve bir sorunla karşılaşmıyordu.

Patrick üçüncü sade kahvesini henüz bitirmişti ki sekreterlerinden biri kapıyı çaldı. Patrick hemen ayağa fırlayıp kapıyı açtı.

“Lanet olsun, Louise, ben sana kimseyi görmek isteme-

diğimi söylemedim mi—” diye terslenmeye başlamıştı ki, o anda sekreterinin ona uzattığı mektup gözüne çarptı.

Louise ufak tefek, ürkek bir kadındı. Kahverengi gözleri ve uzun burnu haricinde güzel bir yüzü vardı aslında. Kadın titreyerek bakışlarını patronuna doğru kaldırdı. “Biliyorum, Bay McAllister, ama bu önemli bir şey gibi duruyordu.”

Patrick mektubu alıp kapıyı kadının suratına kapadı.

Mektubu gönderen Rutland Askerlik Şubesi’ydi. Patrick zarfı yırtarak açtı ve okumaya başladı.

4 Haziran 1942

Sevgili Bay McAllister,

12 Mayıs’ta gönderdiğiniz mektubu değerlendirmiş bulunuyoruz. McAllister Mermencilik’in savaş için gösterdiği çabalar her ne kadar göz ardı edilemez derecede olsa da yönetim görevlerinin çoğunluğunu Bay Conor McAllister ve Bay Stephen McAllister’in üstlendiği kanısına vardık. Kurulumuzun fikri, şahsınızın kabiliyetlerinden ulusumuzun silahlı kuvvetlerinde faydalanmanın daha isabetli olduğu yönündedir. Eğitim ve tecrübelerinizin ışığında, Subay Adayları Eğitim Okulu’na girememeniz için bir neden görmemekteyiz ve bunun haricinde, olağandışı özelliklerinizi de asker alım personeline gerektiği gibi iletacağız.

İşbu belgeyi bir askere alınma çağrısı olarak değerlendirmenizi ve 12 Haziran 1942’ye kadar Birleşik Devletler Ordusu’na teslim olmanızı talep ederiz.

Saygılarımızla,

H. Wallace Boyd

Rutland Askerlik Şubesi Başkanı

Patrick, mektubu tutan parmakları kasılarak metni iki kez okuduktan sonra bir kez daha okudu. Gözleri kelimelere odaklanıp dalıyordu. Sonunda kafasını toparladığında kâğıdı katladı ve hışım ile ofisinden çıktı.

Torunu odasına girdiğinde önemli bir telefon konuşmasının ortasında olan Connor McAllister sinirlenmişti ama Patrick'in yüzündeki paniği fark edince yumuşadı.

"Ee, Jack, şu anda çok önemli acil bir durum var. Seni öğleden sonra bir daha arasam ve bunu o zaman halletsek, olur mu? Teşekkür ederim, çok iyisin, Jack. Tabii, üç gibi uygunum."

Conor, telefonu kapatıp torununa baktı. Patrick onu beklemeden hemen konuya daldı.

"Büyükbaba, beni alıyorlar." Konuşurken bir yandan mektubu önünde deli gibi sallıyordu. "Yardım etmen lazım. 12 Haziran diyorlar, yani tam bir hafta sonra. Sen bu insanları tanıyorsun. Seni dinlerler." Mektubu sonunda Conor'ın önüne koydu ve volta atmaya başladı.

Conor okuma gözlüklerini takıp mektubu okudu. Bittirdikten sonra gözlüklerini çıkarıp iç geçirdi. Gözlerini kaldırıp torununa baktı.

"Denedim zaten, Patrick. Wally Boyd'la dün konuşmuştum."

"Ne? Ve bana bununla ilgili hiçbir şey söylemedin?"

"Neler oluyor?" Stephen odaya girdi ve hemen arkasından kapıyı kapattı. "Oğlum, bütün koridor seni dinliyor."

"Bak, ne oluyor!" diye terslenen Patrick, mektubu büyükbabasının masasından alıp ona uzattı. "Büyükbabamın haberi varmış üstelik!"

Stephen mektuba göz gezdirdikten sonra Patrick'e geri verip Conor'a baktı.

“Baba, biliyor muydun?”

“Bak, oğlum,” dedi Conor, “Wally Boyd beni dün öğleden sonra aradı, kurul karar almadan hemen önce. Ne karar vereceklerinden emin değildi ama bu karara daha yatkın olduklarını söyledi.” Conor gözlerini Stephen’a çevirdi. “Patrick’in burada, senin ya da benim yapamayacağımız bir iş yapıp yapmadığını sordu. Ben de yapmadığımı söyledim.”

“Nasıl söylersin? Bu kararı *senin* lafınla almışlar!” diye bağırdı Stephen. “Senin lafınla.”

“Öldürülebilirim,” dedi Patrick. Boğuk fısıltısına rağmen sesindeki suçlayıcı ton çıktı.

Conor masasının arkasında ayağa kalktı. Yeşil gözleri ateş saçıyordu.

“Wally’yi kırk yıldan uzun süredir tanıyorum. Ona yalan söyleyemezdim,” dedi. “Ama torunumun riske atılmasını da istememiştim. Patrick bizden alınırsa geri dönmemesinden endişe duyduğumu söyledim. Wally de bana Patrick’in subaylık için biçilmiş kaftan olduğunu söyledi. Patrick askerliğe gönüllü de başvurursa, zorla da çağırılrsa, özel eğitim için subay okuluna gönderilecekmiş. Eğer görev yerine gönderileceği zamana kadar savaş bitmezse ön safların çok uzağında olacak. Tabii savaşla alakası olan bir yere giderse.”

Patrick önce babasına, sonra büyükbabasına baktı. “İnanmıyorum. Siz gazete okuyor musunuz? Her gün, ölenlerin listesini veriyorlar, her gün! Ne kadar çok subay var biliyor musunuz? Bir de Müttefikler Avrupa’yı işgal edince neler olacak, Tanrı bilir! Öyle olacak —savaşın bitmesinin tek yolu bu, öyle ya da böyle!”

“Hâlâ birkaç günümüz var,” dedi Stephen. “İtiraz ederiz. Birilerini—” Conor kafasını iki yana sallayınca lafı yarıda kesildi.

“Yapamam, oğlum. Kurulun kararı kesin.”

“O zaman Wally’yi ara, dede, kurulu bir daha toplansın,” dedi Patrick. “Sen istersen yapar. Biliyorum, yapar.”

“Yapmaz, Patrick. Wally başkan olabilir ama sonuçta kuruldakilerden biri sadece. Ayrıca, ikinizin düşündüklerinizin aksine, benim kurul üyeleri üzerinde özel bir etkim yok. Adamlar zor bir işi ellerinden geldiğince yapmaya çalışıyorlar. Böyle bir kararı almaları için onlara baskı yapamam. Bu durumu en olumlu şekilde değerlendirmeye çalışıyoruz, Patrick ve durumun çok daha kötü olabilirdi. Eğitimsiz, ön saflara sürülmekten başka çaresi olmayan zavallılardan biri olabilirdin. Ama olmayacaksın, Patrick. Zeki ve kendinden emin bir adamsın sen. Subay olacaksın, hem de iyi bir subay.”

Stephen, babasının söylediklerine karşılık vermek için ağzını açtı ama Patrick evvel davrandı.

“Kesinlikle olmayacağım,” dedi ve mektubu yırtarak dört parçaya böldü. “Hayatım boyunca benden istediğiniz adam olmaya çalıştım. En iyi eğitim, en iyi tanıdıklar, en iyi evlilik. Peki şimdi hepsini bir kenara mı atacağım? Öyle bir şey yaparsam Tanrı beni cezalandırsın. Ben çok çalıştım. Şunu bilin: Artık sizi memnun etmeye çalışmayacağım. İkinizi de.” Kâğıtları dedesinin masasına fırlattı ve odadan çıkıp üzere arkasını döndü.

Stephen onu durdurmaya kalkışırken Conor tarafından durduruldu. “Bırak, gitsin.” Büyük McAllisterlar, genç adamın odadan çıkıp gidişini izlediler.

Patrick kendinden geçene kadar içmek için bir taver-naya girdiğinde Mary, mermer evin banyo aynalarından birinin önünde duruyordu. Kendini tanıyamıyordu artık. Saçları matlaşmış ve incelmış, gözlerinin altı torba torba olmuş, fena halde şişmişti. Tavandaki küçük süsten gelen ışığın altında teni, neredeyse kadavralarınki kadar gri gö-rünüyordu.

Mary, ilaç dolabını açıp Patrick'in tıraş bıçaklarından bi-rini çıkardı, titreyen parmaklarla, bıçağı saptan ayırdı. Düz taraf aynada hafifçe parladı. Yavaşça, tıraş bıçağını teninin üstünde tutarak, bileğine gelen damarı yukarıya doğru ta-kip etti. Acı çekmekten korkuyordu ama kendine bunun çok kısa süreceğini hatırlattı. *Haydi*, dedi kafasının içinde-ki ses, *yap artık*. Tıraş bıçağının kenarını elinin tam bittiği yere batırdı, deriyi birazcık keser kesmez durdu.

Minik kesikte bir boncuk kan oluştu, sonra büyüdü ve kolunda ince bir nehir oluşturdu. Mary tıraş bıçağını lavaboya bırakıp dizlerinin üstüne çöktü. Kolu lavabonun altındaki porselene sürtünürken ardında kırmızı bir çizgi bırakıyordu.

Kaçış yoktu. Acı içinde yaşıyordu ama sonunda onu özgürlüğüne kavuşturacak acıyı kendine çektiremiyordu. Bileğinden akan damlalar gibi, gözyaşları da başta hızla bo-şalıp sonra birden durdu.

Mary sonunda ayağa kalktığı anda ne kadar süredir orada olduğundan emin değildi. Tıraş bıçağı bıraktığı yerdeydi. Alıp dolaba koydu. Tir tir titreyerek yatak odasına döndü, darmadağınık yatağına, Mill River'a bakan pencereye, ça-lışma odasına göz gezdirdikten sonra bakışlarını, siyah bir atın küçük bir tasviri olan heykelcikte sabitledi.

Ahıra inmeyeli ne kadar olmuştu? Ya evden çıkmayalı? Aylar. En az iki ay. Belki üç. Belki daha fazla. Atı onu görse belki de tanımazdı.

Mary'nin aklından geçen düşünceler alakasız, düzensiz ve saçmaydı ama heykelciği görünce hemen Ebony'yi görme arzusuna odaklanmıştı. Sanki transtaymış gibi giyindi, gömleğinin düğmelerini ilikleyen parmaklarına boş gözlerle baktı, sonra da çorap giymeden çizmelerini giydi ve alt kata, arka kapıya yürüdü.

Mary, temiz havanın keskin kokusunu fark etmeyerek çayıra giden patıkaya girdi. Gözleri ışığı çok yadırgamıştı, o yüzden ara ara gözlerini açarak yola baksa da çoğu zaman kör gibi ilerliyordu. Vücudu sanki kopmuştu, beyninden giden sinyallerin bacaklara ulaşması için çok uzun bir yoldan geçmesi gerektiğini düşünüyordu. Üstündeki giysiler, gecelik veya çarşaf dışında bir şeyin dokunuşuna artık yabancı olan derisini aşındırıyordu.

Ebony'yle Penny otluyorlardı. Mary çitlere doğru yürüdü ve o dünya güzeli, gerçeküstü yaratıklara baktı.

"Merhaba, yaşlı kızım," dedi Mary siyah kısırağa. Sesi neredeyse çıkmamıştı bile ama Ebony'nin kafasını kaldırıp, kulaklarını dikmesine yetmişti. "Ebby, gel buraya kızım," dedi ve atın hafif bir kişnemeyle çitlere gelmesini sağladı.

Elini uzatıp Ebony'nin burnunu okşadı, kadife tenine dokundu, o yumuşak siyah yüzde elini gezdirdi. Ebony de onun koluna burnunu sürttü ve genişlettiği burun deliklerinden yoğun bir nefes verdi. Adeta, "Sonunda," diyerek iç geçirmişti. Mary kollarını kısırağın etrafına dolayıp kalın yelelerin içinde hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı.

Monarch neredeydi?

Soru aklına gelir gelmez ahırdan gelen yüksek bir homurtu sesi duydu. Mary kendi atını bıraktı, ikili kapıdan geçip Monarch'ın bölmesine geldi ve atı görünce dehşete kapıldı.

Aklından geçen ilk düşünce, karşısındaki atın Monarch olmadığıydı. Bu mat, koyu derinin altındaki kaburgaları sayılan başka bir hayvan olmalıydı. Ayrıca, bu at başka bir renkti. Mary yaklaştığında Monarch huzursuzlandı ve toynaklarından tuhaf bir ses geldi. Mary, bölme zemininin pis samanlar ve atın bileğine kadar gelen gübreye kaplı olduğunu fark etti. Hayvanın gözleri yarı kapalıydı ve mukusla yapış yapış olmuştu. En kötüsü de, göğsünde ve sırtında, ölü renkli derinin üstünde uzun, henüz iyileşmemiş kesikler vardı —kırbaç yaraları.

Mary, bir süre Monarch'a öylece baktı. Neler olduğunu anlamakta zorlanıyordu. *Patrick'in bundan haberi olmalı*, diye düşündü. Sonra, omurgasından aşağı inen bir şimşekle birlikte, aylardan beri ilk kez mantıklı bir şey düşündü: *Bunu Patrick yapmış olmalı*. Fakat bu düşünceyi ve onun doğurduğu öfkeyi zihninden savuşturup hemen önündeki zavallı hayvanla ilgilenmeye başladı.

Mary, bölme kapısını yavaşça açınca at, kalçası duvara değene kadar geri çekildi. Mary alçak sesle konuşarak ona yaklaştı. Sonunda birkaç adım daha atıp hayvanın kementini tuttu, onu dışarı çıkardı ve başka bir bölmeye soktu. Monarch yaşlı bir adam gibi bitkin bir şekilde ilerliyordu.

Mary, Monarch'ı Ebony'nin bölmesine güzelce yerleştirdikten sonra açık bir balyadan kucak dolusu taze saman alıp asılı duran saman filesine koydu. Ardından, havadaki nem ağırlaşırken çalışmaya başladı.

Mary, saatler sonra, Monarch'ın bölmesini temizleyip, hayvanı olatıp samanını, yulafını yedirip, suyunu içirdikten sonra, çayırdaki iki atı içeri sokup eve döndü. Düşünceleri yalnızca Monarch'ta yoğunlaşmıştı. Hemen bir veteriner çağırmalıydı çünkü atın gözle görülür rahatsızlıkları dışında, bir de sağ arka ayağında sorun vardı. Mary bir enfeksiyon ya da apse olabileceğinden kuşkulanıyordu.

Mary, eve dönüş yolunda ne saçlarının arasında dolaşan rüzgârı ne de gökyüzündeki mor tonu fark etti. Yakınlardaki bir gök gürültüsü onu ürkütmedi ama Patrick'in Packard arabasının sesini duyunca hemen dikkati onun üzerinde yoğunlaştı. Evin etrafından dolanan Mary, arabanın yamuk park edildiğini gördü. Patrick dışarı güçlkle adım attı. Mary ondan korkmuyordu, hissettiği yalnızca ahırdan arta kalan öfkeydi. Ona bağırmağa başladığında zaten dar-madağın olmuş saçları iyice uçuşmaya başladı.

“Neden yaptın bunu? Neden? Tanrı aşkına, Patrick, hayvan neredeyse ölmüştü. Onu bulduğumda açlıktan kendinden geçmişti ve sen de bunu biliyordun! Biliyordun!”

Sarhoşluğuna rağmen Patrick, Mary'yi dışarıda gördüğüne şaşırdı. Mary çok öfkeliydi, kontrolünü kaybetmişti, saçma sapan konuşuyor, bağırıyordu.

“İşte! Çok zor bir gün geçiren kocanı nasıl karşılayacağımı çok iyi biliyorsun, Mary,” dedi Patrick ve durup gülümsedi. “Lanet hayvan hâlâ yaşıyor mu? Neyse, birkaç güne ölür muhtemelen.” Patrick, ilk büyük yağmur damlaları düşmeye başlarken karısını kenara itip, yalpalayarak eve girdi.

“Canavarsın sen! O güzelim ata bunu nasıl yaparsın?

Sen o atı özellikle istemiştin —hatta babama ücretinin iki katını verdin ve bütün yaz onunla birlikte çalıştın! Şimdi ise atı ahıra kilitleyip aç bırakıyorsun.” Merdivenleri çıkarırken Patrick kendini toparlamaya çalışıyor, Mary ise ona bağıırıyordu.

“Asıl canavar, o at!” diye bağırdı Patrick, sonra da şapkasıyla ceketini yatağa fırlattı. “Ne yapması gerektiğini hiç öğrenemedi. Hep ısırdı, tekmeledi, beni üstünden atmaya kalktı. Hiçbir zaman tam olarak hazır olmadı.” Mary, o anda babasına edilen bu dolaylı hakaret yüzünden ona öfkeyle baktı. “O at, bana ne isterse yapabileceğini sanıyordu. Ama gününü gösterdim. Artık neyin ne olduğunu biliyor. İyi biliyor.”

Patrick bağıırken iç bayıltıcı bir alkol kokusu salıveriyordu, Mary kokudan kaçtı.

“O atın yetişmesine ben de yardım ettim,” dedi Mary gözlerinden yaşlar fışkırırken. “O, iyi bir at. Senin istediklerini yapmıyorsa bunun tek nedeni ona kötü davrandığındır. Yaraları gördüm, Patrick. Kaç kırbaç vurdun?”

“Kimin kime emir verdiğini anlatacak kadar,” dedi Patrick kravatını çözerken, “ve açıkçası sen de aynı dersi alsan çok iyi olur. Düzgün bir eş olmayı hiç beceremedin. İstediklerimi yapmayı hiç istemedin. Tıpkı onun gibisin. İlk zamanlar gerçekten çok güzel görünüyordun.” Kelimeleri ağzında yuvarlayarak konuşmaya devam etti. “İkiniz de benim olmalıydınız. Ama ikiniz de işe yaramazsınız. İkiniz de aslında hiç iyi değilsiniz. Ne sen ne de o.” Gökyüzü karardı, uzaklardan bir gök gürültüsü geldi. Patrick eline bir lamba aldı ama düğmesini bulamayınca odanın karşı duvarına fırlattı.

Mary ıgık attı. İçgüdüleri ona kaçmasını söylüyordu ama kocası kapıyla onun arasında duruyordu. Patrick öne doğru atılıp Mary'yi yakaladı ve lambayı attığı yöne doğru fırlattı.

Mary güçlükle ayağa kalkmaya çalışırken Patrick kararlı adımlarla onun çalışma odasına ilerledi, Ebony'nin heykelciliğini aldı ve havaya kaldırdı. Oymanın üstünde parmağını zarifçe gezdirdi —o anda akan şimşek, odayı aydınlattı.

“Uzak dur benden!” dedi Mary ama Patrick gülümse-yerek yaklaşmaya devam etti.

“Sence de komik değil mi,” dedi Patrick, ondan artık yalnızca yarım metre uzaktayken. “Aylar boyunca beni görmezden geldin ama şimdi, ben savaşın içine zorla çekilirken, ailem bana yardım etmeyecekken karımın tek düşündüğü şey *lanet olası o at!*”

Patrick, minyatür atı tüm gücüyle savurdu. Mary, onu itmeye çalıştı ama başarılı olamadı, kafasını yana çevirip kendini savunmak istemesine rağmen at, sol gözünün hemen üstüne isabet etti.

Patrick, karısını bayılttıktan sonra bir süre öylece kaldı. Ardından Ebony heykelciğini yere bıraktı. Zeminden gelen tok sesi fark etmedi, Mary'nin ölüp ölmediğini umursamadı —sarhoş akıyla ancak oradan çıkması gerektiğini dşnebildi. Arabasına binecek, askerlik şubesindekilerin ya da başka herhangi bir kolluk kuvvetinin onu bulamaya-cağı bir yere sürecekti. Talepkar ailesinden ve hasta karısından uzakta, hayatını yeniden inşa edecekti.

Patrick, dolabının kapısını hışımla açıp en st raftan bavulunu aldı ve giysilerini tıkıştırmaya başladı. Sonra da şapkasını takıp mermer basamaklardan indi.

Bavulu bagaja atıp direksiyona geçtiğinde yağmur şiddetini artırdı. Rüzgârlıkta biriken su, artık sileceklerin işe yaramayacağını habercisiydi. Görüşü zaten buğulu olan Patrick için önündeki yol artık iyice belirsizleşmişti. Mill River'ın içinden geçerken Kanada'ya gitmeye karar verdi. Orada, devletin ya da ailesinin ona ulaşamayacağı bir yerde, yeni bir kimlik alıp yeni bir iş bulacak ve artık başka biri olacaktı.

Patrick, yoldaki virajlar onu zorlamaya başladığında banka hesabına nasıl erişmesi gerektiğini hesaplamaya çalışıyordu. Arabasını ilk keskin virajda döndürmeyi başardı ama ikincisini almaya çalıştığında araba yana doğru yattı, arka tarafı kontrolsüzce savruldu. Patrick panikleyip hemen frene asıldı ama kontrolü eline alamadı. Araba bir ak-çaağaç kümesine doğru kaydı.

Bir de yeni bir araba almam lazım, diye düşündü Patrick, çarpışmadan bir saniye önce. Sonra ön camdan fırladı ve her şey karardı.

On Birinci Bölüm

Bir saat önce biten pazar ayininden beri Peder O'Brien, evindeki çalışma odasında oturuyordu, düşüncelere dalmıştı. Yorgun ve duygusal bir çöküş içinde bitirdiği bu ayın, kariyerinde belki de en zor olanıydı. Daha kötüsü de, pencereden dışarı her baktığında Mary'nin güneş ışığında parlayan mermer köşkü gözüne çarpıyordu. Yeni yağmış karla etrafı çevrilmiş bu harikulâde ev, her yönüyle onu hatırlatarak üzüyordu.

Peder evin kapısı tıklatılınca ürktü. Kapının önünde, elinde koyu yeşil bir sıvıyla dolu bir kavanoz olan Daisy Delaine duruyordu.

"Merhaba, Peder," dedi kadın nefes nefese. "Dün gece bahsettiğim iksiri hatırlıyor musunuz? Mary için olan iksir? İşte, bu. Benim şifa iksirim bu, hem de şimdiye kadar yaptıklarımın en güçlüsü. Ona çok iyi geleceğine eminim. Bu kadar kar varken, ee, beni arabanızla oraya götürmenizi isteyecektim."

Gözyaşlarına güçlkle hakim olan Peder O'Brien, ka-

dını içeri davet etti. Kapı kapandıktan sonra holde duran Daisy, büyüyen gözlerini endişeyle adama dikti.

“Daisy, ben—” Peder’in lafı, gözlerinden akan yaşlarla kesildi. “Daisy, ben de tam seni görmeye geliyordum. Onu dün gece kaybettik, canım. Mary dün gece öldü.”

Daisy duyduklarının şokunu yaşarken yüzü seğirdi. “Ah,” dedi, ellerindeki kavanoza baktı. “Ah. Geciktim yani. Kar meselesinden sonra acele ettim ama biraz daha zamana ihtiyacım vardı...” Titremeye başladı. Peder O’Brien bunu görünce kavanozu onun ellerinden aldı.

“Gel, otur biraz, canım,” dedi Peder ve kolunu Daisy’nin omzuna atıp onu oturma odasındaki kanepeye götürdü. Daisy’nin yanına oturdu. “Daisy, bana bak,” dedi. “Şunu anlaman gerek: İkimiz de, ne kadar istemiş olsak da, Mary’yi iyileştirmek için hiçbir şey yapamazdık. Tanrı onun zamanının geldiğine karar verdi. Senin en güçlü iksirin bile buna etki edemez, canım. Ölmüş olması senin suçun değil.”

“Peder, ben onsuz ne yapacağımı bilmiyorum. Sizden başka kimsem yok. O... o benim...”

“Şşş, biliyorum,” dedi Peder O’Brien ve ağlayan Daisy’ye sarıldı. “İkimiz için de kolay olmayacak. Ama Mary üzülmemizi istemezdi. Bizi görse güçlü olmamızı söyler, mutlu olmamızı ve onunla geçirdiğimiz onca güzel zamanı hatırlamamızı isterdi, öyle değil mi?”

Burnunu çekerek kafa sallayan Daisy, sırtını yaslayıp gözlerini koluna sildi.

“Cenaze töreni düzenleyecek miyiz?”

“Baharda düzenleyeceğiz, canım. Mary küllerini basının çiftliğine dağıtmamızı istedi —ama toprak ısınıp

yeşerdiği zaman. Vakit gelince bana yardım edersin, değil mi?”

Daisy yine kafa salladı. İkisi de orada, kendilerini toparlamaya çalışırken birkaç dakikayı sessizlik içinde geçirdiler.

“Bir süre burada kalmak ister misin? Kendime öğlen yemeği hazırlamak üzereydim ben de,” dedi Peder ama aslında canı yemek istemiyordu.

Daisy gürültülü şekilde burun çektikten sonra kafasını iki yana salladı. “Hayır, sağ olun. Aşk iksirim için ön siparişleri almayı planlıyordum. Sevgililer Günü için. Belki biraz kafamı dağıtırim...”

“Üzülmemizi istemezdi,” dedi Peder O’Brien tekrar ve Daisy’ye koyu yeşil sıvıyı geri verdi.

“Biliyorum.” Daisy ayağa kalktı ve yavaş adımlarla hole çıktı, ön kapıya geldiğinde Pedere döndü. “Her zamanki siparişinizi not alayım mı?”

Peder O’Brien gülümsemek zorundaydı. Daisy’nin bu tuhaf karışımlarından alıp, onun gönlünü hoş tuttuğu çok zaman olmuştu ama Daisy, ona bu aşk iksirinden satmaya hiç kalkışmamıştı. Tabii üzüntüsünün bunda etkisi olabiliirdi —ki bu durum uzun bir süre geçmeyecek gibiydi.

“Şey, Daisy,” diye kibarca girdi söze, “senden geçmişte hiç aşk iksiri aldığımı hatırlamıyorum. Ayrıca, biliyorsun ki ben bir rahibim... ve onu, yani, kullanamam. Ama,” diye ekledi, Daisy’nin yüzü daha da keyifsizleşince, “sen yine de beni yaz listene, küçük bir kavanoz diye not et. İhtiyacı olan birine veririm.”

“Tamam,” dedi Daisy, gözlerinde çok zayıf bir parıltıyla. “Birkaç gün içinde getiririm. Üzülmemeye çalışacağım,” diye fısıltıyla ekledi gözlerindeki parıltı kaybolurken. Son-

ra da gözleri dolarak sokağa çıktı ve bir sonraki eve doğru gitti.

Yanağından aşağı yaşlar süzülen Peder O'Brien kapıyı kapadı. Daisy'nin acısının da en az kendisinininki kadar büyük olduğunu biliyordu.

Mary'yi nasıl bulduğunu ne kadar düşünmemeye çalışsa da o sahne kafasının içinde dönüp duruyordu. Kadıncağız o kadar hareketsizdi ki... Peder o an, sandalyesine otururken, bir dejavu yaşadı. Aklı geçmişe, yetmiş küsur yıl önceki bir güne gitti. Mermer evde Mary'i bulduğu o gün, gözlerinin önüne gelmesin diye çaba sarf etti ama işe yaramadı. O günün, bu sabahki manzaranın benzerliği yadsınamazdı.

1942 Haziranının o fırtınalı akşamında, Mill River polisi onu kaza mahalline çağırmişti: Patrick McAllister, arabasının ön camından fırlayıp ölmüştü. *Peder*, demişti polis memuru, *bizimle gelir misiniz? Karısına söylememize yardımcı olmanızı rica edeceğiz.*

Mermer köşkün yan kapısı açıktı —dışarıdaki fırtına düşünüldüğünde bu çok garip bir şeydi. Peder, kapıya gelen olmayınca yanına kendisinden birkaç yaş küçük polisi de alarak içeri dalmıştı. Evin sessiz ve karanlık halini gördüklerinde Bayan McAllister'ın üst katta, yatağında olduğunu tahmin etmişlerdi. Tahminleri kısmen doğrudu.

Kadın yukarıda, yatak odası duvarına sırtını yaslamış halde yerde oturuyordu. Odaya ilk girdiklerinde onu fark etmemişlerdi. Sonra polis memuru bir anda irkileyerek Mary'nin yanına gitmiş ve histerik bir tepki vermişti: "Yüce İsa, aman Tanrım, aman Tanrım! Peder, böyle bir şey hiç görmedim!"

Mary'nin yüzündeki ifade, insanlıktan çok uzaktı. Sol gözü, saçlarına kadar uzanan bir morluğun içindeki şişlikte kaybolmuştu. Polis, onu ilk görüşünün şokundan kurtulur kurtulmaz kadını kollarına almış ve aşağı taşımaya başlamıştı, bir yandan da bağırıyordu: "Haydi, Peder, kadının fena halde, acele etmeliyiz!"

Mary'yi Rutland Bölge Hastanesi'ne götürmüşlerdi — Patrick'in cesedinin gönderilmiş olduğu yere. Doktorlar, Mary'nin sol gözünü çevreleyen orbital kemiğin üst kısmının çatladığını söylemişlerdi. Böyle bir şey de ancak sert bir obje darbesiyle olurdu. Bu arada doktorlar da Pederle aynı şeye şaşırmışlardı: Hasta, kasabanın en seçkin ailelerinin birinden olmasına rağmen üstü başı kir pas içindeydi. Matlaşmış saçları sanki haftalardır yıkanmamış gibiydi.

Peder O'Brien ne doktorların ne de Patrick'in anne-babası ve büyükbabasının sorularına cevap verebilmişti. Aileye Mary'yi görmeleri için kısa bir süre izin verilmişti. Baygın olan Mary, onların yüzündeki şok ifadesini görmediği için şanslıydı.

"Tartışmış olma ihtimali var," demişti Peder O'Brien onlara, hep birlikte bekleme odasında uyuşuk bir şekilde otururlarken.

"Patrick'in içtiğini biliyorduk," demişti Conor. "Kazadan önce eve gittiğini de biliyoruz çünkü yanında bir bavul varmış. Kendini kaybedip—"

"Benim oğlum öyle şey yapmaz," demişti Stephen'ın omzunda ağlayan Elise.

"Ama kızın haline bak," diye yanıt vermişti Conor. "Kız onun dediğinden de betermiş, hem de kim bilir ne zamandır."

“Demek ki oğlumu ihmal etmiş! Evinden kaçmasına neden olmuş!” demişti Elise hıçkırarak.

“Neden ve nasıl olduğunu şu anda konuşmasak daha iyi olur,” demişti Stephen. “Mary uyanınca onunla konuşuruz—”

“Uyanırsa tabii,” diye araya girmişti Conor.

“Uyanacak, baba —buna inanmak zorundayız. Biz bu arada eve dönmeliyiz. İşlerimiz var.”

“Siz ikiniz gidin. Uyanma ihtimaline karşı ben burada kalacağım. Uyanınca hemen haber veririm,” demişti Connor ve oğluyla gelini gidince Pederle yalnız kalmıştı.

Aradan o kadar zaman geçmesine rağmen, Conor McAllister’la baş başa kaldıklarında konuştukları şeyler Peder O’Brien’in dün gibi aklındaydı. Bu konuşma, onun hayatını değiştirmişti.

“Peder,” diye başlamıştı Conor, “şunu söylemek isterim ki, ben torunumu çok severim... severdim. Bu dünyada onun için yapmayacağım şey yoktu.” Büyükbabanın sesindeki titreme de, yanağının kırışıkları arasında beyaz sakallara doğru süzülen gözyaşları da hâlâ Peder’in gözlerinin önündeydi.

“Ancak, Patrick’in neler yapabileceğini biliyorum ve her zaman da biliyordum. Harika, çok yakışıklı, kendinden emin bir çocuktur. Babası onun her istediğini her zaman anında verdi. Oğlanı şımartmamasını söylediğimde beni dinlemedi. Ben işlerle çok meşguldüm, zaten fazla karışmak da istemedim ama hata etmişim. Patrick’in böyle biri olmasına izin vermemeliymişim. Patrick kararlı bir delikanlı olmuştu. Başarmak için azimliydi, dünyadan her istediğini almak için azimliydi. Hayatının her bölümünü

kontrol etmek istiyordu, evlendiği kadından Mermercilik'teki sorumluluklarına kadar. Ama öyle olmuyordu — en azından zaman zaman.”

Yeşil, yaşlı gözlerini kaldıran Conor, Peder'e bakmıştı. “Bu sabah, Peder, Patrick orduya katılması için bir çağrı mektubu aldı. Hem o hem de babası benim bunu engelleyebileceğimi düşünüyorlardı ama yapamadım. Gerçekten, yapamadım. Patrick işten öğleden hemen önce ayrıldı. Ben rahat bırakılması gerektiğini düşündüm, sinirini atmasını istedim, o yüzden peşinden gitmedim, babasını da yollamadım. Ama şimdi keşke gitseymişiz diyorum. Bilmiyorduk...”

Conor'ın sesi değişti, bakışları yere indi. “Mary için her zaman endişelenmiştim. Kızı ilk gördüğüm an, Patrick'in onu eve ilk getirdiği gün, kızın ne kadar masum, kırılgan ve utangaç olduğunu fark etmiştim. Patrick, onun bu zayıflığından faydalanacak ya da Mary'ye olan sabrını yitirecek ya da kızı tamamen değiştirmeye kalkacak diye endişelenmiştim. Kızı artık bizim eve getirmemeye başladığında bir sorun olduğunu anlamalıydım. Patrick, kızın babasının ölümünden sonra çok kötü olduğunu söylemişti. Mary'nin hep arkadaşlarıyla vakit geçirdiğini söylemişti.” Conor biraz duraksayıp devam etti. “Mary'nin bu akşamki halini gördünüz, Peder. İnanmak istemesem de bunu ona Patrick'in yaptığını düşünüyorum. Kız eğer yaşırsa sonsuza kadar yaralı kalacak. Hem içi, hem dışı ve—” Conor'ın sesi çatallandı. “—ve ben bunun için kendimi suçluyorum. Onu korumalıydım.” Adam artık resmen ağlamaya başlamıştı. Sonra, titrek eliyle ağzını ve çenesini kapayıp susmuştu.

“Bay McAllister, bunlar için kendinizi suçlamamalısınız. Siz ne düşünürseniz düşünün, Patrick’in davranışlarından sorumlu değilsiniz. Bu olanların önüne geçmeniz mümkün değildi,” demişti Peder O’Brien. Bir süre sessizce oturmuşlardı, sonra Conor tekrar gözlerini ona dikmişti.

“Peder, sizin yardımınıza ihtiyacım var. Mary eğer yaşarsa hayatının sonuna dek ona bakılacağını, onun korunacağını bilmem lazım. Bu isteklerimin bir kısmını biz-zat gerçekleştirebilirim, bütün torunlarımın teminat fonu vardır. Patrick’in fonunda şu an iki yüz bin dolardan biraz daha fazla para var. Mary de onun tek mirasçısı olarak bu paranın sahibi olacak. Ek olarak, bu kıza başka bir meblağ daha bırakmak istiyorum. Bu para, eğer doğru harcanırsa, ona hayatının sonuna dek yetecektir.”

“Çok cömertsiniz,” demişti Peder O’Brien hemen ama Conor devam etmişti.

“Ama benim bu dünyadaki zamanım sınırlı, yani kızın güvenliğini tek başıma sağlayamam. Mary, eğer yaşarsa son derece yalnız biri olacak. Babasıyla ne kadar yakın olduklarını ve adamın öldüğünü de biliyorsunuz. Elise eğer Patrick’in bu gece evden ayrılmasında Mary’nin payı olduğunu düşünürse onun bir daha yüzüne bakmayacaktır. Bu yüzden size ihtiyacım var, Peder. Siz gençsiniz, neredeyse Mary’yle aynı yaştasınız. Sizden, ben öldükten sonra da ona bakmanızı istiyorum.”

Kendinden istenen şeyi anladığında hissettiği şey hâlâ hafızasındaydı. “Bay McAllister,” demişti, “Bayan McAllister’ın iyiliği için elbette elimden geleni yapacağım. Ama... ya Mill River’den ayrılmaya karar verirse ya da ben

başka bir yere atanırsam? Benim kontrolümde olmayan birçok şey olabilir.”

“Piskopos Ross’la bu durum hakkında konuşup sizin için bir istisna yapmasını isteyebilirim. En azından Mill River’dan başka bir yere atanmamanızı sağlayabilir. Olabilecek diğer şeyler de... yani, tabii, kimse geleceği tahmin edemez. Ama ben size güveniyorum, Peder, ilk gördüğüm andan beri güveniyorum. Bunu benim için yaparsınız, değil mi?”

O anda Piskopos Ross bekleme odasına daldığı için Peder O’Brien buna yanıt vermeye fırsat bulamamıştı.

“Conor, duyar duymaz geldim. İnanamıyorum! Karısı da yaralı, öyle mi?” diye sormuştu iri yarı Piskopos Ross nefes nefese. “Peder O’Brien, sizi burada bulduğuma çok sevindim.”

“Evet, Mary burada,” demişti Conor da, “ama bilinci hâlâ kapalı. Ona ne olduğunu henüz bilmiyoruz. Stephen’la Elise birkaç dakika önce eve yollandılar. Acaba onların yanına gidebilir misiniz? Doktorla konuştuktan sonra ben de yanınıza geleceğim. Mary’nin durumunda bir değişiklik olursa diye Peder O’Brien’in bu gece burada kalması bence iyi olur.”

“Tabii, tabii. Hemen yola çıkıyorum, sabah geri dönerim,” demişti Piskopos ve hemen dışarı çıkmıştı.

Conor da tekrar Peder’e dönüp cevap beklemeye koyulmuştu. Bunu nasıl yapacağını bilmeyen Peder O’Brien yine de reddedememişti.

“Yapabildiğim kadar, ona elimden gelen en iyi şekilde yardım edeceğim, Bay McAllister. Ancak bu kadarına söz verebilirim.”

Ve Conor'a verdiği bu sözü de yetmiş yıl boyunca tutmuştu, ta ki bu güne kadar. Masasındaki zarfa ve pakete yüzüncü kez baktı. Mary artık öldüğüne göre, yapması gereken son şey, Mary'ye verdiği o son, gizli sözü tutmak olacaktı.

İKİNCİ KISIM

Siz ışık verin, karanlıklar kendiliğinden kaybolacaktır.

—Desiderius Erasmus

On İkinci Bölüm

1942

Loş hastane odasının penceresi aralık duruyordu. Hastaneye has kokuların arasından süzülen temiz hava büyük bir nimetti. Mary yatakta, örtülerin altında hareket etmeden yatıyordu. Kafasının etrafındaki bandaj, şişmiş sol gözünün üstündeki morluğu gizliyordu. Bilinci hâlâ kapalıydı.

Peder O'Brien da uyuyordu. Adam gecenin çoğunu kızın yatağının yanındaki sandalyede uyuklayarak geçirmişti. Temiz hava esintisini yanaklarında, saçlarının arasında hissedince gözlerini açtı.

“Günaydın, Peder,” dedi odaya giren hemşire.

“Günaydın, Bayan...” dedi Peder de, hemşirenin kartvizitine bakmaya çalışarak kafasını eğerken.

“Clarke,” dedi hemşire, bir yandan Mary’nin nabzını ölçüyordu. Sonra gözlerini saatinden çekti, sandalyesinde kıpırdanan, boynunu ovan Peder O'Brien’a baktı. Kahverengi gözleri çok canayakındı. “Bütün gece orada mı uydunuz?”

“Bütün gece buradaydım da, uyku...” Peder O’Brien iç geçirdi, Mary’ye baktı. “Onunkinin yanına yaklaşamayacak kadar az uyudum.”

“Hâlâ ayılmadı yani,” dedi Hemşire Clarke, bir yandan Mary’nin çizelgelerini okurken. “Doktor yakında kontrole gelecek.” Çizelgeyi yatağın başındaki yerine asarken kafasını iki yana salladı. “Bunu ona yapan gerçekten kocasıysa—”

“Baba?” Mary bir anda boğuk bir sesle konuştu, başını yastığın üstünde yana çevirdi. Sağ gözü titreyerek açıldı.

“Bayan McAllister, ben Peder O’Brien,” dedi Peder, hemen sandalyesinden fırlayarak. “Beni duyabiliyor musunuz?”

“Ben doktoru getireyim,” dedi hemşire ve hemen odadan çıktı.

Mary kafasını yavaşça Peder’e doğru çevirdi. “Göremiyorum,” dedi ve sol elini yaralı gözüne doğru kaldırdı. Peder O’Brien o daha bandaja dokunamadan eli tuttu.

“Hayır, dokunmamanız lazım. Hastanedesiniz. Yaralanmışsınız,” dedi dikkatlice. Eli cansız gibiydi, çok kırılıyordu. “Neler olduğunu hatırlıyor musunuz?”

Mary’nin bir an için kafasının karıştığı yüz ifadesinden belli oldu. Ağzını yavaşça açtı, uyuşuk zihni cevap vermeye çalıştı. Sonra bir anda, sanki gördüğü bir şey onu ürkütmüş gibi irkildi. Vücudu kaskatı kesildi. Peder O’Brien’in elindeki el birden sımsıkı oldu.

“Onu aç bırakıyor,” diye fısıldadı Mary çaresiz bir tonla.

“Kim kimi aç bırakıyor?”

“Patrick,” dedi Mary ve titremeye başladı. “Monarch’ı, haftalardır ahırın içinde aç bırakıyormuş. Dövmüş,

mahvetmiş.” Pederin eline tutunarak doğrulmaya çalıştı. “Hayvanı öldürecek, onu durdurmalısınız.”

“Anlıyorum, Bayan McAllister, ama endişelenmeyin. Patrick kimseye zarar vermeyecek.”

Mary’nin sağlam gözü yaşlarla doldu. “Onu öldürecek. Size yalvarırım, Peder.”

Beyaz önlüklü bir adam o an odaya girdi, arkasından da Hemşire Clarke geldi. Adam yavaş yavaş yatağa yaklaştı, hemşire de öteki taraftan geldi.

“Bayan McAllister, ben Doktor Mason. Nerede olduğunuzu biliyor musunuz?”

Mary ona doğru döndü, yüzünü hafifçe ekşitti. “Hastanede.”

“Nasıl yaralandığınızı hatırlıyor musunuz?”

Mary gözünü kırpıstırdı, tekrar ürperdi ve doktora döndü. “Ebony, minyatür Ebony,” dedi dalgın bir sesle. Sonra güçlükle bir nefes aldı, açığındaki gözü iki yana dönüp durdu —bir şeyi hatırlamaya çalışıyordu. Doktor, Peder O’Brien’a döndü. Peder omuz silkti.

“Ebony kim?”

“Atım. Bir de Monarch var. Onu onlardan uzak tutmalısınız.”

Mary’nin sesi tekrar yükselmeye başlamıştı.

“Kimi?” diye sordu Doktor Mason.

“Patrick’i. Ona zaten söylemiştim,” dedi Mary, Peder’e dönerek. “Monarch’ın yardıma ihtiyacı var. Bir veteriner çağırmalısınız. Ayağı iltihaplanmış, açlıktan ölmek üzere. Lütfen...” Mary ağlamaktan konuşamıyordu artık.

Doktor Mason, hemşireye bir baş işareti vererek kadının cebindeki şırıngayı çıkarmasını istedi. Hemşire Clarke iğneyi hemen Mary’nin koluna vurdu.

“Dinlenmelisiniz, Bayan McAllister,” dedi hemşire yumuşak bir sesle, Mary’nin saçlarını yüzünden çekerek. Çok geçmeden Mary kımıldanmayı kesti ve sessizleşti.

“Bayan McAllister,” dedi Peder O’Brien onun elini bırakmadan, “atlar konusunda endişelenmeyin. Conor’ı arayıp haber veririm. Biz onlarla ilgileniriz.” Peder’in sözleriyle ikna olmuşa benzeyen Mary kafasını sallayıp gözünü kapadı.

Peder yataktan uzaklaştı, doktora onu izlemesini işaret etti. Yeterince uzaklaştıklarında, “Neler olduğunu hatırlıyor mu sizce?” diye sordu fısıldayarak.

“Şu anda hatırlamıyorsa bile birkaç güne hatırlar. Ama bu yaşadıkları belli ki büyük bir strese yol açıyor, ya da belki başka şeyler hakkında daha endişeli şu anda —mesela atlar hakkında.”

“Ama uyanması güzel bir şey, öyle değil mi?”

“Ah, tabii, öyle tabii. Konuşması, hareketleri normal gözüküyor, yani beyninde kalıcı bir hasar olmama olasılığı yüksek gibi. Ama olayın mental şokundan çıkabilmesi için süre geçmesi gerekecek. Gözü için de... Röntgen sonucuna göre, göz çukurunda çatlak var ama şişlik geçmeden önce zararın boyutunu anlamamız mümkün olmayacak.”

Peder saatine baktı, sekizi biraz geçiyordu. Conor sabah ilk iş buraya döneceğini söylemişti. Belki de Conor onunla birlikte mermer eve gitmeye razı olurdu. Belki de neler olduğunu, Mary’nin söyleyemediği şeyleri öğrenebilirlerdi.

★★★

“Dikkat etmeniz lazım. Hiçbir şeye dokunmamanızı söylemek zorundayım çünkü soruşturmada işimize yara-

yabilecek, delil sayılabilecek herhangi bir şeye zarar vermenizi istemem.” Önceki gece Peder’le birlikte mermer köşke giren polis memuru, şimdi tekrar ona ve Conor’a eşlik ediyordu. Mary’nin yatak odasındalardı. “Ayrıca çok uzun süre kalamayız. Sizi burada kısa bir süre tutabilirim, üstümden aldığım emir böyle.”

“Fazla uzatmayız,” dedi Conor, “bize yardımcı olduğunuz için minnettarız. Soruşturmanın ne kadar süreceğini biliyor musunuz?”

“Birkaç günü geçmez herhalde,” diye yanıt verdi memur. “Bu öğleden sonra iki memur gelip ortalığı toparlayacaklar sanırım.”

Boğuşma izleri yalnızca yatak odasındaydı. Yerde kırılmış bir lambanın kalıntıları vardı. Dolabın kapağı açılmış ve Patrick’in dolaptan çıkarılmış bazı giysileri yatağa atılmıştı. Conor ve Peder O’Brien odaya dikkatle adım attılar. Conor bir süre sonra minyatür Ebony’yi fark etti.

“Bak,” diye yerdeki heykelciği işaret etti. “Elise, dün gece, Patrick’in Mary’ye asla zarar vermeyeceğinden emin konuştu. Mary’nin başına gelenin bir kaza olduğunu, Mary’nin bir şekilde kendine zarar vermiş olması gerektiğini söyledi. Patrick’in benim gördüğüm tarafını o hiç görmedi tabii —görmemişti yani.” Duraksadı, siyah heykelciğe baktı. “Acaba bununla mı yaptı?”

“Olabilir,” dedi Peder O’Brien. “Tek elle kavranabilecek kadar küçük bir şey.”

Conor karşılık vermeden heykelciğe bakmaya devam etti. Biraz sonra, polis memuru boğazını temizledi.

“Burada daha fazla inceleyebileceğimiz bir şey yok galiba,” dedi Peder, memura dönüp kafa sallayarak. “Ahıra bir göz atalım mı? Mary atlar hakkında çok endişeliydi.”

“Evet, evet, tabii,” dedi Conor. “Sizden bir iyilik iste-
yeceğim,” dedi polis memuruna odadan çıkarlarken. “Yer-
deki heykelciğin üstünde muhakkak parmak izleri olup
olmadığına bakın. Sonuç çıkınca da bana haber verin, olur
mu?” Memur başını salladı.

Peder O’Brien’in aklında Patrick’in karakteriyle ilgili
bir şüphe varsa bile, ahıra girdiklerinde, kızıl tayın halini
görünce her şey yerine oturmuştu. Kırbaç izleri, beslenme
eksikliği... Peder O’Brien onun bölmesine yaklaştığında,
Monarch gözlerini ardına kadar açtı ve geri geri kaçtı, ya-
ralı ayağına basmamaya çalışırken tökezledi.

“Yüce Tanrım,” diye mırıldandı Peder O’Brien, “bu
hayvana böyle bir şeyi kim yapar?”

O öğleden sonra Mary tekrar uyandığında Conor yata-
ğının başında oturuyordu. Mary yatıştırıcının sersemliğini
hâlâ hissediyordu ama en azından ilk ayılışından daha sa-
kindi.

“Büyükbaba,” dedi Mary ona bakarak.

“Mary, tatlım, nasıl hissediyorsun kendini?” diye yanıt
verdi Conor hemen kızın elini tutarak.

“Uykuluyum, yüzüm acıyor... gözüm...”

“Biliyorum, Mary. Göz çukurun kırılmış ama şimdi
güvendesin.”

“Güvendeyim,” diye duyduğunu tekrar etti Mary, son-
ra hemen endişesi aklına geldi. “Atlar—”

“İyiler,” dedi Conor hemen. “Peder O’Brien’la birlikte
eve gittik bu sabah. Atlar iyi. Kızıl olan için veteriner çağır-
dık. Ona bakılıyor, merak etme.”

“Ah, büyükbaba... Patrick yapmış. Monarch’ı aç bırakmış, kırbaçlamış. Ben çok geç öğrendim. Patrick’i onlardan uzak tutacağına söz ver bana, lütfen, büyükbaba.”

Conor başka bir şey söylemeden önce tereddüt etti. Mary’nin sağlam gözü ona yalvarırcasına bakıyordu. Ona ne kadarını söyleyebileceğini, kızın ne kadarını şu anda kaldırabileceğini zihninde tartmaya çalıştı. Mary o anda aslında gayet akli yerinde, yalnızca biraz uyuşuk gibi görünüyordu. Ama, Peder O’Brien’in sabah olanları anlatmasıyla birlikte, Conor bu sakinliğin altında yatan rahatlıkla görebiliyordu. Mary aklını yitirmemek için büyük bir mücadele veriyordu ve bu mücadeleyi daha da zorlaştırmamak lazımdı.

“Söz, Mary. Ayrıca kızıl at için de kendini suçlama. Bilmiyordun. Hiçbirimiz bilmiyorduk.”

Mary bir süre sessiz kaldı, sonra ağzını açtığı anda ancak fısıldayabildi. “Büyükbaba, ben ondan korkuyorum.”

“Patrick’ten mi?”

“Evet.”

“Mary, seni üzmemek istemiyorum ama nasıl yaralandığını bilmemiz gerekiyor.”

Mary duraksadı. “Minyatür Ebony’yle. Patrick bana onunla vurdu.”

Conor yatak odasında, yerde duran heykelciği hatırladı. “Mary, yatak odandaki küçük at heykelciğini mi diyorsun?”

“Evet.”

“Patrick onunla senin yüzüne mi vurdu?”

“Evet.” Mary’nin sağ gözünden yanağına doğru yaşlar akmaya başladı. “Sarhoştun, bana bağıryordu. İyi bir

eş olamadığımı söylüyordu.” —Conor’ın yeşil gözleri o anda öfkeyle açıldı— “Onu çok seviyorum. Ona iyi bir eş olmak istedim, denedim de. Ama o daha fazlasını istedi. Hep fazlasını istedi. Lütfen, büyükbaba, bana bir daha zarar vermesine izin verme.”

Conor onun bandajlı, yaşlarla dolu yüzüne baktı. Mary’nin yüzünde büyük bir sevgi, ondan daha büyük bir korkuyla karışmıştı. Bir anda, Patrick’in ölümünden bahsetmesi gerektiğine karar verdi. Bu bilgiyle, hiç olmazsa, o anda hayli ihtiyaç duyduğu güvenlik hissine kavuşabilirdi.

“Mary,” diye başladı yumuşak bir sesle ve kızın öteki elini tuttu, “sana söylemem gereken bir şey var. Dün gece, seni yaraladıktan sonra Patrick kasabadan ayrılmaya kalkışmış. Kaza geçirmiş. Polis onu bulduğunda o çoktan aramızdan ayrılmış.” Conor bekledi, Mary’nin yüz ifadesinin korkudan şoka, ondan da inanamamazlığa geçişini izledi. “Çok kısa sürede öldüğünü söylüyorlar. Mary, dediklerimi anlıyor musun?” Kızın elini kendi elleri arasında sıktı. “Patrick dün gece ölmüş, canım. Çok üzgünüm. Mary?”

Mary, kan çanağı olmuş ifadesiz, sağlam gözüyle ona bakakaldı.

★★★

“Ah, baba, Patrick’in öldüğünü kıza neden hemen söyledin?” diye yakındı Stephen, Conor’la birlikte Rutland Bölge Hastanesi’nden çıkıyorlardı. “On iki gündür ağzımı açmıyor. Daha ne kadar o halde, yani transta veya neyse işte, daha ne kadar kalacak? Bir-iki hafta mı, bir ay mı?” Arabaya binerlerken Conor ona cevap vermedi.

Stephen kapıyı kapadı ve anahtarı kontağa yerleştirdi

ama çevirmedi. Lüks deri koltukların üzerinde bir süre öylece oturdular. Stephen direksiyonu tuttu, ağzını bir şey söylemek üzere açtı ama kendini durdurdu. Kafasındaki kelimelerle boğuşmayı bitirince konuşabildi.

“Baba, bence şu Brattleboro işini—”

“Asla. Bir daha tartışmayacağım bunu. Kızcağızı akıl hastanesine asla göndermem.”

“Ama, baba—”

“O senin gelinin,” diye terslendi Conor. “Ailenin bir ferdi. Benim ailemin de yani. Doktorlar en iyisinin ailesinin, sevdiklerinin yanında olması olduğunu söylüyor. Orada yatan Sara ya da Emma olsaydı, akıl hastanesinden söz eder miydin?”

“İşe yarayacağını düşünseydim—”

“Hadi oradan, ağzını açmazdın. Hem o utangaç, ürkek kızcağızı öyle tuhaf bir yere kapatırsak bir daha hiç iyileşmeyebilir.”

“Keşke on iki gün önce de kızın iyiliğini düşünüp konuşmasaydın.”

Stephen anahtarı çevirdi. Conor iç geçirdi. “Belki hata ettim. Ama kız çok korkmuştu. Onu sakinleştirmek istedim, zarar görmeyeceğini anlatmak istedim. Patrick’in kimseyi bir daha üzemeyeceğini bilmesi gerektiğini düşündüm.”

“Mary’nin dediklerinin doğru olduğundan bile emin değiliz. Durumuna bakılırsa kafası karışmış da olabilir. Her şeyi kafasından uyduruyor olabilir.” Stephen yan gözle babasına bakınca fazla abarttığını anladı.

“Ne diyorsun sen?” diye kükredi Conor. “Kız kendi kafatasını mı yarmış yani? Bir gözünü kör mü etmiş kendi kendine?”

“Hayır, baba, ama—”

“Kız kör oldu! Kemiği iyileşecek ama doktorlar göze müdahale edemiyorlar.” Conor işaret parmağını oğluna yöneltirken kıpkırmızı olmuştu. “Bu düşüncelerinin nereden çıktığını sana söyleyeyim. Elise’in ne kadar zor günler geçirdiğinin farkındayım, hepimiz kötüyüz zaten. Ama onun Patrick’in yanlış bir şey yaptığına inanması mümkün değil. Patrick’in tek başına suçlu olduğu bir konuyu Mary’nin üstüne yıkmaya çalışıyor. Hem şimdi seni de ikna etmiş gibi duruyor.”

Stephen oturduğu yerde huzursuzca kımıldandı.

“Tabii ya!” dedi Conor muzaffer bir edayla. “Brattleboro’yu tekrar gündeme getirten de o, değil mi? Olanları hatırlatan musibetten kurtulmanın kolay yolu... Patrick’in yaptıklarını unutturmanın yani. Bana bak, Mary’nin artık tek ailesi biziz. Kızın iyileşmesinden de, hayatını rahat sürdürmesinden de biz sorumluyuz. Oğlanın ona nasıl davrandığından haberimizin olmaması, başlı başına bir rezilet zaten. Şimdi onu terk edeceğiz değiliz.”

Stephen arabayı sarı köşkün garaj yoluna soktu. Eve girerlerken bir daha konuşmadılar. Stephen hemen Elise’in yanına, oturma odasına girdi. Conor koridorda ilerleyip çalışma odasına yaklaşırken onların kısık sesle tartıştıklarını duydu. Odaya girince ışıkları açıp kapıyı kapadı.

Her zaman olduğu gibi, duvarlardaki resimler onu bir anı yağmuruyla karşıladı. Mary’yle tanıştığı gece o anda aklına geldi, babasıyla olan fotoğrafının önünde duran kızın masum halini anımsadı. Patrick’in görüştüğü kızlardan bir başkası, herhangi biri de olabilirdi oradaki. Ancak Conor onu görür görmez kızı önemsemişti ve artık, aile-

sinde bu kızı umursayan tek kişiydi. Kızı tekrar yüzüstü bırakmayacaktı.

Telefonu kaldırdı ve McAllisterlar'ın aile avukatı olan Jack Gasaway'i aradı. Bazı değişiklikler yapması gerekiyordu ve hiç zaman kaybetmemeliydi.

★★★

Eğer Mary, Peder O'Brien'in odada olduğunu biliyorsa bile, bunu hiç belli etmiyordu.

Yaralanmasının üzerinden üç hafta geçmişti. Mary hâlâ Rutland Bölge Hastanesi'nde yatıyor, gözleri boş boş bakıyor, kimseyle konuşmuyor ve ara sıra iç geçirirmiş gibi çıkardığı sesler haricinde herhangi bir duygu belirtisi göstermiyordu. Onunla ilgilenen hemşireler haricinde birisi ona yaklaştığı zaman hemen geri çekiliyordu. Yiyecek ve sıvı ihtiyaçlarını damardan karşılıyordu. Hemşirelerin onu bu halinden çıkarmak ümidiyle sürekli olarak getirdikleri yemeklere tepki dahi vermiyordu. Doktor Mason, sol gözündeki bandajı çıkarıp hasarı incelediğinde bile yüz ifadesini değiştirmemişti.

Doktor, sol gözün bir daha eskisi gibi olamayacağını neredeyse emin bir şekilde söylemişti. Şişlik inmişti ve ardından hafif bir şekil bozukluğuna rağmen iyileşmekte olan bir göz çukuru bırakmıştı ama Patrick'in darbesinin şiddeti yüzünden sol göz retinası neredeyse tamamen kopmuştu. Hasar kalıcıydı.

Peder O'Brien, Mary'yi birkaç günde bir ziyaret ediyordu. Conor'a verdiği söz yüzünden üzerinde bir sorumluluk hissediyordu ama aynı zamanda bu ziyaretleri, kendisine huzur verdiği için de seviyordu. Rutland'daki

genç erkeklerin gruplar halinde askere alındığı o günlerde sık sık asker ailelerini ziyaret etmekte ama bu ziyaretlerde sarf ettiği sözcüklerin etkisizliğiyle bunalmaktaydı. Onlarla karşılaştırıldığında Mary'nin sessizliği, adeta bir kaçış gibiydi.

O gün de her zamanki gibi yatağın yanındaki sandalyeye oturdu, cevap gelmemesine rağmen kızla kibarca konuştu. Israrcı ve sabırlı davranıyordu ama bunun bir önemi yok gibiydi.

Hastane arazisindeki o müthiş gülleri anlatmayı az önce bitirmişti. Ondan önce de Mary'nin Mill River'daki evine gittiğini, Conor'ın oranın bakımıyla yakından ilgilendiğini ve atların iyi durumda olduğunu söylemişti. Atlardan bahsedince Mary'nin dudaklarının kenarının hafifçe yukarı kalktığını görür gibi olmuştu ama yanlış görmüş de olabilirdi.

Hemşire Clarke odaya yemek tepsisiyle girdiğinde neredeyse öğlen olmuştu. Peder O'Brien tepsiye ilgiyle baktı ama sebebi, çorba ve meyve suyu değildi.

“Merhaba, Bayan McAllister. Acıktınız mı? Size öğle yemeğinizi getirdim,” dedi kadın içten bir gülümsemeye ve tepsiyi yatağın yanındaki tekerlekli sehpanın üzerine bıraktı. Mary tepki vermedi.

“Siz nasılsınız bugün, Peder?” dedi hemşire. Onu umursayan biriyle konuşmaktan mutlu gibi görünüyordu.

“Çok iyiyim, sağ olun. Mary'ye dışarıdaki o müthiş güllerden bahsediyordum ben de. Uzun süredir gördüğüm en güzel güller onlar.”

“Harikalardır,” dedi Clarke. “Bayan McAllister, doktor yakında sizi görmeye gelecek. Yemeğinizden biraz yerse-

niz çok mutlu olur.” Kadın, hastaya doğru hafifçe eğilip bir cevap bekledi. Mary duvara bakmayı sürdürdü.

“Peki. Yakında sizi kontrol etmeye gelirim. Görüşürüz, Peder.” Hemşire Clarke gülümsedi ve dışarı çıktıktan sonra kapıyı arkasından yavaşça kapattı.

Peder O’Brien ayağa kalktı ve odada volta atmaya başladı. Bir süre pencereden dışarı baktı. Mary sessiz ve tepkisiz kalmayı sürdürdü. Peder yatağa dönerken bir an oda kapısındaki küçük cam pencereye bakmayı akıl etti. Dışarıda kimse görünmüyordu. Normal bir tavırla Mary’nin soğumuş öğle yemeğinin bulunduğu tepsiye uzandı. Düz beyaz çorba kâsesinin yanında, onunla aynı düzlükte bir çorba kaşığı vardı.

Titreyen eliyle ona uzandı. Kaşık eskiydi, biraz eğrilmişti. Hastane mutfağında sürekli yıkanmaktan rengi atmıştı. Çok güzeldi. Peder kaşığa alıcı gözüyle baktıktan sonra topuklarının üstünde arkaya doğru biraz kaykıldı ve kapıdan dışarıyı tekrar kontrol etti, kimse yoktu. Kaşık alışkanlığıyla ilgili her zaman duyduğu o suçluluk hissi yine içinde yükseldi, ama bunu bir kenara attı ve kaşığı ceket kolunun içine özellikle diktiği cebe doğru itirdi. Koleksiyonuna güzel bir parça eklemişti.

“Çalmayacaksın,” diye fısıldadı o anda yataktan gelen ses. Mary ona bakıyordu. Her şeyi görmüştü.

Bunu takip eden sessizlikte, Peder’in çenesi yerçekimiyle girdiği savaşı kaybetti. Çok geçmeden Doktor Mason odaya daldı ve Mary’nin her zamanki haline geri dönmesine neden oldu.

“Merhaba, Bayan McAllister, bugün nasılsınız?” diye sordu doktor, sonra da Peder’e başıyla selam verdi. Mary

her zamanki gibi hafifçe irkildi, cevap vermedi. Peder, doktorun nabız ölçüşünü, gözleri çok dikkatli bir tavırla kontrol edişini ve kalp ritmini dinleyişini izledi. Ona Mary'nin az önce konuştuğunu söylemeyi çok istiyordu ama kolundaki kaşığın ince metal sapının verdiği his onu durdurdu. Adam ne dediğini sorarsa ne diyecekti?

“Değişiklik yok sanıyorum,” dedi Doktor Mason sessizce. “Onu böyle sık sık ziyarete gelmeniz güzel, Peder. Kendisini toparlaması biraz süre alacak. Bu ziyaretlerinizin de bu süreçte yardımı olacağını düşünüyorum. Acaba Bay McAllister'ın bu akşam buraya gelip gelmeyeceğini biliyor musunuz?”

“Bay McAllister? Conor'dan bahsediyorsunuz sanırım?” diye sordu Peder O'Brien. Doktor Mason'ın başını sallamasıyla devam etti. “Gelir herhalde. Her akşam iş çıkışı buraya geliyor.”

“Ben de o sırada burada olacağımı sanıyorum, onunla Mary'nin durumu hakkında konuşmak isterim. Eğer bu akşamüstü onu görürseniz buradan ayrılmadan önce beni görmesini söyler misiniz?”

“Elbette,” dedi Peder O'Brien. Doktor Mason gülümsedi, sonra da odadan çıkıp diğer hastaları kontrol etmeye devam etti.

“Bayan McAllister,” diye lafa başladı Peder O'Brien, sandalyesini yatağa yaklaştırarak, “siz acaba...”

“Eve gitmek istiyorum, Peder,” dedi Mary ona dönerek, sağlam gözünü onun koluna sabitlemişti. “Büyükbabama ve diğerlerine lütfen haber verin.”

Mary'nin bu sorunsuz, akıcı konuşması Peder'i çok şaşırttı. “İyileştığınızden emin olunca sizi hemen eve gö-

türeceklerdir, Bayan McAllister.” Kızın kaşık olayından bahsetmemesine sevinmişti. “Ama siz ne zamandır —yani, etrafınızda olanları fark edip etmediğinizi bilemiyorduk,” dedi Peder O’Brien güçlükle.

“Büyükbabamın Patrick’i anlattığını hatırlıyorum,” dedi Mary, Patrick’in adını söylerken sesi biraz çatallaştı. “Sonra o endişe hissini duydum —o her zamanki hissin çok daha kuvvetlisini. Karnımdan yukarı çıktı, her şey bulanıklaştı. Sonra birkaç konuşmanın parçalarını duyduğumu hatırlıyorum, odaya girenler, çıkanlar oldu. Doktorun bandajı gözümünden çıkarışını da hatırlıyorum, hâlâ göremeyişimi de. Düşüncelerim gidip geldi sürekli, umurumda da olmadı. Birkaç gün öncesine kadar ölmek istiyordum.

“Sonra büyükbabam geldi tekrar. Hangi gün olduğunu hatırlayamıyorum ama Brattleboro diye bir akıl hastanesinden bahsettiğini hatırlıyorum. ‘Mary, lütfen aramıza dön, ne yapacağımı bilmiyorum. Seni oraya göndermelerine izin vermem ama ne yapmam gerektiğini de bilmiyorum,’ dedi büyükbabam.” Mary’nin gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı —Peder ikisinin de yaşardığını gördü. Onları sildikten sonra Mary anlatmaya devam etti.

“O gittikten sonra fark ettim ki, Patrick bana zarar vermek istedi, belki de beni öldürmek istedi ve ben eğer iyileşmezsem istediğini elde edecek. Büyükbabama bir şey olursa Patrick’in annesiyle babası beni hemen oraya gönderirler. Atlara da kimse bakmaz.” Gözyaşları hızlandı. “En önemlisi de, babam benim iyileşmemi isterdi. Biliyorum bunu. Denemeye başladım, çok çalıştım, tekrar yaşamak istedim ama burada çok zor bir şey bu. Beni tanımayan insanların arasında, deli olduğumu düşünenlerin arasında çok zor. Eve dönmeyi çok istiyorum, Peder.”

Kafası allak bullak olan Peder O'Brien arkasına yaslandı. Mary'nin konuştuğuna hâlâ inanamıyordu. "Conor'ı arasam iyi olacak galiba," dedi. "Seni buradan çıkaracak-sak, bunu onun yapması lazım. Ayrıca benden çok daha fazla insanla konuşman gerekiyor."

"Biliyorum," diye cevap verdi Mary. "Ama, Peder, lütfen endişe krizimden kimseye bahsetmeyin. O hissin gittiğini sandı herkes ama hiç gitmemişti. Kontrol de edemiyorum, asla edemedim zaten. Şimdi her zamankinden daha kötü. Doktorların ya da Patrick'in anne-babasının beni akıl hastanesine götürmesini istemiyorum."

"Tabii ki," dedi Peder O'Brien ve odadan çıkmak üzere ayağa kalktı.

"Peder, neden kaşık çalışıyorsunuz?" Yaşlı gözlerini ona çevirdi ve uzun süredir ilk defa gülümsedi. Kelimelerin aksine, ses tonunda herhangi bir suçlama yoktu, sanki numaralarından hoşlandığı bir sihirbaza soru soruyor gibiydi. Peder O'Brien cevap vermek için ağzını açmıştı ama Mary devam etti: "Düğünümüzü planlamak için geldiğiniz gün, Patrick'in annesinin çay kaşığını aldığınızda, acaba gümüşlere mi ilgi duyuyorsunuz diye merak etmiştim. Belki kiliseden aldığınız maaş çok az geliyor diye... ama bugün, yani, hastane kaşıkları neredeyse değersizdir."

Peder O'Brien olduğu yerde kalakaldı, sağ kolu hiçbir zaman olmadığı kadar ağır geliyordu. *Demek o gün de fark etmiş.* Ona nasıl bir bahane üretebileceğini düşündü ama Mary tek gözüyle bile yalanı anlayabilecek gibiydi. Peder iç geçirdi, tekrar oturdu. Mary bekledi.

"Gerçek şu ki, Bayan McAllister—"

"Mary diyebilirsiniz, lütfen."

“Peki, Mary.” Duraksadı. “Sana söyleyeceğim şeyin önemini düşünüyorum ve sanırım sen de bana Michael demelisin.” Sonra da Mary’ye çalışma odasındaki kutunun içinde biriktirdiği yüz on iki günahından bahsetti. Papaz okuluna girdikten sonra kaşıklara duyduğu ilgiyi, papaz yeminini ettikten sonra bu ilginin artıp onu kaşıkları teker teker çalmaya itişini, her giysisinin koluna bir iç cep dikmesini anlattı. Bu suçlarından ve kendisini durduramayışından bahsederken sesi çatallandı. Mary’nin tiksinti ve hayal kırıklığıyla dolu bir cevap vermesini beklerken ondan bunu kimseye anlatmamasını istedi.

Mary bir süre sonra sessizce Peder’i şaşırtan bir yanıt verdi. “Kimse mükemmel değildir, Michael, papazlar bile. Bazıları daha da kusurludur. Sen genel olarak iyi bir insansın. Yardımseversin, nazıksın. Dünyamızda küçük iyilikler bile çok iyi hatırlanır —ki sen çok daha fazlasını yaptın. Buraya sürekli gelişin bana yardımcı oldu, belki de fark ettiğimden daha fazla.” Peder O’Brien o anda alt dudağının titremeye başladığını fark etti, kafasını eğdi, gözlerini kırıştırdı. Mary elini uzatıp onun elini tuttu. “Michael, seninki küçük bir kusur. Kimseye söylemem. Söz.”

On Üçüncü Bölüm

Atıştırma zamanına on üç dakika kalmıştı.

Claudia sınıf duvarındaki saatin yelkovanının on ikiye doğru ağır ağır ilerleyişini izliyordu. Okul saat üçte bitecekti ve bu son dersti. Dördüncü sınıflar gruplara ayrılmış, çarpma problemlerini çözmeye çalışıyorlardı. Son dersler her zaman en zor olanlardı, çünkü çocuklar eve gitmek için sabırsızlanıyorlardı ve dikkatleri çok çabuk dağılıyordu.

“Bayan Simon! Bayan Simon!” diye seslendi bir kız ince sesiyle. Claudia kafasını kaldırıncı Mia Wallace’ın oturduğu yerde kıvrandığını gördü. Arkasında oturan birkaç oğlan kıkırdıyordu. “Travis sırtıma sümük sürdü!”

Mia Wallace, sınıfta kimsenin sevmediği bir kızdı. Normal bir dördüncü sınıfın iki katıydı ve Claudia çocukların ona “Su aygırı Mia” dediklerini biliyordu. Hatta bir defa Travis Shay’in, kızı tenefüste taklit edişine de şahit olmuştu. Oğlan yerde sürünüyor, “Ben bir su aygırı oldum!” diye bağılıyordu. Claudia bu kızla empati kurabiliyordu.

Kendi okul günlerindeki şişmanlığını çok iyi hatırlıyordu ve dokuz yaşındaki çocukların acımasızlığını, başkasının üzerinde görmek ona daha da kötü geliyordu. Buna müsamaha göstermeyecekti.

“Travis!” dedi Claudia ayağa kalkıp.

“Sümük sürmedim, Bayan Simon! Öyle söyledim sadece! Bakın, hiçbir şey yok üstünde!”

Claudia kızın sırtını inceledi, Mia’nın üstünde sümük izi yoktu.

“Fark etmez, Travis, yine de bu yaptığın çok yanlış bir şey. Bayan Finney bunu duymak isteyecektir bence. Onun odasına git,” dedi Claudia ve sınıftaki dahili telefona doğru gitti. “Koridorda da oyalanma ayrıca. Seni ona şimdi yolladığımı söylüyorum.”

Mia, öğretmene bakıp gülümsedi. Travis gözlerini devirdi ve müdirenin ofisine gitmek üzere sınıftan çıktı. Alıştı buna.

Birkaç dakika boyunca, öğrenciler işlerini yapmaya devam ettiler. Claudia önündeki kâğıt yığınına değerlendirmeye odaklanmaya çalıştı ama kendini bir anda masa çekmecesindeki havuçlarla fıstık ezmesini düşünürken buldu. Karnının gurultusunu neredeyse öğrenciler bile duyabilirdi. Öğle yemeğini yiyeli üç buçuk saat olmuştu.

“Bayan Simon, biz bunu beceremedik,” dedi Rowen Hansen, kitabıyla kalemmini masaya getirerek. Rowen’in birlikte çalıştığı iki kız da onun arkasındaydı.

“Bakalım,” dedi Claudia ve probleme baktı. Hemen kızların sola doğru bırakmaları gereken boşlukları bırakmadıklarını fark etti. Yavaş yavaş, Claudia problemin çözümünü kızlara gösterdi ve onların anladıklarını gösteren

gölümsemelerini görünce kitabı Rowen'a geri verdi, ama o sayfalar küçük kız kitabı tutar tutmaz yerlerinden çıkıp yere savruldu.

"Ah, yapışkanları çıktı herhalde," dedi Claudia sayfalara uzanırken.

"Biliyorum. Geçen sömestrden beri böyle oluyor," dedi Rowen. Kitabın kapağını Claudia'ya gösterdi. "Geçen sömestr bunu Bayan Shultz'a söylemiştim. Bana yeni bir kitap vermek istemişti ama okulda başka yokmuş. O yüzden sayfaları tekrar yapıştırmıştı ancak geçen hafta yapışkanlar yine zayıfladı."

"Ah. Ama bu akşam ödevin için buna ihtiyacın olacak," dedi Claudia, "o yüzden, bu akşam bir şey yapamam ama yarın ilk iş bunu senin için tekrar yapıştırırım. Başka bir kitap var mı diye tekrar kontrol ederim. Belki şimdi vardır. Tamam mı?"

"Tamam." Rowen gülümsedi ve sırasına geri döndü.

Claudia tekrar saate baktı; iki dakika kalmıştı. Bir dakika. Sonunda öğrenciler yerlerinden hoplarcasına kalktılar, kitap ve defterlerini sırt çantalarına tıktırdılar ve koridora fırladılar. "Yarın görüşürüz," diye seslendi Claudia, son çocuk da sınıftan çıkarken.

Hemen masasının sağ alt çekmecesini açıp etrafını iyice sardığı yemeğini çıkardı: plastik sandviç kabındaki havuçlar ve başka bir saklama kabındaki fıstık ezmesi. *Dünyanın en güzel atıştırması*, diye düşündü ve havuçlardan birini fıstık ezmesine batırıp ağzına attı. O havuç aslında tek seferde yenemeyecek kadar büyüktü ama bu Claudia'nın umrunda değildi.

"Claudia, selam," dedi solundan gelen bir ses. Bir anda

ürken Claudia, oraya bakınca sınıf kapısından Kyle Hansen'ın içeri girdiğini gördü. Üstünde polis üniforması vardı, ona gülümsüyordu. Havuç ve fıstık ezmesi Claudia'nın ağzının tavanına adeta çakılı kaldı. Claudia o anda bir panik dalgasıyla fark etti ki, düzgün bir cevap verebilmek için havucu zamanında çiğneyip yutabilmesinin imkânı yoktu.

"Ah, selam," dedi ayağa kalkıp ağzını eliyle kapatarak. Havucu sertçe çiğnedi ve yuttu —tamamen çiğneyemediği kısmın boğazında kalmamasını umdu. "Buraya tekrar bu kadar çabuk geleceğini ummuyordum. Rowen az önce çıktı, herhalde koridorda montunu giyiyordur."

"Evet, gördüm onu. Bugün akşam vardiyasındayım, o yüzden Rowen'a, merkeze gitmeden önce buraya uğrayıp onu alacağımı söylemiştim. Gelmişken sana selam vermek istedim aslında." Ellerini cebine sokup ayaklarını yere sürdü. "Bir de, şey, bu hafta içinde bir akşam, acaba benimle yemek yemek ister misin diye sormak istedim. Sıradan bir şey, mesela, pizza gibi."

"Ah." Claudia bir kez daha yutkundu çünkü ağzından bir havuç parçasının dışarı fırlamayacağından emin olmak istiyordu.

"Ya da istersen sadece kahve içebiliriz," dedi Kyle. "Akşamları çocukların ödevleriyle, sınavlarıyla meşgul oluyor-sundur. O yüzden, istemezsen akşam yemeğine çıkmak zorunda değiliz."

Kyle bir adım geri gitti. Claudia, cevap vermediği için Kyle'ın bunu, red olarak algıladığını fark etti.

"Pizza harika olur," dedi Claudia hemen ve bunu Kyle'ın fark ettiğinden çok daha dürüst bir şekilde söyledi.

"Gerçekten mi?" Kyle'ın yüzü aydınlandı. "Yarın olur

mu? Yarınki vardiya saat on birde, bolca vaktimiz olur. Altıda alabilirim seni.”

“Harika! Nerede oturduğumu biliyor musun?”

“St. John’un yanındaki evi kiralamıştın, değil mi?”

Claudia gülümseyip başını salladı. “Evet, Mill River çok küçük. Herkesin birbirinin evini bildiğini unutuyorum sürekli.”

“Baba! Gel artık! Sham’e bakmak istiyorum bir an önce!” Rowen kafasını kapının kenarından çıkarıp sızlandı.

“Geliyorum, canım,” dedi Kyle ve onu takip etti, bir an duraksayıp Claudia’ya bakarak sırtıttı. “Yarın görüşürüz o zaman,” dedi ve gitti.

Claudia kendini masa sandalyesine bıraktı. Aşırı yavaş bir hareketle ikinci havucunu alıp yavaşça fıstık ezmesine batırdı. Gerçek bir randevusu vardı. Kyle’la. Hem de pizza yiyeceklerdi. Bu faktörlerin her biri heyecan vericiydi ve aynı zamanda korkutucuydu. Ama o an boş sınıfta havuçlarıyla oynayan Claudia, ürkütücü tarafları boş verip, kendini tamamen anın tadını çıkarmaya verdi.

★★★

Pazartesi günü öğleden sonra, Daisy’nin mutfak tezgâhları kavanozlarla doluydu ve her birinin içinde de kırmızı aşk iksirleri vardı. Aklının Mary’nin ölümüne gitmesini engellemeye çalışarak Daisy bütün gününü sıvının saflığı ve yoğunluğunu ayarlamaya çalışmakla, kavanozlarını temizlemekle ve karışımları pişirmekle geçirmişti. Kavanozları artık doldurduğuna göre, tek yapması gereken o son büyümlü sözleri söylemekti.

Smudgie onu mutfak sandalyesinden izlerken Daisy

tezgâhtaki iki kavanoz sırasının arasında bir boşluk yarattı, pencere pervazından uçlarında birer tane kırmızı mum bulunan üç şamdan aldı ve oluşturduğu boşluğa koydu. Ortadaki mum en uzunuydu. Daisy büyük dikkatle bir kibrit çaktı ve önce onu yaktı, sonra da diğerlerinin fitilini tutuşturup geri çekildi ve büyülü sözcükleri söylemeye başladı.

“Şefkatin yüce azizi, Aziz Valentine ve aşk tanrıçası Venüs ve tüm reddedilişleri engelleyen kanatlı melek Cupid... Cennetten buraya gelmenizi isterim. Siz üçünüzden bu alevlere gelip benim kızıl iksirimi aşkın, yani en önemli duygunun sihriyle kutsamanızı isterim.” Kelimelerin ahengiyle kollarını sallayan Daisy söylediklerini tekrarladı. Smudgie mutfak sandalyesinde dikeldi, huzursuzca sallayıp inlemeye başladı.

“Şşş, Smudgie, sus bakalım,” diye fısıldadı Daisy ve minik köpeği alıp yere koydu. “Çok çok sessiz olmalıyız. Sevgililer Günü ayın on dördünde. O yüzden on dört dakika boyunca büyüünün etkin olmasını bekleyip mumları sonra söndüreceğiz.”

Alevler titreşirken Daisy sessizce oturdu, bir yandan duvardaki saatin yelkovanının ağır ağır süzülüşünü gözetlerken zamanın büyük bölümünü kenarlarından kızıl damlalar süzölmeye başlayan mumlara bakarak geçirdi. Mumlar konusunda hep çok dikkatli davranırdı. Ritüelleri gereği onları sık sık kullanması gerekiyordu ama Şükran Günü’nde çıkan yangından beri diken üstündeydi. Kasabadaki herkesin karavanın yanmasından onu sorumlu tutması, mumlardan birini söndürmeyi unuttuğunu düşünceleri hâlâ canını sıkıyordu. Ondan iyi mi bileceklerdi?

Alevler evini sardıktan sonra arka bahçesinde olay mahallinden kaçarken gördüğü adamdan bahsedişinin kimse tarafından umursanmaması daha da sinir bozucuydu. Polis memurlarının sorularına elinden geldiğince içtenlikle cevap vermeye çalışmıştı hâlbuki. Hayır, adamın yüzünü görmemişti —adam siyah bir kar maskesi takmıştı. Boyunun uzunluğunu bilemiyordu, yalnızca kendisinden uzun olduğunu biliyordu. Hayır, daha önce ortalıkta siyah bir kar maskesiyle dolanan bir adam görmemişti. Hayır, yangın sigortası da yoktu.

Sonunda bu yangının suçlusu olarak onu göstermişlerdi. Smudgie'yi ve elyazması büyü defterlerinden birkaçını alıp dışarı kaçmayı başarmıştı ama gerisi mahvolmuştu. Peder O'Brien ona bir süreliğine papaz evindeki boş bir odayı kullanabileceğini söylemişti. Üç gün boyunca, Daisy ne yapması gerektiğini düşünmüştü. Smudgie'den başka kimsesi yoktu, birikimi yoktu, evi yoktu, umudu da yoktu. Elinde kalan tek şey sihirdi. Üç gün boyunca büyülerini art arda dizmiş ve işe yaramalarını ummuş, sonuçsuz kalmıştı. Ancak o üç günün sonunda olanların sihirden aşağı kalır bir tarafı yoktu.

“Bir yürüyüşe çıkalım mı, Daisy?” diye sormuştu Peder O'Brien o gün. “Smudgie'nin biraz egzersize ihtiyacı vardır herhalde. Ayrıca benim de sana bir sürprizim var.” Sokakta ilerlemişler, Daisy'nin karavanının enkazının bulunduğu yere gelmişlerdi —ya da bulunması gereken yere. Çünkü yangından sonraki dördüncü gün, o kara enkazın yerini yepyeni bir karavan almıştı.

“Sürpriz, Daisy,” demişti Peder O'Brien ve cebinden bir çift anahtar çıkarmıştı. “Senindir. Gir de içeriye bir göz at.”

Daisy o şaşkınlığı, kapıdan içeri ilk kez girişini, içinde oturuyor olduğu muhteşem minik mutfak ilk görüşünü hatırladı. İçerisi ilk girdiğinde döşeliydi —hatta raflarda parıltılı yeni bir kavanoz seti bile vardı.

“Peder,” demişti, “sihrimin bu kadar güçlü olabileceğini hiç tahmin etmemiştim. Yani, üç gündür bana çare olsun diye denemediğim efsun kalmamıştı, ama bu... Bu benim resmen kişisel rekorum!”

“Eh, Daisy, herhalde hiçbirimiz ertesi gün karşımıza neyin çıkabileceğini bilemiyoruz.”

Daisy, *Peder O'Brien kesinlikle haklıydı*, diye düşünüp gülümsedi. Ardından, mutfak saati ondördüncü dakikayı göstermeden tam iki saniye önce duvara baktı.

“Hoppa! Hadi bakalım Smudgie, akıllı oğlum benim,” dedi ve hayvanı tekrar sandalyeye bıraktı. Parmaklarını lavaboda ıslattı ve mumları çimdiklercesine söndürdü, sona ortadakini bıraktı. “İşte! Hepsi teslimata hazır! Galiba hava kararmadan ilk siparişleri götüreceğim. Bu parti bir acayip oldu, değil mi, Smudgie?”

Köpek onayını kuyruk sallayarak gösterdi.

Daisy birkaç kavanoz alıp plastik market torbalarına doldurdu ve parkasıyla botlarını giydi. En yakında oturan komşusu Bayan Murray, iki kavanoz sipariş etmişti ve evi hiç uzak değildi.

Murraylerin evi mütevazı bir çiftlik eviydi. Bir otomobil sundurmaları ve ön tarafta da bir cumba pencereleri vardı. Daisy yıpranmış kapı paspasının üstünde durup zili çaldı. Kapı bir süre sonra açıldı. Karşısına kocaman kahverengi gözleri ve uzun atkuyruğu saçıyla minik bir kız çıktı.

“Merhaba, Lindsey, tatlım. Annen evde mi?” diye sordu Daisy, çocuğun boyuyla eşit olana kadar eğilerek.

Küçük kız baş salladı ve aralık kapıyı iyice açtı.

“Dikkat et, tatlım,” dedi Bayan Murray, kızının bacağı-
nın arkasından dürterek. “Merhaba, Daisy. Hayrola?”

“Ee, şey, sipariş ettiğiniz aşk iksirini getirdim, Bayan Murray. İki kavanoz. Henüz pişirdim ve hâlâ sıcakken size getirmek istedim.” Market poşetinden iki kızıl kavanoz çıkardı.

Lindsey sıvılara dik dik baktı. “Anne, bunlar çilekli gazoz mu?” diye sordu kadına dönerek.

“Hayır, tatlım, büyükler için bir şey o. Hem bak ne diyeceğim. Sen galiba bebeğini mutfakta bırakmışsın. Ona bir baksana,” dedi Bayan Murray ve kızı evin içine girdikten sonra Daisy’ye döndü. “Evet, borcum ne kadar, Daisy?”

“Sekiz dolar,” dedi Daisy gülümseyerek. “Birden fazla sipariş edenlere indirim yapıyorum. Kızın çok tatlı bu arada. Son gördüğümden beri çok büyümüş.”

“Evet, hemen büyüyorlar. Bana bir saniye izin ver de çantamı alayım.” Bayan Murray eve girerken kapıyı kapadı ve Daisy’yi verandada öylece bıraktı.

Hafif bir tıkırtı Daisy’nin dikkatini çekti. Daisy, cumba penceresine döndüğünde Lindsey’i gördü. Küçük kız oyuncak bebeğini almış, ona el sallıyordu. Sonra perdenin arkasına kaçtı ve ani bir hareketle bir kez daha çıktı.

“Ce-eee!” diye seslendi Daisy ona, o anda ön kapı tekrar açıldı.

“Buyur,” dedi Bayan Murray, uzanıp ve Daisy’nin eline birkaç banknot tıktırdı. “Geldiğin için çok sağ ol!” dedi telaşla ve sonra Daisy’nin baktığı yere döndü. Yarım bir gülümsemeyle içeri kaçıp hemen kapıyı kapadı.

“Sizinle iş yapmak bir zevkti,” diye seslendi Daisy ve paraları cebine soktu. Gitmek üzereyken son bir kez daha cumba penceresine baktı. Lindsey hâlâ oradaydı, perdenin arkasına saklanıp saklanıp çıkıyordu. Ta ki büyük bir el onu kenara çekip perdeleri kapatana kadar.

Arkasında bıraktığı sessiz, kapıları kapalı evi bir süre daha gözleyen Daisy, gözyaşlarını sildikten sonra teslimatlarına devam etmek üzere oradan ayrıldı.

★★★

Leroy, işe gitmeyi hiç istemiyordu ama başka bir seçeneği de yoktu. Başı zonkluyor, yeni yağmış karın parlaklığı gözünü alıyor ve ağrıyı artırıyordu. Hem akşamdan kalmaydı hem de nikotin krizi tutmuştu. O sabah son sigarasını içmiş, yeni bir paket almak için evden çıkamamıştı çünkü markete girer girmez kusmaktan çok korkmuştu. Son bir-iki saattir bir nebze daha iyi gibiydi, o yüzden işe giderken Lucky Strike’ını almak için durdu. Marketten çıktığında bir sigara yakıp Camaro’sunu Ana Cadde’ye soktu ve gaza yüklendi. Kar lastikleri yol tutuşunu sağlayanaya kadar araba biraz titredi. Kasabanın batı yakasındaki karavan parkını geçtikten biraz sonra, Leroy kaldırımında tıknaz, şapkalı, elinde torbayla yürüyen bir silüet gördü. *Çatlak Daisy, kim olacak?*

Rüzgârlık buharlanıyordu ama buna sigara da, ısıtıcının bozuk oluşu da neden oluyor olabilirdi. Silmek de pek fayda etmiyordu. Leroy biraz temiz hava alabilmek için arabayı yavaşlatıp pencereleri indirdi. Daisy’nin yanından geçerken kafasını uzattı, torbasının içine baktı.

“Merhaba, memur bey! Meşhur Sevgililer Günü aşk

iksim! Bir kavanozu beş dolar, iki tanesi sekiz dolar!” Daisy yapay bir gülümsemeyle bir kavanoz çıkarıp adama gösterdi.

Leroy kendine bir kanun koruyucusu olduğunu ve medeni davranması gerektiğini hatırlattı.

“Yok, almayayım,” dedi, sonra kadının yüzünün yan tarafındaki çirkin kırmızı lekeyi fark etti ve tiksintiyle dudaklarını kıvrırdı. Daisy ona kederle bakarken gaza abandı, kadını hiç umursamadı. Sanki o iksir saçmalığına para harcayacakmış gibi.

Onun aşk iksirine ihtiyacı yoktu —pantolonunun cebinde güzelce katlanmış halde duran külot ona yeter ve artardı bile. O ipeksi siyah çamaşırı neredeyse her yere götürüyordu. Bu şey, Claudia’nın gizlice çekilmiş fotoğraflarından da iyiydi. Onu sürekli hatırlatıyordu, ki Leroy da zaten aklından pek çıkarmıyordu kadını. Ona nasıl yaklaşması gerektiğini, nasıl baştan çıkarması ve nasıl onun adını haykırtması gerektiğini sürekli düşünüyordu. Kartı ona gönderecek ve sonra, o dayanılmaz Underwood cazibesini kullanarak, Sevgililer Günü’nde onu yemeğe davet edecekti.

Doğu tarafındaki Polis Merkezi’ne varması için cadde de otuz saniye daha ilerlemesi gerekti. Baş ağrısı sürüyordu ama hafifleyecek gibiydi. *Sekiz saat, yalnızca sekiz saat*, diye düşündü otoparka girerken. Onlu kartondan az önce açtığı pakedi çıkardı ve ceketinin cebine tıktı. En azından şimdi bol bol sigarası vardı ve vardiyası saat on birde bittiğinde Claudia’nın evine uğrayıp biraz gece keşfi yapabilecekti.

★★★

Kyle okuldan aldığı Rowen'ı eve bıraktıktan sonra Polis Merkezi'ne gitmişti ve Leroy içeri girdiğinde oradaydı. Eski Camaro'nun otoparkta çıkardığı hırıltıyı, onu takip eden *küt* sesini ve küfrü açıkça duydu. Birkaç saniye sonra Leroy topallayarak içeri girdi.

“Ne oldu sana?” diye sordu Kyle doğrudan.

Leroy kaşlarını çatı ve kahvenin olduğu yere doğru gitti. “Biraz kahve yapacağım, sorun olmaz değil mi?” dedi kahve demliğini eline alırken.

“Tabii, olmaz. Niye topallıyorsun?”

“Gelirken takılıp kaldırımda düştüm. Lanet olasıca buzla kaplıydı bir de. Bileğimi burktum.”

“Ben tuzlayayım orayı. Wykowski unuttu herhalde,” dedi Kyle ve malzeme dolaplarından birine doğru ilerledi. Dolaptaki çuvaldan bir fincan dolusu tuz aldı ve istasyon girişine yöneldi. İşini bitirip geri döndüğünde kahvesi hazır olmak üzere olan Leroy'u hemen oradaki bir sandalyeye çökmüş, gözleri kapalı ve bacakları iki yana yayılmış bir halde buldu.

“Dün gece biraz fazla kaçırdın yani, ha?” diye sordu ona. Leroy homurdandı, Kyle'a yarı açık gözlerle pis pis bakıp gözlerini kapadı.

Kyle kıkırdadı. Leroy'u kızdırmaya fırsat bulduğu bu nadir anları seviyordu çünkü genelde tersi oluyordu. “Yanında biri mi vardı, yoksa yalnız mıydın?”

Leroy soruyu duymazdan geldi.

“Yine yalnızdın.” Kyle sahte bir acıma sesi çıkardı. “Bak, ne geldi aklıma! Birkaç gün önce duydum. Daisy Delaine Aşk İksiri için sipariş almaya başlamış. Belki biraz almak için geç kalmamışsındır, ha? Sevgililer Günü'ne de bir hafta kaldı zaten.”

“O deli karı o kızıl sidiklerle yürürken yanından geçtim. Manyak bana da satmaya çalıştı zaten. Ama yok,” dedi Leroy sandalyesinde dikelererek, “bana lazım değil. Sevgililer Günü için planlarım var zaten, düşündüğün için sağ ol.”

“Hadi be? Gözümle görmeden inanmam.”

“Yalan değil, Sevgililer Günü’nde çekici bir kadınla randevum var. Görürsün.”

“Kim?”

Leroy gülümsedi ve sanki leziz bir şeyi tadını daha iyi çıkarmak için ağzının içine yayıyormuş gibi bir hareket yaptı. “Claudia Simon.”

Kyle ani bir hareketle ona döndü. “Seninle Sevgililer Günü’nde görüşmeyi kabul mü etti gerçekten?”

“Henüz sormadım ama edecek. Her şeyi planladım. Ona bu hafta güzel çiçeklerin arasına sıkıştırılmış bir kart göndereceğim, sonra da güzel bir Sevgililer Günü yemeği için Rutland’daki King’s Lodge’a götüreceğim.”

Kyle ona tatlı için ne planı olduğunu sormadı. Leroy’un yüz ifadesi bildiği her şeyi anlatıyordu ona. “Leroy, dostum, kusura bakma ama o kadın sana birkaç beden büyük gelir. Ayrıca senden yaşça da büyük. Senin yerinde olsam onunla vakit kaybetmezdim.”

Leroy ayağa kalkıp departmanın Jeep Cherokee’sinin anahtarlarını alırken yüzünü buruşturdu. “Kaç yaşında olduğu umurumda değil. O küçük tatlı kıcı gayet hoşuma gidiyor. Zaman kaybı falan olmaz ayrıca,” diye ekledi. “Birkaç saat devriye gezeceğim ben. Senin vardiyanı bitmeden geri dönerim, merak etme.”

Kyle kendini son bir laf etmekten alıkoyamadı. “Ken-

dini reddedilmeye hazırla,” diye seslendi Leroy kapıdan çıkarken. “Ayrıca kahveni unuttun.”

Kahve demliği son su damlacıklarını filtreye doğru püskürtürken Kyle öteki masa sandalyesine oturdu ve önceki vardiyadan kalma olay raporlarını bulunduran klasörü açtı. Gözden geçirip dosyalaması birkaç dakikasını alacaktı. Telefon sessizdi. Vardiyası büyük ihtimalle olaysız bitecekti.

Kendine bir fincan kahve doldurdu. Sıvının, fincana dolarken çamura benzediğini düşündü. “Kavanozun yarısını dökmüş herhalde,” diye söylendi kendi kendine ve filtreyi çıkarıp baktığında şüphesinde haklı olduğunu gördü. Filtreyi çöpe atarken gülümsedi. Leroy tam bir gerizekalıydı, hayvanın tekiydi. Claudia onun kendisine yapacağı herhangi bir teklifi elbette reddedecekti. Bir şekilde, Leroy’un kahve demlemeyi beceremeyişi ona tuhaf bir güven vermişti.

Fincandakini ve demliktekinin yarısını lavaboya döktükten sonra, Kyle kahveyi seyreltmek için pres demliğin sıvı haznesine su doldurdu, tekrar yerine geçti ve ilk raporu okumaya başladı. Demliğin sesi dışında içeride çıt çıkmıyordu.

★★★

Devasa, beyaz ev sükûnet içindeydi ve karanlıktı.

Pazartesi öğleden sonra saat dörde gelmek üzereyken, Jean Wykowski mermer köşkün arka kapısını ittirerek açtı. “Kimse yok mu?” diye seslendi ama içerideki dolaplı saatin tıkırtısı dışında bir ses duymadı. Mutfığa girip kapıyı arkasından kapattı. Elmas yüzüğü Bayan McAllister’in mücevher kutusuna geri koymak hiç zamanını almayacaktı.

Jean merdivenleri yavaşça çıktı, bu sırada rüyasını hatırladı. *Sadece bir rüyaydı*, diye kendini teselli etti hemen ve dikkatini yapması gereken şeye vermeye çalıştı. Ama yatak odası kapısına vardığında, içeri girmeden önce tereddüt etti. Bir anda büyük bir rahatsızlık hissetti. Sanki henüz ölmüş yaşlı kadının yatak odasına girmek, hem de ondan aşırıldığı yüzükle birlikte girmek büyük bir saygısızlık olacakmış gibi geldi. Neredeyse dönüp geri gidecekti. Ama bu his onu kaçırmaya yetmedi.

Ayarlanabilir yatak hafifçe doğrultulmuştu ve her zamanki yerinde, pencere karşısındaydı. Perdeler, yataktakinin dışarıyı görebilmesi için çekilmişti. Çalışma masası hâlâ duvara bitişik duruyordu ve Bayan McAllister'in mücevher kutusu da hâlâ onun üstündeydi.

O ilk gün, yaşlı kadın uyuyakaldıktan sonra, Jean sonunda cesaretini toplayıp o küçük, koyu mücevher kutusunu açtığında içinin neredeyse boş olduğunu görünce çok şaşırmıştı. İnci bir kolye ve onunla uyumlu bir bilezik, kabartmalı bir kolye, altın bir alyans ve elmas bir nişan yüzüğü. Mermer evdeki diğer zenginlikleri düşününce, Jean kutunun dolup taşıyor olmasını beklemişti.

Çantasını açtı ve fermuarlı bir gözden elmas yüzüğü çıkardı. Yüzük her zamanki gibi muhteşemdi. Onu mücevher kutusunun kırmızı kadife iç kumaşının üstünde ilk görüşünde, yüzüğün gerçek olmadığını düşünmüştü. Gerçek olduğunu anlayınca kendi parmağındaki çeyrek karatlık yüzük çok değersiz gelmeye başlamıştı.

Bayan McAllister uyumaya devam ederken yüzüğü parmağına ilk kez geçirmişti. Tırnaklarının eşit olmayışı da, el derisinin iş yapmaktan ve elviden kullanmaktan kupkuru

kalmış olması da hiç önemli değildi. Bu devasa elmas, elini baştan aşağı değiştirmişti. Dahası, sanki onu komple değiştirmişti. Bir anda orta yaşlı, orta sınıftan gelme, ortalama bir görünüşü olan bir insan olmaktan çıkıp bir asilzâde olmuştu. Vücudundaki bazı bölgelerin sarkmaları gerektiğinden fazla sarkarak verdikleri rahatsız edici hissi, her hafta beyazlarını kapamak için saçlarını boyattığını, Noel hediyesi olarak özel ve güzel bir şey dileyip mikrodalga fırının aldığını bir anda unutmuştu.

O günden sonra oraya her gittiğinde yüzüğü birkaç dakikalığına parmağına geçirmeye başlamıştı. Sonunda, geçen cumartesi, yüzüğü kırmızı kadifenin içine geri koymamış, çantasının içine bırakıvermişti.

Fikrini değiştirmeden önce hemen yüzüğü yerine bırakması gerektiğini biliyordu, öyle de yaptı. Elmasın parlaklığı kutunun kapağı kapanırken gözüne son kez çarptığında içi cız etti. O gizli mutluluğundan vazgeçiyordu işte. Başka bir seçeneği yoktu.

Yatak odasının hemen dışındaki merdivenler, ayak sesleriyle gıcırdadı. Bir anda ürkerek arkasına dönen Jean, yatak odası kapısında Peder O'Brien'ı gördü.

“Ay! Peder! Korkuttunuz beni!” dedi ve kafasının içinde ölmüş bir kadının yatak odasında ne yaptığını açıklayabilecek bir şey üretmeye çalıştı. “Ee, Bayan McAllister'ın haberini aldım da. Kimsenin burada olacağını sanmamıştım. Arka kapının anahtarı da hâlâ bende. Şey, bir kez daha geleyim istedim, bir kez göreyim yani...”

Peder O'Brien'ın yüzündeki merak ifadesi yerini empatiye bıraktı. Adam Jean'e doğru geldi, onun arkasındaki Mill River manzarasına bir göz attı. “Biliyorum, Jean. Öl-

düğüne inanmakta ben de güçlük çekiyorum. Ona o kadar süre baktıktan sonra sen de öylesindir herhalde. Hiç sorun değil. Yani, buraya gelmeni diyorum. Ben de birkaç bilgi toplamaya geldim, cenaze işleriyle mirasını toparlamak için. Sen istediğin kadar kalabilirsin burada.”

“Ben de gidiyordum aslında.” Anahtarları Peder’e verip çantasını omzuna astı. “Peder,” dedi kapının ağzında bir anda aklına gelmiş gibi, “Bayan McAllister’ın herhangi bir aile ferдинin olmadığı doğru mu?”

Peder O’Brien bir süre sessiz kaldı. “Eh, yani,” dedi yavaşça, “McAllister ailesinin diğer fertlerinin onu uzun süre önce unuttukları bir gerçek. Kaç yıldır onlarla konuşmuyordu, bilemiyorum doğrusu.”

“O zaman, bunca şey ne olacak?” diye sordu Jean, boş-taki eliyle etrafı göstererek. “Bu ev, evin içindekiler?”

“Sanırım birçok insana dağılacak,” dedi Peder O’Brien dikkatle, “ama kimlere dağılacak...” Durdu, doğru kelimeleri aradı. “Kimlere dağılacak diye sorarsan onu daha sonra öğreneceğiz.”

“Ah. Evet, artık eve gideyim ben. Kendinize iyi bakın,” dedi ve basamakları inmeye başladı.

Aptalsın sen, aptal! diye yüklenmeye başladı Jean kendine ve arabasına binip kontağı çevirdi. *Hemen girip çıkacaktın işte. Birkaç saniye önce gelse yakalayacaktı.* Hırsızlık yaparken ya da çaldığı şeyi geri koyarken yakalanmak başka şeydi, bir *papaz* tarafından enselenmek daha başka bir şeydi. Peder O’Brien’ı gördüğü andan beri küt küt atan kalbi henüz rahatlamaya başlıyordu. En azından yüzüğü yerine bırakmıştı artık, vicdanını rahatlatmıştı yani.

Peder O'Brien pencereden bakarak Jean Wykowski'nin arabasının Mary'nin garaj yolundan çıkıp, kasabanın ana yolunda tekrar belirişini izledi. Sonra mücevher kutusunun kapağını açtı ve elmas yüzüğün her zamanki yerinde olduğunu gördü. Onu geri getirdiğine, Mary'nin haklı çıktığına hâlâ inanamıyordu. *Ah, Jean,* diye düşündü, *Mary onu hemen geri getireceğini biliyordu.* Kadının belli ki bayıldığı yüzüğü büyük bir karakter göstererek geri getirmesi takdire şayandı. Peder'in yankesicilikle geçirdiği onlarca yıl boyunca, tek bir kaşığı bile geri götürecek gücü ya da cesareti olmamıştı.

Peder yatak odasından çıktı ve koridorun karşısına, kütüphaneye geçti. Kapalı kapı gıcırdayarak açıldığında raflardaki tozu gördü. Tabakanın kalınlığıyla birlikte içerideki bayat hava, buraya uzun bir süredir ne Mary'nin ne de bir başkasının girdiğini gösteriyordu. Uzak köşede küçük bir masa vardı, Peder masanın en üst çekmecesini yerinden çıkarıp masanın üstüne koydu. Çeşitli kâğıtlar, lastiklerle sarılmış eski mektuplar... Çekmecenin arka kısmında aradığını buldu: kırışmış bir manila zarf ve onun içindeki katlı kâğıtlar, iki kartvizit ve küçük bir deri kitapçık.

Kartvizitlerden birisi avkuat Gasaway çiftinindi, sararmış ve hafifçe eğrilmişti. Ötekisi nispeten diriymiş, daha yeniydi, üstünde *James R. Gasaway, Avukat* yazıyordu. Kitapçık da eskiydi ve ne olduğu pek belli olmuyordu ama sağ alt köşesindeki yazı okunuyordu: Rutland Tasarruf ve Kredi Bankası.

Peder O'Brien zarfı paltosunun cebine yerleştirdikten sonra gıcırdayan kapıyı arkasından çekerek dışarı çıktı. Yatak odasına girdi, başka bir cebinden küçük bir not defteriyle bir kalem çıkardı. Kendi kendine not almaya başladı.

Mücevher kutusunu, evi, mobilyaları, garajdaki gece mavisini klasik arabayı ve Mary'nin babasının eski at çiftliğini de içeren bir liste yaptı. Sonra on altı milyon dolar nakit değeri ve siyam kedisi Sham'ı ekledi.

Ondan sonra da isimleri yazmaya başladı: Mill River Halk Kütüphanesi. Mill River İlkokulu, Ortaokulu ve Lisesi. Rowen Hansen. Ruth Fitzgerald. Daisy Delaine. Ve listede adını görsen çok şaşırarak olan Jean Wykowski.

Güneş batmaya başlamıştı. Peder O'Brien gölgelerin kasabayı sinsice ele geçişi izledi. Şubatın on biriydi. Martin beşine kadar, yarından itibaren, önünde yirmi iki gün vardı.

5 Mart Salı günü çok önemli bir gün olacaktı. Vermont yasaları, mart ayının ilk salı gününü Kasaba Toplantısı Günü olarak belirtiyordu. O gün, eyalet genelinde, halk bir yerde toplanıp tartışacak, kasaba bütçesini belirleyecek, yöneticilerini seçecek ve komşularını ziyaret edecekti. Kasaba Toplantısı Günü, Mill River için daima çok büyük bir sosyal olay olmuştu. Kasaba sakinleri kışın bitimiyle rutinlerinden çıkıp o gün öğleden sonra dörtteki toplantıyla bahara merhaba demek için can atarlardı.

Peder O'Brien'ın aklına Mary'nin verdiği küçük kahverengi paket ve mühürlü zarf geldi, hâlâ evindeki masasında duruyorlardı. 5 Mart'ta, tartışma ve oylamadan sonra, mektubu okuyacak ve paketteki her neyse onu kasabaya hediye edecekti ve böylece Mary'ye verdiği son sözü tutmuş olacaktı.

Güneşin son ışıkları solarken, sokak lambaları yanmaya başlarken Mill River'a bir kez daha baktı. Önündeki yirmi iki gün boyunca çok meşgul olacaktı.

On Dördüncü Bölüm

1942

“Evet, geldik,” dedi Conor ve mermer köşkün arka kapısını Mary için tuttu. Dört haftadır buraya ayak basmayan Mary, her şeye sanki ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. Sol gözü tamamen kör olmamıştı ama durumun körlükten pek bir farkı da yoktu. Orada görebildiği yalnızca hareketlerin silik bir gölgesiydi ve ayrıca ışığa da aşırı duyarlıydı. Gözünün rengi de değişmişti, o parlak mavinin yerini artık puslu bir gri-mavi ton almıştı. Mary gözüne bir göz bandı takmaya başlamıştı.

“Nasıl hissediyorsun kendini?” diye sordu Conor, kızın yanına gelerek.

“İyiyim. Burası biraz tuhaf geliyor şu anda ama hastaneden çıktığıma memnunum.”

Conor baş salladı, bir süre oturma odasında ayakta dikilip Mary’nin kanepe ve sandalyelerin arasında dolaşmasını, merdivenin korkuluğunda parmağını gezdirmesini izledi. Mary gözlerini kaldırıp yatak odasına baktı, mer-

divenlerin en alt basamağına adım attı ama durdu. Henüz oraya girmeye hazır değildi.

“Büyükbaba,” dedi merdivenden geri çekilerek, “ahıra gitmek istiyorum.”

Conor gülümsedi. “Sonunda. Sana göstermek istediğim bir şey var orada.”

Üç at da çayırdaki otliyordu. Ebony’yle Penny hiç değişmemişlerdi, sadece biraz kilo almışlardı. Ama Monarch’ı görünce Mary’nin mutluluktan nefesi kesildi. Önceki ay düzgün bir bakım gören kızıl tay, kaybettiği kiloların çoğunu geri kazanmıştı, kaburgaları görünmüyordu ve kırbacın bıraktığı beyaz izler hâlâ seçilebiliyor olsa da kızıl tüyler o sağlıklı parlaklığını büyük ölçüde geri kazanmıştı.

“Çok sağlıklı görünüyor! Hepsi öyle,” dedi Mary. Atlar ona yaklaşmaya başlamışlardı, kulaklarını dikmişler, hafifçe kişniyorlardı. Monarch’ın bacağına aksaması tamamen geçmişti, hatta o ayağın anormal herhangi bir görüntüsü dahi kalmamıştı.

“Veteriner başta hemen hemen her gün geliyordu,” dedi Conor. “Hiçbir atı o kadar kötü bir halde görmemiş, öyle dedi. Yaralı ayağını ilk hafta her gün iki defa sıcak suya soktu, başka ne yaptığını bilmiyorum ama enfeksiyonu geçirdi. Ama ucuz atlatmış hayvan, birkaç gün daha öyle kalırsa veterinerin de yapacak bir şeyi olmayacaktı.”

Ebony hemen Mary’nin yanına geldi. Monarch da Conor’ın yanına gitti, burnunu adamın gömleğinin cebine sürtmeye başladı.

“Evet, evet, değil mi?” dedi Conor ata gülerek.

“Sevmiş seni!” dedi Mary.

Conor cebinden birkaç küp şeker çıkarıp Monarch’a

uzattı. “Şeker karneye bağlandı, biliyorsun. O yüzden ata vermem pek doğru değil ama şımarttım biraz, ne yapayım?” Gülümsedi. “Geçtiğimiz haftalarda onu görmek için birkaç kez buraya geldim, iyice kaynaştık. Başta çok ürkekti ama neyse ki tatlıya düşkünlüğüünü hemen belli etti. Anlar anlamaz suyuna gitmeye başladım.”

“Büyükbaba, atları sevdiğini hiç bilmezdim.”

Conor güldü ve Monarch’ın alnını okşadı. “Atlarla ilgilenmeyeli epey olmuştu. Ben senin yaşındayken insanlar bir yere yürümek istemediği zaman, trenle de gidemiyorsa ata binmekten başka seçenekleri olmuyordu. Gençken çok severdim atları. Hâlâ da seviyorum galiba.”

“Birlikte at binmeye gider miyiz?” diye sordu Mary.

“Yıllardır binmiyorum. Eskiden de çok iyi değildim zaten. Ama doktor binilebilecek kadar iyi olduğunu söylerse belki ikna olabilirim.”

Mary, siyah atın burnundaki kadifemsi deriyi okşayıp gülümsedi.

Birkaç dakika sonra Conor saatini kontrol etti. “Mary, saat iki buçuğu geçmiş. Stephen’a üçte geri döneceğimi söylemiştim.”

“Ah. Peki, benim yüzümden geç kalma.” Mary’nin dik-kati hâlâ Ebony’deydi.

“Evet. Pekâlâ.” Conor rahatsızca kıpırdandı. “Mary, birkaç hafta bizimle birlikte kalmak istemediğine emin misin, canım? Yani, yalnız kalmaya alışana kadar?”

Mary iç geçirdi, Conor’ın endişe dolu yeşil gözlerine baktı. “Büyükbaba, sorun olmaz. Gerçekten. İyiyim ben. Doktor Mason ev işleriyle ilgilenmemem için bir sebep olmadığını söyledi, ilk birkaç gün kendime yüklenme-

mem lazımmış sadece. Ayrıca, Stephen’la Elise’in benim hakkımda neler düşündüğünün de farkındayım. Gelirsem herkes için daha kötü olur. Burada kalsam daha iyi.”

“Ama yapayalnız kalacaksın. Seni sık sık görebilmek için elimden gelen yapacağım tabii, ama biliyorsun sen de, savaş devam ederken benzin bulmak zorlaşıyor, o yüzden de keyfi yolculuklara izin verilmiyor. Seni eve getirmek için özel izin almak zorunda kaldım zaten, bir daha buraya ne zaman uğrayabileceğimi de bilemiyorum.”

“Büyükbaba,” dedi Mary, “yanlış anlama —seninle zaman geçirmeyi çok sevdiğimi biliyorsun— ama ben yalnızlığa alıştım. Sorun değil, hep yalnızdım ben. Beni geren hep yabancı yerler, yabancı insanlar olmuştur. Kendi evimde ya da Ebony’nin üstünde çok daha rahat ederim. Gücümü iyice toplayınca bir de bahçe kuracağım, sonra ata bineceğim, kütüphaneyi yeniden dekore edeceğim. Sen ne zaman müsait olursan beni ziyaret edersin.”

“Peder O’Brien da gelir. Kasabada olduğu için onun birkaç günde bir gelip seni kontrol etmesi daha kolay, hem zaten birine sözü var,” dedi Conor göz kırparak. “Bir şeye ihtiyacın olursa onu aramanı istedi, ne kadar önemsiz bir şey olursa olsun.”

“Ararım,” dedi Mary. Peder O’Brien’in hastane odasında hırsızlığı yakalandıktan sonra yüzünde oluşan ifade aklına gelince gülümsedi. “Çok kibar biri, benimle o kadar çok ilgilendi ki hastanede. Onun yanında kendimi rahat hissediyorum.”

“Güzel, çok güzel. Ee, canım, yaşlı bir adama arabasına kadar eşlik edebilecek güçte misin?”

“Tabii ki ama sen yaşlı değilsin, büyükbaba.”

Conor gülümseyip Mary'ye kolunu uzattı. "Ah, unuttuyordum az kalsın. Sana evde yardımcı olması için kasabadan bir kız ayarladım. Senin için alışverişe gönderdim bile," dedi mermer eve doğru dönerlerken. "Ayrıca birkaç kilometre ötedeki bir çiftlikten iki oğlan ayarlamıştım, her gün gelip atlarla ilgileniyorlar. Gelmeye devam etmelerini söyleyeyim mi?"

Mary başını salladı. "Çok iyi iş çıkarmışlar," dedi ama sonra kaşlarını çatı. "Tabii çok masraf olmuyorlarsa. Monarch'ı kurtarmak kim bilir nasıl masraflı olmuştur." O anda, bunları daha önce gerçekten hiç düşünmediğini fark etti. Ne atların giderlerini, ne kendi hastane masraflarını ne de ev giderlerini. Eli, gözündeki banda gitti.

"Yüce Tanrım! Mary, masraflar konusunda asla endişe etme, hiçbiri için. Senin maddi sıkıntı çekmemen için gerekenleri yaptım. Detayların tamamını birkaç gün içinde halledeceğim ve sonra seninle oturup her şeyin üzerinden bir kez geçeceğiz." Koluna giren Mary'nin elini okşadı. "Söz ver bana, sadece iyileşip, hayata geri dönmeyi düşüneceksin. Tamam mı?"

Mary gözlerini kaldırıp Conor'a baktı. "Tamam. Eğer sen eminsen."

"Eminim," dedi Conor. Mermer köşkün kapısına varmışlardı.

"Büyükbaba?" Açmak için kaptıya uzanmış olan Conor, Mary'ye döndüğünde kızın gözünün yaşardığını fark etti. "Şunu söylemem lazım: Benim için yaptıklarına yetecek bir teşekkür bulamıyorum, yani her şey..." Mary yanaklarına düşen yaşları silerken sözünü bitiremedi.

"Mary, tatlım..." Sözcükler Conor'ın da boğazına takıl-

dı. Kıza sarılıp alnından öptü ve tekrar konuşmaya çalıştı. “Mary, aileler böyle yapar.”

Ertesi gün öğleden sonra, Conor’a verdiği sözün arkasında duran Peder O’Brien mermer köşke uğradı. Mary onu hemen oturma odasına davet etti ve çayın suyunu koymaya gitti.

“Birkaç dakikaya hazır olur. Çaydanlığın ısığını buradan da duyabiliyorum,” dedi onun yanına dönünce.

“Acele yok,” dedi Peder sandalyesine tekrar otururken. “Bu sabahki vaazdan sonra iki ziyaretim vardı ama şimdiden sonra bir işim yok.”

Bunu takip eden rahatsız sessizlikte birkaç saniye birbirlerine baktılar.

“Törene katılmayı düşündün mü hiç? Yani eve iyice alıştığın zaman?” diye sordu Peder O’Brien.

“Düşündüm,” diye yanıt verdi Mary, “ama geleceğimi sanmıyorum, hayır.” Peder’in yüzünde nazik bir şaşkınlık ifadesi oluştu. “Michael, kararımı üzerine alınma lütfen. Seninle alakası yok. Sanırım o kadar insanın içine çıkmayı kaldıramayacağım. Kaldırabilsem de kiliseyle ilgili anılarım acı dolu. Unutmayı istediğim bir yıl orada başlamıştı.”

“Anlıyorum,” dedi Peder O’Brien. “Bütün olan biten konusunda sana yardımı olabileceğini düşünmüştüm sadece. İnsanlar bir araya gelerek kilisede rahatlıyor, yani hem birbirleriyle hem de Tanrı’yla bir araya gelerek.”

Mary gözlerini kaçırdı, kanepenin koluna baktı. Elinin altındaki kanep kumaşını düzeltirken çok güçsüz ve hatta utanç içinde bir görüntüye büründü. “Ben başka insanlar-

la bir araya geldiğimde asla rahatlık hissetmedim —yani, aslında Patrick’leyken biraz daha rahatlamaya başlamıştım ama şimdi çok daha kötü.” Mary doğru kelimeleri aradı, başta bulamadı. Kendine kızar gibi kafasını iki yana sallayıp devam etti. “Tanrı... Tanrı hakkında kafamda birçok soru var şu an. Patrick ayinlere katılmamız konusunda ısrar etmişti. Ben de — başta— iyi olabileceğini düşünmüştüm. Ama şimdi, Tanrı’nın varlığını sorgular hale geldim. Conor beni hastaneden eve getirirken savaş hakkında son bilgileri veriyordu. Herkesi seven bir Tanrı, neden dünyayı birbirine kırdırıyor? Peki ya ben?” Sesi çatallandı. “Geçen yıl neredeyse her şeyi kaybettim —babam, evliliğim, kocam... Hatta hayatımı da kaybediyordum, neyse ki şanslıydım.” Mary titremeye başlamıştı, kanepenin kolunu tutup Peder’e mavi gözünü dikti. “Neredeyse bir şey için cezalandırıldığımı düşüneceğim ama ne için? Kimseye zarar vermedim ben. Kimseye zarar vermek *istemedim* bile.”

Peder O’Brien sırtını dikeltti, Mary’nin şu an sorduğu bu soruları bekliyordu zaten. Kişisel trajediler yaşayan birçok kişinin, inancını sorgular hale geldiğine daha önce tanıklık etmişti. Ama Mary’nin sesindeki yoğun acı ve kızın gencecik yüzünü buruşturan keder, karşısındaki Peder’in dilinin tutulmasına neden oldu. Derin bir nefes alıp söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı.

Çaydanlık önce davrandı. Işığın verdiği ani ve sakinleştirici his, boks maçlarının bitimindeki zile çok benziyordu. Mary derin bir nefes aldı, sol gözündeki bandı düzeltip yanaklarındaki yaşları sildi. “Hemen geliyorum,” dedi ve mutfığa gitti.

Birkaç dakika sonra gümüş bir tepsiyle geri döndü.

Tepsiyi sehpaye bıraktı: aydanlık, altlarında tabakları olan iki fincan, bir tabak kurabiye, bir k se k p  eker ve bir küçük sürahi krema. Peder, fincan tabaklarında birer ka ık durduğunu hemen fark etti.

“ayını nasıl sevdiğini bilmiyorum, o yüzden eklenebilecek her şeyi getirdim,” dedi Mary ilk fincanı doldururken. “İstedğini alabilirsin.” Fincanı Peder’e uzatıp kendininkini doldurmaya başladı.

“Sağ ol, Mary,” dedi Peder ayı kabul ederken. Bardağın arka tarafında kalmış olan ka ığı görmek için can atıyordu. Kesinlikle zarif kıvrımlarıyla çok güzel, gümüş bir parça olmalıydı. Heves içinde nefesini tuttu, tabağı sol eline ve ka ığın sapını sağ el parmaklarının arasına aldı. Ka ığı bardağın arka tarafından yavaşça kaldırdı ve... bu, bir ka ık değıldi.

ataldı.

Onu oraya başka biri koymuş olsa bunun bir dikkatsizlik olduğunu d   n rd  ama Mary’nin bunu yanlışlıkla yapmadığını biliyordu. Peder yutkundu, yanaklarının yanmaya ba ladığını hissetti.

Mary onu izliyordu. Onun elinde bir ka ık vardı, o ka ıkla bardağına k p  ekerleri teker teker atıyordu. Mary kremayı da ekleyip karıştırmaya ba ladıktan sonra, “Biraz temkinli davranmak istedim, Michael,” dedi ve mahcupa gülümsedi. “Anlıyorsundur umarım.”

“Tabii, evet,” dedi Peder O’Brien ve çatalıyla k sedden bir  eker aldı. Bu, çok rahatsız bir ziyaret olacağı benziyordu.

Mary fincanını tekrar tabağına koyup i geçirdi. “Az önce biraz moralim bozuldu, özür dilerim. İ te, olan biteni

eve geldiğinden beri düşünüyorum da... Aklıma geldikçe sinirleniyorum. Sevdığım biri hakkında —ki onu *hâlâ* seviyorum— bilmem gerekenleri hiç bilmiyormuşum, bana neler yapabileceğini hiç anlayamamışım.” Duraksadı, Peder’den bir tepki bekledi. Adam hafifçe baş sallayınca devam etti. “Patrick’in ölüm şeklini çok düşündüm ve bence adil olmamış. Yeterince acı çekmemiş. Benim kadar, Monarch kadar acımamış canı. Ölümünden kurtulup tek gözünü kaybetmedi ya da ailesinin yas tutuşunu izlemek zorunda kalmadı. Gerçi görse de umurunda olmayabilirmiş.”

“Mary,” dedi Peder O’Brien, “Patrick yaşamıyor belki ama bence kesinlikle yaptıklarının ceremesini çekiyor ve bence her şeyin bir sebebi vardır, her ne kadar biz bazen bu sebepleri anlamasak da.”

“Yani sence Tanrı benim Patrick’in elinden çektiklerimi bir sebepten dolayı uygun mu gördü?” Mary’nin sesindeki keskinlik geri dönmeye başladı.

“İnsanların özgür iradesi vardır ve Patrick yaptıklarını bu yolla, kendi seçti. Ama evet, bu olanların ikimizin de en azından henüz anlayamayacağı büyük bir amaç uğrunda gerçekleştiğini düşünüyorum.”

Mary ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. “Kader yani?” dedi, gözlerini dışarıdaki bir noktaya dikerek. “Ben öyle düşünmüyorum. Bence tercihlerimiz, bazı sonuçların tek sebebi. Halime bak. Patrick’le evlenme kararı aldım, ona karşı olan hislerim yüzünden onun gerçek yüzünü göremedim, tehlikede olduğumu anlayamadım.” Gözünün üstündeki bandı parmaklarıyla yavaşça okşadı.

“Ama Mary, onu babanın çiftliğine getiren neydi?”

Mary bir süre cevap vermedi. Konuşmaya başladığında

sesi o kadar kısılmıştı ki, Peder O'Brien duyabilmek için oraya doğru uzanmak zorunda kaldı. "Onunla görüşmek de benim tercihimdi. Kimi göreceğim, neler yapacağım, neye inanacağım... Hepsi benim kararım. Artık kendimden başka sahip olduğum bir şey yok. Artık yanlış tercih yapma lüksüm yok."

"Mary, ben de seninleyim. Conor da öyle. Tanrı da. Özellikle de Tanrı'ya güvenmelisin, ona inanmalısın. Alacağın kararlarda ondan rehberlik istemende hiçbir yanlış yoktur."

"İnanmak..." dedi Mary ve Peder O'Brien'a döndü. "Michael, haftalardır bana çok iyi davranıyorsun. Artık seni arkadaşım gibi görmeye başladım, hatta Conor dışındaki tek arkadaşımsın." Kanepeye geri gelirken duraksadı, sonra oturunca devam etti. "Ama, herhangi bir sebep için dışarı çıkmak bana çok büyük acı verir. Şu an ihtiyacım olan en son şey o. Çok şey yaşadım. Çok düşünmem lazım. Kendimi korumam lazım, iyileşmem lazım. Belki bir gün işler değişir." Mary'nin sesi de sağ gözü de yalvarır haldeydi. "Kiliseye gelmeme yönündeki kararımı artık biliyorsun, umarım buna rağmen arkadaşım olarak kalmaya devam edersin."

Peder çayını yudumladı ve Mary'ye baktı. "Ee, şey, tabii ki," dedi. "Başına çok şey geldi, sana yardım etmek için elimden geleni yaparım. Hem, hayata biraz da olumlu yönlerden bakmaya çalışalım, olmaz mı? Daha çok gençsin, yaşanacak çok şey var önünde. Şunu biliyorum ki, zaman her şeyi iyileştirir. Senin şu endişe meseleni de iyileştirebilir belki. İlk ne zaman öyle hissettiğini hatırlıyor musun? Onu bilirsem belki de süreci hızlandırabilirim, yardımım

dokunabilir.” En azından denemek istiyordu —Conor’ı verdiği söz bunu gerektiriyordu. Ayrıca, Mary’nin kaşıklardan haberi vardı ve bundan kimseye bahsetmeyeceğine söz vermiş olmasına rağmen, yine de bu durum Peder’in beyninde paranoya bulutlarının toplanmasına neden oluyordu. Mary’nin bu sözünden dönmesine neden olabilecek herhangi bir şeyi tetiklemek istemiyordu.

Mary bu teklif karşısında kaskatı kesildi, suratı asıldı. “Hayır. Olmaz,” dedi. Bu kısa cevap neredeyse refleks gibiydi. Kafasını hemen başka bir yöne çevirdi. “Anlatamam. Üzgünüm, olmaz.”

“Ah, Mary,” dedi Peder şefkatle, bu masum sorusunun yarattığı tepkiye şaşırarak. Sözcüklerini dikkatle seçti. “Çok özür dilerim. Üzerime vazife değil tabii. Senin özeline sonsuz saygım var, bunu bil. Başına çok şey geldi, Mary ve şunu bil ki, ben sadece senin istediğin şekilde yardım edeceğim sana.”

Mary kafa sallayıp ifadesi yumuşamış yüzünü tekrar ona çevirdi. “Teşekkür ederim, Michael. Şu anda bir arkadaşına çok ihtiyacım var.”

Peder O’Brien onu çarşamba günü tekrar ziyaret etti. Conor da mermer köşke cuma günü tekrar uğradı. Mary haftanın bu kadar çabuk geçmesine şaşırıyordu. Zamanının çoğunu kitap okuyarak, dinlenerek ya da atlarla geçiriyordu. Evin içini doldurmuş bayat havadan kurtulmak için pencereleri açmış, yazın hanımeli ve çam ağaçlarıyla aromalanmış tatlı esintileriyle odaları havalandırmıştı. Gücünü geri kazanmaya başlıyordu.

Conor kapıyı çaldığında üstünü henüz giymişti. Binici kıyafetleriyle kapıya koşup onu karşıladı.

“Büyükbaba!” dedi ona sarılarak. “Seni haftasonuna kadar beklemiyordum! Ahıra gidiyorum, Ebony’ye binecektim —sen de gelmek ister misin?”

“Hop, dur bakalım orada! İyileştin mi sen? Doktor hemen ata binebileceğini söyledi mi?”

“Bir şey söylemedi ama ben bekleyemeyeceğim. Zaten Ebony de çok nazik bir attır, bana bir şey olmaz. Sen de gelsene, büyükbaba.”

Conor gülümseyerek kafasını iki yana salladı. “Maalesef bugün gelemem. İşe geri dönmem lazım. Sana bugün özellikle bir şey getirmek istedim. İşte, bunu.” Ceketinin cebinden kalın bir zarf çıkardı. “Birkaç dakika oturabilir miyiz?”

“Tabii, evet,” dedi Mary, zarfa kaşlarını hafifçe çatarak baktı. Conor’ın koluna girdi ve oturma odasına doğru yürümeye başladı. “Ters bir şey yok, değil mi?”

“Hayır, Mary, ters bir şey değil,” dedi bir koltuğa oturarak. “Al bakalım,” dedi zarfı ona uzatarak. “Bir göz at istersen.”

Mary zarfı açıp içinden katlanmış birkaç kağıt çıkardı. Ortada küçük, mavi bir kitapçık vardı. Mary kâğıtların katlarını yavaşça açtı ve ilk sayfanın en üst kısmını okumaya başladı:

Vasiyetnâme. Ben, Conor M. McAllister, Vermont’ın Rutland Bölgesi’nin bir sakini olarak, yasal bir yaşta, akli melekelerime ve hafızama hakim bir halde, vasiyetnâmemi ilgililere arz ederim.

Mary kafasını iki yana sallayıp okumayı bıraktı. “Büyükbaba, anlamıyorum.”

Conor gülümsedi. “Geçen haftasonu faturaların hakkında endişelenmemen gerektiğini söylemiştim. Hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“İşte, her şeyi ayarladım. Vasiyetimi değiştirdim yani. Hepsini okumak zorunda değilsin. Sana tek bir yeri göstermek istiyorum. Bir saniye bakayım,” dedi ve kâğıtları istedi, sonra gözlüklerini takıp aramaya başladı. “Şurası,” dedi ve sayfalardan birinin sonunu gösterdi.

Mary McAllister’a Bir Milyon Dolar bırakıyorum.

Mary’nin cümleyi okuyan gözleri ardına kadar açıldı, dili tutulmuştu.

Bu tepkiye bayılan Conor kahkahayı bastı. “Vasiyetin bir kopyasının da sende olmasını istedim. Gerçi, o parayı bir süre eline geçirmeyeceğini umalım, değil mi?” dedi. “O zamana kadar, o küçük mavi kitapçıkta yazanların sana yetmesi lazım.”

Mary kucağındaki kitapçığı almaya çalışırken Conor’ın vasiyetini yere düşürdü. Her nedense elleri hissizleşmişti, kâğıtları kaldırmaya çalışırken zorlanıyordu. Sonunda kâğıtları kahve sehпасına bırakabildiğinde küçük mavi kitapçığa göz atabildi.

“Bu, Patrick’in teminat fonunun hesap defteri,” dedi Conor onu izleyerek. İlk sayfalar mürekkepli kalemle, el-yazısıyla yazılmış numaralarla doluydu. Çoğu satırda he-sapta yıl sonunda ne kadar para olduğu yazıyordu, bunlara birkaç tane de ek olarak yatırılmış meblağ eşlik ediyordu.” Mary son sayfaya, o anda mevcut bulunan paranın olduğu yere baktı ve nefesi kesildi.

“Fonu senin adına geçirdim. Bir de, her ay sana bir mik-

tar maaş ödenmesi için gerekenleri yaptım. O para hem faturalarına hem de diğer masraflarına yetecektir. Zaman zaman, masrafların artmasıyla miktar tekrar ayarlanacaktır. Sen bu maaştan daha fazlasını harcamadığın sürece, fondaki para senin ihtiyaçlarını ziyadesiyle karşılayacak şekilde faizlenerek büyüyecektir.”

Mary konuşmaya çalıştı ama başaramadı. Okuduğu meblağlardan her biri, o ana kadar sahip olma hayali kurduğu paralardan katbekat fazlaydı. Başı dönüyordu, nefessiz kalmıştı. Ayrıca gözlerinde onu yanaklarını ıslatmakla tehdit eden yaşların biriktiğini de hissediyordu ama bunlara hakim olacaktı, çünkü Conor’ın her ziyaretinde onu ağlatmaktan korkmasını istemiyordu. Sonunda çıkarabildiği ses ince ve tiz, anlamsız bir şeydi. Gözyaşları onun kontrolüne ihanet etti.

“O gözyaşları umarım mutluluktandır, Mary,” dedi Conor onun yanına, kanepeye gelerek. Mendilini çıkarıp Mary’ye uzattı.

“Evet,” dedi Mary’nin ses çıkarmayan dudakları. Mendili aldı ve göz bandının etrafını, altını sildi. Ağladığı zaman orası rahatsızca nemleniyor, üşütüyordu.

“Sana biraz sürpriz oldu bu, farkındayım. Yarın Rutland’da önemli bir öğle yemeğim var, o yüzden seni burada bu fikre alışman için yalnız bırakayım şimdi,” dedi Conor ayağa kalkarak. “Her şeyin icabına bakacağımı sana söylemiştim, sözümün arkasındayım. Mary, sen benim ailemin bir parçasısın ve işte bu yüzden asla bir endişen olmasın. Senin sorunlarınla her zaman ilgilenilecek. Hayır, hayır, hiç ayağa kalkma. Beni geçirmene gerek yok.” Bu sözleri, Mary’nin daha da şiddetle ağlamasına neden oldu.

Mary mendili uzattı ama Conor onun elini mendilin üzerine kapattı.

“Sende kalsın,” dedi ona. “Sonraki gelişimde alırım, ata bindiğimizde.” Sonra da göz kırptı ve arka kapıdan çıkıp gitti.

On Beşinci Bölüm

“Baba, Sham’ın önceki sahibi bir cadı mıymış?”

Salı akşamıydı. Kyle oturma odasındaki kanepede oturmuş, yıkanmış çamaşırları katlamakla meşgüldü ve biraz sonra Claudia’yla olan randevusu için dışarı çıkacaktı. Çamaşırları yastıkların üstüne kümeledikten sonra ayaklarının dibindeki sepette yalnızca çoraplar kalmıştı, onları eşleştirmeye başladı. Yerde oturan Rowen da Sham’le oynuyordu.

“Tabii ki hayır, cadı diye bir şey olmadığını sen de biliyorsun. Neden sordun?”

“Okulda Jen’le Stacy’ye Sham’dan bahsettim. Mermer evde yaşayan yaşlı kadının kötü kalpli bir cadı olduğunu söylediler. Hiç dışarı çıkmazmış. Yıllardır onu kimse görmemiş, bir de kötü bir gözü varmış. Evinin penceresinden insanları gözetlemekten başka bir şey yapmazmış. Sham’e, cadının kedisi dediler.”

“Jen’le Stacy, Bayan McAllister’ı hiç görmüşler mi? Kadının adı bu —Mary McAllister.”

“Hayır. Sanmıyorum.”

“Ama ben onu gördüm. Gayet normal, yaşlı bir kadındı. O ‘kötü göz’ dedikleri her neyse palavranın daniskası — yalnızca gözlerinden biri görmüyormuş. Fitz bana onun uzun süre önce bir kaza geçirdiğini söyledi. Zaten,” diye ekledi, Sham küçük kızın uzattığı ipi tutmak için halının üstünde atladığı anda, “Sham de gayet normal bir kediye benziyor, öyle değil mi?”

“Evet. Ama Bayan McAllister neden evinden hiç çıkmıyormuş?”

Kyle biraz düşündü. “Yani,” dedi sepetten bir çift çorap daha alırken, “ben de tam olarak bilmiyorum. Uzun süredir, evden çıkamayacak kadar hastaymış. Ondan öncesi için de birçok sebebi olabilir. İnsanlar bazen dışarı çıkmaya korkarlar. Yani, kafalarının içinde yaşadıkları bir şey, bir hastalık gibi. Dışarı çıkarlarsa başlarına kötü bir şey geleceğini düşünürler, gerçekte böyle bir tehlike olmasa da. Bayan McAllister da bunlardan biri olmalı.”

“Ah.”

“Yani, ufaklık, Jen’le Stacy cadı lafı ederlerse onlara ne diyeceksin?”

“Bayan McAllister yaşlı bir kadınmış, cadı diye bir şey yokmuş.” Rowen gözlerini kaldırıp babasına baktı ve gülmüştü.

“Aferin kızıma.” Kyle uzanıp kızının saçlarını karıştırdı. “Şimdi, şunları yerleştirelim ki yarın giyecek temiz bir şeylerimiz olsun. Gömleklerle pantolonları ben hallederim. Sen seninkileri odana götürebilir misin?”

Rowen ayağa kalkıp çamaşırlarını babasından almayı bekledi. Babası bu sırada bir çift çorabı gözlerinin önünde tutup inceledi, kafasını iki yana salladı.

“Vay be, Rowen, ayakların gerçekten çok hızlı büyüyor. Dokuz yaşında bir çocukta hiç bu kadar büyük ayak görmemiştim. Bu hızla gidersen sana özel çoraplar yaptırmanız gerekecek. Bundan daha büyük üretmiyorlardır belki.”

“Yapma, baba, onlar seninkiler,” dedi Rowen kıkırdarak. Çorapları Kyle’in elinden alıp ona fırlattı.

Rowen odasına giderken Kyle güldü ve vakit kaybetmeden çamaşırlarını aldı. Saat altıya çeyrek vardı, geç kalmak istemiyordu. “Biraz sonra dışarı çıkacağım,” diye seslendi giysileri dolabına tıkarken. “Ruth da birkaç dakikaya buraya gelir ama işe gitmeden önce senin yatma zamanına yetiyeceğimi sanıyorum. Ödevini de ihmal etme. Dönünce kontrol edeceğim, tamam mı?”

“Tamam.” Oturma odasına dönen Rowen, kediyle oynamaya devam ediyordu. Babası botlarını giyerken ona baktı. “Bayan Simon’la buluşman bence çok komik. Benim hakkımda konuşacak mısınız?”

“Konuşabiliriz,” dedi Kyle göz kırparak. “Herhalde her kelimesi çok güzel olur.”

“Söz mü?”

“Söz.”

Kapı sertçe çalındı. Sırtını duvara dayamış, botlarını bağlayan Kyle tokmağı tek eliyle çevirdi. Ruth Fitzgerald, üstü örtülü bir tepsiyle içeri girdi.

“Merhabalar!” diye şakıdı kadın. “Biraz tatlı getirdim —tarçınlı rulo! Akşam yemeği yedin mi bakalım, Rowen?”

“Evet, babam pizza yaptı! Mutfakta daha var, istersen alabilirsin.”

Ruth kızın babasına bakıp gülümsedi. “Ne şanslı kızsın

sen. Ben de henüz yemek yedim, sağ ol. O zaman miden dolmuştur, tatlı yiyemezsin, değil mi?”

“Yoo, yerim.” Rowen ayağa kalkıp Ruth’un tepsisine hevesle baktı.

“Benim hemen çıkmam lazım, Ruth,” dedi Kyle. “Dokuz buçuk civarında dönerim. Bir şey olursa bana istasyondan ulaşabilirsiniz. Telsizi açık bırakacağım.”

“Tamamdır,” dedi Ruth. “İyi eğlenceler. Hadi bakalım, Rowen, şunları mutfağa götürüp ısıtalım da kremaları güzelce yumuşasın.”

Kyle kızının Ruth’la birlikte mutfağa girişini ve Sham’ın onları takip edişini izledi, sonra da paltosunu alıp Claudia’yla olan randevusu için evden çıktı.

Altıya beş kala, Claudia aynaya belki yirminci kez baktı.

Hayal mi görüyordu, yoksa rujunu yamuk mu sürmüştü? Farlarından biri daha mı yoğundu acaba? Belki ışıktan öyle görünüyordu. Tabii, öyle olmalıydı. Kızıl-sarı saçları bu ışığı yansıtıyordu ve biraz saç spreyinin yardımıyla da olsa şeklini koruyordu. Claudia yansımasının gözlerinin içine baktı, dudaklarını büzdü ve yüzüne düşen saçlarını kulaklarının arkasında topladı.

En sevdiği kot pantolonunun üstüne de siyah, kaşmir bir süveter giymişti. Kot en sevdiğiydi çünkü aldığı ilk 40 beden pantolundu, onun içinde kendini formda ve güzel hissediyordu. Bu akşam, aylar sonra ilk kez, önünde pizza olduğunda bu hissi hatırlamaya ihtiyacı olacaktı.

Claudia kendine son bir kez baktı ve aynanın karşısından çekildi. Mutfaka girdi, camdan dışarıya bakıp garaj

yolunda bir araba olup olmadığını kontrol etti. Buzdolabındaki “şişman” fotoğrafını kaldırmıştı ama yine de etrafta olmadığından emin olmak için çevresini bir kez daha kontrol etti. Kyle’la bir randevusu olduğuna hâlâ inanamıyordu. O fotoğraftaki kadının kimliğini ona açıklamak zorunda kaldığını hayal etmek dahi istemiyordu.

Mutfak penceresi aniden gelen ikiz ışıklarla aydınlandı. Claudia mavi pikabın sürücü koltuğundan inen Kyle’ın kapıya doğru ilerleyişini izledi. Kyle onu fark etti ve el salladı. Claudia gülümseyerek karşılık verdi ve zili çalmasına izin vermeden kapıyı açtı.

“Merhaba,” diye karşıladı hole adım atan Kyle’ı. “Paltomu alayım.” Kapıyı kapattı, koridordaki portmantoya doğru yürüdü.

“Tamam. Kalın giyinmelisin, hava buz gibi. Kamyonettin kantağını kapatmadım ama gelirken pek ısıtamamıştım. Gelirken radyo havanın eksi on beş derece olduğunu söyledi, ki bir de esinti var.”

Claudia uzun bir yün paltoyla geri geldi. “Ben New York’un kuzeyinde büyüdüm,” dedi kafasına büyük gelen tüylü kulaklıklarını takarken. “Soğuğu severim. Ne giymen gerektiğini bileceksin, o kadar.”

“Kesinlikle katılıyorum,” dedi Kyle ona bakıp sırıtarak. “Ben de New England bölgesinde büyüdüm, Massachusetts’te.” Bir an durup Claudia’ya göz attı. “Söylemeden edemeyeceğim: Bunlar hayatımda gördüğüm en büyük kulaklıklar!”

Claudia güldü. “Annemin birkaç yıl önce aldığı Noel hediyesi. Verirken o da aynısını söylemişti. Ama çok sıcak tutuyorlar.” Kulaklarını hafifçe okşayıp gülümsedi. Kyle’la

konusmak o kadar kolay gelmişti ki, ne kadar heyecanlı olduğunu bir an unutmuştu.

“Evet, o zaman şu soğuğa meydan okuyalım mı artık?” diyen Kyle, ön kapının tokmağına uzandı. Dışarı çıktılar. Kyle pikabın yolcu tarafındaki kapıyı Claudia için açtı.

“Ee, peki hangi üniversiteye gittin?” diye sordu Kyle garaj yolundan geri geri çıkarken.

“Syracuse.”

“Öyle mi? Turuncularsansın demek?”

“Öyleyim galiba,” dedi Claudia. “Sen?”

“Boston Üniversitesi.”

“Hmm. Yani sen ne oluyorsun?”

“Terrier.” Claudia adamın kulaklarının ucunun hafifçe kızardığını görür gibi oldu ama havanın kararmasından dolayı emin olamadı. “Boston Üniversitesi harika bir okuldur,” diye devam etti Kyle, “ama maskotu maalesef çok ezik.”

“Hangi bölümden mezunsun?”

“Ceza Hukuku ve Tarih, çift anadal. Bir süre dedektiflikle tarih öğretmenliği arasında gidip geldim, karar veremeyince ikisinin de derslerini almaya karar verdim. Çok da zor değildi çünkü ortak ders sayısı epey fazlaydı. Eh, gördüğün gibi sonunda polislik kazandım.”

“Sınıfıma geldiğinde Boston’da da çalıştığını söylemiştin.”

“Evet. Buraya gelmeye karar vermeden birkaç yıl önce dedektifliğe terfi etmiştim. İnsanın istediğini sandığı şeylerin değişme hızı gerçekten çok komik. Karım öldükten sonra, bu dedektiflik işini artık istemediğimi düşünmüştüm. Rowen’in iyiliği için Boston’dan da uzaklaşmak iste-

dim çünkü orada polisler sürekli yaralanıyor ve hatta öldürülüyor. O riski almaya devam edemezdin.”

Kyle’in dul olduğunu Claudia daha önce duymuştu. Adamın gerçek bir ilişkiye hazır olup olmadığını bilemiyordu, o yüzden karısıyla ilgili bir şey söylememeye karar verdi. Pizza Hut’ın otoparkına girdiklerinde ona bakarak sıcak bir gülümseme yerleştirdi yüzüne. “Bence Mill River iyi bir tercih olmuş. Ben de uzun süredir burada değilim aslında ama çocuk yetiştirmek için çok güzel bir yere benziyor.”

Claudia kapısını açıp dondurucu havanın içine adım attı. Derin bir nefes alınca bir anlığına nefesi kesildi.

Kyle, onu duyunca güldü. “Evin, arabanın sıcaklığından çıkınca dışarısının soğuğu, deyim yerindeyse, insanın yüzüne bir anda vuruyor. İnsanın ciğeri ürperiyor.”

“Evet,” dedi Claudia, ama nefesi soğukta dolayı kesilmemişti —restorandan gelen o enfes kokulara verdiği tepkiydi bu. Taze mayalı hamur, sarmısak, domates sosu, pepperoni... Claudia en son bir Pizza Hut’ın yakınından ne zaman geçtiğini bile hatırlamıyordu. Midesinin gurdadığını, ağzının sulandığını hissetti.

“Soğuk bir gecede sıcak bir pizza gibisi yok,” dedi Kyle, restoran kapısını onun için tutarken.

“Çok doğru,” dedi Claudia ve içeri girdi.

Hemen bir yere oturdular. Salı gecesi olduğu için mekân oldukça boştu. Garson içecek siparişini aldıktan sonra onları yalnız bıraktı.

Claudia menüsünü açar açmaz başlangıçlar bölümünün hışmına uğradı. Birkaç buffalo wings, üstüne birkaç parça mozzarellalı ekmek ve kızarmış jalapeño biberleriyle

iştah açmak çok çekici geldi o anda. Ama hepsi çok yağlı ve kızartmaydı.

“Şu buffalo wingsten alacağım sanırım biraz,” dedi Kyle.

“Ben salatayla başlayacağım.” Kyle’ın lafıyla midesi tekrar guruldayan Claudia, nefesine hakim olmayı başardı. “Üstüne de küçük boy bir pizzayı paylaşabiliriz belki —iki yarısında farklı malzemeler olur.” Bu önerisinden dolayı kendisiyle gurur duydu çünkü asıl istediği büyük boy, dolgu kenarlı pepperonili pizzaydı ve hepsini tek başına yemek istiyordu.

Garson tekrar gelip siparişi aldıktan sonra Claudia heyecanlanmaya başladı. Sipariş vermesiyle yemeğin gelmesi arasındaki bu zamanın gergin geçeceği, daha önceden aklına gelmişti. Samimi bir sohbeta girmekten başka bir çareleri yoktu. Çok uzun gibi gelen birkaç saniye boyunca anlamlı bir konu bulabilmek için kafasının içini adeta yonttuktan sonra Kyle onu kurtardı.

“Ee, ne zamandır öğretmensin?”

“Dokuz yıl oldu, bu yılı da sayarsak. Ama sanki o kadar olmamış gibi hissediyorum.”

“Hep dördüncü sınıflara mı girdin?”

“Hayır, ikinci sınıflarla beşinci sınıflara da girdim ama buraya gelmeden önce aldığım son sınıf yine dördüncü sınıftı. Dördüncü sınıfı çok seviyorum aslında, çünkü çocuklar masumluklarını hâlâ koruyorlar ama kişilikleri de yavaş yavaş ortaya çıkıyor. Birkaç ayrıntı daha var tabii — mizah anlayışları, dünyadan haberdar olmaya başlamaları, sosyal yeteneklerinin baş göstermesi... Yavaş yavaş olgunlaşıyorlar, birer birey haline geliyorlar. Hoşuma gidiyor.”

“Evet, doğru söylüyorsun. Rowen’da bunu her gün görüyorum. O kadar hızlı büyüyor ki. Bazen bir yetişkinin söyleyeceği ya da yapacağı şeyi onda görüyorum, her seferinde de şaşıyorum.”

“Özel bir çocuk,” dedi Claudia hemen. “Yani, hepsi öyle tabii, ama Rowen her şeyi çok çabuk anlıyor. Sezgileri dokuz yaşındaki bir çocuğa göre çok kuvvetli.”

“Seni çok seviyor,” dedi Kyle. “Buraya gelmeden önce onun hakkında konuşup konuşmayacağımızı sordu. Sadece güzel şeyler konuşacağımızı söyledim.”

Claudia güldü. “Yani, Rowen hakkında güzel olmayan bir şey söylenebileceğini sanmıyorum zaten.”

Claudia, Kyle’ın bu lafı üzerine yüzünde oluşan içten gülümsemeyi görünce onun kızıyla ne kadar gurur duyduğunu fark etti. Mill River’a taşınma kararının, Rowen’ı ve onu mutlu etmesine sevindi o anda.

Garson elinde buffalo wings ve salatayla tekrar belirdi. Claudia mendilini dikkatlice kucağına yaydı, sohbetlerinin ilk bölümünün verimli geçmesiyle rahatladı.

“Merak ettim,” dedi Kyle, tabağına uzanırken, “senin Mill River’a gelme nedenin nedir? Hem de okul yılının ortasında yani?”

Claudia bu soruyu bekliyordu ve her zamanki cevabını verdi. “Ee... Kolay bir karar değildi doğrusu. Dryden diye bir yerde, New York eyaletinin kuzeyinde çalışıyordum. İki erkek kardeşim de, annemle babam da orada yaşıyorlar. Ben de yıllarca orada kaldım ama sonunda değişiklik istedim. Hayatımın tıkanıldığını hissettim, yeni bir yere taşınmam gerektiğini düşündüm.” Kısacık bir süre önündeki salataya, kırk beden pantolonuna baktıktan sonra

Kyle’a asıl taşınma sebebini ne zaman, nasıl açıklayabileceğini düşündü —gerçek sebep, hedeflediği kiloya Noel tatilinden hemen önce ulaşmış olması ve bunun verdiği coşkuyla yeni yıla onu kimsenin şişman olarak tanımadığı yepyeni bir yerde girmek istemesiydi.

Ağız dolu olan Kyle kafa sallayınca Claudia devam etti. “Eski okulumun müdürüne sömestr sonunda okuldan ayrılacağımı söylerken çok üzüldüm. İstifamı açıklayabilecek düzgün bir neden yoktu, yerimde saydığımı düşünmem dışında herhangi bir şey yoktu. Yeni bir yerde, yeni bir hayat istediğimi söyledim ve bana çok anlayışlı davranıldı. Neye ihtiyacım varsa onu yapmamı söyledi, ihtiyacım olan referansları merak etmememi söyledi, iyi şanslar diledi.”

“Çok iyi bir adammış galiba,” dedi Kyle. “Çalışma arkadaşlarının nasıl tipler olabileceğini seçemiyorsun pek. Şanslıymışsın.”

“Evet, öyleydi ama buradakileri de çok sevdim,” dedi Claudia. “Herkes yardımcı oldu, etrafı gezdirmeyi teklif etti. İyi bir başlangıç oldu.”

“Ben de seviyorum buradaki iş arkadaşlarımı,” dedi Kyle. “Fitz, komiser yani, bana çok iyi davranıyor. Pastanenin üstündeki dairesini bana kiraladı. Onun karısı Ruth da ben gecikince ya da başka işlerim çıkınca Rowen’a bakıyor.” O anda Claudia’ya baktı ve onun sırtıttığını gördü. “Kadına para vermeyi önerdim ama asla almıyor. Melek gibi bir kadın. Wykowski de iyidir. Biraz rahatsız olduğum tek kişi Leroy. Şanssızlığıma, çoğu vardiyamda ona denk geliyorum. Her şey, insanın istediği gibi olmuyor tabii.”

“Haksız değilsin bence. Sınıfa geldiğiniz gün Leroy

beni biraz rahatsız etmişti. Nedenini tam olarak bilemiyorum. Onunla, bana bakış şekliyle ilgiliydi.”

“Kusura bakma,” dedi Kyle. “Onu da yanımda getirmenin kötü bir fikir olduğunu düşünmeliydim. Nezaketten, terbiyeden nasibini almamış bir adam ve buna rağmen kendini kadınların gözdesi sanıyor. Benim bildiğim kadarıyla şansının pek de yaver gittiği söylenemez ama yine de eteği olan her şeyi takip ediyor.”

“Evet. Ama onun yerine özür dilemene gerek yok. Kendi davranışlarından Leroy’un sorumlu olması gerekiyor. Onun gibi birini hangi kadın ister, bilemiyorum.”

Kyle’in yüz hatları bir anda rahatladı, gözlerinde muzip bir parıltı oluştu. “Biliyor musun,” diye başladı lafına, “bunu söylememem lazım galiba ama Leroy seni Sevgililer Günü’nde dışarı çıkarmak için hazırlıklar yapıyor.”

“Ne?” Salatayla dolu ağzı açık kalan Claudia hemen bir mendille ağzını kapattı.

“Ah, evet,” dedi Kyle gülerek. “Dün bütün planını bana anlattı. Bu hafta sana çiçek falan gönderecekmiş, sonra da Sevgililer Günü için Rutland’daki King’s Lodge’da romantik bir yemeğe davet edecekmiş. Hakkını vereyim, King’s Lodge güzel bir yer, ama—”

“Off, hayır!” dedi Claudia yutkunduktan sonra hiç zaman kaybetmeden. “Şaka yaptığını söyle, lütfen.” Kyle kafasını iki yana sallayıp daha kötü gülünce elini alnına koydu. “Yüce İsa...”

“En kötüsü de, Leroy bir şey istediği zaman çok ısrarcı olabiliyor,” dedi Kyle. “Ama seni ararsa ona Sevgililer Günü için planların olduğunu söyleyebilirsin.”

“Yalan olur,” dedi Claudia, “ama cesaretini kırar tabii.”

“Ah. Benim daha iyi bir fikrim var galiba. Perşembe gecesi eğer benimle dışarı çıkarsan hem yalan söylememiş olursun hem de güzel bir akşam geçirmiş oluruz.”

Claudia’nın ağzı neredeyse ardına kadar açıldı. Kyle’ı, Sevgililer Günü’nde kendisiyle buluşmak için zorlamış gibi hissetti. Utançtan yerin dibine girebilirdi. “Tanrım! Kyle, yani, öyle bir imada bulunmak istememiştım, seni, beni yemeğe çıkarmak zorunda hissettirmek istememiştım.” Yüzünün kızarmaya başladığını hissetti.

“Yoo, hayır,” dedi Kyle ve bu kez şüphe yoktu ki, kullakları fena halde kızarmıştı. “Doğrusu, yani, zaten bunu sana teklif edecektim. Yalnızca zamanlaması denk geldi.” Yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi.

Garson pizzayı o sırada masaya getirdi ve tabaklarına birer dilim servis etti.

“Ee, ne diyorsun?” diye sordu Kyle, garson kız gidince.

“Tamam, çok isterim.” Hâlâ soğukkanlılığını korumaya çalışan Claudia gözlerini kaldırıp utangaç şekilde gülümsemi.

“Güzel.” Kyle pizzasını alıp ısırdı. “Bu da çok güzelmiş,” dedi ve çenesine yapışan uzamış peyniri hemen aldı.

Claudia ona bakıp güldü. Kyle çok eğlenceliydi, çok içtendi, onu çok eğlendiriyordu. Pizza harikaydı. Kendine iki dilimlik izin verdi ama hepsini yiyebilirdi.

Yemeklerini bitirdikleri anda paketleme tezgâhının önünden gelen nağmeli bir ses kulaklarına çalındı.

“Merhaba. Siparişim için gelmiştim: dolgu kenarlı küçük pizza, yanına da çubuk eklemekler. Bu arada, acaba benim meşhur aşk iksirimden denemek istemezsiniz herhalde, yoksa ister misiniz?”

Neredeyse aynı anda, Kyle ve Claudia koltuklarının üstünden oraya doğru baktılar. Orada üstünde parka olan tıknaz bir kadın vardı.

“Hayır, sağ olun, hanımefendi. On iki dolar yetmiş beş sent.” Çalışan çocuk Daisy’nin sorusundan sonra huzursuzca kıpırdanmaya başlamıştı.

“Buyurun,” dedi Daisy, kasiyere avuç dolusu banknot uzatarak. Sonra da burnunu sertçe çekip montunun cebinden çıkardığı mendille temizledi. “Uff. Burnun kanından daha hızlı akmaya başladığı zaman, dışarısının soğuduğunu anlıyorsun.” Son bir kez yüksek sesle burnunu çekti, bu arada içeridekilerin dikkat kesildiğinin farkında değildi. “Tüh, aşk iksirim aslında senin gibi gençlerin üstünde en iyi etkiyi gösteriyor. Sivilcelerine iyi gelirdi hem. Neyse, sorun değil —neredeyse bütün partiyi sattım zaten. Bu yıl talep çok iyiydi.”

Kasiyer, yakınındaki iki güzel garsona baktı ve yüzü kızardı, o arada Daisy’nin banknotlarını kasaya yerleştirdi. “Para üstünüz,” diyerek çeyrekliği ve fişi, sonra da iki pizza kutusunu tezgâhın arkasından kadına uzattı. “İyi geceler.”

“Sağ ol, sana da!” dedi Daisy şevkle, sonra da kutularıyla mırıldanarak kapıya döndü. Kasiyer de garsonlar da kıs kıs gülerek onun dışarı çıkışını izlediler.

“Kim bu kadın?” diye sordu Claudia.

“Adı Daisy Delaine,” dedi Kyle, “ama kasabada neredeyse herkes ‘Çatlak Daisy’ diyor. Acımasızca, biliyorum.”

“Birkaç gün önce benim evime geldi, o aşk iksiri dediği şeyi satmaya çalıştı, artık her neyse. Kendisi yapıyormuş. Lakabın nedenini anlayabiliyorum.”

“Gerçekten deli değil ya da en azından Waterbury Has-

tanesi'ndekiler gibi değil. Fitz'in dediğine göre kadın yıllardır Mill River'da yaşıyormuş, aklı da hep böyleymiş, değişik bir yerlerdeymiş. Onu birkaç kere tımarhaneye kapattırmaya kalkmışlar ama mahkemeler deli olduğuna kanaat getirmemiş. Duyduklarıma göre birkaç özel gün için farklı farklı ev yapımı karışımlar hazırlıyor, sonra da kasabaya dağıtıyormuş. Zararsız bir kadın. İnsanların çoğu ona üzülüyor sadece.”

“Şimdi anladım aşk iksirini. Gelirini kendi sağlıyor yani, öyle mi?” diye sordu Claudia. “Nerede yaşıyor?”

“Birkaç sokak aşağıda küçük bir karavanı var. Kendisini idare ediyor. Devletten de engelli ödemesi alıyor galiba, iksirlerinden kazandığı var bir de işte. Şey, bu pizzadan birkaç dilim eve götürmek ister misin?” dedi Kyle önündeki dilimleri işaret etti. “Yarın öğlen yersin.”

“Ee, yok, sağ ol.” Ağzından çıkana rağmen Claudia yarın öğlen pizza yemenin ne kadar güzel olabileceğini düşündü. Ama tuzağa düşmeyecekti. “Rowen’a götürsene.”

“Tamam.” Kyle garsonu çağırıp hesabı ve kalan pizzayı kutuya koymasını istedi. Hesap geldiğinde hepsini ödemekte ısrar etti, kalkarlarken Claudia'nın montunu giymesine yardım etti. Bir buçuk saattir dışarıdaldı ama sanki çok daha uzun gibiydi.

Titreyerek arabanın içine girdiler; Kyle kontağı çevirip ısıtıcıyı ayarladı. Hava daha da soğumuştı.

“En azından dönüş yolu kısa,” dedi Kyle.

“Evet,” dedi Claudia dişlerinin birbirine vurmasını engellemeye çalışarak. Donuyor olsa da yolun daha uzun olmasını diledi o an. Bir süre ikisi de bir şey demedi.

Yol kenarındaki kar yığınları, sokak lambalarının ışı-

ğıyla parıldıyordu. Ana yola girdiklerinde tepedeki büyük mermer ev görüş alanlarına girdi. Tıpkı kar gibi o da parıldıyordu, sanki kasabanın üstünde, havada duruyor gibiydi.

“Kyle, bu büyük beyaz evde kim oturuyor?”

Kyle ona dönüp gülümsedi. “İlk gördüğümde ben de merak etmiştim. Şu anda boş. Orada yaşayan kadın iki gün önce öldü. Mary McAllister’dı adı. Hakkında pek bir şey bilmiyorum ama vaktinin neredeyse hepsini orada geçirir, pek dışarı çıkmazmış. Pazar sabahı Fitz’le birlikte oraya gidip adli tıp memurlarının raporlarını hazırladık. Peder O’Brien da oradaydı —St. John Kilisesi’nin papazı. Kadının bir senedir hasta olduğunu söyledi.”

“Harika bir evmiş. Böyle bir şey görmemişim daha önce.”

“Dışı beyaz mermerden. Kocasının ailesi yıllar önce onlar için inşa ettirmiş. İçerisi de başka bir güzel. Türlü türlü pahalı mobilyalar, tablolar... Saray gibi bir yer.”

“Vay be. Böyle küçük bir kasabada böyle bir bina görmeyi beklemiyor insan.”

“Değil mi? Ama ben böyle küçük kasabaların insanları çok şaşırtabileceğini öğrendim artık.” Tekrar Claudia’ya baktı, hâlâ gülümsüyordu. Claudia birden Kyle’ın, onu kast ettiğini anladı ve yüzü kızarmaya başladı.

O sırada St. John Kilisesi’nin yanından geçiyorlardı ve çok geçmeden Claudia’nın evine geldiler. Claudia teşekkür etmek için ona döndüğünde Kyle kontağı kapamadan arabadan inmişti bile. Beklemesi için Claudia’ya parmağıyla işaret yapan Kyle, onun tarafına geçip kapıyı onun için açtı.

“Kyle, bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi Claudia gülerek.

“Israr ediyorum,” dedi Kyle. “Bu bizim ilk randevumuzdu, sende iyi bir izlenim bırakmak istiyorum. Hele ki bir meslektaşım tarafından konumum tehdit ediliyorsa.”

Claudia kulağına fazla ciddi gelen ton yüzünden endişelendi. “Gerçekten Leroy’la çıkacağımı düşünmüyorsun, değil mi?”

“Eh, hayır, yani bu gece seninle konuştuktan sonra düşünmüyorum,” dedi Kyle gülümseyerek. Ön kapıya gelmişlerdi.

“Bu gece çok iyi vakit geçirdim,” dedi Claudia. Kendini tuhaf hissetmeye başlıyordu. Kyle neden hâlâ sırtıyordu? Büyük bir dehşetle, ön dişlerinin arasında bir parça otalmış olabileceği ihtimali geldi aklına. Ağzını açmadan gülmüsedti. “Ne var? Niye gülümseyip duruyorsun?”

Kyle bir adım yaklaştı. “Emin değilim,” dedi ve ellerini Claudia’nın başının iki yanına yerleştirdi, “ama galiba kulaklıklar yüzünden. Tatlı, minik bir ayıcığa benziyorsun.”

Claudia buna cevap veremeden Kyle ellerini biraz daha aşağı kaydırıp yanaklarını okşadı ve sonra onu öptü.

İçgüdüsel şekilde Claudia gözlerini kapadı ve kollarını Kyle’in beline dolayıp onu kendine yaklaştırdı. Parfümünün kokusu, deri ceketinin kokusu burnuna doldu, ağzının sıcaklığını ağzında hissetti. Dizlerinin bağının çözülme üzere olduğundan hemen hemen emindi.

“Ah,” dedi Kyle geri çekildikten biraz sonra, “bunu yapmadan önce sormam gerekirdi belki de.” Claudia başını iki yana sallayıp onu rahatlatınca devam etti: “Perşembe gecesi için yarın rezervasyon yaptıracağım, seni arayıp saati söylerim.”

“Tamam,” dedi Claudia ve kapısına doğru isteksiz bir

adım attı. Artık ağzı açık gülümsüyordu —yemek artık-
rının canı cehenneme. “Perşembe için sabırsızlanıyorum.”

“Ben de,” dedi Kyle. Claudia içeri girip kapıyı kapat-
tıktan sonra mutfak penceresinden ona el sallayana kadar
Kyle oradan ayrılmadı.

Claudia da olduğu yerde, Kyle’ın arabasının garaj yo-
lundan çıkıp farlarını ana yola döndürmesini bekledi. Kal-
bi güm güm atıyordu, paltosu eldivenleri ve kulaklıkları
hâlâ üstündeydi. Kyle’ın gittiğinden emin olduktan sonra
ise hoplayıp zıplamaya, sevinç çığlıkları atmaya başladı. Az
önce ilk randevusuna çıkmıştı, ilk kez öpülmüştü ve ken-
disine *küçük* tatlı bir ayıcığa benzediği söylenmişti. Pizza
Hut’ta domuz gibi yememişti ve en önemlisi de, Sevgililer
Günü’nde bir randevusu vardı!

İnanamıyordu.

Leroy’un sigarasının külleri neredeyse sigaranın yarısı-
na gelmişti ve kucığına dökülmeye başlamıştı ama Leroy
farkında bile değildi. Biraz sonra, gözlerini Claudia’nın
evinden hiç ayırmayarak, refleksif bir hareketle sigarayı
küllüğe bir kez silkti.

Claudia bütün geceyi Kyle’la geçirmişti.

Leroy vardiyasının ilk saatlerinde devriyeye çıkmış,
Claudia’yı görme umuduyla onun evinin önünden heves-
le geçmişti. Kadının arabası garaj yolundaydı, verandası-
nın ışığı da açık ama evin içi karanlıktı. Claudia genelde
okuldan sonra hemen eve gelir, uyuyana kadar orada kalır,
koşu bandında koşar, sınav kâğıtlarını değerlendirir ya da
evin içinde başka *herhangi* bir şeyle meşgul olurdu. Ama o

akşam saat altıyı biraz geçerken, Leroy onun evinin önünden geçtiğinde Claudia'yı evde bulamamıştı. Öyle olunca da arabasını St. John Kilisesi'nin otoparkına, evi doğrudan görecektir şekilde ağaçların arkasına çekmiş ve Claudia'nın dönüşünü beklemeye koyulmuştu.

O hain herif, Claudia'yı gerçekten de öpmüştü. Oracıkta. Evin önünde. Leroy'un gözlerinin önünde.

Leroy'un sol eli direksiyona kilitlenmişti. Sağ elindeki sigarayı küllüğe bastırarak söndürdü. Claudia'nın sınıfına göndermek üzere iki düzine gül sipariş vermişti ve böylece ilişkilerinin başlangıç fitilini ateşlemeyi amaçlamıştı. Ama şimdi, Claudia çiçekleri gördüğü anda —son Lucky Strike'ı üzerine bahse girerdi ki— bunların Kyle'dan geldiğini düşünenecekti.

Claudia'nın külodu her zamanki yerinde, yani cebindeydi ama onu rahatlatmak şöyle dursun, kaburgalarından yukarı doğru yükselen kıskançlık dalgasını körüklüyordu. Leroy, Jeep'in kontağını açtı ve geri geri gitmeye başladı, sonra da vitesi ileri alıp hızla otoparktan çıktı. Vardiyası birkaç saat sonra bitecekti ve onun biraz gezmeye ihtiyacı vardı.

Kasabadan çıkan ana yoldaki karlar büyük ölçüde temizlenmişti ama hâlâ buzlu kısımlar vardı. Aracının dört çekerli oluşunun verdiği güvenle Leroy bunu umursamıyordu.

Yaralanmış egosu onu saniyeler geçtikçe iyiden iyiye rahatsız etmeye başlamış, Kyle'la aslında her türlü rekabete girebileceği konusunda onu kışkırtıyordu. *Sen daha gençsin. Daha güçlüsün. Senin patronun aynı zamanda ev sahibin değil. Başına musallat olan bir velet de yok.* Güller ona ulaştığında

Claudia, yollayanın o olduğunu gördüğünde, yaşayacağı sürpriz şimdi daha da büyük olacaktı zaten!

O sırada Mill River'in dışına henüz çıkmıştı: Jeep keskin bir dönüş sırasında bir gizli buza çarptı; Leroy direksiyonu sertçe çevirdi ama nafileydi. Ne olduğunu anlamadan yol kenarındaki kar yığınının doğru uçmaya başlamıştı. Karanlığın içinden bir telefon direği bir anda belirdi ve motorun sağ kısmına doğru girdi. Emniyet kemerinin kilitlenmesiyle Leroy göğsünde keskin bir sarsıntı hissetti. Yerinden küçük bir patırtıyla çıkan hava yastığı hışırdayarak büyüdü ve Leroy'un yüzü acı bir batma hissiyle hava yastığına gömüldü.

★★★

"Tanrı aşkına, neler oluyor?"

Wykowskilerin evinde ışıklar titredi. Ron Wykowski, televizyon koltuğundan bir hışımla kalktı, ayaklık kısmına takılmaktan son anda kurtuldu. Televizyonu kapatmak için elindeki kumandayı neredeyse yumrukladı. Biraz sonra, sanki yan odadan gelmiş kadar kuvvetli bir çarpma sesi duyuldu.

"Çabuk, paltonu giy. Biri kaza yaptı galiba," dedi ön pencereden dışarı bakan Jean. Ron'un çoktan ayağa kalktığını, botlarını giydiğini fark etmemişti. "Evin etrafından ötesini pek göremiyorum buradan ama yardım çağıracağım. Yaralılar olabilir."

Jimmy'yle Johnny panikle oturma odasına girdiler. "Anne, baba, dışarıda bir polis kaza yaptı!" dedi Jimmy.

"Arabanın ışıklarını odamızdan görebiliyoruz," dedi Johnny. "Merkezin Jeep'i galiba."

“Siz içeride kalın,” dedi Ron oğlanlara ve bu, çocukların yüzlerindeki hafif heyecanın kaybolmasına neden oldu. Kapıdan çıkarken saatine baktı. “Leroy olmalı. Kyle’in vardiyası on birde başlayacaktı.”

Ron evin etrafından güç bela dolanıp, o tarafa geçtiğinde Leroy da arabanın ön kapısını henüz açmıştı. Wykowski-lerin evinin önündeki telefon direği, Jeep’in kaportasının derinlerine kadar girmişti. Siren sesi çıkmıyor ama kırmızı-mavi ışıklar arabanın üst kısmında dönüp duruyordu.

Leroy bacaklarını dışarı attı, ayakta durmaya çalışınca yalpaladı ve Ron ona yetişmeden hemen önce karların içine yığıldı.

“Leroy, beni duyuyor musun? Uyanıksan bir şeyler söyle.”

Leroy güçlükle doğruldu. Yüzü kızarmıştı ve hava yastığının battığı yerlerde çizikler vardı. “Başım dönüyor. Ayak bileğim de kopacak gibi, acısı neredeyse beni gebertecek.”

“Çarpma sesini duyar duymaz Jean yardım çağırdı. Yakında birileri gelir. Haydi gel, kalk karların içinden.” Leroy’un tekrar Jeep’in ön koltuğuna oturmasına yardım etti. “Neler oldu? Dönüşte buza mı çarptın?”

“Eh, evet, sanırım,” dedi Leroy. “Arabayı öteki yöne kırmaya çalıştım ama onun yolda kalmaya hali kalmamıştı.”

Nefes nefese kalmış olan Jean yanlarına geldi. “Ambulans yolda. Leroy, iyi misin?”

“Fena değilim,” dedi Leroy. Başı biraz daha az dönüyordu, sesi de normal sesine benzemeye başlamıştı. “Sol ayak bileğim biraz kötü. Ötekini de dün sabah burkmuştum, şimdi de bu. Kötürümden farkım kalmayacak neredeyse.”

“Bakayım,” dedi Jean ve çömelip elinden gelen en nazik

hareketle Leroy'un botunu çıkardı. "Hareket ettirebiliyor musun?" diye sordu. Leroy çok yavaşça Jean'in elindeki bileği kıvrımayla başardı.

"Güzel," dedi Jean. "Şimdi de ayağını elime bastırmanı dene." Leroy bunu da başardı. Jean ayağı dikkatle yokladıktan sonra yere indirdi. "Biraz şişmiş ama hareketler gayet güzel. Kırıldığını sanmıyorum ama röntgen çektilermeden önce üzerine basmamaya çalış."

Leroy homurdandı ve koltuğa doğru yan dönerek dayandı. Az önce aktif hale gelmiş hava yastığının sönük hali, direksiyonun ortasından aşağı sarkıyordu. Leroy eliyle onu kenara itti.

Jean onu gözlüyordu. "O yastıkla emniyet kemeri olmasaydı muhtemelen boynunu kırardın," dedi. "Benim baktığım felçli insanların çoğu senin kadar şanslı değil."

Bu nutuktan rahatsız olan Leroy, kafasını başka bir yöne çevirip bir homurtu daha çıkardı.

Kısa bir süre sonra ambulans geldi, Jeep'in yoldan çıktığı yerin yakınında durdu. Ambulans görevlilerinden biri ve ona yardım eden Ron'un kolunda, Leroy ambulansa bindi.

"Ben de seninle Rutland'a kadar geleceğim, Leroy," dedi Ron. "Zaten bu kazanın raporunu bildirmem gerekecek, sonra da seni hastaneden buraya geri getiririm."

"Yok, yorma kendini," dedi Leroy. "Bir şeyim yok. Kontrol edip eve gönderirler herhalde. Senin gelmene hiç gerek yok."

"Eh, belki de Jeep'in icabına bakmam daha iyi olur," dedi Ron. "Aramamı istediğin birisi var mı?"

"Kız kardeşim Rutland City'nin hemen dışında yaşıyor,

ona haber verebilirsin. Hastanedeki işimi hallettikten sonra beni buraya geri getirebilir.” Leroy duraksadı, boynunu uzatıp harap olmuş araca son bir kez daha baktı. “Benim için bir de Şef’i arayıp onu durumdan haberdar edebilirsin. Öğrendiği zaman bana öfke kusacak, biliyorum. Belki önden sen konuşursan biraz yumuşar.”

Ron arkasına dönüp karısına bir bakış attı, sonra gözlerini devirip Leroy’a döndü. “Tabii, Fitz’le konuşurum ben. Kyle’a da erken gelip vardiyayı telafî etmesini söyleyeceğim.”

“Tamam, peki,” dedi Leroy ve ambulansın kapası birkaç saniye sonra kapandı.

“Fitz sabah Leroy’un kellesini koparacak,” dedi Ron karısına, Jeep’in harabesine sırtını dayayarak. “Elimizdeki dört çekerli tek araç bu ve bana sorarsan işi bitmiş.”

“Ben kimsenin ciddi şekilde yaralanmamasına çok sevindim açıkçası,” dedi Jean. “Karşı yönden gelen birine çarpabilirdi. Direk onu durdurmamış olsaydı bizim eve bile girebilirdi!”

“Buza çarptığında en az seksenle gidiyormuş gibi görünüyor.” Ron kafasını iki yana salladı. “Leroy manyak gibi bir sürücüdür. Böyle bir şey yapacağı da az çok belliydi.”

“Hadi, içeri gel de çekici çağıralım,” dedi Jean. “Çocuklar meraklanmıştı. Ben de donuyorum.”

★★★

Peder O’Brien ertesi sabah uyandığında hava hâlâ karanlıktı. Serin papaz evinde ürperdi ve ısıtıcıyı ayarladı, ama o da kâr etmedi. Aklına pastanede demlenmekte olan kahveyi, tarçın ve hamurişlerinin o tatlı kokusunu getirin-

ce kendisini biraz daha iyi hisseder gibi oldu. Canı sık sık vişneli turta çekerdi. O an, Ruth Fitzgerald'ın çıtır turta hamurunun sıcak dolgusunun düşüncesi, dolabına gidip, paltosunu alması için oldukça yeterli bir sebepti.

Pasteneye tam Ruth'un KAPALI işaretini AÇIK'a çevirdiği sırada vardı. Kadın gülümsedi ve kapıyı onun için tuttu.

"Günaydın, Peder. Uzun süredir burada görmemiştik sizi!" Ruth saçlarını arkada sıkı bir topuz yapmıştı, üstündeki büyük önlük un ve hamur lekeleriyle kaplıydı. Pastenenin içi envai çeşit hamurışı kokularıyla doluydu. "Bayan McAllister'a çok üzüldüm. Fitz olan biteni anlattı."

"Teşekkürler, Ruth. Birkaç gün çok meşgul oldum, kolay işler de değildi. Ama, bu sabah uyandığımda, aklımdan geçen tek şey sıcak kahvenle vişneli turtan oldu."

Ruth gülerek tezgâhın arkasına geçti. "Eh, şanslısın. Yarım saat önce fırından çıkardım bir tanesini, anca soğumuştur."

"Beni de o çağırdı herhalde," dedi Peder O'Brien, Ruth'a göz kırparak. "Her zamanki masama oturayım o zaman." Ön pencerenin yanındaki küçük bir masaya doğru yürüdü.

"Şurada, tezgâhın üzerinde bugünün gazetesi var," dedi Ruth, bir fincan kahveyi uzatırken. "Turtanı da hemen getiriyorum."

Peder başını salladı ve geçerken tezgâhtan gazeteyi alıp sandalyeye oturdu. Yavaş yavaş başka müşteriler de gelmeye başlamıştı, çoğu muffin ya da Danimarka pastası alıp götürüyor veya termoslarını sıcak kahveyle dolduruyordu. Peder iç geçirerek gazetesini açtı, gerçi bu kâğıt parçası-

na ne kadar gazete denebilirdi, ondan şüpheliydi. *The Mill River Gazette* haftada üç kez, pazartesi, çarşamba ve cuma günleri çıkıyordu ve genellikle polislerin olay kayıtlarını, ölüm ilanlarını, bazen de bir-iki köşe yazısını içeriyordu. Ancak, Mill River’da o kadar az haberlik malzeme çıkıyordu ki, gazete genellikle haberden çok reklam veriyor gibiydi.

“Merhaba, Peder, seni gördüğüme sevindim,” dedi Fitz, önüne bir büyük dilim vişneli turta koyarak. “Pazar gününden beri nasılsın?”

“Fitz! Aşağıya indiğini görmedim,” dedi Peder O’Brien gazetesini indirerek. Pastane iyice kalabalıklaşmaya başlamıştı, insanlar tezgâhın önünde kümeleniyorlardı. “İyiyim, idare ediyorum.” Pazar sabahını düşünerek bunun tam olarak doğru olmadığını söyledi içinden ama kendisinden beklendiği kadar iyiydi herhalde. “İşe gidiyorsun galiba?”

“Evet ve hiç hevesli değilim. Dün geceki kazayı duymadın, değil mi?” Peder O’Brien kafasını iki yana salladı, gözleri kocaman oldu. “Dün akşam saat dokuzdan sonra aradılar. Jeep dün Leroy’daydı, akşam vardiyası onundu. Ron Wykowski’nin evinin yakınında gizli bir buza çarpıp elektrik direğine girmiş.”

“Tanrım,” dedi Peder O’Brien. “Yaralanmış mı?”

“Bileği burkulmuş, yüzünde de birkaç çizik varmış.”

“Oh, güzel, buna sevindim.”

“Evet,” dedi Fitz ama yüz ifadesi lafıyla neredeyse çelişiyordu. “Neyse, Jeep’in işi bitmiş. Şu an ne yapmamız gerektiğini tam olarak kestiremiyorum, çünkü o bizim tek dört çekerli aracımızdı. Eskiydi de. Sigortadan gele-

cek parayla yenisini karşılama imkânımız olmayacak. Eyalet yönetiminin bazen eski araçları diğer eyalet kurumları ya da başka kurumlar arasında açık artırmaya çıkardığını duydum; birkaç hafta sonra bir açık artırma olacaktı. O zaman Montpelier'e gidip uygun bir şey var mı diye bakacağım. Belki şansımız yaver gider."

Peder O'Brien kafa salladı ve o anda kafasında düşünceler oluşmaya başladı. Paltosundaki liste geldi aklına. Durum mükemmeldi ama çok çabuk hareket edilmeliydi. "Her şey yoluna girer, Fitz, eminim," dedi. Adam ona gülmüştü.

"Sen öyle diyorsan, Peder, endişelenmemeye çalışacağım. Bu küçük kasabada tuhaf şeyler olup duruyor hakikaten." Fitz eldivenlerini giydi. "Yola çıkmam lazım artık," dedi kapıya doğru giderek. "Afiyet olsun."

"Sağ ol," dedi Peder O'Brien. Turtasıyla kahvesini hemen bitirdi, kimsenin bakmadığından emin olduğu bir anda da kahvesini karıştırdığı çay kaşığını kolunun içine atıverdi. Masasının üstündeki kutuya bir parça daha ekleyecekti. Her zamanki suçluluk duygusunu yine hissetti ama o anda onunla uğraşacak vakti yoktu. Kaşıklardan daha önemli bir konu vardı önünde. Ruth'a el sallayarak veda ettikten sonra paltosunu giydi ve dışarıdaki soğuğa kendisini içten içe hazırlayarak kapıdan dışarı çıktı.

On Altıncı Bölüm

1945

Müttefik Kuvvetleri, Hitler'e bağlı Nazilerin işgal kuvvetlerini büyük güçlkle geri püskürtmeye çalışırken, Mary de anksiyeteyle kendi savaşını veriyordu.

Conor ve Peder O'Brien dışında ziyaretçisi olmuyordu. Benzin kısıtlamaları sonunda Conor'ın ziyaretlerini seyrekleştirmesine neden olmuştu. Adam fırsat buldukça gelmeye çalışıyordu ama Mary'yle artık ana haberleşme yöntemi olarak mektuplaşmayı benimsemişlerdi.

Zamanının çoğunu yalnız geçiren Mary, ara sıra uğrayan postacıyı karşılamaya giderken titreme ve panik nöbetlerine giriyordu. Hizmetçi Betty'nin alışverişleri yapıp getirmesine izin veriyordu, ama alınanları hemen kapıya bırakıp uzaklaşmak kaydıyla. 2 Eylül 1945'te, yani Japonya'nın mağlup edildiği gün, Mary en güzel elbisesini giyip göz bandını taktı, ama zaferi bir geçit düzenleyerek kutlayan kasaba halkına evinde kalıp, odasında sessizce alkış tutarak eşlik etti. Kendini izole etme dürtüsüne yenik

düşen Mary, insanlarla olan bağıını büyükbabasından gelen mektuplar ve Peder O'Brien'in ziyaretlerinden ibaret halde tuttu. Bunların dışında radyodan dinlediği haberler ve müzik, bir de Mill River manzarasında gözüne çarpan kasabalılar olmasa insanlardan tamamen arınmış olacaktı.

Her şeyden çok, Mary bu manzarayı seviyordu. Mill River'in soğuk ve parıltılı sabahlarını, öğlen telaşını, geceyarısı ışıldayan tek tük sokak ışıklarını... Kasabanın tepesindeki evinde, küçük bina kümeleri ve onları ayıran ana yoldan uzak oluşu önemli değildi. Kaldırımlarda her gün yürüyen onca insanın hiçbirini tanımaması da önemli değildi. Mary, bütün dertlerine rağmen, Mill River'in bir parçasıydı ve kasaba da onun bir parçasıydı —hiç değişmeyen, sabit ve sakinleştirici bir varlık.

Conor'a verdiği sözü tutan Peder O'Brien, mermer köşke en az haftada iki kez uğruyordu. Genç papaz her çarşamba akşamı ve her pazar ayinden sonra oraya gidiyor, bazen yemek yiyor, bazen de biraz ata binerek Mary'ye eşlik ediyordu.

"Beni taşıyabilecek kadar büyük olduğunu sanmıyorum," dedi Ebony'nin sırtına ilk binişinde. Mary ona at üstünde doğru durmayı ve eyerdeki pozisyonu ayarlamayı öğretebilmek için oval pistte kalmalarını önermişti. "Hem, at huysuzlanıp şaha kalkarsa ne olacak?"

"Ebby kolay kolay huysuzlanmaz," dedi Mary, bir yandan üzengileri Peder'in uzun bacaklarına göre ayarlamaya çalışırken. "İyi kızdır o. Güçlüdür de. Morgan atları genelde ufak tefek olurlar, ama ne kadar fazla yük taşıyabildik-

lerini görsen şaşırırsın. Ebby senin ağırlığının iki katında bir insanı bile taşıyabilir ama unutma —topuklarını aşağıda tut, sırtını da dik tut. Hızlandığı zaman da kendini bacaklarınla destekle ve onunla birlikte aşağı yukarı hareket etmeye çalış.”

Peder O’Brien kafasını salladı, Mary’nin direktiflerini aklında tutmaya çalıştı.

“Hazır mısın?” diye sordu Mary.

“Galiba,” dedi Peder O’Brien gözlerini ona indirerek. Ebony küçük bir at da olsa zemin artık fazla aşağıda geliyordu.

Mary, uzun dizgini hafifçe vurur vurmaz hayvan yavaş yavaş, büyük bir çember çizerek yürümeye başladı. Mary, Peder’in kısırağın nazik salınışına alıştığını görür görmez, dizgini tekrar fiskeledi. At tırıs gitmeye başlayınca Peder sendeledi ve rahatsız bir hareketle zıplamaya başladı.

“Onun hareketini hissetmeye çalış,” diye seslendi Mary. “Ağırlığını üzengilerde tut.” Birkaç dakika sonra Peder, Ebony’yle ritmi tutturdu ve kendi başarısına şaşırarak Mary’ye gülümsedi.

“Güzel!” diye seslendi Mary. “Şimdi biraz eşkin gidiş deneyelim, birkaç dakikalığına.” Mary dizginle üçüncü bir fiske vurdu, Ebony kafasını hafifçe savurup yavaşça, sakince eşkin gitmeye başladı.

Peder’in hoşuna en çok bu akışkan gidiş şekli gitmişti. Üzengilerin içinde hafifçe öne sarkarak duran Peder O’Brien, sanki oval ringin içinde kayıyor gibiydi. Siyah kısırağın gücünün ne seviyeye ulaşabildiğini, her adımının nasıl emin atıldığını hissederek şaşırdı.

Ringde birkaç turdan sonra Mary atı yavaşlattı, yürüt-

meye başladı. “Eğlendin sanırım,” dedi, Peder’in kendini tekrar eyere bırakmasını izleyerek. Onun ince uzun vücudu, küçük Morgan’ın yanında çok komik kalıyordu. Ayakları üzengilerin içinde, düzgün şekilde otururken bile Peder O’Brien’in her tarafı kemik gibiydi. Adam sonunda attan indiğinde, topallayıp bacaklarının arasındaki ağırla yüzünü buruşturunca Mary, artık kendini tutamayıp kahkahayı bastı.

“Kefaretin olsun o da,” dedi Mary ona göz kırparak ve adam ağzı açık ona bakınca kıkırdadı. “Merak etme, Michael, seni güçlendireceğiz.”

Haklıydı. Biraz antrenman ve daha dikkatli talimatlardan sonra, Peder O’Brien artık Ebony’ye rahat rahat binebilmeye başladı. Öteki atlara binmek istemiyordu. Mary de onu suçlamıyordu. Safkan olan Penny, acemi bir binici için fazla huysuzdu. Monarch hadım edilmişti ama hâlâ yaramazlıklar yapabiliyor ve eyer üstündekini rahat bırakmayabiliyordu.

Hem Ebony hem de Penny savaş sırasında taylar doğurmuşlar ve Monarch’ı onlarla aynı çayırda bırakmışlardı. Penny’nin tayı koyu kestane rengiydi. Ebony’ninki ise, tıpkı babası gibi bir kızıl kısraktı. Mary, yavruların gelişine çok sevinmiş, ama beş atın yeterli olduğuna karar vermişti. Peder’den veterineri arayıp, Monarch’ın kısırlaştırılmasını istemesini istemiş ve Peder köşke gelip, ameliyatın başarılı geçtiğini söyleyene kadar içi içini yemişti.

Bazen atlara hiç binmeden çayırda yürüyüp muhabbet ediyorlar, atlara yiyecek bir şeyler veriyorlardı. Peder O’Brien, genç atların nasıl oyunlar oynadıklarını hiç görmemişti, o yüzden soytarılıklarını izlemeye bayılıyordu.

“Aynı çocuk gibiler,” dedi bir öğleden sonra. Yavru kısrak, tayı çimdikledikten sonra ince bir ses çıkarmış, küçük tay da ürkererek çekilip Penny’nin arkasına saklanmıştı. “Didişip duruyorlar! Kulaklarını indirip, suratlarını asınca, iyice dudagını büzüp küsen küçük çocuklara benziyorlar!”

“Öyle gerçekten,” dedi Mary. “Ama çok tatlı da olabiliyorlar. Görüyor musun?” Yavru kısrak Mary’nin yanına gelmiş, minik burnunu sahibinin parmaklarına sürtüyordu. “İnsanlar gibi her birinin farklı kişiliği oluyor. En sevdiğim özelliklerinden biri.”

“Atlara hiç bu gözle bakmamıştım,” dedi Peder O’Brien, “ama bu ufaklıkların büyüyüşlerine tanıklık edeceğim galiba.” Yavru kısrak burnunu bu kez ona doğru uzatınca gülümsedi. “İlgiyi çok seviyor.”

Bu yavruya, parlak kırmızı renginden dolayı Ruby* demişlerdi. Ama taya isim bulmak için haftalarca düşünmüşlerdi. Bir gün zıplaya zıplaya etrafta dolanıp, annesinin diğer atların ilgisini çekmeye çalıştığı gözlerine çarpmıştı. Onun bütün seslenişlerine ve hareketlerine rağmen diğerleri umursamaz tavırlarla otlamaya devam edince, tay sonunda pes edip kendini halsiz bir şekilde çimlerin üstüne bırakmıştı.

“Çok komikti!” dedi Peder O’Brien yanlarını tutarak. Bebek atların maskarlıklarına alışkın olmasına rağmen Mary de gülüyordu. Kıkırdamaya devam eden Peder O’Brien yaşlanan gözlerini sildi. “Bu kadar komik bir şey en son ne zaman görmüştüm, hatırlayamıyorum,” dedi. “Sanki... Sanki Kraliyet ailesini eğlendirmeye çalışan küçük bir soytarı!”

*Yakut kırmızısı (ç.n.)

Böylece atın adı Jester* oldu. Babasının ismi Monarch olduğu için, Mary ismin bir açıdan çok daha iyi uyduğunu düşündü.

Amerikan askerleri savaştan eve dönmeye başladıklarında Mary'nin hayatı da normale ya da mümkün olduğu kadar normale döndü. Yazılan yeni şeyler için duyduğu açlığın verdiği şevkle Ayın Kitabı Kulübü adında bir kulübe katıldı. Üst kattaki kütüphaneye bir raf daha ekledi, sonra da kitapların içinde adeta kendini kaybetti.

Conor sonunda onu tekrar düzenli olarak ziyaret edebilmeye başlamıştı. Mary o kadar zaman sonra onun ilk ziyaretini hevesle bekledi, kasabayı ortadan yaran caddede arabasını görünce de içi kıpır kıpır oldu. Conor daha zili çalmadan kapıyı ardına kadar açtı ve kollarını ona doladı. "Sakin ol," dedi Conor gülerek, "büyükbabanı yere devirmek istemezsin, değil mi?" Saçmalıyordu tabii ki, Conor her zamanki kadar iri ve sağlam görünüyordu.

Mary onun sevimli, neşeli yüzünü görmeyi ne kadar özlediğini neredeyse unutmuştu. O gün saatlerce konuştular. Conor savaş süresince ailesiyle eve tıklı kaldığı günleri anlattı.

"Stephen hep kendi başınaydı, tek yaptığı, arabalarını sürememekten şikâyet etmektir. Yine de onları her hafta yıkayıp cilalıyordu. Elise'ye gelince, o da Jake'in orduya alınmasından endişe edip duruyordu, abartılı kuruntularıyla bizi çıldırttı. Bardağı taşıran son damla ise Sara'yla Emma'nın son çift naylon çorap için birbirlerine girme-

*Soytarı (ç.n.)

si oldu —onları Jake’le Stephen ayırmak zorunda kaldı, düşünebiliyor musun? Çorapları vermemekte ısrar ediyorlardı, çoğu kişi onları paraşüt yapması için hükümete yollamasına rağmen. Yanlış anlama, ailemi çok seviyorum ama o kadar bencil ve şımarıklar ki...” Conor kafasını iki yana salladı. “Bu sahnelerden uzaklaşabilmek için her akşam yürüyüşe çıkmaya başladım. Sanıyorum ki, savaş bu kadar uzun sürdüğü için, elimizden bir şey gelmediği için hepimiz aklımızı yitirmenin eşiğine geldik.”

“Yazı yazarak da uzun bir süre geçirmişsindir herhalde,” dedi Mary. “Mektupların benim için çok değerliydi. Onları okumayı nasıl iple çektiğimi sana anlatamam. Zarfları her açışında sanki sen buraya gelmiş gibi oluyordun. Mermercilik’te o kadar meşguldün. Eve tıkılmış olma hissinin bir nebze üzerinden atmana yardımcı olduğunu sanıyorum.”

“Eh, evet. Bir süre mermerle hiç uğraşmadık. Silah dürbünü, tüfek namlusu makinesi gibi şeyler üretmekle meşgul olduk. Parçalar ne kadar çabuk gelirse biz de onları o kadar hızla gemilere gönderdik. İşim epey kolaylaşmıştı aslında. Tek yapmam gereken günün sonunda kâğıtları imzalayıp işlemleri bitirmektir.”

Mary başını salladı. “Şimdi ne yapacaksınız peki?”

Conor omuz silkti. “Mermer kesmeye geri döneceğiz eninde sonunda, ama önce sipariş almamız gerekiyor. İşler çok yavaşladı. Ülke kendine gelmeye çalışıyor, insanların mermer talep etmesi için belli bir sürenin geçmesi gerekecek diye düşünüyorum. Mezartaşları hariç.”

“Eh, bence işlerin düzelmesini beklerken boş zamanlarını burada geçirmelisin,” dedi Mary gülümseyerek ve ka-

nepeden kalktı. “Hadi, ahıra gidelim. Bebeklerin ne kadar büyüdüklerine inanamayacaksınız.”

★★★

Ertesi hafta, Mary yine Conor’ın ziyaretini beklerken kapısında bembeyaz kesilmiş suratıyla Peder O’Brien’ı buldu.

“Michael! Ne oldu sana? Hasta mısın?” diye sordu Mary onu içeri çekerek.

“Hayır. Ee, aslında evet. Sana çok kötü bir haberim var.” Peder, Mary’nin yüz ifadesinin şaşkınlıktan endişeye geçişini izledi. Sonra, sağlıklı gözünde olan biteni algıladığına dair bir parıltı fark etti, sanki, bilinçaltı bir düzeyde, Mary o söyleyemediği şeyin ne olduğunu biliyordu, anlamıştı. “Piskopos Ross birkaç dakika önce beni aradı.” Sesini alçalttı, kelimelerinin etkisini azaltmak için elinden geldiğince yavaş konuşmaya başladı. “Conor dün gece uyusunda ölmüş. Ah, Mary, çok üzgünüm.”

“Ne?” Mary’nin boğazı düğümlendi. Peder O’Brien onun dizlerinin büküldüğünü fark edince, hemen onu tutup bir sandalyeye oturttu. Mary de onun kolunu tuttu, kafasını iki yana salladı. “Olamaz,” dedi. “Bugün beni ziyaret etmeye gelecekti, birkaç dakika sonra.”

“Ona niyetlendiğinden eminim. Ben de ilk duyduğumda inanmadım, Mary.” O da bir sandalye çekip oturdu. Mary duyduğu şeyi kafasında yeni oturtmaya başlıyor gibiydi. Sonunda gözyaşları akmaya başladı, konuşmaya çalışınca çenesi titredi. “Çok üzgünüm,” dedi Peder sürekli, ama sözcükleri çok yetersizdi.

“Anlamıyorum,” dedi Mary sonunda. “Hasta değildi, hiç değildi. Ölmesi için hiçbir sebep yoktu.”

“Bizim bildiğimiz bir sebep yoktu, orası kesin,” dedi Peder O’Brien. Mary yanıt vermedi, birkaç uzun dakika boyunca sessizce oturdular. Sonunda Peder sandalyesinde doğrulup boğazını temizledi. “Piskoposun söylediğine göre Rutland’da, McAllister evinde hâlâ karmaşa hakimmiş ama cenaze töreni iki gün sonra olabilecek gibi duruyormuş. Eğer istersen seni arabamla oraya götürebilirim.”

“Hayır.” Mary’nin bu keskin reddini bildiren ses, içinde barındırdığı korkuyla titrek çıkmıştı. “Hayır, gidemem ben, o kadar insan orada, onun ailesi...” Bir yandan gözleri mutfak zeminindeki bir noktada sabitlenirken sesi yavaş yavaş silikleşti. “Ayrıca, onu o halde görmek istemiyorum. Onu buraya son gelişinde gördüğüm gibi hatırlamak istiyorum.”

Tepkisi tam olarak Peder O’Brien’in beklediği gibiydi. Peder başını salladı, elini tutup sıktı. “Conor da bundan çok mutlu olurdu, eminim,” dedi. “Sana bir bardak su vereyim.” Conor ayağa kalktı ama Mary kafasını iki yana salladı.

“Hayır, su istemem. Lütfen, burada biraz daha benimle kalır mısın?”

“Elbette kalırım, Mary. Sen istediğin sürece yanında kalacağım.”

★★★

Peder O’Brien, Conor’ın ölümüyle ona verdiği sözün nasıl bir şey olduğunu başka bir gözle görmeye başladı. O artık Mary’nin tek arkadaşı, insanlarla olan tek bağıydı. Hâlâ sözünü sonuna kadar tutmaya mutlaka niyetliydi ama bunu *hayatı boyunca* sürdürebilecek miydi? Bir şeyin,

kontrolü olmayan bir konuda alınan bir kararın, öngöremediği bir durumun onu Mill River'dan uzaklaştırması ihtimalinden endişe etmeye başladı. O olmasa Mary'nin hali ne olurdu?

En azından başlangışta, Mary'yle olan bağını yalnızca zorunluluktan dolayı koparmadığı bir gerçektir —belki bir de acıdığı için. Ancak artık bu ilişkinin onun için bir değeri vardı. Uygunsuz olmayan bir şekilde Mary'ye bağlanmıştı artık. Kimsenin mermer köşke yaptığı bu ziyaretlerden haberi olduğunu sanmıyordu, belki birkaç kişi biliyor olabilir. Bu da temelsiz bir suçlamayla karşı karşıya kalmaması adına güzel bir şeydi. Böyle bir suçlama Mary'yle olan bu ilişkisini, Peder'in ilk kez sahip olduğu bu  zg n ilişkiyi tehdit ederdi.

Peder O'Brien için Mary'yi ziyaret etmek, normal zorunluluklarından bir kaçış demektir. Mary'nin evi bir sığınak, kişiliği de her zaman gördüğü diğer insanlara kıyasla bambaşkaydı, ferahlatıcıydı. Zeki, hoş ve diğerlerinin söylediklerinden, yaptıklarından hiç etkilenmeyen biriydi Mary. Alabilme imkânı olan bilgileri alıyor, sonra da kendi fikirlerini oluşturuyordu. Evinin içindekiler ve arazisinin sınırları içerisinde Mary, Peder için istikrar ve güven kaynağıydı.

Elbette, Peder onun bu araziyi bir süreliğine terk etmesini önerdiğinde ya da akan çatıyı, hasar gören çitleri tamir etmek için Mary'nin tanımadığı bir insan eve geleceği zaman her şey değişiyordu. Mary geleni asla görmüyor, işçinin işi bitene kadar kütüphaneye veya banyoya saklanırken işleyişi kontrol etmesini Peder'den istiyordu. Telefona hiç bakmıyordu.

Peder O'Brien kendisinden istenenleri yaptı ama yaparken de onun bu gerginliğine sebep veren o ilk olayın ne olabileceğini çok merak etti. Mermer köşkte bu konuyu ilk açtığından beri Mary'ye tekrar sormaya yeltenemiyordu. Ancak Mary onunla konuşmaya karar verirse ona yardım edebileceğinden emindi. Onu dertleriyle ve görünüşüyle kabul edebilecek insanlarla tanıştıracabilirdi. Belki de ona komşularından korkacak bir şey olmadığını gösterebilirdi.

Sonunda umduğu fırsat eline geçti ama sonuç tam bir felaketti.

Mary'yi bir kez Cadılar Bayramı kutlamalarına katılmaya ikna etti. *İyi bir fırsat*, diye düşünmüştü. *Evinin çevresinden uzaklaşmak zorunda kalmadan onlarca insanla tanışabilir.* Peder ona devasa bir balkabağı getirmişti. Kabağın içini birlikte temizlemişler ve dışına bıçakla bir yüz oyarak kabak fenerine çevirmişlerdi. Mary, Cadılar Bayramı gününü tepsi-lerce kurabiye pişirip, onları küçük alüminyum folyolara sarmakla geçirdi. Akşama doğru Peder'e St. John Kilisesi'ndeki Cadılar Bayramı kutlamasına katılması gerektiği konusunda ısrar etmiş, kurabiyeleri de bizzat kendisinin dağıtmak istediğini söyleyerek onu ikna etmeyi başarmıştı.

Peder onu asla yalnız bırakmamalıydı.

O akşam onu tekrar kontrol etmeye gittiğinde kabak fenerini harap halde bulmuş, garaj yolunda etrafa fırlatılmış bir sürü kırık yumurtayla karşılaşmıştı. Evin girişinde kurabiye sepetinin terk edilmiş hali ve dolabın içinde ağlayan Mary'nin görüntüsü, hâlâ Peder'in aklındaydı.

"Yapamadım," demişti Mary. "O kadar çok küçük çocuk vardı ki... Defalarca zili çaldılar, kapıyı vurdular, ve çok uzun süre beklediler. Kapıyı açmak *istedim* ve gerçekten

denedim ama yapamadım. Sonra, birkaç tanesi geri geldi. Bağırarak çok kötü şeyler söylediler, kapıya vurdular. Çok korktum, Michael. Oysaki bu geceyi mutlu geçirmeyi çok istemiştim.”

Mary, olan biteni hıçkırıklar arasında anlatmıştı. Çocukların “şaka mı, şeker mi” diye seslenişlerini bütün akşam dinlemiş, evin girişinde kolunda kurabiye sepetiyle öylece kalakalmıştı. Kapıyı açıp onların karşısına çıkmaya hiç cesaret edememişti.

Mary’nin birkaç saat boyunca seslerini duyduğu bu masum çocuklardan sonra gelenleri anlatışı Peder’i çok üzmüştü. Kabakların ezilişi, acımasız kahkahalar, “cimri yaşlı cadı” diye bağırانlar... Birkaç dakikada bir ön kapıya birisi sertçe vurmıştu. Mary pencerelerin önünde hareket eden tuhaf gölgeler görünce birinin camı kırıp zorla içeriye girmesinden korkmuştu. Polisi çağırmayı bile düşünmüştü ama vazgeçmişti, çünkü telefonu kullanma düşüncesiyle hiçbir şey yapmama düşüncesi aynı korkunçluk-taydı. Mary’nin yapmayı becerebildiği tek şey, koridordaki dolaba girip saklanmak olmuştu.

“Mary, endişelenme, canım,” demişti Peder ona. “Yanında kalmalıydım. Ama denedin, elinden geleni yaptın ve önemli olan da bu.”

O günden sonra, Peder’in Mary’ye tekrar yabancılarla iletişim kurmaya çalışmasını önermesi için yıllar geçmesi gerekmişti.

Çoğu zaman Mary’yi sürükleyerek dışarı çıkarmak fikrini bastırmak zorunda kalmıştı. Peder, Mary’nin aksi yöndeki ısrarına rağmen, onun bazen yalnızlık çektiğini biliyordu. Mill River’a bakarken Mary’nin yüzünde

oluşan özlemin günbegün artışını gözlemleyebiliyordu. Mary'nin kendini o manzaranın içinde, toplumun bir parçası olarak hayal ettiğinin farkındaydı. *Şu kesin ki, diye düşünmüştü, onu tedavi olmaya ikna etmek uzun vadede daha iyi olur. Şurası da kesin ki, düzgün bir destek ve yönlendirmeye, Mary anksiyetesinin üstesinden gelebilir ve normal bir insan gibi yaşayabilir. Kesinlikle.*

Ama bunu yapmadı, yapamazdı. Mary zaten hayatında çok acı yaşamıştı ve kendi kendini içine soktuğu tecrite rağmen mutlu olduğu konusunda ısrarcıydı. Bu şekilde yaşamak, Mary'yi o felç edici anksiyeteden uzak tutuyordu. Peder bu güvenliği onun elinden almazdı, alamazdı.

“Çocuklar çok çabuk büyüyor.”

Mary, mermer köşkteki yemek masasında iç geçirdi ve *Mill River Gazette*'nin son sayısını önüne yaydı. Ön manşette “1968 Sınıfı” yazıyordu ve mezun olan öğrencilerin fotoğrafları da ek olarak ilişikte verilmişti. “Wilsonlar’ın en küçük oğlunu hatırlıyor musun, Michael?”

Peder O'Brien yakınlardaki bir vaaz için aldığı notlardan kafasını kaldırdı: “Küçük Simon’ı mı diyorsun? Tabii hatırlıyorum. Neden sordun?”

“Küçük değil artık. Bölüm birincisi olmuş, üniversiteye de tam burslu gidecekmiş.”

“Vietnam’a gönderilmezse yani. Umalım da gönderilmesin.”

“Oraya gönderilen onca erkeği düşünmeye dayanamıyorum. Savaş her zaman çok berbat bir şey.” Mary tekrar iç çekti. “Simon Wilson’ın her cumartesi öğleden sonrasını

kütüphanede geçirmesini izledim, yazın bazen daha fazlasını da yapmıştı. Çok başarılı olmuş. Hatta, bu çocukların hepsi mezun olarak büyük iş başardılar. Bir açıdan hepsi benim çocuğum gibi hissediyorum. Herhangi birinin büyüyüp, uzaklara gitmesini düşünmekten bile nefret ediyorum.”

“Ben de öyle, canım,” dedi Peder O’Brien yumuşakça, sonra da Mary’yi izlemeye koyuldu. Anıları aklına gelerek gülümseyen Mary, son sınıfların portrelerini dikkatle inceledi. Öğrencilerin mezuniyetinden duyduğu hazzı görünce Peder, Mary’nin tecritinin ağırlığı altında ezilmediğinden bir kez daha emin oldu. Kasabadaki diğer insanlar hakkında, okullardaki aktiviteler, evlenenler ve taşınanlar hakkında haberler vermişti ona. Mary kasabalıların çoğunun ismini ve yaşını, işini, çocuklarını, geçmiş ve mevcut hastalıklarını biliyordu. Onları soruyor, merak ediyordu. Peder de, yeminlerini bozmaksızın, anlatabileceğinin en fazlasını ona aktarıyordu. Mary bu anlatılanların hepsini hatırlardı.

Peder, Mary’nin kasabalılara, böyle bir üçüncü şahıs perspektifinden de olsa, bir şekilde bağlanmış olmasının normal olduğunu düşündü. *Mill River Gazette*’nin mezuniyet sayısına her sene ilgi gösterirdi. Ama son zamanlarda Mary komşularının hikâyelerini seyredip, dinlemekten fazlasını yapmaya başlamıştı.

Mary, Peder’in yardımıyla, gizliden gizliye tanıdığı insanlara küçük, isimsiz hediyeler gönderiyordu. Başta hediyeler pek önemli şeyler değildi, en azından Mary’nin serveti düşünülünce. Savaşta öldürülen adamın ailesine yüz dolar. Yeni anne-baba olmuş bir çiftte bebek bezleri ve

bebek giysileri. Kasabalı çocuklara on dolarlık banknotlar barındıran doğumgünü kartları. Peder tüm bunların gece geç saatte, alıcılar uyurlarken ulaştırılmalarına özen gösteriyordu.

Peder O'Brien aslında Mary'nin kasabalılara yaşattığı mutluluğu kendi gözleriyle görmesini çok istiyordu. Mary, kasaba içinde genel bir güven hissi, bilinmeyen bu yardımsevere karşı muhteşem bir şükran duygusu yaratmıştı. Peder, hediyelere nasıl tepkiler verildiğini Mary'ye aktarabilmek için elinden geleni yapıyordu ama elbette bu tepkileri birebir görmek, dinlemekten çok daha güzeldi. Mary için ise fark etmiyordu. "Dünyamızda küçücük iyilikler bile hatırlanır," diye hatırlatıyordu Peder'e sık sık. Sırf yardım ettiğini bilmek bile Mary'yi mutlu etmeye yetiyordu.

Komşularının minneti, Peder O'Brien'ın Mary'ye göstermek istediği şeylerin küçük bir kısmıydı. 1972 yazında ise, her şeyi değiştirmek için bir yol buldu.

Peder, arkadaşlıklarının otuzuncu yılını kutlamak için, Mary'ye RCA marka yepyeni bir televizyon seti aldı. Mary, radyosunu çok seviyordu ve bu yeni teknolojiye pek ilgi göstermemişti ama zaman değişiyordu. Programların çoğu artık renkli yayındaydı ve yeni televizyonların ekranları eskilerine göre çok daha genişti. Bir televizyon, Mary'nin anksiyetesinin ondan alıp götürdüğü bir şeyi ona geri verebilirdi: dış dünyaya yakından bakma şansını.

Mary'nin radyosu neredeyse bir kenara itilmişti. Mary haber bülteni sunucularının yüzlerine gözlerini ayırmadan bakıyor, her kas hareketinden ve yüz ifadesinden fazlasıyla etkileniyordu. Peder'e yabancı bir insanın onunla

konusmasının, televizyon aracılığıyla da olsa, yeni insanlar görüp onları dinlemenin ne kadar güzel bir şey olduğunu defalarca söyledi.

Vahşi Krallık adlı belgeseli ve *Susam Sokağı*'nı, özellikle de *Kurabiye Canavarı*'nı çok sevmiştir. “O pörtlek gözleri yok mu...” dedi Peder’e, mavi canavar K harfiyle ilgili bir şarkı söyledikten sonra kurabiyelerin peşinden koşturmaya başlarken. “Cadılar Bayramı’nda kapıyı ona açabilirdim.”

Mary, *The Price Is Right* isimli, ürünlerin fiyatlarının tahmin edilmeye çalışıldığı yarışma programına da bayılıyordu, herkesin ortasında sahneye koşup, Bob Barker’ı yanaklarından öpmeyi hayal ettiğini Peder’e itiraf etti. Birlikte, *I Love Lucy* dizisinin siyah-beyaz versiyonuna karınlarına ağrı girene kadar gülüyorlardı. Mary hayatında hiç New England bölgesinin dışına çıkmamıştı ama ülkenin batısını *Bonanza* dizisiyle keşfetti. PBS’te aşçılık programlarını izledi, 1973 yılının Triple Crown Safkan At Yarışı’nı Secretariat’nın kazanışına tanıklık etti. O yılın aralık ayında yine *A Charlie Brown Christmas* adlı özel çizgi dizi bölümünü izlemeyi dört gözle bekliyordu.

İşte bu diziyi izlerken Mill River’daki her aileye yeni bir renkli televizyon almaya karar verdi. “Kimse bu kadar kıymetli bir programı kaçırmamalı. Bir düşün, Michael,” dedi Peder’le birlikte almaları gereken televizyon sayısını hesaplayıp teslim edilme zamanlarını ayarlarlarken, “nasıl anlamlı bir hediye olur, özellikle çocuklar için. Hayallerinde gördükleri yerleri görebilecek, ziyaret edebilecekler.”

“Evet,” diye yanıt verdi Peder ve Mary’yi bu dizinin bölümünde Charlie Brown’un seçtiği zavallı Noel ağacıyla kıyasladı. Tıpkı o kırılğan çam ağacı gibi, Mary’nin de

ancak başkalarından göreceği destek ve şefkatle gelişebileceğini düşündü.

★★★

Peder O'Brien'in kaşık koleksiyonu genişlemeye devam etti.

Çalıntı kaşıklar diğer papazların evlerinden, restoranlardan, hastanelerden, pikniklerden yani fırsat bulduğu her yerden gelmiş olabiliyordu. Eksik olan tek şey, Mary'nin desensiz parçalarından bir taneydi. Eğer Mary kaşıklarını ondan gizlemiyor olsaydı neler yapabileceğini, hatta *yapacağını* düşünmekten nefret ediyordu. Mary, onu ziyarete gittiği zamanlarda kullanması gerekebileceği şeyler için kendi kaşığını getirmesini istemişti ve Peder onu suçlamıyordu.

Yavaş yavaş, birbirlerinin eşi olmayan bu koleksiyon parçalarının adedi altı yüzün üzerine çıktı. Ayakkabı kutularından dışarıya taşmışlar ve daha büyük kutulara, kolilere ve sonunda televizyon kolisine terfi etmişlerdi. Bu kare kolinin handikapı, yatağının altında ya da giysi dolabında saklanamayacak kadar büyük olmasıydı. Peder sonunda koliyi ortalıkta görüp, kendine bu zayıflığını hatırlatarak eziyet çektirmemek için onu masasının altına kaldırdı.

Mary, sırrını hiç açığa vurmadı.

Birbirlerine duydukları sessiz güven, birbirlerini selamlama şekillerine bile yansıyor. "İyi günler, Mary," ve "İyi akşamlar, Michael," gibi kalıplar kullanırlardı. Basit bir gülümseme, rahat geçilip gidilmesi için açık tutulan bir kapı, ötekinin varlığının verdiği güven... Zamanla belirmeye başlayan kırıksıklıkları ve beyaz tüyleri fark ettiler

ama bu yaşlılık belirtileri, aralarında hiçbir şeyi değıştirmedi.

Peder O'Brien, kasabanın yeni pastanesinden aldığı turtayı Mary'ye götürdüğü gün çok mutlu olmuştu. "Mekân henüz açıldı," dedi ona mermer köşkteki akşam yemeğinde. "Joe Fitzgerald, hani yeni Polis Şefi var ya —onun karısı Ruth açtı. Fitz'in emekliliğinden sonra bir pansiyon açmak için para biriktiriyormuş. Nasıl beceriyor, bilemiyorum ama turtası harika. Bu, vişneli. Yemeğin üzerine yeriz diye düşündüm." Yemekten sonra, Mary'nin turtayı yerken verdiği tepki onu gülümsetti —merak, şaşkınlık ve zevk.

Pastanenin turtası, artık mermer köşkün haftalık bir rutini haline geldi.

Peder O'Brien ve onun yardımıyla Mary, zaman içinde Fitz ve Ruth'u daha iyi tanıdılar. Özellikle Polis Şefi'nin karısı herkes tarafından çok seviliyordu. Kadın kimse hakkında kesin bir yargıya varmıyor, hiç dedikodu yapmıyor ve ihtiyacı olan komşularına yardım etmekten hiç gocunmuyordu. Mary'nin de onayıyla, Peder O'Brien ondan Mary'nin yardımcısı olmasını, Mary'nin alışverişlerini ve diğer kişisel işlerini görmesini istedi. Peder, Ruth'un market alışverişini yaparken kendi evi için ne kadar özen gösteriyorsa Mary için de aynı özeni göstereceğini, Mary'yle ilgili konularda ağzısıki davranacağını ve en önemlisi, Mary'nin onunla şahsen tanışmayı reddetmesini anlayışla karşılayacağını biliyordu. Bu haftalık yardımlar için Ruth tek sent bile kabul etmediğinde ise hiç şaşırmadı.

★★★

Mary'yi bir kez daha komşularıyla ilişki kurmayı deneme fikrine iten, Ruth'la sonunda tanışmak istemesi oldu. "Son seferkinden daha yaşlıyım artık," dedi Peder O'Brien'a, "daha akıllı da olduğumu umuyorum. Bunu yapmak zorunda olduğumu da biliyorum artık. Buradan bir şekilde çıkmam gerekiyor. Belki bu sefer başarırım. Ruth'a da özellikle ayıp oluyor. Bunu en azından denemeyi ona borçlu olduğumu düşünüyorum. Benim için o kadar çok şey yapıyor."

"Eh, bir fincan kahve içmeye pasteneye gidelim mi? Orası sabah curcunasından sonra genelde çok sakin olur. Ruth da çok sevinir." Peder sesindeki heyecanı gizlemekte çok zorlandı. Mary'yi hevesiyle ürkütüp, kararını gözden geçirmeye itmek istemiyordu.

Peder O'Brien o yüzden o sabah planladıklarından erken mermer köşke vardı —Mary'nin fikir değiştirme ya da evden ayrılmak konusunda fazla isteksiz olma ihtimali yüksekti. Nitekim, o sabah Mary'yi yatak odasından çıkarmak bile iki saat sürdü. Onun üzerine bir saat çaba sarf ettikten sonra Peder, Mary'yi arka kapıdan çıkarıp kamyonetine bindirdi. Garaj yolundan çıkarlarken Mary hıçkıra hıçkıra ağlıyor, titriyordu. Peder dayanamayıp ana yolda arabayı kenara çekti.

"Mary, canım, sorun yok," dedi ona. Göz bandını takmış, üzerine ince bir ceket almış olan Mary, koltuğun içine gömülmek istiyor gibiydi adeta. "Birkaç derin nefes al. Evet, aynen böyle. Hiçbir şeyin kalmadı. Mary, canım, bak bana. Hatırlıyor musun, bana bunu yapmanın şart olduğunu söylemiştin? Anksiyetenle savaş, Mary! Dokunamaz sana, bu kez dokunamaz! Değil mi?"

“Evet, devam edelim,” dedi Mary inleyerek ve sonra kendini telkin etmeye başladı: “Bunu yapmak zorundayım. Dokunamaz bana.” Kararını tekrar değiştirmesine izin vermeden Peder hemen gaza yüklenip kasabaya girdi.

Pastanenin önüne gelip durdular. Mary artık daha sessizdi ama hâlâ titriyordu. Peder ona uzandı. “Mary, geldik. Çok iyi gidiyorsun. Etrafta kimse yok. Hemen içeri dala biliriz. Ruth bizi bekliyor. Ben kapını açmak için o tarafa geleceğim —koluma gireceksin sadece.”

Araçtan çıkıp önden öteki tarafa geçti. Yüzü bembeyaz kesilmiş Mary titreyerek koluna girdi.

Peder’in sürekli telkinleriyle, pastanenin ön kapısına kadar gelmeyi başardılar. Tam içeri girecekleri sırada dışarı bir grup delikanlı çıktı. Ellerindeki sıcak tarçınlı ruloları bölüyor, ağızlarına tıktırıyorlardı. O sırada saat sekizi hayli geçmişti. Peder O’Brien oğlanların okula geç kaldıklarını biliyordu ama Mary’yi üzmemekten korktuğu için onlara hiçbir şey söylemedi.

Oğlanlardan bir ona merakla baktı, sonra gözlerini Mary’ye çevirdi ve kıs kıs güldü. Peder onu hemen tanıdı. “Hey, millet,” dedi genç Leroy Underwood, parmağıyla Mary’yi göstererek, “alın size yaşayan bir korsan! Ahh, tahta bacağı eksik ama!”

Bütün grup durup oraya baktı. Birkaç oğlan önce Leroy’a, sonra Peder O’Brien’la Mary’ye bakıp güldü, ötekiler sessizce onları izledi. Durumun vahametini kavrayamayan tek kişi Leroy gibiydi.

Mary’nin çığlığı hepsini susturdu. Peder O’Brien’dan kendini kurtaran Mary, Peder’in beklentisinin aksine araca geri koşmadı ve yerinde kaldı, kendisine az önce çok kaba

bir yakıştırmada bulunan gence ters ters baktı ve gözlerini yumdu.

“DOKUNAMAZSIN BANA! DOKUNAMAZSIN BANA!”

“Abi, bu kadın deli,” diye mırıldandı oğlanlardan biri ve grup oradan ağır ağır uzaklaşmaya başladı. Mary kendi kendine konuşmaya devam ederken delikanlılar iyice korkup, koşarak uzaklaştılar.

“DOKUNAMAZSIN BANA! BU SEFER DOKUNAMAZSIN!”

“Mary, canım, gel içeri girelim,” dedi Peder onun koluna dokunarak. Mary ise gözlerini açıp tekrar bağırdı.

“Dokunamaz! Michael, yapamam, yapamam!”

Pastanenin cam kapısında Ruth Fitzgerald belirdi. Peder kapının hemen içinde bekleyen kadına bakıp yüzünü buruşturdu, kafasını iki yana salladı.

Tir tir titreyen Mary de pastanenin kapısına döndü ve ona bakan Ruth’u gördü. Oraya doğru bir adım attı, Ruth’ün yüzündeki nezaket ve acıma karışımı ifadeyi gördü. Peder gözlerini ayırmadan izledi.

“Ah, Ruth,” dedi Mary ve elini kalbine götürdü. Bir anlığına da olsa Mary’nin yüz hatlarında bir minnet, içten bir teşekkür belirdi. Sonra ise hemen geri kaçtı ve pikaba döndü.

Peder O’Brien bir anlığına Ruth’la göz göze geldi ama Mary’nin peşinden koşmaktan başka bir çaresi yoktu. Hemen cebinden anahtarlarını çıkarıp aracı sürmeye başladı.

Kamyonet, mermer köşkün kapısının dışında durur durmaz Mary aşağı atladı ve içeri koştu. Peder de hemen peşinden gitti ama kendini yatak odasına kilitleyen

Mary'ye yetişemedi. İç geçirip saatine baktı. Mary saatler sonra dışarı çıkmaya karar verdiğiğinde Peder oturma odasındaki kanepede uyuyordu.

Mary'nin elini omzunda hissedince uyandı. Yavaşça doğrulup gözlerini kırptırdı, onu sakın görünce çok sevindi.

“Michael, ben—”

“Mary, geldiğini duymadım. İyi misin, canım? Burada uyumak istememiştim ama seni öyle bırakmak da—”

“—içine sinmedi. Anladım. Merak etme, Michael, iyiyim ben. Kendimi hayal kırıklığına uğrattım ama başka bir sorunum yok. Başka bir mesele var. Sana bir açıklama borçluyum.”

“Ne açıklaması? Ne demek istiyorsun?”

“Bir süredir düşünüyordum da,” dedi ve kanepeye, Peder'in yanına oturdu, “yıllardır bana çok sabırlı davrandın. Gerginleşip o hale geldiğim zamanlar hep ilgilendin benimle. Bana yardım etmek için elinden geleni yapıyorsun ama olana bak. Sana verdiğim dertleri düşününce çok büyük bir yük olduğumu hissediyorum.”

“Saçmalıyorsun. Çok uzun zaman önce, bana kimse'nin mükemmel olmadığını sen söyledin ve bu doğru. Biz arkadaşız, ne kusurumuz olursa olsun. Bunu hiçbir şey değiştiremez ve sen de bana hiçbir zaman yük olmayacaksın.”

Mary bir süre sessiz kaldı. “Bu da sana açıklamam gereken şeyin önemini artırıyor. Bunu yıllar önce yapmalıydım. Düşünmesi bile kolay değil benim için, ama neden böyle olduğumu bilmek senin hakkın.”

Peder O'Brien o anda bütün uykusunu üzerinden attı. Kanepeye yaslanıp Mary'nin devam etmesini bekledi.

“Ben genç bir kızken, lisedeyken, utangaç biriydim ama normaldim. Okulu çok severdim. Fakat, üçüncü yılımda, yeni bir İngilizce öğretmeni geldi. Bana hemen yakınlık gösterdi, hep benimle uğraştı, derste beni izledi... Bir cuma günü, ders çıkışında onun odasına gitmemi istedi.” Mary artık titriyordu ama Peder onu ürkütme korkusundan dolayı kılını kıpırdatmadı. Ağzını tekrar açtığında Mary’nin sözcükleri sessiz, ağır ağır, zorla çıktı.

“Sınıfa girdiğimde... kapıyı kilitledi... ve orada... bana tecavüz etti.”

“Yüce Tanrım. Ah, Mary,” dedi Peder O’Brien. Dikkatle Mary’ye uzanıp elini tuttu. Ama Mary’nin söyleyecekleri bitmemişti.

“Üç gün boyunca hiçbir şey söylemedim. Babamla bile konuşmadım. Galiba kendimi böyle bir şeyin hiç yaşamadığına ikna etmeye çalışıyordum. Pazartesi günü tekrar İngilizce dersine girmeye bile ikna etmiştim kendimi. Ama öğretmen beni ayağa kaldırdı ve kompozisyonumu sınıfa okumamı istedi. Ben okurken beni soğuk gözlerle izledi, sanki bir daha o aynı şeyi, sınıf zemininde yaptığı şeyi yapıyor gibiydi. Çok utandım. Sınıftaki herkes dik dik bakıyordu, oda gözlerimin etrafında dönmeye başladı. Yapabileceğim tek şey oradan dışarı çıkmaktı. Daha on altı yaşındaydım.

“Öğretmeni kovdular, ama adlî bir ceza aldığını sanmıyorum. Babam, olay herkes tarafından öğrenilince beni korumaya yemin etti, mahkemede adamın aleyhine konuşamayacağım anlamına geliyordu bu, ama yine de... Gerçi onu suçlamıyorum da. Öğretmen gittikten sonra bile okula geri dönemedim. Dönemezdim.”

“Ne kadar kötü, ne kadar... Çok üzüldüm, Mary,” diye başladı Peder O’Brien ama böyle berbat bir hikâyeyi duyduktan sonra başka ne diyebileceğini bilemedi.

Gözleri yaşlarla kaplı olan Mary sessizce ona baktı. Çenesi de, alt dudağı da titriyordu —sanki devam etmek istiyor gibiydi, ama edemiyordu.

“Şşş, gel buraya.” Peder ona doğru kaydı ve Mary’ye sarıldı. Mary, Peder’in siyah ceketini uzun yıllardır içinde tuttuğu bu bastırılmış hüznle ıslattı.

“Başka bir şey söylemene gerek yok, güzel kızım. Ayrıca herhangi bir şeyden utanman için de bir sebep yok,” dedi çenesini Mary’nin beyaz saçlarına yavaşça bastırarak. “Hem de hiç.”

Peder, sonunda korkularını anladığı Mary’ye uzunca bir süre sarıldı.

Pastanedeki olaydan sonra Mary bir daha evden çıkmak istediği manasına gelen hiçbir harekette bulunmadı.

Peder O’Brien sık sık kafasını kaldırıp mermer köşke bakıyor ve Mary’nin gitgide cılızlaşan bedenini yatak odası penceresinde görüyordu. Gören gözü de işlev kaybına uğramaya başlamıştı, zira Mary Ana Cadde’deki binaları artık buğulu gördüğünü söylüyordu. Peder, Mary’ye bir sonraki doğum gününde bu sorunu gidermek için küçük bir dürbün aldı.

Mary uzun yıllar at beslemiş olmasına rağmen, kütüphane penceresinden artık boş ahıra ve çayırlara bakıyordu. Ruby’yle Jester öldükten sonra yeni atlar almak istemiş, onları da sevip, sonra kaybetmeye dayanamayacağını

söylemişti. Peder’le birlikte bir at mezarlığı yapmışlardı ve Ebony’nin mezartaşını ortaya koymuşlardı. Bu küçük taş çemberi de kütüphane penceresinden bakıldığında görünüyordu.

Peder O’Brien, Ebony’nin ölümünden sonra sonunda onun minyatürünü Mary’ye geri verdi. “Conor bunu saklamam için bana vermişti,” dedi. “Zamanı gelince sana vermemi istedi.”

Mary heykelciği tereddütsüz kabul etti. “Benim başıma gelenler Ebony’nin suçu değildi,” dedi ve onu önceden durduğu yere, çalışma masasının üstüne koydu.

Bu eski hatırayı böyle bir sakinlikle karşılaması da Mary hakkında Peder’i şaşırtan şeylerden biri olmuştu. Mary, Peder’in sekseninci doğumgününde ona New Jersey’deki bir şirketten postayla sipariş ettiği çok güzel, maundan yapılmış bir teşhir rafı hediye etti. “Kaşıkların için,” dedi Peder’e, en az üç düzinelik bu raf için. “Dayanamadım, onca yıl senin bir nevi suç ortağın gibi oldum,” dedi yüzündeki en büyük sırıtışla.

Peder, kendisine kollarındaki cepleri hırsızlığına yardımcı olması için Mary’nin diktiğini hatırlattı.

“Çok güzel,” dedi rafın malzemesine hayranlıkla bakarak. Ama daha sonra, yüzlerce kaşıklık koleksiyonundan otuz altı tanesini yerleştirmek için onları ötekilerden ayırmaya gönlü elvermedi ve bunu Mary’ye söyleyemedi.

Mary’nin seksen ikinci doğum günü için de, Peder O’Brien ona yavru bir siyam kedisi aldı. Mary’nin başka at almak istememesine rağmen Peder, onun her zaman yanında olabilecek başka bir arkadaşı sevebileceğini düşünmüştü. Mary’nin bu küçük varlığı görür görmez mest

oluşuyla kendine kızdı, bunu daha önce düşünmüş olması gerektiğini aklından geçirdi. Mary onun adını Sham* koydu, çünkü kedicik hep yataktaki süslü yastıkların üstünde uyuyordu.

Mary'nin doksan birinci doğum gününü takip eden günlerde, parıltılı bir şubat öğleden sonrası, Peder O'Brien mermer köşkün arka kapısında durdu. Mary genellikle onu kapıda karşılardı ama bu kez orada değildi. Peder içeri girip Mary'ye seslendi. Belki lavaboda olabileceğini düşündü.

Mary onu duyunca oturma odasındaki kanepede doğruldu.

"Ah, Michael! Affedersin, dalmışım herhalde biraz," dedi. "Öğle yemeğini hazırladım, yalnızca biraz ısıtmam lazım."

Sonra ayağa kalkıp mutfığa, Peder'e doğru yürüdü. Peder bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra durdu, gözlerini kısarak ona baktı. Sonra yutkundü, bir kez daha baktı. Mary de onun yüzündeki endişeyi fark etti.

"Michael, ne oldu?"

Peder ne olduğunu bilmiyordu ama Mary'nin görünüşünden anlamıştı ki, çok büyük bir sorun vardı.

*Süslü yastık (ç.n.)

On Yedinci Bölüm

Peder O'Brien, pastanede kahvesiyle turtasını bitirip, oradan ayrılırken Claudia, sınıfında haftalık matematik sınavının kâğıtlarını dağıtıyordu. "Hazır... başla," dedi ve yirmi üç kâğıdın iç yüzü çevrildi, yirmi üç kafa masanın üstündeki işe gömüldü. Odadaki sesler kurşun kalem çiziktirmesi ve silgi sürtmesinden ibaretti. Claudia artık uzun, sessiz dakikalar boyunca dün geceyi, Kyle'la geçirdiği randevuyu düşünebilecekti. Gülümsedi.

Sınıf kapısı yumuşakça çalındı. Sekreterlerden biri, Joyce Rennert içeri girdi ve Claudia'ya doğru eğildi.

"Bayan Simon, dışarıda size gelen bir gönderi var," diye fısıldadı. "İçeri getirecektim aslında, ama çok fazlalar."

"Nasıl çok fazla?"

"Güller," dedi Joyce gülerek. "Sanki birisi çiçekçiyi boşaltmış gibi."

"Ah," dedi Claudia ve Leroy'un onu etkilemek için yapacağı jestle karşı karşıya olduğunu anladı. "Sınıfım müzik dersine gidince odanızdan alırım. O zamana kadar onları sana emanet edebilir miyim?"

“Ah, tabii, memnuniyetle,” dedi Joyce ve gıptayla gülümsedi. “Brenda’yla çiçekler bize gelmiş numarası yaparız hem!”

Çiçekleri yollayanı bilseydin bu kadar şanslı olduğumu düşünmezdin, diye düşündü Claudia ve gözlerini öğrencilerine çevirdi.

Birkaç saat sonra Claudia onu bekleyen hediyeği görmeye gitti ve hazırlıklı olmasına rağmen yine de hayrete düştü. Nereden bakılırsa iki düzinelik bir aranjmandı bu. Eğreltiotları ve çövenlerle süslenmiş buket, odadaki bankonun üstünde, devasa bir vazanın içinde duruyordu. Claudia aralarına yerleştirilmiş kartı aldı. Kartın ön kısmında alevler içinde bir kalp resmi vardı, içinde de baskı harfleriyle “Kalbim senin için yanıyor,” yazıyordu. Bir de elyazısı notu vardı:

*Claudia,
Güllerin kırmızısı
Melekşenin moru
Kalbimin tek hırsızı
Sensin, bu doğru.*

*İyi günler dilerim,
Memur Leroy Underwood.*

Claudia berbat bir elyazısıyla yazılmış bu şiiri büyük bir güçle okudu, “menekşe” kelimesinin yanlış yazıldığını anında fark etti. Bir an için Leroy’a üzülecek gibi oldu ama sonra Leroy’un ona sınıfta nasıl gözlerle baktığı aklına geldi ve tüyleri ürperdi. Güller çok güzeldi ama onları istemiyordu.

Joyce iç geçirerek yanına geldi. “Ne kadar güzel bir jest! Arabanıza sığacak mı sizce?”

“Herhalde bir şekilde sığdırırım. Bunları okul çıkışına kadar burada bırakacağım galiba.” Gerçek şuydu ki, aslında bunları eve götürmek istemiyordu. Kurtulmanın yollarını düşünmeye başlamıştı.

“Oda gül kokuyor artık! Onca zaman evinizde kalınca kim bilir eviniz nasıl kokacak! Bu arada, kim göndermiş? Neler oluyor?” Joyce’un gözleri minik bir dedikodu elde etme hevesiyle parıladı.

“Yeni tanıştığım biri sadecce,” dedi Claudia. “Bir şey olmuyor. Sürpriz yapmak istemiş galiba.” Leroy Underwood tarafından kendisine göz konulduğunun etrafta duyulmasını asla istemiyordu.

Joyce’un yüzü hemen düştü.

Claudia tam sınıfına dönmek için arkasına dönmüştü ki, şapkasında “Kathy Çiçekçilik” yazan bir adam odaya girdi ve bankonun üstüne bir vazo koydu. Vazoda tek bir pembe gül vardı. “Tekrar merhaba,” dedi adam Joyce’a, “Bayan Simon her kimse pek popüler bugün. Daha öğlen olmadı ve ona ikinci sipariş getirdim.”

Adını duyunca Claudia dikkat kesildi. “Claudia Simon benim.”

“Evet, şanslı hanımefendi, bu da az önce size gönderildi.” Gonca vazosunu Claudia’ya uzatıp gitmek üzere arkasını döndü. “İyi günler.”

Joyce’un gözleri şaşkınlıktan apaçıktı. Kaşlarını anlamlı bir şekilde Claudia’ya bakarak kaldırdı ama bir karşılık alamadı.

Vazodan aşağı sarkan bir de kart vardı: “*Dün gece çok iyi vakit geçirdiğimi bilmeni istedim. Cumartesi günü için sabırsızlanıyorum. Kyle.*”

“Başka bir yeni tanıdık mı?” Joyce kendini tutamadı.

“Evet,” dedi Claudia. Tek bir gülün iki düzine akranına üstün geleceğini hayal bile edemezdi ama Kyle’ın seçimi mükemmeldi. Ona bakarak gülümsedi. “Bunu kesinlikle götüreceğim.”

Claudia, o öğleden sonra eve dönerken Leroy’un kartını çöpe attı, gülleri ise Mill River’in hemen dışındaki bir huzurevine bıraktı. İşlerini bitirince mutlulukla, radyoda çalan şarkıya eşlik ederek arabayı evine sürdü. O gece telefonu ilk kez çaldığında mutfaktaydı, gül vazosunu da koymuş olduğu masada sınavları değerlendiriyordu. Hâlâ hayaldeymiş gibi hissederek telefonuna uzandı.

“Alo?”

“Claudia.” Sesteki yayvanlık kimliği hemen belli ediyordu.

“Evet?”

“Ben Leroy Underwood. Bu gece nasılsın?” Claudia tavana bakarak gözlerini devirdi. Adam kötü bir metin okuyan pazarlamacıları hatırlatıyordu.

“İyiyim, sağ ol,” dedi. “Bu sabah çok şaşırdım —hatta şok oldum gülleri görünce. Çok güzeller. Kart da öyle. Teşekkür ederim.” Bu sözcükleri ağzından adeta halatla dışarı çekiyordu ve tonundaki ölümlüğün ne kadar hissedildiği umrunda değildi.

“Senin kadar güzel değiller. Seni şaşırtmak istemiştin zaten. Merak ettim de... acaba bacakların yorgun mu?”

“Bacaklarım mı? Hayır,” dedi Claudia, Leroy’un egzersiz rutinini nereden bilip sorduğunu anlayamadı. “Niyе sordun?”

“Ee, çünkü Kyle’la ikimiz senin sınıfını ziyaret ettiği-

mizden beri, aklımdan çıkmıyorlar da... Bu arada, o gün üstündeki bluz da çok güzeldi.” Sözcükleri sanki uzun zamandır söylemeyi bekliyormuş gibi bir rahatlama ve nağmeyle söylüyordu. Bu cümleden sonra duraksadı, Claudia telefonun öteki ucunda onun ağzının nasıl tatminkâr bir gülümsemeyle kıvrılmış olduğunu neredeyse görebiliyordu. İğrenmişti, cevap vermedi. Leroy boğuk bir fısıltıyla saçmalamaya devam etti. “Kartta yazan şey de doğru. Geçen gün işe giderken aldım onu. Yani, düşünüyordum da, bu hafta bir gün benimle dışarı çıkmaya ne dersin?”

Kesinlikle hayır, diye düşündü Claudia, ama nezaketini bozmamak için kendisini kasti. “Ah. Aslında, akşamları sınıfımın sınavlarına not vermekle çok vakit geçiriyorum. Derslere hazırlık da var ayrıca.” Ses tonunun Leroy’a alması gereken cevabı verdiğini düşünüyordu ama Leroy yılmadı.

“Yani, biliyorsun, yarın Sevgililer Günü,” dedi Leroy. “Seninle bir geceliğine Rutland’a gideriz, King’s Lodge’a. O geceyi senin şanslı gecen yaparım.” Sabırsızca, neredeyse alacaklı gibi konuşuyordu.

Claudia geçerli bahanesini ortaya koydu. “Gerçek şu ki, Leroy, cuma sabahı erkenden okulda olmam lazım ve ayrıca Sevgililer Günü için plan yaptım, görüştüğüm biri var.” Birkaç saniye boyunca bir randevu sözünün “biriyle görüşmek” anlamına gelip gelmediğini içten içe sorguladı ama sonra bunu düşünmenin zamanı olmadığına karar verdi. “Ama sorduğun için sağ ol. Güllerle kart için de tekrar teşekkür ederim. Çok güzellerdi.”

“Yaa... Ee, evet. Tabii. İyi geceler o zaman,” dedi Leroy. Sesi kupkuru ve sinirliydi.

“Sana da,” dedi Claudia ve kapadı. İçini büyük bir rahatlama duygusu kapladı. *Leroy’dan kurtuldum*, diye düşündü.

Telefon tekrar çaldı.

Tekrar denemek için arıyor olamazdı herhalde, değil mi?

Aramayı telesekretere bırakmaya karar verdi. Dört çalıştan sonra makine bandı okudu ve kayda girdi. Hoparlörden dostane bir ses geldi.

“Selam Claudia, ben Kyle—” Claudia başka bir şey söylemesine izin vermeden ahizeyi kaldırdı.

“Kyle? Selam, sekretere kaldığın için kusura bakma,” dedi. “Açardım aslında ama az önce Leroy aradı. Tekrar aradığını sandım.”

Kyle güldü. “Sorun değil, anlıyorum. Çiçekleri gerçekten yollamış diye duydum.”

“Evet, büyük olay oldu. Sekreteryadaki kızlar gözlerine inanamadı, bir de çiçekçinin kuryesi ikinci kez gelip senin hediyeni getirince... Çok teşekkürler, bu arada. Çok güzel bir çiçek.”

“Rica ederim. Önce kırmızı istemiştim ama çiçekçideki kırmızı güller bitmiş. Nasıl olduysa artık...”

Claudia buna gülmeden edemedi. “Leroy’unkileri eve bile getirmedim. Onları etrafımda istemedim ve sağ olsun, kendisi az önce telefonda sebebini hatırlattı.”

“Yani bu hafta seninle çıkmak istedi, öyle mi?”

“Evet, çok iğrençti gerçekten. Yarın gece için randevu istedi, fazla ısrarcı oldu. Bay Underwood şansına küssün ki benim planlarım var,” dedi Claudia usulca.

“Planlar! Evet! Ben de bu yüzden aradım seni! Yarın akşam saat altı için King’s Lodge’a rezervasyon yaptırdım.

Oradan da film izlemeye gidebiliriz istersen. Beş buçukta seni almaya gelebilirim.”

“Harika olur,” dedi Claudia. “O zaman yarın görüşürüz.”

“Evet, görüşürüz.”

Claudia telefonu ikinci kez kapadı. Dünyada her şey yolunda gidiyordu.

★★★

Ertesi gün, Polis Merkezi’nin önünde yepyeni bir Jeep vardı.

Sabahın erken saatlerinde Fitz vardiyası için geldiğinde araç dışarıda park edilmiş haldeydi. Sabahın dondurucu ayazına rağmen Fitz bir süre dışarıda kaldı ve aracı hayran gözlerle izledi. Cilalı beyaz bir Grand Cherokee’ydi bu, beyazıyla yerlerdeki kar birikintilerini bile solda sıfır bırakıyordu. Ya yepyenydi ya da neredeyse hiç kullanılmamıştı. Fitz bunun kime ait olduğunu merak etti, yeni bir Grand Cherokee yaklaşık otuz bin dolar değerindeydi. Yaklaşıp arabanın yan pencersinden içeri baktı —büyük ihtimalle içeride ısıtılmalı koltuklar vardı. Bu güzel arabanın sahibi her kimse, aşırı şanslıydı.

Fitz, aracın ön tarafından geçerek Polis Merkezi’nin kapısına doğru ilerledi, o sırada zarf gözüne çarptı: ön camın en alt kısmına tıktırılmış olan zarfın üzerinde onun ismi yazıyordu. Kaymamaya özen göstererek zarfı alıp aceleyle içeri girdi.

Ron Wykowski o sırada paltosunu giyiyor, çıkmaya hazırlanıyordu. “Selam, Şef,” dedi ve esnedi. “Yine sıkıcı bir geceydi. Daha yeni kahve yaptım eğer istersen.”

“Günaydın, Ron,” dedi Fitz, ama dikkati tamamen zarf-taydı. İçini açtı ve kalın bir kâğıt destesi ve birkaç kitapçığı dışarı çıkardı. Destenin en üstünde başka bir mühürlü zarf vardı ve bunun da üstünde Fitz’in adı yazıyordu. Ondan sonraki bir satış faturası gibi duruyordu. Onun altında bir kullanım kılavuzu ve en altta da Mill River Polis Departman’ını Jeep’in sahibi olarak gösteren alım belgesi duruyordu.

“Olamaz,” diye mırıldandı Fitz belgeye gözlerini ayırmadan bakarak. “Ron, dışarıdaki Jeep’i kimin park ettiğini gördün mü?”

“Hangi Jeep?” Adam bankoya, Fitz’in kâğıtları serdiği yere yaklaştı. “Ne bunlar?”

“Otoparkta yepyeni bir Grand Cherokee duruyor. Kim park etti, ne zamandır orada, bir fikrin var mı?”

“Hayır, yani, ben dün gece geldiğimde orada değildi. Ben on birde geldim, sonra da buradan çıkmadım. Ne oluyor?”

“Sen biliyorsundur diye ummuştum,” dedi Fitz ve belgeyi kaldırıp gösterdi. “Şuna bak.”

Ron belgeyi okurken gözleri ardına dek açıldı. “Şimdi orada yeni bir Jeep mi var?” Ruhsatı Fitz’e verip pencereye gitti. “Yok artık!”

“Biri bize saçma sapan bir şaka yapıyor sanki ama bu belge de gerçek gibi görünüyor,” dedi Fitz. Sonra da zarfın içindeki mühürlü ikinci zarfı açtı ve içindeki küçük mektubu okudu:

Sevgili Fitz,

Bu Jeep’i lütfen departmanının yakın geçmişte yaşadığı araç kaybının telafisi olarak kabul et. Departmanın adıyla alınmış ve

ücreti ödenmiştir. Motorlu Taşıtlar Dairesi birkaç hafta içinde ruhsatını verecektir. Sigorta ödemelerini ödemek dışında departmanın yapması gereken bir şey yok, ki bunu halledebileceğini umuyorum.

En iyi dileklerle,

Bir Mill River sakini.

Not: Anahtarlar torpido gözünde.

“Ron! Ron, arabaya gidip torpido gözüne bak, tamam mı?” dedi Fitz okumayı bitirir bitirmez. “Kapılar kilitli değil. Mektupta anahtarların içeride olduğu yazıyor.”

Ron bu emre mutlu mesut itaat etti ve saniyeler içinde iki farklı anahtarlıkla geri döndü. “Yepyeni ve ful depo,” diye bildirdi. “Yeni araba kokusunu alabiliyorsun, kilometre sayacı da 30’da.”

“Rutland’dan alınmış olmalı,” dedi Fitz. “Orada bir Jeep bayii var.”

“Evet, ama kim almış?”

“Mill River’dan biri gibi görünüyor,” dedi Fitz, mektubu Ron’a göstererek.

“Leroy’un kazasından haberi olan biri hem de. Tabii, şimdiye kadar kasabadaki herkesin haberi olmuştur,” diye ekledi Ron mektubu bitirdikten sonra.

“Ben birkaç yere telefon edeceğim. Bunda sakat bir durum olmadığından hâlâ emin değilim.” Fitz masasına oturup Rutland Bölgesi’nin sarı sayfalarını açtı. Sonra geçen sabah Peder O’Brien’la konuşmasını ve papazın ona “her şeyin yoluna gireceğini” söylediğini hatırlayınca, ilk araması gereken kişinin o olabileceğini düşündü.

“Eğer bu olay gerçekse,” dedi Ron tekrar pencereden dışarı bakarak, “umarım Leroy’u yanına bile yaklaştırmazsın.”

Daisy, perşembe günü sabahın geç saatlerinde, beklemekten mahvolmuştu.

İki saatten uzun bir süre boyunca camdan dışarıya bakmış ve postacının gelip gelmediğini kontrol etmişti. Kar botlarıyla başlıklı parkası üzerindeydi, yani her an dışarı fırlayabilirdi. Adam genelde on buçuk civarında geliyordu, ama neredeyse öğlen olmuştu ve hâlâ ses seda yoktu.

Belki, küçücük bir ihtimal de olsa, bu yıl ona bir Sevgililer Günü kartı getirebilirdi.

Belki de sokaktaki evleri bitirmişti ve ona gelen bir kart da yoktu.

Daisy bütün sabahı bu berbat duygusal iniş-çıkışla geçirmişti. Yıllardır hiç Sevgililer Günü kartı almamış olmanın verdiği kederle, bu yılın farklı olabileceği yönündeki ümidi savaşıp durmuştu. Smudgie onun canının sıkıldığını fark etmişti. Hayvan kanepeye oturmuş, ara sıra ince ince sesler çıkartıyor, Daisy'nin gerginlikle volta atışını endişeli bir yüzle izliyordu.

Sabırsızca iç geçiren Daisy, oturma odasının penceresinden dışarıya bir kez daha göz attı. Güneş bile yüzünü göstermeye tenezzül etmiyordu. Gökyüzü donuk, soğuk ve ağırdı. Önceki gece yoğun kar yağışı olmasına rağmen sanki yeni bir kar fırtınası yolda gibiydi.

Elindeki perdeyi sinirle bıraktı ve tülün oluşturduğu sıcak esintiyi yüzünde hissetti. Voltasına devam etmek için arkasına döndüğünde ise perdenin arkasında bir gölge belirdi ve evinin önünde durdu. Daisy parkasının fermuarını çekip ön kapıyı hemen açtı.

Sonunda!

Kaymamak için dikkat ederek posta kutusuna doğru ilerledi, oraya vardığında postacı yalnızca iki ev ötedeydi. Derin bir nefes alıp posta kutusunun gıcırtilı kapağını açtı ve elini içeri attı.

Kuşe kâğıtlı Pizza Hut kuponları. Başka bir şey yoktu.

Daisy burun çekti, onu izleyen olup olmadığına baktı. Karnı fena halde düğümlenmişti. Çenesi titriyordu. Destek almak için posta kutusuna dayandı ama ayağı kaydı. Yoldan temizlenen karların oluşturduğu pis yığına küt diye düştü.

İçine düştüğü durumun rezilliği artık dayanılamayacak haldeydi. İnledi, gözlerini sıkarak kapadı ve mahvolmuş ruhunun sefilliğini hıçkırıklarla dışa vurdu. Gözyaşlarının yanaklarında donduğunu ve komşusunun tazısının onun hıçkırıklarıyla eşzamanlı inlediğini uzun bir süre sonra fark etti.

Sonunda, kendini toplayıp karavanına ağır ağır geri döndüğünde, Smudgie onu kapıda karşıladı ve sahibini mutfağa kadar takip etti. Köpeği tekrar mırıldanınca Daisy onu kollarına aldı. “Ah, Smudgie,” diye fısıldadı hayvanın gri tüylerine doğru, “bizi neden kimse sevmiyor?”

Daisy, Smudgie’yi en sevdiği mutfak sandalyesine koydu, parkasını çıkardı ve gözlerini silmek için bir parça kâğıt havlu kopardı. Komşularına ve kasabalılara sevgi göstermiş, kibar davranmıştı; birine zarar vermek ya da dışlamak onun aklına dahi gelmezken kendisine Peder O’Brien dışında kimse neden iyi davranmıyordu? Kendisinden hiç hoşlanmayan Memur Underwood’a karşı bile kibar davranırdı hep.

Daisy, küçük köpeğin kafasındaki tüyleri düzeltirken

birinin onu Sevgililer Günü'nde hatırlayacağını nasıl düşünebildiğine şaşırdı. Smudgie'yle Peder O'Brien dışında arkadaşı yoktu ki arkadaşın ötesine geçecek birisi olsun. Acaba hep böyle mi olacaktı?

Daisy'nin tezgâhında bir şişe parlak kırmızı sıvı kalmıştı, satamadığı tek aşk iksiri şişesi. Elbette bunun ziyan olmasına izin vermeyecekti. Bir süre şişeye göz gezdirdi, sonra da kapağı açtı ve Smudgie için birazını bir fincan altlığına döktü. Kendisinininkinden bir yudum aldı. Dışarıda minik kar taneleri düşmeye başlamıştı. Daisy yutkundu, gözlerini kapadı ve bir yudum daha aldı.

Her zaman önünde bir sonraki yıl vardı.

Büyülü gücünün her zerresini içinde topladı ve her zamanki gibi, bir sonraki yılın farklı olmasını diledi.

Jean Wykowski, Sevgililer Günü'nde bulaşık yıkıyordu.

Saat öğleni geçmişti bile ama bütün gece çalışmış olan Ron hâlâ yataktaydı. Ne yazık ki o gün de gece vardiyası ondaydı. Bir önceki gece yağın yoğun kar nedeniyle okul tatil olduğu için Jimmy'yle Johnny evdelerdi. Oturma odasında halının üstüne uzanmış, ilkokul çocukları için hazırlanmış ucuz Sevgililer Günü kartlarının oluşturduğu pembe-kırmızı bir denizin içinde yüzüyor gibilerdi. Birbirlerine kimin daha çok kızdan kart aldığı konusunda sataşıyorlardı. Birkaç yıl içinde bu alaycılık terse dönecek, kızlardan kart almak hoşlarına gidecekti ve Jean, o günü hayal bile etmek istemiyordu.

Jean yatak odasından gelen sesi duydu ve Ron'un yataktan hantalca inip yeri gümbürdettiğini anladı. Bir-iki dakika sonra da onun ellerini beline doladığını hissetti.

“Günaydın, tatlım,” dedi Ron ve Jean’ın kafasını arkasına bir öpücük kondurdu. Nefesi berbat kokuyordu.

“Tünaydın demek istedin sanırım,” dedi Jean ve köpüklü eliyle Ron’un ağzını kapadı. Gözleri şaşkınlıkla ardına kadar açılan Ron bir adım geri gitti. “Sabah nefesi, tatlım,” diye açıkladı Jean.

“Ah, affedersin.” Ron ağzını kapadı ve banyoya gitti. Jean, suyun akış sesini, diş fırçasının ritmik hareketini duydu ve bulaşık yıkamaya devam etti.

“Mis gibi oldum,” dedi Ron tekrar belirirken. “Şimdi bir Sevgililer Günü öpücüğü alabilir miyim?” Jean ona döndü ve bol eşofmanına, tişörtüne ve bir yana yatırılmış saçlarına baktı.

“Hmm. Saçların öyle berbat haldeyken çok tatlı görünüyorsun,” dedi ve yüzünü buruşturdu.

“Çocuklar nerede?”

“Oturma odasında, aldıkları Sevgililer Günü kartlarını okuyorlar. Niye sordun?”

“Ee, düşünüyordum da, bugünü basit bir öpücükle geçirmek haksızlık olur, öyle değil mi? Bu gece de görevde olacağım için şimdi biraz takılmak ister misin?”

Jean tavana bakarak gözlerini devirdi. Canı pek istemiyordu.

“Çocuklar buradayken yapamayız,” diye fısıldadı ama mükemmel bir zamanlamayla yerden fırlayan Jimmy ve Johnny mutfaktan geçip, arka kapıya montlarıyla botlarını almaya çıktılar.

“Anne! Yine kar yağıyor!” diye bağırdı Jimmy.

“Biz kardan kale yapacağız,” dedi Johnny. “Dün okulda öğle arasında denedik ama zamanımız yetmedi.”

“Evet, o da zaten çöktü,” dedi botlarını giyen Jimmy.

“Yerdeki kartlarınızı topladınız mı bakalım?”

“Anne, sonra toptasak olmaz mı?”

“Evet, içeri girer girmez toptarız, söz.”

“Hadi, tatlım, bırak gitsinler. Birkaç kâğıt parçası işte,” dedi Ron göz kırparak ve Jean’i dirseğiyle dürttü.

Jean mutlu yüzler tarafından kuşatılmıştı. “Peki,” dedi. “Gelir gelmez ortalığı toptayacağınıza söz veriyorsanız tamam, çünkü ben elimi sürmeyeceğim.”

“Toptayacağız, anne, merak etme.”

“Evet. Teşekkür ederiz, anne.”

Kapı kapandıktan en fazla iki saniye sonra Ron onu nazikçe koridora doğru çekmeye başladı.

“Tam o sırada içeri dönerlerse?”

“Duyarız,” dedi Ron. “Ayrıca yakalanma korkusu gibisi var mı?” Artık yatak odasındalardı, Ron giysilerini yavaş yavaş çıkarıyordu.

“Hımm.” Jean’in aklına, lisedelerken Ron’un babasının garajına gizlice girip, kamyonetin üstü örtülü arka kısmının altında geçirdikleri zaman geldi. Ron’un babası bir uzatma kablosu alıp eve geri dönmüş, bu sırada arabasında çırılçıplak olduklarının farkına bile varmamıştı.

Ron öteki tarafa dönünce Jean bir anda onun arka kısmıyla karşı karşıya kaldı. On üç yıllık evliliğe rağmen Jean onu hâlâ oldukça beğeniyordu. Yatak odası penceresinden arka bahçeye baktı ve oğlanların neşeyle kar toptadıklarını gördü.

“Babanın pikabında takıldığımız günü hatırlıyor musun?” diye sordu yatağa tırmanarak.

“Ee-veet,” dedi Ron sinsi bir sırıtişla. “Neden?”

“Ee, sadece düşünüyordum. Şu yeni Jeep’teki bir sonrakı vardiyanda beni alırsın belki. Onda biraz takılırız.”

“Evvvet!” dedi Ron ve örtülerin altına, karısının yanına kaydı. Onun çekişiyle kendini Ron’un kollarının arasında bulan Jean, ufak bir ciyaklamadan sonra gülmeye başladı. “Jeanie Wykowski,” dedi Ron, burnunu karısının yüzüne sürterek, “ne kadar yaramaz bir kız olabileceğini unutuyordum neredeyse.”

Bir süre sonra, oğlanların içeri dalma ihtimaline karşın çabucak giyinip yatağa serildiler.

“Bu gece çalışacak olman çok kötü,” dedi Jean.

“Evet, biliyorum.” Ron birden doğruldu. “Sana ben isteyken yanında durmasını istediğim bir şey aldım.” Sırtarak çekmeceli dolabının en üst çekmecesinden küçük bir kutu çıkardı.

“Nasıl yani?” Jean de doğruldu.

“Az kalsın unutacaktım, inanamıyorum. Bir süredir bendeydi bu. Al bakalım.” Küçük kutuyu uzattı. “Sevgililer Günü’nü kutlu olsun.”

Jean kutunun kapağının kaldırırken içinden ne çıkacağını kestiremiyordu ama gördüğü şeyi asla Ron’dan beklemezdi. Bu, üç taşlı elmas bir yüzüktü —elmaslar onların alabileceğinden çok daha pahalı görünüyordu.

“Ron, bu çok güzel ama bir servet değerinde olmalı.” Jean bakakaldı, kutudan çıkarıp çıkarmaması gerektiği konusunda kararsızdı.

“Eh, fazla mesai yaparken biriktirdiklerimle aldım. Hem, mikrodalga fırının iyi bir Noel hediyesi olmadığına farkındaydım, sana uzun zamandır böyle güzel bir şey almak istiyordum. Beğendin mi?”

“Evet,” dedi Jean hemen ve Ron’un ona beklentiyle bakan yüzüne gülümsedikten sonra yüzüğü kutunun içindeki köpükten dikkatlice çekip çıkardı ve sağ el yüzük parmağına yavaşça yerleştirdi. Yüzük parmağına çok güzel oturdu. “Vay be,” dedi eline biraz uzaktan bakarak. “Nasıl da parlıyor.”

“Ortadaki yarım karat, kenarlardakiler çeyrek karat. Geçmiş, günümüz ve gelecek için üç taşlı bir yüzük almak istedim.” Ron kendisiyle o kadar gurur duyuyordu ki, Jean onun bu basit pazarlama stratejisine kanmış olmasına gülmemek için kendisini tutmak zorunda kaldı.

“Tatlım, bu gerçekten çok çok güzel,” dedi ve kocasını öptü. “Şimdiye kadarki en güzel Sevgililer Günü hediyesi. Ama ben sana bir şey almadım,” dedi Jean yüzünü buruşturarak. “Bu yıl bir şey yapmayacağız sanmıştım...”

“Ah, üzülme. Sen bana hediye mi biraz geç verirsin.”

Ron’un yüzündeki anlamlı sırıtışı görünce Jean kaşlarını kaldırdı. “Aklında bir fikir varmış gibi görünüyor.”

“Var gerçekten,” dedi ve sarılmak için karısını yatağa geri çekti. “Aslında fikir senden çıktı.”

“Ya, öyle mi?”

“Evet. Şu yeni Jeep’le seni bir gezintiye çıkarmak istiyorum.”

★★★

Claudia, her şeyin mükemmel olması için çok azımlıydı.

Saçları kontrol altındaydı. En sevdiği çizgili eteğini ve yeni, düşük kesim leylak rengi kazağını giymişti. İç çamaşırı olarak ise yeni bir dantelli sütyen ve tanga takımını tercih etmişti. Bu onun ilk romantik randevusu olacaktı

ve bitiminde de sonunda, en sonunda bir erkekle birlikte olabilme ihtimali vardı. Nasıl bir şey olacağını merak etti, eğer olursa.

Ama sorun yoktu. Bunun hakkında endişelenmeyip, akşamın tadını çıkarmaya kararlıydı. Rutland'a giderlerken direksiyonun arkasındaki Kyle'a bir bakış attı. Kyle ön cama hücum eden kar taneleri yüzünden gözlerini kısmış, King's Lodge'un otoparkına dönmek için pikabı yavaşlatıyordu.

Küçük, sakın bir restorandı burası. Dışı Fransız köylerine has bir tasarıma sahipti, içeride çatırdayan birkaç şömine vardı. Giriş görevlisi paltolarını aldı ve onları yemek odasındaki küçük, gözden uzak bir masaya yönlendirdi.

"Çok güzelmış burası," dedi Claudia oturur oturmaz. Kyle bir şişe şarap sipariş ederken Claudia, tavandaki koyu lekeli kirişleri ve özel konuşmalar için özellikle ayrıկ yerleştirilmiş masaları inceledi. Her masa küçük bir mum lambasıyla aydınlatılmıştı. Şömineler ve tavandaki birkaç ahize dışında masalardaki lambalar içerideki tek aydınlatmaydı.

"Güzelmış, evet," dedi Kyle da. "Daha önce buraya gelmemiştim ama Rutland'daki en güzel yemekler, en güzel atmosfer buradaymış diye duydum." Claudia'ya bakarak sırtıttı. "Zevksizliğine rağmen Leroy'un seni buraya davet etmesi çok şaşırtıcı."

"İyi ki burada onunla değilim," dedi Claudia. "Atmosferi mahvederdi." Kyle'ın kahverengi gözleri parıldayınca Claudia güldü. Cilve yapmaya başladığını fark etti ve bu gayet doğal geliyordu.

"Ee, merak ediyorum. Sana telefonda tam olarak ne

dedi?” diye sordu Kyle. Garson bir şişe Merlot’yla döndü ve ikisine de birer kadeh doldurdu.

Claudia hatırlayabildiği kadarıyla diyaloglarını tekrarladı. Kyle kafasını iki yana sallayıp kıkırdadı. “Ucuz tavlama replikleri birbirini kovalamış,” dedi. “Kadınları neden ittiğini anlıyorsundur artık.”

“Evet. Ama cesaretini epey kırdığımı sanıyorum. Doğruyu da söyledim ayrıca —randevum olduğunu.” Claudia menüsünün üstünden kirpiklerini anlamlı bir şekilde indirdi.

“Hmmm.” Kyle kendiyle gurur duyan bir şekilde tekrar gülümsedi.

Kyle kendi menüsüne yoğunlaştığı sırada Claudia onu gizli gizli inceledi. O kadar heyecanlı değildi artık, Piz-za Hut’taki paniği yoktu üstünde. Kyle’ın üstünde kalın, yulaf rengi, bisiklet yaka bir süveter vardı. Claudia onun köşeli çenesinin sinekkaydı traşını da, koyu saçlarının şakaklardaki kısa kesimini de fark etmişti. Işıldayan mumsudan yansıyan ışık Kyle’ın yüzünde ve ellerinde oyunlar oynuyordu.

Claudia, Kyle’ın ellerini özellikle beğeniyordu. Avuçları ve parmakları çok orantılıydı, ne çok büyük ne de çok küçüklerdi ve tırnakları da hep güzelce kesilmiş oluyordu. Kol saatinin gümüş kayışı gömleğinin sol kolunun altından görünüyor ve Kyle parmaklarıyla masayı tıklatırken mum ışıklarının parıltısını saçıyordu. Claudia, Kyle’ın elinin arka tarafında bileklerden parmak boğumlarına kadar uzanan tendonlara baktı. Güçlü ve becerikli elleri vardı; tutukladığı birini sertçe kontrol altında da tutabilirdi, ağlayan küçük bir kızın gözyaşlarını da kibarca silebilirdi. Claudia o ellerin kendisine dokunmasını istiyordu.

Garson siparişı almak için masaya geldiğinde Claudia loşluğun yüzündeki kızarıklığı gölgelediğini umuyordu.

Yemek sadece güzel değil, inanılmazdı. Bir istisna olarak istediğini yeme kararı alan Claudia, garsonun getirdiği sıcak ekmeği arpacık soğanlı, yumuşacık tereyağıyla beze-yip midesine indirdi. Ana yemek olarak kuzukulağı sos-lu somon balığı, pirinç pilavı ve bezelye söyledi. Kyle ise New York usulü ince ince kesilmiş biftek ve fırında kuş-konmazlı patates istedi. Üstüne bir dilim piramit pastayı bölüştüler, ki bu Claudia'nın en kilo aldırıcı, en şiddetli arzularındandı —arasında beyaz krema olan, bitter çikola-ta kaplı dört katman. İki sivri kısımda bolca beyaz krema ve kavislendirilmiş çikolata vardı.

“En son ne zaman böyle yemek yediğimi hatırlayamı-yorum,” dedi Claudia, paltolarını giyerlerken.

“Evet,” dedi Kyle homurdanarak. “Yemek komasına gi-receğim neredeyse.”

“Neye neye?” dedi Claudia gülerek, ne dediğini gayet duymuş olmasına rağmen. Çok komik ve zekice bir tanım olmuştu.

“Yemek koması. Yani, midenin doluluğundan dolayı düşünemeyecek hale gelmek,” diye açıkladı Kyle. “Kane-peye uzanıp kendini bırakma isteği.”

Claudia kıkırdamaya devam etti. “Film sırasında uyuya-kalmam umarım.”

Kyle otoparka açılan ağır ahşap kapıyı ittirince keskin rüzgâr ve döne döne yağın kara çıktılar. Birkaç saat önce tembel tembel inen taneler, artık güçlerini toplayıp bir fir-tına oluşturmuşlardı. Otoparktaki arabaların üstü kar tut-muştu bile.

“Koşalım hadi,” dedi Kyle ve Claudia'nın elini tuttu.

Pikaba vardıklarında Claudia'yı hemen yolcu koltuğuna bindirip yerine geçti ve kapıyı kapamadan kontağı çevirip ön camı sileceklerle temizlemeye başladı.

"Hava durumunda kar fırtınası olacağını duymamıştım," dedi Claudia. "Sanırım yarın da okul tatil olacak."

"Ben de duymamıştım," dedi Kyle. "Durum pek iyi görünmüyor. Biz film izlerken böyle devam ederse eve zor döneriz. Geri dönüp yolda bir film kiralamaya ne dersin? Hafta içi olmasına rağmen bir istisna yaptım ve Rowen'a en yakın arkadaşında kalması için izin verdim. Yani, yalnız sen ve ben oluruz. Bir de kedi, tabii."

"Bana uyar," dedi Claudia ama içten içe havalara uçuyordu. Bu büyük sevincin sebebinin Merlot'nun verdiği sıcak başdönmesi mi, yoksa Kyle'a duyduğu tutkulu ilgi mi olduğunu tam olarak bilemiyordu. Umurunda da değildi.

Mill River'daki film kiralama dükkânında yaptıkları kısa alışverişten sonra Kyle'ın dairesine geldiler. İçerisinin şık bir yanı yoktu ama ev temizdi ve güzel dekore edilmişti. İçeri girerlerken Claudia büyük bir Siyam kedisinin koridorda içeri kaçtığını gördü.

"Biraz kahve ister misin?" diye sordu Kyle. "Kafeinsiz de var."

"Olur. Şey, banyonu kullanabilir miyim?"

"Koridorda, soldaki kapı. Ben kahveyi hazırlayıp filmi koyuyorum."

Claudia aslında banyoyu kullanmak zorunda değildi —yalnızca düşünmek için bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Aynanın karşısına geçti, sessizce kendine baktı. Kapının arkasından gelen kahve öğütücüsünün sesini duyabiliyordu. Bu gecenin nereye gidebileceği çok belliydi,

eğer isterse. İstiyordu da, hem de nasıl. Ama şimdi, belki de yapmaması gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Bir parçası, bunun için çok erken olduğunu hissediyordu. Birkaç saniye kendi gözlerinin içine bakıp istek ve kararsızlığı tarttı.

Tam o anda her şey karardı.

Claudia kapı tokmağını el yordamıyla buldu ve küçük adımlarla koridora çıktı.

“Kyle?”

“Buradayım.” Kyle hâlâ mutfaktaydı, çekmecelerden birini karıştırıyordu. “Bir yerde fenerim olacaktı. Bütün sokak karardı.”

Claudia, kanepenin kolçağına gelene kadar duvara dokunarak yürüdü, mutfaktan gelen ince ışık huzmesini takip etti. Oraya vardığında mutfak tezgâhında bir fener yanıyordu ve Kyle ikinciye yakmaya çalışıyordu.

“Bunun pilleri bitmiş galiba,” dedi Kyle. “Almam gerekiyordu.” Sırtını tezgâha verdi, mutsuz bir ifade takındı. “Sanırım birisi film izlememizi istemiyor bu gece. Ama,” dedi ve kahve makinesinin sürahi kısmını tutmak için duraksadı, “bir fincandan biraz daha az, yeni demlenmiş, kafeinsiz kahvem emrine amade.”

Kyle sürahiyi kahve filtresinin altındaki yerine geri koyarken Claudia kıkırdadı. O an, derin bir nefes aldı ve kararsızlığını derinlerine itti. Kyle’ın karşısına geçti, utangaç bir tavırla parmaklarına dokundu, Kyle’ın ellerini beline yerleştirmesini sağlayacak kadar ona yaklaştı.

“Film izlemek istemiyorum zaten.”

“Öyle mi?” Oyunbaz bir sesle konuşan Kyle hafifçe gülmüsyordu ama gözleri gayet ciddiye.

“Öyle. Kahve de bekleyebilir.”

Kyle onu kendisine çekip öptü. Claudia onun ellerini bel çukurunda hissetti, birkaç saniye sonra ise yüzünde. Kendini biraz geri çekip gözlerini açan Claudia, koridora dönüp Kyle'ın yatak odasına doğru bir bakış attı. Tekrar Kyle'a döndüğünde gözleri, dudaklarının söyleyemediği şeyi söylüyordu.

Karanlığın içinde, yalnızca Kyle'ın ağzı ve elleri vardı. Ellerin Claudia'nın çıplak teninde yarattığı şok neredeyse Claudia'nın nefesini kesecekti —o eller, sütyeninin kopçasını açıp göğüslerini okşadılar, sonra tangayı yavaşça aşağı indirdiler. Kyle, Claudia'yı yanına çekip ağzıyla ağzını buldu. Claudia, onun parmak uçlarının kasıklarının içine dokunduğunu hissetti.

Dışarıda rüzgâr uğulduyor, inliyor, panjurları tıkırdatıyordu ama Claudia için bunların hiçbir önemi yoktu.

Leroy her zamankinden daha berbat bir haldeydi.

Jeep kazasından sonra Fitz ona masabaşı iş vermişti. *Mill River Gazette*'ten gelen muhabire hep birlikte poz vermelerinden sonra da, Fitz onun bir daha Jeep'in yanına yaklaşmamasını istemişti. Biri kazadan, öteki de merkezin önünde buzda kayıp düşmesinden dolayı iki ayak bileği de hâlâ acıyordu. Kendi arabasını, Camaro'sunu sürerken bile canı yanıyordu.

Ama bu acı, onun Kyle'a yaşatmak istediğinin yanında hiçbir şeydi. Pislik herif! Claudia'nın çok açık bir şekilde onun Sevgililer Günü teklifini reddetmiş olması bile tek başına yeterince kötüydü aslında ama Leroy basit bir reddi kaldırılabir, birkaç gün düşünüp başka bir taktik deneyebilirdi. Şimdi ise, Kyle'ın işe karışmasıyla ve Claudia'nın

da onun dairesine hevesle girmesiyle, kadının dikkatini dağıtmak için çok ekstra bir efor sarf etmesi gerekecekti.

Leroy ön camdan dışarıya gözlerini kısarak baktı, karların arasından pastanenin üstündeki daireyi görmeye çalıştı. Elektrik kesintisi başladığından beri pencereler karanlıktı. Leroy, motoru çalışan arabasının farlarını yakmaya cesaret edemiyordu.

Orada neler olduğuna dair gayet iyi bir fikri vardı.

Onu sırtından vuran şerefsiz bir ortağı olması da Leroy'un kötü şansıydı. Leroy, Claudia'nın külodunun cebinde olmasına rağmen Kyle'ın, o an, külodun içinde olanlara sahip olduğu gerçeğini kaldıramıyordu. Üstelik Kyle, onun Claudia'yla ilgilendiğini *biliyordu* ve ona bir şans bırakmayıp önce davranmıştı. Adeta onu çalmıştı. Leroy'u mahvetmişti. Şerefsiz herif.

Leroy bir sigara yaktı, gözlerini kapayıp arkasına yaslandı. En son ne zaman bu kadar sinirli olduğunu hatırlamaya çalıştı. Zorlanmadı: Kasım ayında bir gün, çatlak cadı Daisy'yi köpeğiyle ilgili tehdit etmiş, kadın da onu merkeze şikâyet etmişti. O kir yumağı Camaro'suna işeyecekti ve Leroy'da ses çıkarmayacaktı ha! Şikâyetten bir şey çıkmamıştı tabii. Çünkü tehdidini Daisy'den başka duyan olmamıştı ve onun sözüne de kimse inanmazdı.

Sigarasını küllüğe silkti. Şimdi daha da sinirliydi. Düşüncelerini tekrar asıl meseleye yönlendirdi. Claudia'yı sınıfta ilk ziyaret ettiği günü hatırlamayı seviyordu. Leroy kendini tanıttığında kadın onun gözlerine bakıp gülümsemişti. Leroy o an aralarında bir bağ, diğer kadınlarla o ana kadar hissetmediği bir şey olduğunu anlamıştı. Ama şimdi Kyle, Claudia'yı baştan çıkarmıştı. Leroy bu konuda ne yapmalı, nasıl bir yol izlemeliydi?

Keşke Kyle ortadan yok olsa ve Claudia tamamen benim olsa, diye düşündü Leroy. Cebindeki siyah tangayı çıkardı, pürüzsüz kumaşı parmaklarının arasında gezdirdi ve bir başka öfke dalgasının içinde yükseldiğini hissetti. Ortağını ortadan kaldırmayı bu kadar fazla istemesine rağmen bundan paçayı kurtaramayacağını da farkındaydı. Fitz onu bu kadar yakından izlerken yapamazdı. Yaşlı herif sanki ona gıcık oluyordu; onu hep eleştiriyor, araba sürüşüne laf ediyor, olgunlaşmasını ve terbiyesini takınmasını söylüyordu. Leroy, Fitz'in o buzda ne yapacağını görmek isterdi. Muhtemelen Wykowskilerin evine daldardı.

Claudia'nın ilgisini çekmenin bir yolu olmalıydı, onun yerine Kyle'ı seçmenin manyaklık olduğunu anlatmanın harika bir yöntemi olmalıydı. Onu ne kadar sevdiğini, onun için her şeyi yapacağını anlatmanın bir yolu. Leroy karanlığa doğru bir kez daha baktı ama pastanenin silik silüeti dışında bir şey göremedi.

Claudia için yanıp tutuşuyordu.

Sigarasından bir nefes daha aldı, sondaki korların parlak turuncuya dönüşünü izledi. Bu korların gücüne, aleve dönüşüp her şeyi hakimiyetleri altına alma potansiyellerine büyük hayranlık duyuyordu.

Bir süre oturdu, ne kadar kolay olabileceğini düşündü. Teklifini cazip hale getirmek için kullandığı baştan çıkarıcı lafları geliştirdi ve bu kez işi kotarırdı. Okula yolladığı sürpriz hediye solda sıfır bırakmak için ateş kullanacaktı. Hislerinin ne kadar ciddi olduğunu Claudia'ya anlatmak için doğru anı bekleyecekti. O da beraber olmaları gerektiğini sonunda anlayacaktı.

Leroy farları yaktı ve gaza bastı.

Sıra ondaydı. Şimdi, o yakacaktı.

On Sekizinci Bölüm

2012

Mary sarıydı.

Peder O'Brien, ilk başta, gözlerinin onu yanılttığını, mermer köşkteki ışık ya da oturma odası duvarlarından yansıyan renk ve gölgeler yüzünden Mary'nin benzini soluk gördüğünü sandı. Sonra, bir anda ürpererek, Mary'nin ten renginin evin içiyle bir ilgisi olmadığını kavradı.

"Mary, sen iyi misin?"

Kafası karışan Mary ona döndü. "Evet, iyiyim, Michael. Yani, biraz yorgunum ama bir şeyim yok. Neden sordun?"

Peder, görünüşünü ona nasıl tarif etmesi gerektiğinden tam olarak emin değildi.

"Mary, bugün hiç aynaya baktın mı?"

"Hayır, aynaları sevmediğimi biliyorsun. Ne oldu? Niye böyle yapıyorsun?"

"Göstereyim," dedi Peder ve onu elinden tutup, lava-boya götürüp ışığı açtı. "Kendine bak, Mary. Görebiliyor musun?"

Mary aynanın karşısına geçti, bakmadan önce tereddüt

etti. Baktığında ise, teniyle arkadaki beyaz duvar arasındaki renk farkını hemen ayırt etti. Tek elini kaldırıp yüzünün üstünde tuttu ve inceledi.

“Michael, ben... Ben ne olduğunu anlamıyorum. Kendimi normalden hiç farklı hissetmiyorum.”

“Rengin normal değil,” dedi Peder O’Brien. “Sanırım, insanlar karaciğerlerinde sorun olduğu zaman bu rengi alıyorlar. Sana yaşlı McGee’den bahsettiğimi hatırlıyor musun? Ölmeden önce yıllarca sapsarıydı. İçtiği için karaciğerinin hasta olduğunu söylemişlerdi.”

“Ben ağzıma alkol sürmem, Michael, biliyorsun.”

“Biliyorum tabii.”

“O zaman benim karaciğerimde neden bir sorun olsun?”

“Bilmiyorum.” Peder sesini kısıtı, söyleyeceği şeyin etkisini azaltmak için Mary’yi hazırlamak istedi. “Doktorlardan asla hoşlanmadığını biliyorum ama bir görünsen iyi edersin.” Mary ona korku dolu bir bakış atmasına rağmen Peder ısrarcı oldu. “Bir yere gitmene gerek yok. Doktor Richardson benim eski bir arkadaşım. Çağırırsam buraya gelir.”

“Hayır, ah, hayır,” dedi Mary tuvaletten geri geri çıkarak.

“O kadar da kötü olmaz, Mary,” dedi Peder onu takip ederek. “Ayrıca sana ne oluyorsa bence ciddi bir şey.” Tekrar oturma odasında yüz yüzelerdi. Mary titriyordu.

“Yapamam, Michael.”

“Yapabilirsin. Hatta yapmalısın. Basit bir muayene uzun sürmez. Ben sürekli yanında olacağım. Lütfen, Mary. Senin için çok endişeliyim. Bunu en azından benim için yap.”

Mary sonunda Doktor Richardson'ın kısa bir ziyaretini kabul ederek Peder O'Brien'ı rahatlattı. İki gün sonra Peder, doktoru arka kapıya getirdi ve ona Mary'nin yabancılarla nasıl uç tepkiler verdiği konusunda bilgi verdi.

"Paltolarımızı burada bırakalım, Fred," dedi Peder mutfaktalarken. Doktorun paltosunu alıp kendisinininkiyle birlikte bir sandalyenin üstüne attı. Doktor Richardson odaya büyük bir ilgiyle göz attı.

"Bu evin içini hep merak etmişimdir," dedi. Beyazlaşmaya başlamış saçları hâlâ gürdü, yakın gözlüğü de meraklı yüz ifadesini daha da vurguluyordu. Adam, gömleğinin kollarını dirseğe kadar kıvırdı. "Dediklerine bakılırsa pek fazla insan görmemiş burayı."

"Evet," dedi Peder O'Brien.

Mary oturma odasında, omzuna attığı şalın uçlarını sımsıkı tutarak onları bekliyordu. Odaya girdiklerinde onlara bakmadı bile ama geldiklerini duymuş olmalıydı. Yine titriyordu ve sol gözünün üstünde siyah bant vardı. *O bantdı yıllardır takmıyordu*, diye düşündü Peder.

Ayrıca, Mary'nin teninin biraz daha sarardığını fark etti.

"Mary, Doktor Richardson'la tanış," dedi Peder ve Mary'nin karşısına geçti.

"Sizinle tanıştığımıza sevindim, Bayan McAllister," dedi Doktor Richardson, Mary'ye dikkatle bakarak.

"Merhaba," diye fısıldadı Mary. Göz teması kurmadı, hatta kafasını bile kaldırmadı, iki büklüm oldu adeta. Titremesi daha da arttı.

"Bayan McAllister, benden korkmanıza hiç gerek yok. Ben size yardım etmeye geldim," dedi Doktor Richardson ve ona doğru bir adım attı. Mary bu hareketle iyice sindi. Ne yapacağını bilemeyen doktor, Peder O'Brien'a baktı.

Peder daha önce de onu bu halde görmüştü, hem de birçok kez. O an, üst kata kaçıp kendisini odaya kilitlememesini umuyordu. Üç yıl önce, çatının padavralarını değiştirmek için müteahhitler geldiğinde böyle yapmıştı. O an Peder O'Brien'in aklına oturmaları gerektiği geldi çünkü böylece daha az tehditkâr görünürlerdi. Kendisi bir koltuğa oturdu, doktora da aynısını yapmasını işaret etti.

“Mary, doktora kendini kötü hissetmediğini söyledim. Bu ten rengi değişikliğini birkaç gün önce fark ettiğimizi anlattım,” dedi Peder O'Brien.

Mary onlara bir bakış atıp başını salladı.

“Alkollü bir şey asla içmediğini de söyledim.” Peder, doktora baktı ve kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırdı.

Doktor hemen imayı kaptı. “Bayan McAllister, acaba hiç kan nakli gerektirecek bir operasyon geçirdiniz mi?”

“Hayır,” diye fısıldadı Mary ve şalına daha sıkı sarıldı.

“Karnınızda olağandışı bir ağrı hissettiniz mi peki?”

“Hayır.”

“Midenizi ağrıtan özel bir yemek var mıdır?”

“Hayır.”

“Son birkaç ayda kilo verdiğiniz mi?”

“Biraz.” Mary, Peder O'Brien'in yüzüne bakış attığında Peder'in bu cevapla yüzünde oluşan endişeyi gizlemek için vakti olmamıştı.

“İştahınızda bir değişim var mı?”

Mary cevap vermeden önce bir süre sessiz kaldı. “Biraz daha az yiyorum galiba.”

Doktor Richardson konuşmadan önce duraksadı. “Bayan McAllister,” dedi adam nazikçe, “eğer sizi muayene edebilirsem bunun çok faydalı olacağını düşünüyorum.

Uzun sürmeyecek, olduğunuz yerde de kalabilirsiniz hem.”

Peder O’Brien, Mary’yi izlerken kadının bedeni iki kez seğirdi. Peder onun kaçıp gitme dürtüsüyle savaştığını biliyordu. Ama doktor ona yaklaşırken Mary olduğu yerde kaldı ve Peder’i şaşırttı.

Doktor Richardson kanepeye, Mary’nin yanına oturdu ve iş çantasından bir kalem fenerle stetoskop çıkardı. Dikkatle, zarıfçe hareket ediyordu. Sesinin kısık ve yatıştırıcı tonunu korudu. “Önce, gözünüze bu küçük ışıkla bakmam gerek. Canınızı hiç yakmayacak. Bana bir saniyeliliğine bakabilir misiniz acaba?”

Mary, yüzünü kaldırmadan, bakışlarını yavaşça adamın çenesine doğru kaldırdı. Hâlâ gözlerine bakmıyordu. Doktor ışığı, gören tek göze çevirdi ve skleranın sarılığını iyice görünür kıldı. Göz bandını kaldırıp öteki gözü de incelemeye yeltenmedi bile.

“Güzel,” dedi doktor ve kalem feneri söndürdü. “Şimdi, bir de kalbinizle ciğerlerinizi dinlemek istiyorum.” Stetoskobunu yavaşça kulaklarına yerleştirdi ve ucunu çok, çok sakın bir hareketle Mary’nin göğsüne koydu. “Derin derin, sakın nefesler almaya çalışın,” dedi. Mary iyice iki büklüm oldu, hızlı hızlı nefes alıp verdi.

“Çok güzel gidiyorsunuz, Bayan McAllister,” dedi Doktor Richardson, her ne kadar Mary’nin öyle bir hali olmasa da. Doktor kanepeden kalkıp yere oturdu. “Son bir isteğim var: Birazcık uzanırsanız karnınızı muayene etmek istiyorum. Bir dakikanızı alacak yalnızca, sonra da işimiz bitecek.”

Mary yavaş yavaş isteneni yaptı, bacaklarını yavaşça kal-

dırıp sırt üstü kanepeye uzandı. Yüzünü doktordan öteye çevirdi. İki yana yerleştirdiği ellerini sımsıkı yumruk yapmıştı.

“Güzel,” dedi doktor. “Şimdi, sadece her şey yolunda mı diye birazcık yoklayacağım.” Adam elini Mary’nin karnına yerleştirip yavaş yavaş, neredeyse hissedilmeyecek şekilde bastırmaya başladı. Mary hareket etmedi. İki elini de kullanan doktor, ellerini Mary’nin yanlarına doğru kaydırmaya başladı. Sağ tarafa geldiğinde, göğüs kafesinin hemen altında, tereddüt etti ve daha dikkatle yokladı.

“Hiç acıyor mu?” diye sordu.

“Biraz.” Mary’nin cevabı, kanepenin kumaşının içinde boğuk çıkmıştı.

“Tamam o halde, işimiz bitti.” Doktor koltuğuna döndü. Mary de şalını tekrar omzuna attı, hiç konuşmadan başını tekrar eğip bekledi. Peder O’Brien ayağa kalktı ve kanepeye, Mary’nin yanına oturdu.

“Bayan McAllister,” diye lafa girdi Doktor Richardson, “birkaç test daha yapmadan size ne olduğunu tam olarak anlayamam ama birkaç olasılık var. Bildiğimiz şey şu ki, sarılığın oluşma sebebi, vücudun kan pompalayan sisteminin düzgünce temizlenememesidir. Genelde, vücudunuzdaki kanı karaciğeriniz filtreler ve gereksiz maddeleri kandan çıkarır. Sonra bu gereksiz maddeleri ince bağırsak yoluyla safra kanalı denen küçük bir tübe aktarır. İnsanların sarılık olmasının sebebi de, ya karaciğerin çalışmaması ya da safra kanalının tıkanması olur, yani zararlı maddeler vücuttan atılamaz. Bunların ikisi de bu zararlı maddelerin kan dolaşımına girip tene sarı renk vermesine neden olur.” Doktor durdu, Mary’nin yüzünü izledi.

“Anlayabiliyor musun, Mary?” diye sordu Peder O’Brien. Mary başını salladı.

“Sarılığa neyin neden olduğunu kesin bir şekilde söylememiz mümkün değil,” diye devam etti Doktor Richardson. “Sağlık geçmişiniz göz önünde bulundurulduğunda hepatit ya da onun gibi bir karaciğer hastalığı olduğunu düşünmüyorum. Muhtemelen safra kanalınızı tıkayan bir şey var, herhalde bir safra kesesi taşı. Eğer öyleyse bunu halledebiliriz ama söylediğim gibi, birkaç test daha yapmadan emin olamayız.”

“Hangi testler?” diye sordu Peder O’Brien.

“Ben bir tomografi öneririm,” dedi Doktor Richardson. “Size temas edecek bir şey değil —yalnızca büyük bir kamera sizin iç organlarınızın fotoğrafını çekecek. Bir de kan örneği alacağız. Ama bence en güzeli, ERCP denilen bir prosedür. Neyin kısaltması olduğunu söylemeyeceğim çünkü dilim dönmez. Basitçe, ağzınızdan içeriye küçük bir kamera sokulup midenizden safra yolunuza bakılması için yapılır. Bu işlem sırasında bilinciniz kapalı olacaktır, bir şey hissetmezsiniz.”

Mary sanki buzlu suya sokulmuş gibi titredi.

“Peki bu ilk test, tomografi, işi görmez mi?” diye sordu Peder O’Brien. Doktorun yüzündeki ifadeyi görünce endişelendi çünkü bu yüz, adamın düşündüklerinden azını söylediğini anlatıyordu.

“Yani, insandan insana değişir,” dedi Doktor Richardson. “Tomografi çabuk biter, vücudun içinin resmini ana hatlarıyla güzelce çeker. Ama ERCP’nin avantajı şudur ki, eğer safrada bir taş varsa, oradayken onu götürebilir. Ya da oraya bir stent takabilirler, safra yolunu öyle açarlar. Rut-

land'daki klinikte her şey ayarlanabilir. Ayakta tedavi de mevcut olduğu için hemen eve dönersiniz.”

Mary kırılma noktasına ulaşmıştı. Kafasını iki yana sallayıp söylenmeye başladı. Aniden, yaşına aykırı bir süratle kanepeden kalktı ve merdivenleri tırmanmaya başladı.

“Bunları düşünmek için biraz zamana ihtiyacı var sanırım,” dedi Peder O’Brien. “Sakinleşmek için de tabii.”

“Bunu yaptığını gördün galiba daha önce.”

“Gördüm.”

“Ah.” Doktor oturma odasına son bir kez göz gezdirip iş çantasına uzandı. “Kararı bana bildirirsin. Ondan sonra onu yönlendiririm ya da gereken her yardımı yaparım.”

“Arabana kadar geleyim seninle,” dedi Peder O’Brien, ikisi de mutfaktan paltolarını alırken.

Mermer köşkten çıktıklarında Peder, doktora döndü. “Pekâlâ. Evet, Fred?”

“Anlayamadım?”

“Yani konuş, Mary’ye ne oluyor? Seni yıllardır tanırım, yüzünden ciddiyet akıyor.”

Doktor Richardson iç geçirip ellerini cebine soktu. “Bak, bu sınırlı tetkikle kesin bir teşhise varamam.”

“Ama bir fikrin var.”

Doktor duraksayıp tekrar iç geçirdi. “Hastanın safra kesesi büyümüş. Bu tek başına sık görülen bir şey. Ama sorun şu ki, bence orada başka bir şey var. Bir çeşit kitle. Ne olduğunu anlayamadım, daha fazla korkutmamak için ona da söylemedim ama...” Doktorun arabasına gelmişlerdi. Adam sırtını araca verip soluklandı. “Yıllar önce, tıpkı onunki gibi bir sarılıkla bana kontrole gelen bir hastam vardı. Hemen hemen aynı sağlık geçmişi —karaciğere za-

rar verecek bir alışkanlık yok. Ama durumu iyi değildi. O adamı tedavi eden onkolog sanırım hâlâ Rutland'da. İsmi-ni hatırlayınca sana haber veririm.”

“Onkolog mu?”

Doktor Richardson başını salladı.

Doktorun ağzından çıkan cümleler, sanki Peder'in göğ-sünün üstüne bir fil tarafından atılmış tekme gibi indi. Pe-der geriye doğru bir adım atıp konuşmakta zorlandı. “Sen-ce kanser mi?”

“Olmayabilir de. Ben sadece kitleden dolayı endişeli-yim. Safra kesesi taşları da safra yolunu genelde taşlarla ilgili daha önce bir sorun çıktığı zaman tıkarlar, o da var. Hastada safra taşı belirtisi yok ama kadıncağz belli ki çok hasta. Ne durumda olduğunu anlamak için o testleri yap-tırması şart. Onu ikna edebileceğini düşünüyor musun?”

“Bilmiyorum. Seni görmesini sağlamak bile neredeyse imkânsızdı.”

Doktor başını iki yana salladı. “Hiç bu kadar yoğun bir sosyal anksiyete bozukluğu vakası görmemiştim. Hep böyle miydi?”

“Onu bildim bileli böyle.” *Sosyal anksiyete bozukluğu*, diye içinden tekrar etti Peder. Hayat boyu süren bir ıstıra-bın üç kelimelik tanımı.

“Muhtemelen şimdi agorafobiye dönüşmüştür. Yani, paniklemeden o kadar korkuyordur ki, tanıdık olmayan yerlere gitmeye bile çekiniyordur. Gözü... onu görmek is-temeyecektim ama çok yazık olmuş.” Doktor arabasının kapısını açtı ve direksiyonun arkasına geçti. “Bak, Mic-hael, Bayan McAllister'ı testleri yaptırmaya ikna etmek için elinden geleni yapmalısın. O testler hemen yapılmalı.

Onu evden çıkarmayı kolaylaştırmak için birkaç yatıştırıcı da yazabilirim istersen.”

Peder O’Brien kafa salladı. “Haberleşiriz.” Doktor spiral garaj yolundan çıkıp anayola çıkana kadar bekledi, sonra mermer köşke döndü.

Peder artık çok yaşlıydı, hayatının son demlerindeydi. Çelimsiz, eklemleri ağrıyan vücudunu dikleştirdi ve yakasından görünen beyaz çemberi düzeltti. Zayıf ama serin bir esinti geldi, seyrelmiş saçlarının arasında gezdi. Ancak kararlılıkla kasılmış olan çenesi hissetmedi bile.

Mary’nin dişi ağrıyıyordu, grip değildi; durumu, geçmişte olduğu gibi kendi başına geçirebileceği bir şey değildi. Bu kez gerçekten yardıma ihtiyacı vardı, kendisi öyle düşünmese de. Peder uçuşan saç tellerini tekrar kafasına yapıştırdı. Hayatının bu bölümünde, kendisini Câlût’la karşılaşmak üzere olan Davut gibi hissediyor olması çok tuhaftı aslında. Mary’yi, evinden ayrılıp ihtiyacı olan tıbbi yardımı alması için ikna etmek, onun hayatının savaşı olacaktı ve bu savaşı kazanmaya kararlıydı.

Peder O’Brien, mermer köşkün arka kapısını açıp derin bir nefes aldı ve kapıyı arkasından yavaşça kapattı.

Kamyonetin penceresinden sonunda dışarıyı görülebiliyordu, kış güneşi yavaşça doğarak manzarayı gözler önüne serdi.

Mary gözlerini kırptırıp bir şeye odaklanmaya çalıştı. Evler, ağaçlar, aslında her şey, az buğuluyla çok buğulu arasında gidip geliyordu. Ara sıra içtiği aspirin dışında ilaç almaya alışkın değildi. Valium’un etkisi çok tuhaf ve rahatsız ediciydi.

Anskiyete hâlâ oradaydı, hatta Michael onu eski pikabının ön koltuğuna oturttuğundan beri oradaydı. Ancak şimdi yatıştırıcının etkisiyle üzeri örtülmüş ve içinde oradan oraya dönen, zapt edilmiş ve zararsız minik bir top halini almıştı. Daisy Delaine'in arka koltukta sürekli dırdır etmesi bile sinirini bozmuyordu.

"Ben doktora gitmeyi gerçekten çok severim, Bayan McAllister," dedi kadın, Mary'nin koltuğunun arkalığının dibinde. "Peder O'Brien, sağ olsun, ne zaman ihtiyacım olsa beni götürür. Genellikle bir kontrolden geçip yeni ilaçlarımı alırım. Siz de kontrol ve ilaç için mi gidiyordunuz?"

"Sanırım öyle," dedi Mary. Sesi bir tuhaf geldi çünkü düşünceleri başkası tarafından seslendiriliyor gibiydi.

"Doktorumu da severim. Adı Doktor Mann. Hatırlaması da kolay, tek heceli isim. Uzun bir zamandır görüyorum onu. Bir bakayım," dedi Daisy, kendi kendine kısık sesle saymaya başladı, "sanırım on iki yıl olmuş. Vay canına! Zaman uçup gidiyor, öyle değil mi, Peder O'Brien?"

"Öyle, Daisy," dedi Peder, dikiz aynasından Daisy'ye bakarak. Sonra gözlerini yanındaki Mary'ye çevirdi. "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," dedi Mary. Uyku adeta damarlarında dolanıyor ve güneşin yükselişi de bunu engelleyemiyordu. Kafasını pencereye dayadı.

"Rutland'a giriyoruz," dedi Peder. "Klinik buradan iki-üç kilometre ötede."

"Oh, güzel!" dedi Daisy arkadan. "Doktor Mann'a yeni büyülerimi göstermek için sabırsızlanıyorum." Mary defter sayfalarının çevriliş sesini duydu ve kendi kendine gülmüşü.

Michael ona yıllar önce annesi-babası ölen Daisy'nin Mill River'a taşınma hikâyesini anlatmıştı. Mandıracı bir çift olan Delaineler, doğum sırasında beyni hafif bir zarar görmüş Daisy'yi bebekken evlat edinmişlerdi. Ona kendi kendine yetebilecek, girişken biri olmayı öğretmişler, ama onlar öldükten sonra kızlarına ne olacağı konusunda endişelenmişlerdi. Michael'ın da yardımıyla, Daisy'yi Rutland'daki çiftliklerinden dışarı, Mill River'a kendi başına güvenli bir şekilde yaşayabileceği bir yere gönderme işini ayarlamışlardı. Michael ona yaşayacak bir yer bulmuş ve topluma karışma sürecini kolaylaştırmıştı. Bu ufak tefek, yuvarlak kadın hep çok saf, fazla çocuksu bir haldeydi.

Mary onu birçok kez uzaktan görmüş, Ana Cadde'de iksirlerini ya da alışveriş poşetlerini taşıdığına tanıklık etmişti. Kasabadaki çoğu insan Daisy'ye kibar davranırdı ve kadının devletten aldığı geçim yardımına destek olmak için iksirlerini de alırlardı. Mary, tüm bunlara rağmen kasabalıların Daisy'ye değişik davrandıklarını ve Daisy'nin de bunun nedenini muhtemelen anlamadığını biliyordu. Bu tıknaz kadına karşı bir yakınlık hissediyordu —ikisi de toplumun içine karışmayı çok istiyorlardı. Her ne kadar Daisy kabul görmek için insanların arasına karışmış, Mary kendisini sakınmış olsa da, sonuçta ikisi de Mill River halkı tarafından bir nevi aforoz edilmemiş miydi?

Mary'nin düşüncelere dalmasının üzerinden bir dakika geçmişti ki, Vermont kırsalının kışa has beyaz pusu, yerini Rutland'ın evlerine ve işyerlerine bıraktı. Mary gözlerini kısarak dışarıyı inceledi.

Rutland'a son gelişinin üzerinden yetmiş yıldan fazla geçmişti.

Peder O'Brien pikabı yavaşlattı. Daisy arka koltukta bir şeyler çiziktirirken Mary her binaya, ağaca ve sokak ismine dikkat etti, tanıdık bir şey yakalamaya çalıştı. Hiçbir şeyi tanımadı. Peder O'Brien trafik ışıklarından birine geldikten sonra sola döndü, bölge hastanesine doğru ilerledi.

Mary, o zaman onu gördü. Pikap penceresinin sınırlı açısından çıkmadan hemen önce, kısa bir süreliğine de olsa, McAllister Mermercilik'in krema rengi dış cephesi gözüne çarptı. Peder O'Brien'a dönen Mary, onun kendini izlediğini gördü. Peder, Mary'nin ellerinden birini tutup sıktı. "Burasının hiç görünmediği bir yol bilmiyorum," dedi.

Mary bir şey söylemedi, buna gerek de yoktu zaten.

Birkaç dakika sonra kliniğin otoparkına gelmişlerdi. Daisy heyecanla cıvıladı, arka koltukta zıplamaya başladı. Peder O'Brien biraz sonra aşağı inip, ön kapıyı eğerek onun çıkmasına izin verdi ve Mary'ye yardım etmek için öteki tarafa dolandı.

Durgun gerginlik, içinde birden yükselmek ister gibi oldu. Mary tuhaf bir dejavu hissi duyuyordu —yeni bir yerin, sarı bir binanın dışına park edilmiş bir arabanın içinde olma, araçtan rızası dışında indirilme. Hatıralar hızını artırınca yetmiş yıldan fazla geriye gitti, McAllister evinden dışarı taşan konuşmaları duyar gibi oldu, kardeş ve kuzenlerin bakışlarını adeta tekrar üzerinde hissetti. Peder O'Brien kapıyı açıp, onun inmesine yardımcı olurken Mary itiraz etmeye yeltendi ama o kadar halsizdi ki, kaldırıma ayak basar basmaz dengesini kaybetti, dünya etrafında döndü ve kendini Peder'e bıraktı. Peder onu hem kollarıyla hem de sesiyle sakinleştirdi.

“Daisy günün ilk randevularından birini aldı, onun doktoru görmesi uzun sürmeyecek. Ama seni kamyonetin içinde bırakamam çünkü hava çok soğuk ve sen yatıştırıcıların etkisindeyken etrafında birisinin olması lazım.”

Mary başını salladı. Çok eskilerden gelen zihinsel oyunlara rağmen, o eski gerginliğin sadece bir gölgesi vardı üzerinde. İlaç onu adeta bir şemsiye gibi koruyordu. Paltosuna iyice sarındı, yerinde olduğundan emin olmak için göz bandını yokladı.

Daisy önlerinde, doktor ofislerinin olduğu binalara yaklaştılar. Mary kapılardan birinin üstünde *Dr. Richard R. Mann ve Dr. Karen A. Morris, Psikiyatri* yazısını gördü. İçeri girerlerken Daisy kapıyı tuttu.

Ofis binasının sadeliğinin aksine, küçük bekleme odası güzel dizayn edilmiş, sessiz ve hoş bir yerdi. Çok güzel döşemesi olan bir kanep ve ikili koltuk karşılıklı duvarlara yerleştirilmişti. Verniklenmiş kiraz ağacından masaların üzerinde dergiler duruyordu. Halının sıcak, derin mavi rengi, üzerine adım atar atmaz Mary’ye sanki kadifemsi bir suya kendini kaptırıyormuş hissi verdi.

Odanın ortasındaki resepsiyonist onları gülümseyerek karşıladı. Bekleyen iki kişi daha vardı. Mary onlara bir göz attı. Normal insanlara benziyorlardı, kapı açıldığında kafalarını dergilerinden birer saniyeliğine kaldırmışlardı.

Daisy giriş kaydı yaptırmak için öndeki ofisin pence-resine yaklaşırken Peder O’Brien da Mary’yi odanın uzak köşesindeki bir çift sandalyeye doğru yönlendirdi. Oraya doğru giderlerken Mary üzerinde birkaç kısa bakış daha hissetti ama sedatif haplar sayesinde gerilmedi. Peder onu daha korunaklı görünen yere oturttu, sonra da yanına oturdu.

“Çok kötü değil, ha?” diye fısıldadı Peder.

“Değil.”

Defterine sarılmış olan Daisy o sırada onlara doğru gülümseyerek yaklaştı. “Doktor Mann birkaç dakika içinde beni görecekmış. Sabırsızlanıyorum!”

Hevesinin sesine verdiği coşku, odadakilerin kafalarını tekrar kaldırıp ona doğru bakmalarına yol açtı.

“Şey, Daisy, ismini duyana kadar biraz oturup bekler misin?” diye rica etti Peder O’Brien. “Tam arkanda boş bir yer var.”

“Tamam.” Daisy oraya, gözleri kanlı sarışın kadının yanına oturdu. Kadın dergideki bir yazıyı okumaya dalmıştı, Daisy ona yaklaşıp kadar onun yüzüne bile bakmadı. “Merhabalar,” dedi Daisy ve kadının omzunun üstünden bakıp dergideki yazının başlığını seslice okudu: “Cinsel Kimliğinizi Tanıyın.” Bir anda ürken sarışın kadın dergiyi kapadı ve odada etrafına baktı. “Çok ilginç bir yazıya benziyor,” dedi Daisy. “Ama ben iksirler ve sihirlerle ilgili yazıları tercih ederim.” Daisy gülümsedi ve bir karşılık beklemedi. Sarışın kadın samimiyetsizce gülümsedikten sonra aniden kalkıp odanın karşı tarafındaki bir sandalyeye geçti.

Daisy’nin ağzı şaşkınlıkla açılıp öylece kaldı. Mary onun daha da utanç verici bir şeyler söylemesinin an meselesi olduğundan emindi ama köşesinde öylece kaldı, gülmek istediği için içten içe utandı. Zavallı Daisy için ne yapabileceğini bilmiyordu.

Tıknaз kadın, Peder O’Brien’a baktı ve bir şeyler söylemeye başladı ama kendi ağzı da açık kalmış Peder’in susuşaretiyle durdu. Peder ondan yaklaşmasını istedi.

“Peder, o kadın bana kızdı mı?” diye sordu Daisy.

Peder ayağa kalkıp sessizce cevap verdi. “Şöyle ki, Daisy, odada doktoru bekleyen diğer insanlar buradalarken pek konuşmak istemeyebilirler. Onlar için doktora gitmek çok kişisel bir şey. Herkes öyle değil ama bazıları öyle. O hanımefendi gibi,” dedi, sarışın kadına bakarak. “Sana kızgın olduğu anlamına gelmez bu tabii. Yalnızca biraz yalnız kalmak istiyor.”

“Hımm, anladım galiba. Benim de iksir tariflerim kişiseldir.”

“Aynen öyle,” dedi Peder O’Brien ve tekrar oturdu, Daisy’ye de oturmasını işaret etti. Birkaç dakika sonra resepsiyonist, Daisy’yi doktorun odasına davet etti. Daisy randevusuna gidince Peder, Mary’yi ayağa kaldırdı. “Onun işi bitmeden önce az zamanımız var, bir an önce ayakta tedavi kliniğine gidelim.” Mary’ye hemen titreme geldi ama yine de Peder’le birlikte sessizce pikaba doğru yürüdü.

Sonraki saatler adeta gerçeküstü bir kâbus gibiydi. Mary onay formlarını imzalarken Peder O’Brien hep yanında kaldı ama kadın, medikal prosedürler sırasında bunun böyle olmayacağını farkındaydı. Yatıştırıcısından başka bir desteği olmayan Mary, hemşireler onun göz bandını çıkarıp bulutlu gözünü ve şekli bozuk göz çukuru kemiğini gözler önüne sererlerken içindeki korkuyu tek başına bastırmak zorunda kaldı. Hemşireler sonra ona bir hastane önlüğü giydirdiler ve kan örneği aldılar. Mary hiçbirine doğrudan bakmadı. Anskiyete, ilacın örtüsünün altından yavaş yavaş baş göstermeye başlıyordu. Mary, vücudu tomografi makinasının soğuk metal silindire girerken tır tır titriyordu.

Ameliyat odasının paslanmaz çeliğiyle etrafının çevril-

diğini hissettiğinde ise zihninin tek hakimi korku olmuştu. Gümüş duvarlar ışığı da, sesi de yansıtıyor, buna bir de alkolle iyodinin kesif kokuları ekleniyordu. Teknisyenler onu ameliyat masasına yatırdılar ve baş üstündeki parlak ışıkları açtılar. Acımasız ışık huzmeleri hemen Mary'nin hassas sol gözüne hücum edince kadın dayanamayıp çılgılığı bastı. Kolları, masanın iki yanına bağlanmış olduğu için yüzünü koruyamıyordu, o yüzden tek çare olarak yüzünü çevirdi ve var gücüyle haykırdı. Sonunda hemşirelerden biri, gözünü yumuşak bir gazlı bez parçasıyla kapadı.

Mary, onunla konuşan bir adamın sesini hayal meyal duyabiliyordu. Adam ERCP prosedürünü anlatıyordu, Mary'ye uykuya dalacağını ve işin hemen biteceğini söylüyordu. Anestezi etkisini göstermeden önce Mary'nin hatırladığı son şey, kalbinin sanki sırtında, masaya değerek gümbürdediğiydi.

Gözlerini açtığı anda iki surat ona tepeden bakıyordu.

“Mary? Beni duyabiliyor musun? Nasılsın?”

Mary gözlerini kırıştırdı. Yüzler bulanıklaştı, değişti. Onlara odaklanmak çok zordu.

Adam tekrar konuştu. “Geri dur, Daisy. Daha yeni uyandı.”

“Merhaba, Bayan McAllister,” dedi ufak tefek kadın. “Umarım kendinizi daha iyi hissediyorsunuzdur.”

“Mary, beni duyabiliyor musun?”

Adamın Michael olduğu kesindi artık, Mary konuşmaya çalıştı ama anlamsız bir hırıltı çıkarabildi sadece. Boğazı acı veriyordu, çok kurumuştı.

“Her şey yolunda gitti, Mary,” dedi Michael. “Uyanma odasındasın.”

“Eve gitmek istiyorum.”

“Biliyorum, canım. Çok sürmeyecek. Şimdi biraz dinlenmen lazım. Doktor yakında seni kontrol etmeye gelecekmiş.”

Daisy yatağın kenarından eğilip baktı, elinde strafordan bir fincan tutuyordu. “Buz ister misiniz, Bayan McAllister? Doktor uyandığınızda alabileceğinizi söyledi. İsterse-niz yani.”

Daisy onun ağzına küçük bir buz parçası attı. Mary onu orada tuttu ve yavaş yavaş eriyip boğazına serin ve güzel bir rahatlık vermesini sağladı.

Anestezi dakikalar geçtikçe etkisini yitirdi ve Mary git gide daha büyük bir panik hissetti içinde. Gözlerini kısarak Daisy’nin heves dolu gözlerine baktı. Daisy kafasını çevirdiğinde Mary onun yanağındaki doğum lekesini gördü ve içini aniden bir sakinlik ve sevgi hissi kapladı.

Daisy, Peder O’Brien’a bakıp, Mary’nin duyamadığı bir şey söyledi. Bu önemli değildi çünkü Mary’nin aklı hâlâ tıknaz kadının yüzüne odaklıydı.

“Bak, Mary,” dedi Peder O’Brien ve Mary’nin karnında, çarşafın üstünde duran eline dokundu. “Elinin eski sarılığı kalmadı.”

Mary koluna baktı. Bu doğrudu —gözle görünür bir gelişme vardı. Biraz gülümsedi. “Belki de her şey yoluna girmiştir.”

Her şey yoluna girmiş olmak zorunda, diye düşündü Mary. Belki de ciddi bir sorunu hiç olmamıştı. Mary, bu prosedürün sonunda ne sıkıntısı varsa çözülmüş olmasını tüm kalbiyle diledi ve anksiyetesiyle savaşıp sağlığını kazanmak için her şeyi yapacağına içten içe yemin etti. Gözlerini kal-

dırıp Daisy'yle Michael'a bakarken artık biraz daha yaşamak istediğini çok biliyordu.

Umudu kısa sürdü. Birkaç dakika sonra odaya giren onkologun yüzündeki ifade, Mary'ye bilmek istediği her şeyi anlatıyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

Karanlığın içinde hamurışı kokusu vardı.

Claudia gözlerini açtı. Her şeyin bir rüya olduğu yönündeki ilk çıkarımı, yanında uyuyan Kyle'ın uykusunda kımıldanmasıyla yanlış çıktı.

Korkunç bir hata yapmıştı.

Saat kaçtı? Claudia tek dirseği üzerinde yükseldi ve Kyle'ın hemen üstünden komodindeki dijital saate baktı. Elektrik geldikten sonra yeniden ayarlanması gereken neon numaralar 2.28'i gösteriyordu. Claudia tekrar havayı kokladı ve midesinin gurultusunu duydu. Eğer Ruth Fitzgerald aşağıda işe başladıysa saat muhtemelen altıya yaklaşıyordu. Örtülerin altından dikkatlice çıkan Claudia, çıplak teninin hemen ürperdiğini hissetti. Dışarıdaki fırtınanın uğultusuna kulak kabarttı ama daire sessizdi. Şansı yaver giderse Kyle uyanıp, sorular sormaya başlamadan giysilerini giyip eve gidebilirdi.

Claudia parmauklarında yürüyerek odada dolandı. Çantası yerdeydi. Telefonunu bulana kadar çantasının içi-

ni adeta deşti. Telefonuna gelen mesajı görünce bir rahatlama hissetti: Okul bugün de tatil olmuştu.

Ah, yüce Tanrım. Kafamı toparlamam için önümde bir günüm var neyse ki, diye düşündü kıyafetlerini toplarken. Sütyeni ni el yordamıyla yerine oturtmaya çalıştı, tangasını bulamayınca pantolonunu onsuz giymeye karar verdi. Kazağını da kafasının üstünden geçirdikten sonra yerde botlarını aramaya başladı.

Neden hemen yelkenleri indirip yapıvermişti ki, neden? Üstelik daha önce hiç kimseyle birlikte olmamış ve bundan Kyle'a bahsetmemişti. Tabii bu ayrıntı, elbette, Kyle'ın dikkatini çekmiş ve onu şaşırtmıştı. Claudia, Kyle'ın onun hakkında o anda ne düşündüğünü hayal bile edemiyordu. Fazla heves etmişti. Şişman bir bakireden, birkaç randevudan sonra erkeklerle hemen yatan hafifmeşrep bir kadına dönüşmüştü.

Kyle'ın onun ilk sevgilisi, ilk çıktığı, ilgisine karşılık veren ilk erkek ve birçok ilk —hem de çok güzel bir ilk— oluşu önemli değildi.

Ertesi gün pişmanlığını yaşayan Claudia kendisini ucuz hissediyor ve utanıyordu. Kyle'a her şeyini vermişti işte. Kyle artık onu istemeyebilirdi. Ama orada kalıp bunu Kyle'ın ağzından duymaya hiç niyeti yoktu.

Botlarını bulup giydi ve ayağa kalktı. O an ağlayacak gibi oldu ama burnunu sertçe çekerek bu hissi içine gömdü. Kokuları odaya sızan donutlara, turtalara, taze ekmeklere gitti aklı. Karanlığın içinde salyaları akmaya başladı. Aklına sıcak, yapışkan tarçınlı rulolar, onun sızal katmanları ve süngerimsi, baharatlı orta kısmı geldi.

Eve gidecekti, ağlayacaktı ve yemek yiyecekti.

Claudia sessizce yatak odasının kapısına yürüyüp tokmağı çevirdi. Kapı sanki sahibini uyarmak için gıcırdamıştı. Kyle yatakta döndü ve gözünü açıp oraya baktı.

“Claudia? Nereye gidiyorsun?”

“Eve.”

“Ne?” Kyle doğrulup gözlerini kırıştırdı ama Claudia o sırada çoktan koridora çıkmıştı, kapının arkasında asılı olan paltosunu kancadan çıkarıyordu. Kyle onu takip etmek için hemen yataktan sıçradı, çıplaklığını fark edince hemen bir yatak örtüsü alıp beline sardı. “Claudia! Ne oldu? Dur, gitme! Donacaksın dışarıda! Claudia?”

Claudia, daireden çıkmış, neredeyse binanın dış kapısına kadar varmıştı. Kyle merdivenlerin tepesinde durmuş, ona sesleniyordu. Claudia dönüp onun uykusuz, şaşkın yüzüne baktı. “Ben büyük bir hata yaptım galiba. Özür dilerim,” dedi.

“Claudia, bekle bir dakika. Sorun her neyse bunu konuşalım,” diye yakardı Kyle ama Claudia hemen kapıyı açıp dışarı çıktı.

Cuma günü sabahın erken saatlerinde Claudia taze karların arasında kararlı adımlarla evine doğru ilerlerken Peter O’Brien, evinin ön kapısını açıp kapı ağzına bırakılmış *Mill River Gazette*’nin yeni sayısını aldı.

Sonra küçük mutfağına girip çaydanlığı ocağa yerleştirdi. Bazı sabahlar çayı kahveye tercih ediyordu ve bu da o sabahlardan biriydi. Masaya oturup ince gazeteyi üstündeki plastik ambalajdan ayırdı.

Ön sayfada, tıpkı beklediği gibi, yeni Jeep’le ilgili bir

haber vardı. Manşette “GİZEMLİ BAĞIŞÇI POLİSİ KURTARDI” yazıyordu ve altında da Mill River’in dört polis memurunun Grand Cherokee’yle verdiği poz vardı.

Yeni aracın haberinin hızla yayılmasıyla kasabayı büyük bir heyecan dalgası kaplamıştı. Rutland’ın gazetesi *Rutland Herald* bile bunu haber yapmıştı. *Mill River Gazette*’teki haberde Fitz’e Jeep’in nasıl keşfedildiği ve bağışçının kimliği hakkında sorular sorulmuştu. Kasabanın yaşlıları da yangına körükle gitmiş, yıllar önceki televizyon meselesini pastanede yayabildikleri kadar çok kişiye yaymışlardı. *Gazette*’te onların bu haberle birlikte çekilmiş bir resimleri vardı. Peder O’Brien kendi kendine gülümseyerek habere göz gezdirdi. Fitz’in onun hakkında tek kelime etmeme sözünü tutmasına çok sevinmişti.

Perşembe günü Fitz, vardiyası biter bitmez Peder’in evine hemen gelmiş ve sormuştu: “Biraz vaktin var mı, Peder? Bu sabah fazla tuhaf bir şey oldu ve senin bu konuda bir bilgin olabileceğini düşünüyorum.”

Peder, Fitz’e yalan söylememiş ama yine de bu olayın arkasındaki kişiyi ve maddi kaynağı tam olarak açıklamamıştı. Jeep’in Polis Merkezi’ne başkasının talimatıyla kendisi tarafından bağışlandığını, bu cömert hayırseverin kimliğinin daha sonra açığa çıkması gerektiğini, polise verilecek bir hediyenin herhangi bir sakıncası olmadığını anlatmıştı ona. Sabırlı ve dürüst bir adam olan Fitz, merakına hakim olmuş ve bu konuşmalarından kimseye bahsetmeyeceğine söz vermişti; *Gazette*’teki röportajıyla da bunu ispat ediyordu.

Çaydanlığın ıslığı önce ince ince, sonra şiddetle ötmeye başladı. Peder O’Brien bu ses dayanılmaz bir ciyaklama-

ya dönüşmeden metal kabı ateşin üstünden aldı. Boş bir fincana bir poşet çay koydu, üzerine sıcak su ekledi ve bir süre çayın salınımını, suyun renginin değişmesini izledi.

Kasaba toplantısına on sekiz gün vardı. Birkaç gün içinde *Gazette*'te gündemi görmeyi umuyordu, ki bu gündeme kendi duyurusu da olacaktı. Olağanın dışındaki bu ayrıntı, Mill Riverlilerin ilgisini mutlaka çekecekti. Ancak, polisin yeni Jeep'inin kargaşasından sonra ve yıllardır gelmekte olan gizli hediyelerin sorumlusu olarak kasabalılar arasında kendisinden şüphelenildiğini bilerek sorunun insanların ilgisini çekmek olmayacağını düşünüyordu.

Asıl sorun, gereken işleri zamanında bitirememeye ihtimaliydi. Acil ihtiyacı olan herkesle ilgili yapılması gerekenleri yapmıştı ama Mill River gibi küçük bir kasaba için, Mary'nin servetinin çok daha fazla işe yaraması gerekiyordu. Yarayacaktı da.

Para, elbette, kasabanın yararı için bir vakıf fonunda tutulacaktı. Farklı amaçlar için farklı hesaplara bölünebilirdi. Mary'yle birlikte paranın nasıl daha çok insana fayda sağlayabileceğini tartışmış ve karar vermişlerdi ama yine de çok fazla para artmıştı. Artık bu parayla ne yapılması gerektiğine karar vermek ve yasal belgeleri ayarlamak için üç haftadan az bir süresi vardı. Peder, elini çenesine götürüp gözlerini kapadı. Fincanından gelen duman yavaş yavaş yüzünü ısıtıyordu.

Önceki geceyi, yatakta yatarken evin duvarlarına hücum eden fırtınayı dinleyişini, sıcakta ve sağlıklı, mutlu oluşuna şükredişini hatırladı. Az malı vardı ama ihtiyacı olan her şeyi mevcuttu. Herkes o kadar şanslı değildi, bunu biliyordu.

İşte o anda, aklına geldi.

Gözlerini açtı.

Çok basitti. Mary'nin servetiyle, Mill River'daki herkesin sıcakta, sağlıklı ve mutlu olmasını sağlayacaktı.

Jean gözlerini açtı ve yatak odası penceresine doğru baktı.

Sabahın sönük ilk ışığı perdelerin arasından sızıyor ve sağ elindeki yeni elmas yüzüğünü aydınlatıyordu.

Ron'un aldığı bu yüzüğün Mary'ninkinin adeta bir minyatürü oluşuna hâlâ tam olarak inanamıyordu. Yaşlı kadının yüzüğünün nasıl bir şey olduğundan Ron'un haberinin olması mümkün değildi, hatta yüzüğün varlığından bile. Hiç görmemişti ki.

Belki de, on üç yıllık evliliğin ardından, sonunda aklını okumayı öğrenmişti.

En şaşırtıcı olan şey ise Ron'un elmaslarının Mary'nin devasa grubunun yanında küçük kalmasına rağmen anlamının çok büyük olmasıydı. Jean, yüzüğü verirken Ron'un nasıl görüldüğünü hep hatırlayacaktı —birbirine girmiş saçlar, kirli sakal ve yalvaran kahverengi gözler. Onun sevgili Ron'u.

Onu çok seviyordu. Jean'in hayatının bazen sıradanlaşması onun suçu değildi.

Jean çok şanslıydı.

Kocası dünyanın en tatlı adamıydı.

Kyle'ın giysilerini ve paltosunu giyip dışarıya, kamyo-

netine koşması yalnızca birkaç dakikasını aldı. Etrafında biriken yarım metrelik karı görünce neredeyse Claudia'yı örnek alıp onun evine kadar yürüyecekti. Neredeyse. Mesafe çok kısaydı ve Ana Cadde kar temizleme araçları tarafından temizlenmişti. Kyle, Claudia'nın neden gitmek istediğini hiç anlayamamıştı ve öğrenmeye kararlıydı. Sonra birden dank etti ki, hemen üstüne varmak o kadar da iyi bir fikir olmayabilirdi. Belli ki yanlış bir şey yapmıştı ve onu daha da fazla uzaklaştırmak istemiyordu.

Dairesine döndü, bir kar küreği aldı ve kamyonetin etrafını küremeye başladı. Sürücü tarafının kapısını açabilecek kadar kürediğinde arabayı ısıtmak için içeri girip motoru açtı. Araba etrafındaki karlardan tamamen kurtulana ve pastanenin arkasındaki kısa park yolu temizlenene kadar azimle kürek salladı. Kar temizleme araçlarının yolundan kenara ittiği kar yığınlarının arasında bir patika oluşturmuştu. Sonunda, güneş ışığıyla birlikte, aracını ana yola çıkarıp Claudia'nın evine yöneldi.

Garaj yolu Claudia'nın karla kaplı arabası tarafından işgal ediliyordu, bu yüzden Kyle kendi kamyonetini evin önünde, yolun kenarında bıraktı. Ön kapıya giden derin ayak izleri hemen gözüne çarptı. Claudia eve hızla gelmişti ama evi sessiz ve karanlıktı. Kyle kapıyı çaldığında açmasını çok istiyordu.

Claudia hayatında kendisini hiç bu kadar aptal hissetmemişti. Birlikte geçirdikleri akşamdan sonra Kyle'ın onun hakkında kötü düşüneceğinden o kadar emindi ki, binadan çıkarken adamın yüzünde oluşan ifade, Claudia'yı

çok şaşırmıştı. Kyle, gitmesinden gerçekten endişe duyuyor gibiydi. Claudia ne düşünmesi gerektiğini bilemiyordu. Üşümüş ve kafası karışmış bir halde oturma odasına girmiş ve gözyaşlarına boğulmuştu. Yirmi dakika boyunca hüngür hüngür ağladıktan sonra kendisini hâlâ çok kötü hissediyordu.

Şimdi de koşu bandına çıkmıştı. Koşu ayakkabılarının altındaki geniş kayış inliyor, hızla dönüyordu. Yüzüyle boynu ter içinde kalmıştı. Umurunda da değildi. Ağır bir antrenman yapacak, sonra da yemek yiyecekti. Yumurtalı kızarmış ekmek. Gerçek akçaagaç şurubu. Yiyebildiği kadar...

Kapı çalındığında koşmaya başlayalı neredeyse otuz dakika olmuştu. Duymazdan gelmeye çalıştı. Zil tekrar çaldı. Sonra da kapıya sertçe vurulmaya başlandı.

Elbette ki gelen Kyle'dı.

Claudia'ya sesleniyor, kapıyı yumruklayıp zili çalmaya devam ediyordu. Kapıyı açması için yalvarıyordu, ne yanlış yaptıysa af diliyordu. Claudia, egzersiz sırasında olmuş bu iğrenç haliyle onu görmek istemiyordu ama Kyle ısrar ediyordu. Sonunda, en azından komşuları pazar sabahı uykusundan uyandırmaması için, karşısına çıkmaya karar verdi.

Ön kapıyı açtığında Kyle'ın eli kapıyı tekrar yumruklamak için havadaydı. Elini geri çekip Claudia'ya şaşkınlıkla baktı.

"Selam," dedi Claudia.

"Claudia," dedi Kyle, sonra tereddüt etti. "Ee, şey, ben ne yaptığımı bilmiyorum ama seni üzdüğüm için özür dilerim. Daha önce de gelebilirdim ama kamyonetin etrafını

küremem gerekti.” Kelimeleri ağzında geveliyordu, sanki kapının bu kadar çabuk açılmasını beklememişti. “Konuşabilir miyiz?”

“Tamam,” dedi Claudia bir an düşündükten sonra. Alnındaki teri eliyle sildi. Ona ne söyleyebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu ama geri çekilip Kyle’a içeri geçmesini işaret etti.

Serin girişten mutfağa yürüdüler. Bir süre, Kyle bir şey söylemeden ona bakmakla yetindi. Sessizliğini bozmadan paltosunu çıkarıp kahvaltı masasına oturdu. Konuştuğunda sesi tuhaf bir samimiyete sahipti. “Her ne yaptıysam çok üzgünüm. Seni üzme ya da rahatsız etmek istemedim. Ama nedenini anlayamıyorum, üstelik dün akşam o kadar güzel vakit geçirdikten sonra. Yani, yemek ve her şey çok güzeldi.”

Claudia, Kyle’ın yüzünün kızardığını ve biraz daha paniklemeğe başladığını fark etti. “Yani, sevdiğim tek şeyin, ee, şey olduğunu ima etmek istemedim,” diye devam etti Kyle. “Seninle olmaktan çok mutlu oldum sadece. Senden çok hoşlanıyorum ve eğer bir—”

“Sen yanlış bir şey yapmadın, Kyle,” dedi Claudia. “Ben yaptım. Şu ana kadar benim bir erkek arkadaşım bile olmamıştı ve her şey çok çabuk ilerledi.” Kollarını kavuşturup gözlerini koşu ayakkabılarına indirdi.

“Bu bana hiç inandırıcı gelmiyor ama,” dedi Kyle. “Bence senin istediğin kişiyle çıkabilmende hiç sorunun yoktur. Yahu, Leroy’un seni hayatının kadını ilan etmesi on saniye sürmüştü. Çok güzel, çok akıllı ve eğlencelisin. Açıkçası, neredeyse sana çıkma teklif etmeyecektim çünkü pek şansım olduğunu düşünmemiştim.”

“Ben de benimle hiç o şekilde ilgilenmediğini düşünmüştüm.”

Kyle bunu duyduğuna inanamıyordu. “Deli misin sen? Böyle bir şeyi nasıl düşünürsün?”

Claudia ona bakamıyordu, Kyle’ın kaşlarının şaşkınlıktan kıvrılışını göremedi. Onun yerine buzdolabının yanındaki dolaba gidip çekmecedan —yaptığı şeye kendisi de inanamayarak— birkaç gün önce ondan saklamak için kaldırdığı şişman fotoğrafını çıkardı ve ona uzattı.

“İşte bu yüzden.” Kyle fotoğrafa gözlerini dikti, bir anlam çıkarmaya çalışıyor gibiydi. “Bu bendim, on sekiz ay önce. Şu ana kadar, kimse benimle çıkmak istememişti.”

“Vay canına,” dedi Kyle yavaşça. “Gerçekten de... değişmişsin.”

“Biliyorum.” Kyle’ın sözleri, onun en büyük korkusunu doğrular gibiydi: On sekiz ay önceki halini görse Kyle ondan tiksiniirdi, yani onun hakkındaki hisleri tamamen yüzeyseldi. Claudia ağlamaya başladı. Sanki o duygusal bent, aylarca süren diyet, koşu ve istek süresince inşa etmeye çalıştığı şey, bir anda patlamıştı.

“Sanırım dün geceden sonra, benim çok basit, çok umutsuz biri olduğumu düşünmenden korktum. Ben hiç bu durumda olmamıştım daha önce. Yani, beni ben olduğum için sevdiğini düşünüyordum gerçekten, ama ya yanılıyorsam diye çok korkuyordum. Ya hâlâ şişman olsaydım? Beni yine de ister miydin? Ya sen de kadınlarla yattıktan sonra onları bir daha hiç aramayan erkeklerden olsaydın? Hiç öyle birine benzemiyordun ama benim hiç tecrübem yoktu, nereden bilebilirdim ki? Sabah olduğunda her şeyin farklı olabileceğini düşündüm.” Kelimeler

gözyaşlarıyla birlikte çıktı. Burnu da akmaya başlamıştı. Claudia sonunda derin bir nefes alıp burnunu çekti.

“Claudia.” Kyle’ın sesi yumuşak ve güven vericiydi. Ayağa kalkıp pantolonunun, ceketinin ceplerini karıştırdı. “Sana bir şey göstermek istiyorum,” dedi. Biraz sonra cüzdanını çıkarıp açtı ve Claudia’ya bir fotoğraf gösterdi.

Claudia’nın baktığı fotoğrafta Kyle, Rowen ve yalnızca Allison olabilecek bir kadın vardı. Rowen’in annesine olan benzerliği biraz ürkütücüydü ama Claudia’yı en çok şaşırtan şey bu değildi.

Allison şişmandı. Hem de çok.

“Buradaki Allison,” dedi Kyle. “Rowen altı yaşındayken çekilmiş bir fotoğraf bu ama onunla tanıştığımda da hemen hemen böyle görünüyordu. Onu çok sevdim.” Claudia Kyle’ın zor konuştuğunu fark edince hemen ona döndü. “Onun kişiliğine âşık oldum ben. Herkes onu se-verdi. Polis Merkezi’ndeki çocuklarla arası mükemmeldi. Hem cesur hem de nazik biriydi. Etrafına sıcaklık saçan insanlardandı. Onun yanındayken kendimi hep rahat his-sederdim. Onunla karşılaştığımda özel bir şey yaşayabile-ceğimizi hemen anlamıştım.” Duraksadı, mutfak masasına koyduğu eline baktı. “Bir buçuk yıl kadar önce öldü.”

“Biliyorum,” dedi Claudia. “Buraya gelir gelmez Rowen sınıfımda olduğu için müdür anlatmıştı.”

Kyle başını salladı. “Ölmeden hemen önce, çok hastay-ken, Allison hiç bu fotoğraftakine benzemiyordu. Bir deri bir kemik kalmıştı, kırk kilo bile yoktu. Onu evin için-de ben taşıyordum, her yere ben götürüyordum. Sonlara doğru galiba onu daha da çok sevdim. Ama görünüşünün onu ne kadar sevdiğimle hiçbir zaman ilgisi yoktu.”

Claudia sessiz kalıp dinlemeye devam etti.

“Allison’ı atlatmak için üzerinden ne kadar zaman geçmesi gerektiğini kestiremiyordum. Başlarda, başka biriyle olma fikri imkânsız geliyordu. Bir sene geçtikten sonra buraya, Mill River’a geldik. Ben de o sıralar başka birini sevebileceğimin farkına varmaya başladım. Biriyle karşılaşsam yani. Rowen’la birlikte süpermarkette sana rastladığımız gün aynı şeyi, yani bir kadın hakkında sadece Allison’layken hissettiğim şeyi hissettim. Seni tanımayı gerçekten çok istedim. Aynı kibarlığa sen de sahipsin. Yalnızca birkaç kez çıktık, biliyorum, ama bence gayet uyumluyduk. Ben gayet mutluyum.” Duraksadı, elini dağınık saçlarının arasında gezdirdi. “Dün gece hakkında dürüst olmam gerekirse bir tarafım benim de hazır olup olmadığımı sorguluyordu.”

“Hazır mıydın peki?”

Kyle yavaş yavaş, hafifçe gülümsedi. “Hazır olduğumu hissetmesem devam etmezdim. Hem şimdi hazır olduğumu da biliyorum. Evet, bizim için belki biraz erkendi ama tabii, iki yetişkinin birbirine karşı bu duyguları beslemesinde de, bu duyguları ifade etmesinde de bir sakınca yok.”

Kyle’in ağzından çıkınca her şey çok basit ve doğru gelmişti.

Onun bir kaltak olduğunu düşünmüyordu.

Onu sadece dış görünüşü için sevmemişti.

“Evet,” dedi Claudia başını sallayarak ve sonra tekrar seslice ağlamaya başladı. “Çok aptalca çıkarımlar yaptım galiba. Çok özür dilerim.”

Kyle onun başka bir şey söylemesine izin vermeden ona sertçe sarıldı. Bir süre sonra, Claudia onun yüzünü kendisine çekip onu öptü.

“Kyle?” dedi gözlerini açmadan.

“Efendim?”

“Rowen sence pijama partisinden ne zaman döner?” Kollarını şimdi Kyle’ın beline indirmişti ve gömleğinin ıslaklığını hissedebiliyordu. İkisi de pek güzel kokmuyorlardı.

“Öğlen gibi herhalde,” dedi Kyle, Claudia’nın dudaklarına doğru. “Neden?”

“Bence duş almalıyız. İkimiz de leş gibiyiz.”

“İkimiz?” Kyle onun gözyaşlarıyla kaplı yüzünü öpüyordu.

“Evet. Biz.”

“İkimiz aynı anda mı duş almalıyız yani?”

“Hı-hı.”

Kyle tekrar gülümsedi. “Yine kaçıp beni çıplak halde yalnız bırakmayacağına söz verersen bence güzel bir fikir.”

Claudia güldü ve gözlerini sildi. “Merak etme, kaçmam.”

Takip eden haftalarda Claudia’yla Kyle birbirlerinden neredeyse hiç ayrılmadılar. Akşam yemeklerine çıktılar, filmler izlediler, Rowen’la birlikte karda oyunlar oynadılar. Birçok kez Kyle işe giderken evden erken çıkıp Claudia’nın evine uğradı.

Leroy bu aktiviteleri gizlice izlemeye devam etti ama nihai amacına odaklanmakta zorlanıyordu artık. Kyle’la aynı odada bulunduklarında uygarcı davranmaktan başka bir şey gelmiyordu elinden. Son karşılaşmalarında Kyle’a yeni sevgilisi Jessica’dan, Sevgililer Günü’nden hemen

sonra Rutland'daki bir barda tanıştığı kızdan bahsetmiş, Claudia'nın ona kıyasla aşırı çirkin kaldığını söylemişti. Elbette Jessica diye biri yoktu ve Claudia onun hayatında gördüğü en güzel kadındı. Onun kalbini kazanmak için planı da hazırды. Claudia, pastanenin üstündeki Kyle'ın evinde kaldığı bir gece, Leroy hazır olacaktı.

Leroy iki hafta boyunca bekledi. Planının işe yaraması için hem Claudia'nın Kyle'a gitmesi hem de aynı gece Leroy'un gece vardiyasının olmaması gerekiyordu. Mart ayının ilk cumasında her şey yerine oturdu. Leroy, akşam vardiyasını bitirdikten sonra saat on bir sıralarında eve giderken pastanenin önünde Claudia'nın arabasını fark etti. Gecenin geri kalanında Wykowski görevliydi. Kasaba her zamanki gibi sessizdi. Hava durumu bile işbirliği içindeydi sanki; lapa lapa yağan karların hızı yüzünden uzaktan bakan biri, hareket eden bir sis gördüğünü sanabilirdi. Hava eksi on dereceydi ve Camaro'sundaki radyoda söylediklerine göre soğumaya devam edecekti. Ama bu, Leroy'un umrunda değildi. Çok geçmeden, Mill River'ın belli bir kısmı oldukça ısınacaktı.

Hazırlanmak için arabasını eve doğru yönlendirdi. Siyah giysilerini ve eldivelerini giydikten sonra Camaro'nun bagajına bir küçük benzin tankı, bir fener, eski bir bez, bir teneke siyah spreyci boya ve birkaç büyük boy bira şişesi koydu. Telefonunu şarj etmişti. Her zamanki gibi çakmağını yanına almıştı ve uğur olarak taşıdığı Claudia'nın tançası da hâlâ paltosunun cebindeydi. Artık tek ihtiyacı olan şey, kar maskesiydi.

Geceyarısı kasabaya geri döndüğünde etraf hâlâ sessizdi. Leroy, Polis Merkezi'nin önünden geçerken Ron Wy-

kowski'nin sandalyesinde kaykılarak ayaklarını masasına uzattığını gördü.

Tembel herif, diye düşündü Leroy. Yakında zıpkın gibi fırlayacak.

Leroy, bloğun etrafında döndükten sonra arabasını ana yolun epey dışında, ışısız bir ara sokağa çekip park etti. Kar maskesini taktı, malzemelerini bagajdan çıkardı ve pastaneye doğru arka sokaklarda ilerlemeye başladı.

Çam ağaçlarının arasından geçip binaya arkadan yaklaştı. Beklediği gibi bina karanlıktı, üst kattakiler huzurla uyuyorlardı. Leroy benzin konteynırını ve diğer gereçlerini büyük bir alaçamın dibine bıraktı. Sonra dikkatlice fenerini çıkardı ve binaya doğru yürümeye başladı.

Küçük bir pencere, pastanenin arka kısmına bakıyordu. Leroy onun içine baktı, feneri açıp karanlık giriş katına bir göz attı. Mekân tamamen sakindi. Paslanmaz çelik fırınlar ve tezgâh parıldıyordu. Daha iç kısımda, özenle yerleştirilmiş ahşap sandalyeler masaların üstüne ters yerleştirilmiş, sabahı bekliyorlardı.

Çıra.

Leroy malzemelerinin yanına döndü. Sırtını ağaca vererek çömeldi, çantasından bir bira çıkarıp dişleriyle kapattı. Sonra, spreyci boyayı çıkarıp hazır etmek için birkaç kez çalkaladı ve gözlerini pastanenin arka kısmına çevirdi. Birasından büyük bir yudum alıp kendi kendine sırttı.

Planı gerçekten mükemmeldi: Pastanenin arka kısmına spreyle biraz graffiti yap, Kyle'ın 911'i arayarak dışarı çıkmasını ve Claudia'yı yalnız bırakmasını sağla, binayı

ateşe ver, yanan binaya gir ve Kyle dışarıda ne yapacağını şaşırılmış halde koştururken Claudia'yı kurtar. Graffitiyle birlikte düşünülünce yangın, bir vandal kundaklaması olarak düşünülecekti. Leroy'un bu işteki tek payı ise, sevdiği kadını kurtarmak olacaktı.

Tabii bir de, yangından insan kurtarma marifetiyle Fitz'in gözüne girmesi de cabası olurdu. Kyle olacak zavallı da sonunda görüş alanına girdiğinde tam bir ezik gibi, hiçbir işe yaramayan bir herif gibi görünecekti. En güzeli de, Claudia, Leroy'un hayatını kurtarmasından sonra, *kesinlikle* yanlış adamla birlikte olduğunu anlayacaktı.

Leroy ilk birasını bitirip ikincisini açtı. İkinci bir derin yudumdan sonra ağzı açık şişeyi karların içine bıraktı, geçirdi ve ayağa kalktı. Boş bir kanvasa yaklaşan bir ressam edasıyla, boyasını tekrar çalkaladı ve pastanenin siyah, geniş arka duvarına doğru ilerledi.

Daisy'nin alarmı tam geceyarısı çaldı. Üstündeki örtülerini atan Daisy ışığı açıp giyinmeye başladı, o sırada köpeğine seslendi. "Smudgie, uyan! Mart ayının ilk cumartesi gününe henüz girdik! Aziz Patrick Günü iksirine başlama zamanı! Biraz taze kış yeşilliği almamız lazım! Ev-vet, küçük yeşil yapraklar, aya dokunmuşlar, karla yıkanmışlar! Uyandın mı, Smudgie?"

Küçük gri köpek yataкта dönüp homurdandı.

"İyi, içeride kal sen. İşim uzun sürmez, dönünce güzel bir kahvaltı hazırlarım. Ama ayakkabıcı cin görmeye hep fırsatın olmaz bak, üzülürsün sonra!"

Daisy parkasını ve botlarını giydi, boynuyla yüzünün

üstüne doğru kalın bir atkı attı. Karavanının ön kapısında bir kar küreği, dokuz voltluk bir ışıldak ve geniş bir metal süzgeç vardı. Daisy malzemelerini topladı ve gecenin içine karıştı.

Taze kış yeşilliği bulmak için en iyi yer, kasabanın ortasındaki binaların arkasındaki koruydu. Oradaki kar, diğer yerlere göre daha sığ olurdu ve toprağın da özel bir yanı vardı. Belki de kış yeşilliklerinin özellikle orada yetişmesine imkân tanıyan, büyük alaçam ve beyaz çamların gölgesiydi. Daisy her yıl, mart ayının ilk cumartesi gününün ilk saatlerinde uyanıp kış yeşilliği toplamaya çıkardı.

Soğuk da, yüzüne uçuşan kristal taneler de pek umrunda değildi. Karların arasında küreği arkasından çekerek paytak adımlarla ilerledi. Kürek, karın üstünde kalıyor ve ayak izlerinin yanında sığ bir kanal oluşturuyordu. Karanlıkta bıraktığı bu ize bir de karların içinde savrulan parkası da eklenince, tıknaz kadın tuhaf bir sümüksüklüğe benziyordu.

Daisy, koruya vardığında ışıldağı süzgece çevirdi ve kazmaya başladı. Küçük, parlak yeşil bir yaprak yığınınına ulaşana kadar yarım metreden fazla kar küredir. “Ooo,” dedi kendi kendine sevinçle ve heyecanla. Küreği bir kenara fırlatıp yaprakları toplamak için eğildi.

Kış yeşilliği, Aziz Patrick Günü iksirinin ana malzemesiydi. Diğer sihirli malzemeleri eklemeyden önce taze yaprakları bir hafta mayalayıp güzel kokulu bir çay elde etmesi gerekiyordu.

Kısa süre içinde süzgecini yarıya kadar doldurmayı başardı. Kendi kendine neşeyle mırıldanıyor, yapraklarla uğraşmaya devam ediyordu ki, korunun içinde boğuk, gırt-

laktan gelen bir ses duydu. Bu sesi daha önce kış yeşilliği toplarken hiç duymamıştı. Belki de bir hayvandı bu —vashak mıydı acaba? Yoksa ayı mıydı? Hemen kar küreğine sarılıp savunma pozisyonu aldı. Binaların arka kısımlarına çok yakındı. Bir ayı olsa kasabaya bu kadar yaklaşmayacak kadar temkinli olurdu.

Daisy ışıldağını aldı ve sesin geldiği yere doğru yavaşça yürümeye başladı. O derin, ıslak hırıltı tekrar karanlığı yırttı ve Daisy'yi tepeden tırnağa ürpertti. Binaların arka kısmıyla arasında yalnızca küçük bir tepe vardı. İçinden bir ses ona geri dönmesini söylüyordu ama Daisy tüm cesaretini toplayıp devam etti. Destek olması için kar küreğini kullandı, yavaşça tepenin üstünden geçti ve ışığını dosdoğru ileri tuttu.

Orada, büyükçe bir çam ağacının dibine çömelmiş, siyah giysili bir adam vardı. Işıldaktan yayılan ışık ona vururken adam ağzını açtı ve tekrar hayvani bir sesle geçirdi. Daisy hem iğrendi hem de rahatladı —hiç değilse ayı değildi.

Adam ona bakmak için döndü ama ışık gözlerini aldı. Adama doğru baktığı anlık süre zarfında, Daisy karların içinde birkaç boş şişe gördü. Adamın siyah kar maskesini gördüğünde ise kim olduğunu anında anladı.

Karavanını yaktıktan sonra kaçan adamın ta kendisiydi bu.

"Ah!" dedi Daisy nefesi kesilerek. Çılgılık atamayacak kadar şaşkınlık içindeydi. Tökezleyerek geri geri kaçtı, küreğini arkada bıraktı. Kendi oluşturduğu patikayı takip ederek geri döndü, süzgecini aldı ve en büyük adımlarıyla karavanına yürüdü.

Artık uyanmış olan Smudgie, kuyruğunu sallayarak onu bekliyordu. Daisy onu önemsemedi, kapıyı sertçe kapatıp kilitledi ve mutfak duvarındaki telefona sarılıp acil yardım hattını aradı.

“Rutland Bölgesi Acil Yardım Hattı, sorunuz nedir?” diye sordu telefonun ucundaki monoton sesli kadın.

“Ben Mill River’dayım. Polisle konuşmam gerekiyor,” dedi Daisy histerik bir sesle.

“Sorunu bana söylerseniz, hanımefendi, ben yardımcı olmaya çalışayım.”

“Lütfen, beni sadece Mill River polisine bağlayın.”

“Bir dakika, aktarıyorum.” Daisy birkaç tıkırtıdan sonra bir erkek sesi duydu.

“Mill River Polis Merkezi, ben Memur Wykowski.”

“Memur bey, memur bey, ben Daisy Delaine. Kasabanın arka kısmında siyah giysili bir adam var,” dedi nefes nefese. “Kasım ayında evim yandığında gördüğüm adam, o adam.”

“Bir saniye, Bayan Delaine. Birini gördüğünüzden emin misiniz?”

“Evet, eminim, memur bey, sesini de duydum. İçki içip geçiriyordu. Önce ayı gördüğümü sandım ama sonra gaz çıkardığını duyunca insan olduğunu anladım.”

“Anlıyorum.” Hattın öteki kısmındaki ses biraz duraksadı. “Meraktan soruyorum da, Bayan Delaine, bu saatte o koruda ne işiniz olduğunu sormamda bir sakınca var mı acaba?”

“Benim özel Aziz Patrick Günü iksirim için taze kış yeşilliği topluyordum. Mart ayının ilk cumartesi günü toplanması gerekiyor, bilirsiniz, güneş doğmadan önce. Şa-faktan sonra sihirli özelliklerini kaybediyorlar.”

“Ah.” Ron Wykowski biraz sessiz kaldı. “Eh, uğrayıp bir göz atayım o halde,” dedi sonunda. “Bu adam ne civarda demiştiniz?”

“Pastanenin arkasındaki ağaçların dibinde oturuyordu —yoksa hırdavatçı mıydı orası? Üstü başı, her yeri simsiyahtı, yüzünde bir de siyah maske vardı. Kim olduğunu anlar anlamaz kaçtım oradan.”

“Bu adamı daha önce de gördüğünüzü söylüyorsunuz... yani, kim olduğu hakkında bir fikriniz var mı?”

“Hayır, memur bey. Çok uzun boylu değil ama kısa da değil. Yüzünü de hiç görmedim.”

“Tamam, Bayan Delaine. Ben uğrayıp kontrol edeceğim. Aklınıza başka bir şey gelirse tekrar ararsınız.”

“Teşekkür ederim, memur bey, ararım.” Daisy telefonu kapadı ve karavanının arka kapısının kapalı olduğundan emin olmak için oraya gitti. Sonra panjurları kapatıp perdeleri çekti. Eğer bu siyahlar içindeki garip adam onu takip ettiyse bile içeri giremeyecekti, ne ona ne de Smudgie’ye zarar verebilecekti.

Claudia gözlerini açtı.

Kyle yanında kımıldanırken kafasını kaldırıp alarm saatine baktı. Uykuya dalalı yalnız birkaç saat olmasına rağmen uykusunu iyice almıştı. *Âşık olunca insanların uyku düzeni böyle mi oluyor acaba*, diye düşündü ve kolunu Kyle’ın beline doğru kaydırды, onun yanına sokulup nefis kokusunu içine çekti ve dudaklarını usulca öptü.

Loş yatak odasının ışığında Kyle gözlerini yavaşça aralayıp ona döndü.

“Ne oldu?”

“Hiç. Uyandım sadece.”

“Saat kaç?”

“Gecenin körü.”

“Ve sen öylesine uyandın?” Kyle onu iyice yanına çekti.

“Hı-hı. Ama yataktan çıkmak için hâlâ çok erken.” Claudia elini Kyle’ın boxerından içeri atınca adamın nefesi kesildi.

“Haklısın,” dedi Kyle burnunu onun yanağına sürterek. “Fazla erken.”

★★★

İhtiyacı olan son şeydi o cadı tarafından görülmek. Oydu herhalde, Çatlak Daisy’ye benziyordu. Ama o lanet ışık gözüne vurunca kimi gördüğünden emin olamamıştı.

En azından başka gelen giden olmamıştı.

Leroy dikkatli davranmış, Daisy onu gördükten sonra koruda en az yarım saat beklemişti. Kadının onu hemen ispiyonlamasını beklemiş ama bu süre içinde kasabada bir tek araba bile yerinden oynamamıştı. Wykowski çok ciddi biriydi aslında ama merkezi arayan Daisy olunca, o bile kadını önemsemezdi. Eğer o kadını ortadan kaldırabilseydi her şey çok daha kolay olurdu.

Zaten kadının işini neredeyse bitiriyordu. Neredeyse. Çok az kalmıştı. Şu an bile, nasıl o vızıltılı pis köpeği yakıp, Çatlak Daisy’nin aklını alamadığını anlayamıyordu. O kadar kolay olmuştu ki —açık mutfak penceresinden uzanıp o mumlardan birini yakmış ve perdelerden birinin altına atmıştı. Karavan gecenin içinde bir roket gibi alev almıştı.

O yaşlı cadının evde uyuduğunu ve köpeğin onu uyarcasını kestirememişti.

Ama önemli değildi. İtfaiye görevlileri işlerini bitirirken Leroy'la Kyle, kadından raporu almışlardı. Görünüşe göre Daisy, Leroy'u görmüştü —siyah kar maskeli bir adam— köpeğin inleyişiyle ona bakmıştı. Elbette, Daisy'ye o zaman da kimse inanmamıştı.

Kadın, ev sigortası olmadığını söylemişti. Leroy bu yeni karavanın nereden çıktığını bir türlü anlayamıyordu. Yardımsever bir hergele kadına yardım etmiş olmalıydı. Daisy eskisinden daha iyi durumdaydı şimdi.

Leroy saatine bakıp neredeyse bir olduğunu gördü. Anlamsız çiziktirmeler ve birkaç saçma lafla pastanenin arka kısmını tamamen boyamıştı. Bir bira daha içtiği için artık boya kokusunu da almıyor, kendisini daha iyi hissediyordu. Planının sonraki kısmını hayata geçirmenin vakti gelmişti.

Cep telefonunu paltosunun cebinden çıkardı, boğazını temizledi ve numarasını gizli hale getirdikten sonra sırtarak acil yardım hattını aradı.

“Rutland Bölgesi Acil Yardım Hattı, sorunuz nedir?”

“Ee, ben Mill River'daki 744 numaralı Mitchell Yolu'ndayım,” dedi Leroy, sahte bir panikli fısıltıyla. “Buraya çok acil polis gelmesi gerekiyor. Birisi evime girdi —hatta birden fazla kişi de olabilir. Camın kırıldığını duyup uyan-dım. Her kimse hâlâ alt katta olduğunu sanıyorum.”

“744 Mithcell Yolu. Öyle mi?” diye tekrar etti operatör. Leroy kadının sesinde bir şaşkınlık sezdi. “Adresi şu an hattınızdan alamıyorum. Cep telefonu mu kullanıyorsunuz?”

“Evet, sabit telefon çalışmıyor,” dedi Leroy, aklına gelen ilk şeyi söyleyerek. “Alt kattakiler kabloları kesmiş olabilirler. Polise acele etmesini söyler misiniz?”

“Evet, beyefendi. Yol üstünde görevli memurlar mevcut —eğer derseniz onlar gelene kadar sizinle konu—”

Leroy, kadının cümlesini bitirmesine izin vermeden aramayı sonlandırdı ve telefonu cebine attı.

Ron o sırada Daisy’nin şikâyetinin gerçekten gecenin dondurucu havasında teftiše çıkmayı gerektirebilecek bir şey olup olmadığını kafasında tartıyordu ki, telsizi cızırdarak dikkatini dağıttı.

“Memur Wykowski, burası Rutland Bölge Merkezi. 744 Mitchell Yolu’ndan bir hırsızlık şikâyeti aldık —birden fazla hırsız olabilir. Anlaşıldı mı?”

Ron sandalyesinde doğruldu. Mill River’da uzun zamandır yaşayan Fred Richardson da 744 Mitchell Yolu’nda oturuyordu —adam kasabanın tek doktoruydu.

“Anlaşıldı, hemen gidiyorum.” Ron ayağa kalkıp pal-tosuyla eldivenlerini aldı, sonra tekrar telsizin mikrofon kısmına doğru eğildi. “Acaba Şef Fitzgerald’a ev numarasından ulaşip onu da durumdan haberdar edebilir misiniz? Destek için başka bir memuru daha çağırabilir, belki kendisi de gelmek isteyebilir.”

“Elbette, Memur Wykowski. Ek destek isterseniz Shrewsbury ve Proctor’daki birimleri de yönlendirebiliriz.”

“Teşekkürler, Rutland, haberdar ederim. Tamam.” Ron merkezin kapısını kilitledi ve Jeep’e koştu.

“Bu saatte kim olabilir?” dedi Claudia, örtüleri üstünden çekerken. Kyle’ın kapısı bir kez daha sertçe yumruklandı.

“Eyvah,” diye homurdandı Kyle. Yataktan çıktı, elinden geldiğince hızla kot pantolonunu giydi. “Fitz’tir, eminim. Yani ciddi bir şey olmuş.”

“İzinli değil misin sen?” diye sordu Claudia ama Kyle çoktan yatak odasından çıkmıştı.

“Kusura bakma, Kyle,” dedi Fitz kapı açılır açılmaz. Gözaltı torbaları dikkat çeken adam, montunun fermuarını çekmeye çalışıyordu. Doktor Richardson’ın evinde şu anda hırsızlar var. Doktorun söylediğine göre iki-üç tane olabilirmiş. Ron yolda, ama destek lazım; bizim departmandan daha hızlı gelebilecek birisi de olmadığı için buradayım. Telsizden Ron’a doktorun evinin önünde onunla buluşacağımızı söyledim. Benim kamyonetimi alabiliriz. Ruth da bu sırada Rowen’la kalabilir.”

“Gerek yok, o arkadaşında kalıyor,” dedi Kyle. “Teçhizatı toplayayım ben. Aşağıda buluşuruz.”

Fitz başını sallayıp alt kata indi. Kyle da içeri döndü.

“Ne oluyor?” diye sordu Claudia. Yatağın yanındaki lambayı yakmıştı.

“Hırsızlar,” dedi Kyle, çekmecesinden tabancasını çıkarırken. “Yardım için benim de gitmem lazım ama pek uzun süreceğini tahmin etmiyorum.” Üstünü giydi, üniforma kemerini bağladı ve tabacasını kılıfına soktu. “Yatağı benim için sıcak tutar mısın?”

Claudia gülümsedi. “Tamam, dikkatli ol.”

“Merak etme,” dedi Kyle ve eğilip onu öptü. “Bir şey olmaz.”

Ön koltuğa oturduğunda Fitz'in kamyoneti henüz ısınmaya başlamıştı. "Doktor umarım iyidir," dedi Fitz otoparktan çıkarken. "Böyle şeyler pek olmaz burada."

"Onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Doktoru mu? Uzun yıllardır. Ruth'la birlikte buraya taşındığımızdan beri. Tanıştığımız ilk insanlardan biriydi, o zamandan beri de çok iyi bir dostumuzdur. Karısıyla Ruth çok yakınlardır."

"Leroy da oraya mı gelecek?"

"Hayır," dedi Fitz. "Vardiyası birkaç saat önce bitti ama evinde değil, telefonunu da açmadı. Kim bilir nerede."

"Aklıma birkaç yer geliyor," dedi Kyle ve temkinli bir sesle ekledi: "Biliyor musun, aslında onu salıversen iyi olabilir. Sıkıntısı faydasından çok gibi."

Fitz homurdandı. "Ciddi ciddi düşünmeye başladım, emin ol. Ama işe talip olacak birini bulmak çok zor. İnsanlara hak ettiği parayı veremiyoruz. Kendimize yetecek kaynakları anca bulabiliyoruz. Şu anda burada olmamızın nedeni de bu."

Kyle başını sallayıp uzatmamaya karar verdi. Fitz önlerindeki kavisli yola odaklanarak hızla hedeflerine doğru gidiyordu. Dikkatinin dağılması en son isteyeceği şeydi.

★★★

Fitz'in kamyoneti gözden kaybolana kadar Leroy pastanenin arkasındaki büyük çam ağacının dibinde kaldı.

Departman kuralları, hırsızlık ihbarı geldiğinde en az iki, mümkünse üç memurun olay yerine gitmesini gerektiriyordu. Her zamanki gibi, Fitz kurala harfiyen uymuştu. Bu moruk ne yapacağını her zaman çok belli ediyordu.

Mitchell Yolu esintili bir dağ yoluydu ve Leroy'un acil yardım operatörüne verdiği adres, kasabanın merkezine en az beş dakika uzaklıktaydı. Karın görüşü azaltması ve yerleri kayganlaştırmasıyla birlikte, polisin doğru eve ulaşması en az on dakika sürerdi. Bunun üstüne, bir de hırsızlık olmadığını anlamaları için birkaç dakika daha geçecek, merkeze dönmeleri de bir on dakika daha alacaktı. En iyi tahminle, Leroy'un planını uygulamaya koyması için en az yirmi beş dakikası olacaktı.

Yeter de artar bile.

Leroy, yakınındaki iki bira şişesini alıp karın içine dik şekilde yerleştirdi. Sonra ayağa kalkıp benzin konteynırını aldı. Biraların etkisi, spreyci boyanın dumanı ve ısırarak soğukta geçen yaklaşık bir saatten sonra dengesini biraz kaybetmeye, çift görmeye başlamıştı. Konteynırın burnunu şişelerin ağzına denk getirmeye çalışırken ellerinin de titrediğini fark etti, doldururken daha da zorlandı —huni getirmeyi unutmuştu. Şişeleri neredeyse tamamen doldurduğunda çantasındaki eski beze uzandı.

Leroy, bezi ortadan yırtıp parçaları burdu ve şişelerin ağzına tıkadı, fitil görevi görmesi için üst kısımlarını dışarıda bıraktı. *Anca yetti*, diye düşündü neredeyse boşalmış konteynır sallarken. Benzinin kalanıyla da fitilleri ıslattı.

Ve artık Claudia'ya onu ne kadar sevdiğini göstermek için hazırды.

Gurur ve hevesle daha da sarhoş olan Leroy, bir an büyük çam ağacının altında bir çeşit dans ettiğini düşündü. Dolu bira şişeleriyle ağaçların arasından bir anda, büyük bir heyecanla, koşarcasına çıktı ama sonra geride bıraktığı diğer boş şişeleri hatırladı. Onları arabasına götürmeliydi ki, yangını onun çıkardığından kimse şüphelenmesin.

Biraz isteksizce, Leroy elindeki molotof kokteyllerini kara sapladı ve dağınıklığını toplamaya başladı.

★★★

Doktor Richardson'ın rüstik ahşap evi otoyoldan çok geride konumlanmıştı. Polisin Jeep'i evin önüne park edilmiş haldeydi, siren ve ışıklar kapalıydı. Fitz'in arabası varır varmaz Ron dışarı fırlayıp onların yanına gitti.

"Geldiğimden beri içerisi karanlık ve sessiz," dedi Ron. "İçeride ne olduğunu anlamamanın imkânı yok."

"Çağrı geleli en az on beş dakika oldu," dedi Fitz. "Acele etsek iyi olur. Ron, sen sola git. Biz öteki taraftan geçip seninle arkada buluşacağız."

Memurlar dağıldılar, evin pencere ve kapılarını zorla giriş olup olmadığını anlamak için kontrol ettiler. Karanlık arka bahçede tekrar toplandılar.

"Olağandışı bir şey görmedim," diye fısıldadı Ron.

"Ben de görmedim," dedi Fitz, "ama operatör, telefon hattının kesik olduğunu söyledi. Geldiğimizi haber verip, ne olacağına bakalım. Ron, sen burada bekle. Biz Kyle'la ön tarafı alacağız."

İkili ön verandaya girdi ve kapının iki yanında pozisyon aldı. Tabancalarını çekmelerinden sonra Fitz bir baş hareketiyle kapıyı çaldı.

"Açın, polis! Elleriniz kaldırıp dışarı çıkın! Hemen!" Bir dakika kadar bir süre geçtikten sonra içeriden ayak sesleri duyular, sonra verandanın ışığı yandı.

Kyle'la Fitz geri geri gidip silahlarını hazırda tutarak çömeldiler. Kapı açıldı; kalın gözlüklü, pijamalı yaşlı bir adam ellerini havaya kaldırmış halde belirdi.

“Ateş etmeyin, ateş etmeyin! Ne oluyor? Fitz?”

“Doktor, sen iyi misin? Buradan hırsızlık ihbarı aldık,” dedi Fitz ve silahını indirdi, Kyle da onu takip etti. “İçeri giren birini gördün mü?”

“Ne? Hayır, içeride kimse yok.”

“Emin misin?” dedi Fitz. “Yirmi dakika kadar önce acili sen aramadın mı?”

“Hayır, saat ondan beri uyuyorum. Arabalarınızı bile duymadım.” Doktor şaşkın ve uykuluydu. “İsterseniz içeri girip göz atabilirsiniz.”

“Birisi dalga geçmiş herhalde, Şef,” dedi Kyle, sonra da tabancasını yerine yerleştirdi. Fitz iç geçirip kafasını iki yana salladı.

“Pis serseriler! Ron, yanlış alarm. Gel bu tarafa,” diye seslendi Fitz. “Doktor, çok üzgünüm. Kim yaptıysa bunu ona ödeteceğim, söz veriyorum.”

“Yoo, sorun değil,” dedi doktor. “Buraya kadar boş yere zahmet ettiğinize üzuldüm. İçeri gelmek ister misiniz? Size kahve yapabilirim.”

“Çok nazıksın, sağ ol, ama almayalım şimdi. Benim Ruth’un yanına dönüp onun içini rahatlatmam lazım, sonra da bölge operatörünü arayıp ihbarı yapanı tespit ettirmeye çalışacağım.” Fitz, Jeep’e doğru yürümeye başladı. “Ama yarın kasabaya gelersen pastaneye beklerim —bugün yani,” dedi omzunun üstünden. “Kahvenle turtan bizden.”

“Tamamdır.” Doktor Richardson gülümseyip, el salladıktan sonra kapısını kapattı.

★★★

Doldurduğu bira şişeleri ayak dibinde duran Leroy, bü-

yük çam ağacının altında kar maskesini yüzüne iyice yerleştirdi ve pastanenin üstündeki pencerelere göz attı. Kalbi gümbürdüyordu.

Bana böyle âşık olacak, diye düşündü içindeki kararsızlık içgüdüsunü bastırmaya çalışarak. Sigara çakmağını ateşledi ve o küçük, mükemmel aleve bakarak gülümsedi.

İki şeyden kesinlikle emindi: Claudia'yla birlikte olması gerektiği ve eline bir daha böyle bir fırsat geçmeyeceği.

Çakmağı birinci molotof kokteylinin fitiline yaklaştırdı. Bez alev aldı. Leroy çakmağı elinden bırakıp bombasını eline aldı ve pastanenin kapısından içeri fırlattı.

Camın kırılma sesiyle kendisi irkildi. Birkaç saniye olduğu gibi kaldı, pastanenin zeminindeki alev birikintilerini izledi. *Bir tane daha*, diye düşündü kendisini motive etmek için. Bunu da attıktan sonra arabasına koşacak, bloğun etrafında dönüp ana yola çıkacak ve Claudia'yı kurtarmak için tam zamanında orada olacaktı.

Leroy ikinci molotof kokteylini de yaktı ve havaya kaldırdı.

Bir anda ürkerek uyanan Claudia, Kyle'ın yatağında doğruldu.

Nefesini tuttu, onu uyandıran şeyin ne olduğunu anlamak için kulak kesildi. Bir tane daha *PAT* sesi geldi, sonra etraf sessizliğe büründü.

Fitz'in kamyonetinin egzozu mu bu? diye düşündü. *Kyle dönmüştür belki de.* Yeniden örtülerin altına girdi, apartman merdivenini tırmanan ayak sesleri için kulak kabarttı ama sessizlik devam etti.

Duman kokusunu aldığı anda neredeyse tekrar dalmıştı. Claudia doğruldu, duman kokusu aldığından emin olmak için derin bir nefes aldı ve yataktan fırladı. Tam o sırada iki alarm ötmeye başladı: Kyle'ın dairesindeki ve pastanedeki yangın dedektörleri. Kıyafetlerini aradı, bir sabahlık da olurdu, üstüne giyecek herhangi bir şey ama içerideki hava nefes almayı anbean güçleştiriyordu. Telaşla bir pencere açtı. Soğuk hava, dumanların içinden geçerek içeri girdi. Claudia birkaç derin nefes aldı.

Kyle'ın bornozu yatağın yanındaki bir sandalyenin üstünde duruyordu. Bir derin nefes daha alan Claudia onu üstüne geçirip el ve dizlerinin üstüne çöktü.

Yere yakın dur, dedi kendine, yangın için acil durum planını kafasından geçirerek. *Kapıya doğru sürün, sıcak olup olmadığına bak*. Koridorda süründü, oturma odasına ve kapıya doğru yaklaştı. Kapıya gelince elini bastırdı.

Kapı ılıktı.

Sıcak değil, dedi Claudia kendine ve kapıyı hafifçe araladı. Aralıktan içeri biraz daha duman girdi ama görünürde alev yoktu. *Hadi, çabuk, dışarı*, diye düşünerek apartmandan dışarı çıktı. Duman yoğunlaşmaya devam ediyordu, öksürmeye başladı. Gözleri yandı, sulandı ama yine de merdiven sahanlığının karşısındaki apartman dış kapısını görebiliyordu.

Ruth!

Claudia, Fitzgeraldların kapısına süründü ve yumruklamaya başladı. “Ruth orada mısın?” Nefes nefese kapı tokmağını çevirdi, kilitli olduğunu anlayınca kapıya tekrar vurdu. “Yangın var! Hemen çıkmamız lazım buradan! Ruth?” Orada, çömelmiş halde olmasına rağmen başı

döndü. Duman iyice boğuculaşmıştı, boğazından aşağı, gözlerinden içeri girmek istiyordu.

“Ruth,” diye seslendi ve tekrar öksürdü. Nefes alamıyordu. Gözünün önündeki gri renk siyaha döndü ve Claudia kapıya dayanarak kendinden geçti.

Jeep’teki Ron’u takip eden Fitz ve Kyle, otoyoldaki son virajı geçip Mill River’ın içine girdiler. Uzaktan siren sesleri geliyordu.

“Ne oluyor şimdi?” diye mırıldandı Fitz. Ana Yol’a döndüler, birkaç blok ötedelerken bile pastaneden gelen dumanları hemen seçtiler.

“Tanrım! Ruth!” dedi Fitz. Hemen önlerindeki Jeep’in sirenleriyle ışıkları açılıp araba hızlandı. Fitz gaza yüklendi.

“Claudia benim evimde,” dedi Kyle. İçerideki telsize sarıldı ama daha onun bir şey söylemesine fırsat kalmadan Ron’un sesi geldi.

“Bölge Merkezi, ben Mill River’dan Memur Wykowski. 130 numaralı Ana Yol’da yanan bir bina var. Buraya itfaiye ve ambulans istiyorum, tamam.”

“Memur Wykowski, burası Rutland Bölge. İtfaiye ve ambulans yolda.”

“Bekleyemeyiz,” dedi Kyle. Fitz pastanenin önüne gelince frene asıldı. Sokakta birkaç kişi toplanmıştı bile. Fitz ve Kyle dışarı fırladılar, binanın girişindeki kalabalığı yarak kapıya koştular. Fitz kilidi açıp içeri girdi ve büyük bir duman bulutu, soğuk havanın içine salındı.

Merdiven sahanlığıyla birinci katın geri kalanı birbi-

riyle bağlantısız gibiydi ama basamakların üstü yoğun bir duman altındaydı. Tırabzanlara tutunan Fitz ve Kyle, eldivenli ellerini ağız ve burunlarının üstüne kapayarak yukarı tırmandılar.

Kyle, kendi dairesine doğru dönmeye çalışırken Fitz'le birlikte Claudia'ya çarpıp tökezlediler.

"Ruth!" diye bağırdı Fitz. O kapıyı açarken Kyle da Claudia'yı yerden kaldırmak için eğildi. "Sen onu al! Benim Ruth'un yanına gitmem lazım!" diyen Fitz dairesine daldı.

Güç bela nefes alan Kyle, Claudia'yı apartmanın dış kapısına taşıdı. Tam o sırada pastanenin önünde iki itfaiye aracı, bir de ambulans durdu. "Yardım edin! Oksijen getirin!" dedi Kyle boğuk ve hırıltılı bir sesle. İki itfaiyeci Claudia'yı kollarından alırlarken öksürmeye başladı, üçüncü bir itfaiyeci ona bir oksijen maskesi taktı. Kurtarma ekibinden birkaç kişi uzun beyaz hortumu çıkarmakla, koruyucu kıyafetler giymiş başka bir grup ise içeri girmeye çalışmakla meşguldü.

"Derin derin nefes al. İçeride başkası var mı?" diye sordu maskeyi tutan itfaiyeci.

Kyle başını salladı ve konuşabilmek için maskeyi yüzünden çekti. "Polis Şefi. Bir de karısı. Onun için girdi içeri. İkinci katta, sağda." İtfaiyeci bunu içeridekilere telsizle bildirdi. Kyle etrafına bakındı, Claudia'nın nereye götürüldüğünü anlamaya çalıştı.

"Orada," dedi itfaiyeci, arkasında bir yeri işaret ederek. Kyle dönünce Claudia'yı yüzü maskeli halde sedyede yattarken gördü. Kendine gelmişti. Sağlık görevlilerinden birinin sorularına başını sallayarak yanıt veriyordu.

Tanrım şükürler olsun, diye düşündü Kyle ama aklına he-

men Fitz ve Ruth geldi. İtfaiyecileri ve pastaneye püskürttükleri suları izledi. Alevlerin çoğu sönmüş gibiydi fakat itfaiyeciler yine de riske girmiyorlardı.

İçeri girenler dışarı çıkarlarken minik bir kargaşa daha oldu. Fitz iki adamın omuzlarına tutunarak dışarı çıkarılıyordu, iki diğer itfaiyeci de Ruth'u taşıyordu. İkisi de öksürüyordu, nefes nefeseydi.

“Açık pencerenin yanındaydı,” dedi Fitz hırıltılı bir sesle, itfaiyecilerden biri oksijen maskesini hazırlarken. “Kapının ısındığını hissedince açmaya korkmuş, altını ıslak havlularla tıkamış. Onun için geleceğimizi biliyormuş.”

“Claudia’yı hiç duymadım,” dedi Ruth. “İyi mi?”

Kyle oksijen maskesini indirdi. “İyi olacak sanırım. Birazdan geliyorum.” Claudia’nın yanına gidip elini tuttu.

“Kyle,” dedi Claudia zor çıkan sesiyle. “Ruth—”

“İyi, ikisi de iyi. Az önce konuştum onlarla. Herkes iyi.” Sağlık görevlilerinden birinin onlara yaklaştığını gördü. “Çok duman yutmuşsun. Seni kontrol etmek için Rutland’a götürmek isteyeceklerdir. Ben de hemen geleceğim oraya. Merak etme, olur mu?”

Claudia gözierini kapatıp başını salladı. Kyle da onun elini sıktı ve Fitz’in yanına döndü.

“Hey, biri daha var!” Son itfaiyeci, kollarında bej tüylerden ibaret bir yığınla çıktı. “Veterinere götürmemiz lazım.” Sham nefes nefese, uzun uzun miyavlararken koruyucu hayvan kafesine konuldu.

Herkes iyi. Kyle sırtını itfaiye aracının parlak kırmızı tamponuna verirken içinin iyice rahatladığını hissetti.

“Hey, Kyle! Şef! İyi misiniz?” Ron kalabalığın içinden oraya doğru geldi.

“İyiiz,” dedi Kyle. Fitz oksijen maskesini çıkardı ve başıyla onayladı.

“Binanın öteki tarafında ne bulduğumuza inanamayacaksınız.” Kyle’la Fitz’e onu takip etmelerini işaret etti.

Orada ikinci bir ambulans vardı ve bir sedye daha hazırlanıyordu. Ron sedyedeki adamı işaret etti. “Bilin bakalım kim?”

Kyle ve Fitz yaklaştılar. Bilinci kapalı adamın yüzünün sağ tarafı fena yanmış, sağ elinin bir kısmı harap olmuştu.

“İçimden bir ses, tanıdığımız biri olduğunu söylüyor,” dedi Kyle kaşlarını çatarak. Kurbanı bakmak için iyice eğildi, sonra iğrenerek kafasını iki yana salladı.

“Pislik herif!” dedi Fitz.

“Onu bulduğumuzda karların içinde sereserpe uzanmıştı, yüzünde kar maskesi vardı,” dedi Ron. “Bu, iyiye işaret değil elbette. Galiba Daisy haklıydı.”

“Siyahlı adam konusunda mı?” dedi Kyle. “Hani Daisy’nin karavanı yandığı gece gördüğünü iddia adam?”

“Evet. Merkezi birkaç saat önce aradı, karavanını yakan adamı pastanenin arkasında dolanırken gördüğünü söyledi,” dedi Ron. “Kontrol etmeye vaktim olmadı çünkü hemen ardından sahte ihbar geldi.”

“O aramayı da Leroy’un yaptığına bahse girelim mi?”

“Şaşırmam,” dedi Ron ve pastaneye bakıp iç geçirdi. “Umarım yangın sigortan kabarıktır, Şef. Ve seninki de,” dedi Kyle’a dönüp. Kyle başını sallarken Fitz kararmış binaya yüz buruşturarak baktı.

“Hepimiz kurtulduk ya, önemli olan o,” dedi Fitz sertçe bir sesle. “Ama sizce Leroy burada ne yapıyordu?”

“İntikam almak istemiştir belki de,” dedi Ron. “Onu

bulduğumuz alan kırık kahverengi camlarla doluydu. Pastaneyi yakmak için molotof kokteyli hazırlamış olabilir ama aptal herif onu da becerememiş. Bira şişesi kullanmış; bunlarda yeterince boyun yok —en azından şarap şişeleri kadar. Eğer içine benzin döküp yaktıysa şişeyi atamadan elinde patlamıştır. Geride bir şey bıraktı mı diye arkaya biraz daha dikkatli bakacağım.”

Kyle ve Fitz ona baş sallayıp dikkatlerini tekrar Leroy’a verdiler. “Claudia’nın peşindeydi herhalde,” dedi Kyle. “Ama, bu kadar tehlikeli bir şeyi... yani, Leroy’dan bile beklemezdim.”

“Onun kadar kindar birini tanımadım ben,” dedi Fitz. “Claudia’yla senin çıkıyor olman canını fazla sıkmıştır herhalde. Uzun süredir ondan hoşlanıyordu. Belki de senden kurtulmaya çalışıyordu. Neyin peşinde olduğunu anlamak için arabasını ve evini aramak için mahkemeden izin alacağız. Vücuduna şimdiye kadar aldığı zarardan fazlasını çekmesi gerekirse çektireceğim ona.”

Kyle başını salladı ama onu yarım yamalak dinliyordu. O sırada kızının binada olmamasına ve Claudia’nın, Ruth’un, Fitz’in ve hatta Sham’in iyi olmasına seviniyordu.

Sağlık görevlileri Leroy’u ambulansa yüklediler ve arka kapıları kilitlediler. Araç hızla yol alırken Kyle’ın aklına Claudia’ya söylediği söz geldi: “Bu küçük kasaba bazen seni şaşırtabilir.”

Yirminci Bölüm

2012

Mermercilik değişmemişti.

Hâlâ aynı görkemli binaya sahipti, kapısındaki inşa tarihini taşıyan bronz plakaya kadar. Peder O'Brien'in kamyonetinin ön koltuğundan bakan Mary, yazıyı okuyabilecek kadar yakında olmamasına rağmen ne yazdığını biliyordu: "McAllister Mermercilik, 22 Temmuz 1894."

Mary klinikten çıkarken Mermercilik'e yakından göz atmak istediğine karar vermiş, Michael'a onun yanından geçmesini söylemişti. Rutland'ın kendine has bir binasıydı bu, başka bir dönemden kalma müthiş bir yapıydı. Onu görünce aklına gençliği, Patrick'le olan ilişkisi geldi. Conor'ın gençliğinden kalma o sararmış fotoğrafı, babasıyla merdivenlerdeki pozlarını hatırladı. Conor onun öz büyükbabası gibiydi, seneler sonra bile onu hâlâ özlüyordu.

"Burayı Conor'ın üçüncü kuşak torunlarından biri yönetiyor artık," dedi Mary pencereden bakmaya devam ederek. "Maddi çöküşten sonra yeniden toparlandı. Bir süre önce gazetede okumuştum."

Peder O'Brien direksiyonu tutmaya devam edip bekledi. Daisy arka koltukta huzurla uyuyordu. Mary sonunda iç geçirerek ona döndü. "Hazırım," dedi. Peder başını salladı ve vitesi bire getirdi.

Uzaklaşırlarken Mary son bir kez dönüp baktı. Sonra Rutland'daki diğer binalara da göz attı, hepsini hafızasına kazımaya çalıştı. Bunları son görüşü olacaktı.

Bir parçası doktorların ona söylediği şeye inanmayı reddediyordu —pankreas kanseri, metastas seviyesinde, muhtemel yaşam süresi altı ay. Anestezi ilaçları ve sakinleştiriciler yüzünden hâlâ biraz uyuşuktu ama başka bir sorun hissetmiyordu. Tenindeki sarılık hızla yok oluyordu, doktorlar safra yolundaki tümör başlangıcının orayı tıkamaması için bir stent koymuşlardı. Bu stent birkaç ay tekrar sarılık olmasını engelleyecekti. Bu aylar belli ki onun son aylarıydı.

Mary yaşlı papaza baktı. Adamın gözleri dalgın dalgın yola bakıyordu ama Mary, onun düşüncelerinin otoyolda olmadığından emindi. Omuzları sabaha kıyasla daha düşük görünüyordu.

Yaklaşan kaderi hakkında öğrendiklerinin en kötü tarafı, Michael'ın onsuz kalacağı düşüncesi olmuştu. Onu papaz evinde tek başına yemek yerken düşününce Mary'nin içi acıyordu. Onun çalışma odasında bir şeyler okuduğunu, kaşıklarını saydığını, konuşacak kimse bulamadığını gözünde canlandırabiliyordu. Michael'ın ona gününün nasıl geçtiğini anlatmak, derdini paylaşmak, ona danışmak isteyeceğini biliyordu. Yalnız kalacaktı.

Arka koltuktan gelen sesli bir homurtuyla ürktü bir anda. Daisy pozisyon değiştirdi ve içinde "sihirli kar" geçen

anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Mary ona ılımlı bakışlarla döndü, ilk kez görüyormuş gibi baktı. Daisy gerçekten de Michael'ın tarif ettiği tıknaz kadının ta kendisiydi. Bu sevimli ve aykırı kadının çocuksuluğunu bizzat gören Mary, artık toplumda kabul görmeyen davranışlarıyla tanınan Daisy'nin bundan çok ötesi olduğunu anlamıştı.

“Geldik neredeyse,” dedi Peder yolun son virajına girip Mill River'ın kalbine yöneldiklerinde.

Mary evine baktı. Cumba penceresinden Ana Cadde'de ilerleyen arabaları izlemek yerine evi pikabın ön camından görmek çok garipti. Etrafındaki yapraksız ağaçlara oranla mermer köşkün ne kadar büyük kaldığını görünce çok şaşırdı. *Diğer insanlar bunu görüyor demek ki,* diye düşündü. *Kasabanın kalanıyla alakası olmayan beyaz, kocaman bir ev.*

Mary gözlerini kapadı, daha önce bu zıtlığı fark edip etmediğini hatırlamaya çalıştı. Yaklaşık on yıl önceki deşet verici pastane ziyareti sırasında görmemişti. Belki köşkün inşası bittiğinde ya da Patrick'le çıktıkları bir akşam yemeğinden dönüşte fark etmiş olabilir. Uzak geçmişe konsantre oldu ama Patrick'in arabasının içinde büzüşüp kaldığı, kimseyle görüşmek istemediği anlar geliyordu aklına sadece.

Michael ona köşke kapanmasının Mill River halkı tarafından büyük bir merak konusu olduğundan bahsetmişti. Gizem yaratan biri olmak onu rahatsız etmemişti hiç. Ama ya kasabalılar, o izleyip sevdiği insanlar onu, onun şu anda mermer köşkü gördüğü gibi görüyorlarsa? Ya evin bir canavara benzemesinden dolayı, onu bir insan olarak bile göremiyorlarsa?

Evet, Mill River'da uzun yıllar süren sürprizlerden

onun sorumlu olduğunu da bilmiyorlardı, hayatlarının onun dikkatini ne kadar çektiğini de. Onun nelerden hoşlanıp hoşlanmadığını, mizah anlayışını, hayallerini bilmiyorlardı. Ama o da *gerçek* bir insandı. Yalnız olmakla yalnızlık çekmek arasındaki farkı bilen, kabul görmeyi çok isteyen, pastanede kahve içip tanımadığı insanlardan korkmadan onların karşısına çıkabilmek isteyen bir insandı.

O anda, Mill River sakinlerine nasıl biri olduğunu, onları ne kadar umursadığını anlatmak için aklına bir yol geldi.

Pikap, mermer köşkün arka kapısında durunca Mary rahat bir nefes aldı. Sakinleştiriciye rağmen sabah evden çıktıklarından beri hep tetikteydi. Michael'ın elini tutarak kamyonetten indi. Destek aldığı iyi olmuştu. Bacakları zayıf ve titrekti.

“Sakin ol, tuttum,” dedi Peder O'Brien.

“Ben de yardım edebilirim, Peder!” dedi Daisy arka koltuktan çıkarken. Hemen Mary'nin öteki tarafına koştu ve kolunu onun beline attı. “İki el, bir elden iyidir, değil mi?”

“Evet, iyi oldu tabii,” dedi Peder zayıf bir gülümsemeyle.

Mary'yi üst kata, yatak odasına çıkardılar. Onu yatırırken Peder O'Brien yatağın ucuna oturdu. “Yorgun olduğunu biliyorum,” dedi. “Dinlenmeye çalış. Daisy'yi evine bıraktıktan sonra hemen döneceğim.” Mary onun yüzündeki ifadeyi beğenmemişti. Aynı ifadeyi görev başında geçirdiği en zor zamanları anlatırken de takınmıştı. Mary, Peder'in kendi duygularını bastırdığını, onun durumunu bilmenin verdiği ağırlığı ertelediğini biliyordu.

“Sizinle tanıştığıma çok sevindim, Bayan McAllister,” dedi Daisy. “Merak etmeyin, çok geçmeden iyileşeceksiniz, eminim! Ah, şimdi aklıma geldi —benim şıfa iksirimden bir şişe almaya ne dersiniz? Büyülü gibidir, evet ve evde biraz daha kalmış olmalı.”

“Çok naziksin, Daisy, sağ ol,” dedi Peder O’Brien, Mary’nin yanıt vermesine fırsat vermeden. Doktorlar teşhisi koyarken Daisy odada değildi; Mary kadına Peder’in cevap vermesine müteşekkirdi. Ama sonra, elini Michael’in koluna koydu ve Daisy’ye bakıp gülümsedi.

“Daisy, bana karşı bugün çok naziktin,” dedi, Peder’in şaşkınlıkla nefesinin kesilmesine kulak asmadı. “Acaba arada sırada beni görmeye gelmek ister misin? Peder O’Brien seni getirebilir herhalde, değil mi? Seninle arkadaşlık etmekten mutluluk duyarım.”

Daisy sevincini zor bastırdı. “Ahhh, Bayan McAllister, seve seve gelirim! İksirim de kesinlikle size çok yarayacak,” dedi ellerini çırparak, sonra da eğilip Mary’nin yanağına bir öpücük kondurdu. “Görüşürüz, Bayan McAllister! İyileşmeye bakın!”

Peder O’Brien da Mary’nin elini sıktı ve odadan çıkan Daisy’nin peşinden gitti.

Gözleri yaşlı Mary, arka kapının açılıp kapanma sesini dinledi. Sonunda, evinin güvenli sessizliğinde yalnız kaldığında, bunaltıcı gerçeğe savaşmayı bıraktı ve ağlamaya başladı.

★★★

Peder O’Brien gideli bir saat olmuştu. Daisy’yi karavanına bırakmış, sonra da biraz yiyecek almak için dur-

muştı. Kendisini süpermarket koridorlarında hızla dolaşıp ekmek, meyve ve tenekelerce çorba alırken bulmuştu. Sonra, kasten yavaşlayıp ağır hareket etmeye başladı. Mary'nin huzurla uyuyor olduğunu düşündü, o yüzden acele etmesine gerek yoktu. Ama tabii, öte yandan zaman artık çok değerliydi ve boşa harcamaya gelmezdi.

Kuru yiyecekler reyonunda, yumurtalı eriştelere peynirli makaraların mavi turuncu kaplarının önünde, neredeyse kendini koyuveriyordu.

Birkaç kez derin derin nefes aldı, gözlerini kapadı, sıktı. Evin arka kapısına varmadan önce Mary'yi tekrar düşünmeyeceğine dair kendine söz verdi. Alışverişini gerektiği gibi bitirdi, üzücü düşünceleri aklına getirmemeye özen gösterdi.

Arka kapıya geldiğinde ev karanlıktı ama veranda ışığı yanıyordu. Mary belki de uyanıktı. Peder aldıklarını mutfağa tezgâhına bıraktı ve yukarı çıkıp ona seslendi.

Mary cumba penceresinin önünde, ayakta duruyordu. Peder arkasından yaklaşırken üzerine şal atılmış omuzları biraz düştü.

“Nasıl hissediyorsun kendini?” diye sordu Peder.

“İyiyim. Eve döndüğüme sevindim.” Siyah göz bandı hâlâ gözünde idi. Peder, Mary'nin yüzünün yaşlarla ıslandığını gördü ve kendi duygu kontrolünü yine kaybetmenin eşliğine geldi.

“Biliyordum sevineceğini. Mary, çok... çok üzgünüm. Bütün bunların bizden uzak olmasını, hiç yaşanmamış olmasını o kadar istiyorum ki. Ama ne yapabileceğimi bilmiyorum.” Peder kendini tutmakta iyice zorlanmaya başladı, dudaklarını büzdü, gözlerini hızla kırptırdı.

“Çok şey değışti,” dedi Mary oldukça dalgın bir sesle. “Ama devam edeceğiz, eskiden yaptığımız gibi. Hâlâ biraz vaktim var. Bunun dışında, ikimizin de yapabileceği bir şey olduğunu pek sanmıyorum.” Duraksadı, göz bandının altındaki yaşı sildi. “Bu sabah buradan ayrıldığımızda kendime sürekli sorunun her neyse bunun bir doktor tarafından düzeltilebileceğini söyledim.”

“İkimiz de öyle umuyorduk.”

“Çok da korkuyordum, sakinleştiriciye rağmen. Doktorlar operasyondan sonra yanıma geldiklerinde ne söyleyeceklerini yüzlerinden okudum. Ama duymak, yine de berbat bir şoktu.” Mary titremeye başladı.

“Şartlar ne olursa olsun böyle bir şey duymak çok zor olur.”

“Evet. Michael, bunu sana daha önce söylemeliydim ama beni Rutland’a götürdüğün için teşekkür ederim. Sana ne kadar zorluk çıkardığımı biliyorum. Giderken, Mermercilik’i görmek istediğimi sanmıyordum ama Rutland’a son gelişim olduğunu bilince... Onu yeniden gördüğüme sevindim.”

“Daisy’yle de tanıştın.”

Mary hafifçe gülümsedi. “Onun için de ne kadar mutlu olduğumu anlatamam sana. O kadar yıl onun hikâyelerini dinleyip tuhaf karışımlarına para verdikten sonra—”

“—lavaboya dökmene rağmen—” diye ekledi Peder zayıf bir gülümsemeyle.

Mary iç geçirdi. “Evet, tam olarak tarif ettiğın gibiymiş, ama bir o kadar da... umulmadık bir özelliği var. Bana bugün bir şey öğreten, Daisy’yle tanışmam oldu. Bir o bir de kendi evimi kasabadan, herkesin gördüğü şekilde görmem.” Mary tekrar pencereden bakarken ciddileşti.

“Ne demek istiyorsun?”

“Yıllardır bu evde yaşıyorum ve, bugüne kadar, oradan nasıl görüldüğünü düşünmemiştim —canavarımsı, izole, etrafına aykırı.” Kaşlarını çattı, kafasını iki yana salladı. “Sayende kasabadaki herkesi tanıyorum ama tanımam gerektiği kadar yakından değil. Bunu değiştirmek için doğru düzgün bir şeyler yapmam gerekir, onun için de çok geç. Ama oradaki onca insan, onlar beni tanımıyorlar. Bunca zaman, onların dünyasının bir parçası olduğumu sandım ama artık bunun pek de doğru olmadığını biliyorum.”

Peder O’Brien kaşlarını kaldırarak ona baktı. “Biliyor musun, Daisy’nin gelmesini isteyerek beni çok şaşırttın bugün. Hiç kimseyi seni ziyaret etmeye davet edebileceğini sanmazdım. Diğer insanlar için çok geç değil, Mary. Eğer istersen diğer kasabalılarla da tanışabilmek için hâlâ vaktin var.”

“Yoo, hayır. Yapamam. Ondan bahsetmiyorum zaten,” dedi gergin bir yüz ifadesiyle. “Yani, demek istiyorum ki... Daisy’ye bir bak. Beni daha önce hiç tanımadı ama yine de benimle arkadaş olmak istiyor, bana iksirlerini sunuyor —yani bana sunabileceği tek şeyi. Bana kimsenin böyle davranabileceğini hayal etmezdim. Hayatım insanlardan korkmakla geçti. Hâlâ da korkuyorum, sen hariç. Belki bir de Daisy.”

Mary, Peder’e döndüğünde gören gözü heyecanla parlıyordu. “Yine de, yıllar boyu, onlara yalnızca yapabildiğim yoldan yardım etmeye çalıştım. Bana defalarca Mill River’ın iyi, çalışkan insanlarla dolu olduğunu söyledin, pek varlıklı olmayıp varını yoğunu paylaşan insanlar.”

“Evet, birkaç istisna dışında,” dedi Peder O’Brien. “O istisnalardan da daha umudumu kesmedim.”

“O gün pastanenin çıkışındaki korkunç adam gibi. Ama doğru söylediğini biliyorum, Michael.” Mary’nin gülümsemesi, yerini Mill River’in ışıklarına tekrar bakarken dingin bir ciddiyete bıraktı. “Daisy de, başkaları da, bu kasabanın güzel insanları, benim yerime çok daha iyi bir komşuyu hak ediyorlar. Bu uzun yıllar boyunca onları koruyup kollayan biri olduğunu bilmeyi hak ediyorlar.” Peder O’Brien bir şey söylemeye başladı ama Mary onu umursamadan devam etti. “Ölmeden önce ne yapmam gerektiğini biliyorum sanırım. Kaybettiğim zamanları telafi edeceğim.” Elini uzatıp Peder’in koluna dokundu. “Bana yardım edecek misin?”

Ona baktığında Peder sanki karşısında tekrar Conor’ı görmüş gibi oldu, sanki rahmetlinin ondan Mary’ye bakmasını isterken takındığı yüz ifadesi tekrar karşındaydı. Conor’ın o üzücü gecede istediği şeyi reddedecek gücü nasıl yoktuysa, aynı şey yine geçerliydi.

“Elbette, elimden ne gelirse. Ne yapmak istiyorsun?”

“Çok şeye sahibim ben, Michael, ihtiyacım olandan çok daha fazlasını. Yakında hiçbir şeye ihtiyacım kalmayacak.” İnce, kırışık elini kaldırıp yatak odası penceresine avcunu bastırdı. Gözleri hâlâ kasabanın karanlığını parıldatan ışıklarına kilitliydi. “Daisy’nin de, kalanların da ihtiyaçlarını karşılamak istiyorum. Sahip olduğum her şeyi onlara vermek istiyorum.”

★★★

Peder O’Brien kendini Mary’nin ölüyor olduğu gerçeğine bir türkü ikna edemedi.

Teşhisten sonraki ilk birkaç ay, hastalık doktorların bek-

lediği kadar çabuk ilerlemedi. Peder buna çok sevinmişti. Mermer eve her gidişinde Mary'yi incelerken, bir sorun ya da aşırı bir yorgunluk işareti ararken buluyordu kendini. Ara sıra, Mary normalden daha yorgun olduğunu söylüyordu ama Daisy'nin sık ziyaretleri, Mary'nin yüzünden gülümsemeyi eksik etmiyordu.

Derin kar tabakaları sonunda yerini nemli topraklara ve hassas, henüz filizlenmiş topraklara bıraktığında çok mutlulardı. Mermer köşkün arkasındaki arazinin çoğu çayırdı, etrafı da meşe, kavak ve isfendanlarla doluydu. Sıcak günlerde ahıra iniyorlar, yeşilin içinde yürüyüş yapıyorlardı. Bazen sohbet ediyorlar, bazen hiç konuşmuyorlardı.

Daisy yanlarındayken ise konuşmalarına fırsat kalmıyordu.

Bu gezintilerde iksirleri için malzeme fırsatı bulduğu için zevkten çıldırıyordu tıknaz kadın. Üstüne üstlük topladığı bitkilerin ilaç etkilerini, onları korumanın en iyi yollarını, iksirlerdeki kullanımlarını anlatmaktan da hiç geri durmuyordu. Ama Mary ve Peder de dikkatlerini ondan hiç esirgemiyordu.

“Michael,” diye fısıldadı Mary, Daisy bir yonca birikintisi görüp oraya koşarken, “fırsat buldukça buraya Daisy'yle inmeliyiz. Kendimi kötü hissetmeye başladığım zaman bile. O burada çok mutlu oluyor. Bana neler olduğunu bilmemeli, ta ki bilmek zorunda kalacağı ana kadar.”

“Tabii, canım,” dedi Peder O'Brien. Daisy'nin yanına doğru yürürken gözlerini birkaç kez kırptırdı. Mary kolunu tıknaz kadının omzuna atıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Elindeki dört yapraklı yoncayı onlara gösteren Daisy gülümseyip Mary'nin beline sarıldı.

Çok yakınlaştılar, diye düşündü Peder. Onları izlerken bir konuda merakı kabardı.

“Şuraya bak, Michael!” diye seslendi Mary. “Buradaki-lerin hepsi dört yapraklıymış!”

Daisy yaprakları elinde inceledi, sonra kafasını kaldırıp Peder’e baktı. “Bu bir mucize!” dedi. Avuç dolusu yeşilliği elinde sallarken güneşe bakarak gülümsedi.

★★★

“Kütüphaneyi unutma, Michael,” dedi Mary bir ağustos akşamında, planlarını tartışırlarken. “Okulları da. Çocukların kitaba ihtiyacı var. Ben okuldayken hiç yetecek kadar kitabımız olmamıştı.”

“Kitap,” dedi Peder O’Brien, kanepede başında not alırken.

“Her yıl yeni kitap gidecek kadar para ayır.”

“Yeterince ayırdık zaten, Mary.”

“Polis için de bir şeyler yapmak lazım,” dedi Mary, oturma odasındaki kanepedeki yerini değiştirirken karnını sıktı, yüzünü ekşitti. Doktor Richardson ona MS Contin adında etkili bir ağrı kesici yazmıştı ve Peder O’Brien eczaneyi sık sık ziyaret ediyordu. İlaç, onu tüm varlığının dağıtım işine odaklanabilecek kadar rahatlatıyordu. “Neye ihtiyaçları var?”

“Emin değilim. İstersen Fitz’le konuşayım?”

“Yoo, hayır, ben ölene kadar kimsenin haberi olamaz. Başka bir şey düşünmen lazım, Michael.”

“Peki.”

“Başka kim var? Kime yardım edebiliriz, Michael?”
Bunu dedikten saniyeler sonra uykuya daldı, kolu kanepenin kolçağındaydı ve yüzünde hâlâ ciddi bir ifade vardı.

Peder ona baktı. Bahardan beri inanılmaz derecede yaşlanmıştı. Yanaklarıyla alnındaki kırışıklıkları derinleşmiş, saçları iyice beyazlamış, evin etrafında birkaç dakika dolaştıktan sonra vücudu yorgun düşer olmuştu. Artık gördüğü tek güneş ışığı yatak odası penceresinden giren ışık olduğu için yüzü de iyice beyazlaşmıştı.

Peder ayağa kalktı, Mary'nin üstüne nazıkçe örgü bir örtü attı. Mary vaktinin çoğunu uyuyarak geçiriyordu artık. İlacın da payı vardı elbette, ama bu yorgunluğun bir anlamı da kanserin ilerlediği idi.

Onu böyle zayıf bir halde gördükten sonra, Peder O'Brien onun her gün, anksiyetesine rağmen, aşağı inip hevesle postacıyı bekleyeceğine, istediği paketlerin gelip gelmediğini kontrol edeceğine inanmazdı.

Mary, internetten satış yapan bir siteden sipariş ettiği o kocaman kutuları üst kata kadar hevesle taşıyordu, bir şekilde bunu yapacak güç ve cesareti toplamıştı. Paketin içindekileri kontrol ettikten sonra tekrar paketleyip, dolaba kaldırmak için kalan gücünü kullanıp bitkin düşüyor, ama bunu beceriyordu.

Peder O'Brien, Mary'nin ondan sakladığı sırrı öğrendiği zaman çok şaşıracaktı.

Bazen sırları saklamak gerekiyordu ve Mary bu sırrı sakladığı için kendini suçlu hissetmiyordu.

Her şey zamanla açığa çıkacaktı.

Eylül geldiğinde Mary artık kendine doğru düzgün bakamamaya başlamıştı ve hastalığından, teşhisten Daisy'ye bahsetmenin vakti gelmişti.

"Kanserim doktorların iyileştirebileceği türde değil,"

diye yanıtladı Daisy'nin ilk sorusunu. "Öleceğim. Bunu engelleyebilecek bir ilaç ya da iksir yok. Ama doktor bana kendimi daha iyi hissetmem için bazı ilaçlar veriyor. Böylece kalan vaktimi keyifle geçirebileceğim."

Daisy nemli gözlerle Mary'ye, ondan Peder'e, sonra tekrar Mary'ye baktı. "Ne zaman... ne kadar vaktin var?"

"Emin değilim, Daisy. Belki birkaç ay. Evet, birkaç ay daha yaşarım."

"Ah." Daisy dudağını ısırды ve kucağında tuttuğu elleri kasıldı. "Bir ay bana hep uzun bir zaman gibi gelmiştir. Ama şimdi birkaç ay bile çok kısa geliyor." Mary'nin elini tutup ağlamaya başladı. "Ne yapacağımı bilemiyorum."

Soğukkanlılığını korumakta zorlanan Mary, kafasını kaldırıp Peder O'Brien'a baktı.

"Daisy, canım, Mary'nin kalan zamanını en iyi şekilde değerlendirmeliyiz," dedi Peder, Mary'yi başıyla onaylayarak. "Birlikte çok vakit geçireceğiz. Mary'nin bizim yardımımıza da ihtiyacı olacak ama. Bana bu konuda yardım eder misin? Mary'ye arkadaşlık etmeye de devam edersin hem?"

Daisy, Mary'nin elini sıkıp başını salladı.

Küçük tıknaz kadın çok fedakâr bir hastabakıcı oldu. Uzun saatler boyunca mermer köşkte kalıp Mary'ye arkadaşlık ediyor, basit yemekler hazırlıyor ve onun daha kişisel ihtiyaçlarını karşılıyordu. Peder O'Brien da boş her dakikasını Mary'ye adıyor, cemaatine minimum vakit ayırıyordu. Ancak, Mary'nin durumu kötüleşmeye başladığında bunun bile yeterli olmadığını farkındaydı. Mary artık onunla Daisy'ninkinden daha fazla yardıma ihtiyaç duyuyordu.

Bir adet ayarlanabilir hastane yatağı sipariş etti ve

Mary'nin odasına taşıttı. Onun ihtiyacı olan personel ise bambaşka bir problemdi. Mary'nin tıbbi eğitim almış birine ihtiyacı vardı ama Peder onu asla hastaneye yatırmazdı. Mary evinde, kendi ortamında ölmek istiyordu.

Geriye tek geçerli seçenek olarak Rutland'ın evde bakım hizmeti kalıyordu. Peder O'Brien'in aklına Ron Wykowski'nin karısının ev hemşiresi olduğu gelince, çoğu gün için onu ayarladı. Jean dürüst ve özverili biriydi. Daha da önemlisi, Mary'nin anksiyete problemine duyarlıydı.

Pederi şaşırtan, Mary'nin Jean'i hiç şikâyet etmeden kabul etmesi oldu. *Keşke birkaç yıl daha olsaydı önünde*, diye düşündü, *insanlarla tanışmaya yavaş yavaş alışabilirdi*.

"Mücevherlerimi çok sevdi," dedi Mary bir gece gülmseyerek.

"Kim?"

"Jean. Nişan yüzüğümü takmaya bayılıyor özellikle."

Peder O'Brien elindeki kitabı bırakıp Mary'ye baktı. *Tuhaf bir sohbet konusu, en azından Mary için*, diye düşündü. "Sen mi gösterdin ona?"

"Yoo, hayır. Kendisi buldu, ben uyuklarken."

Peder O'Brien'in nefesi kesildi. "Nasıl buldu? Mücevher kutunda saklamıyor musun sen onu? Takması için izin vermiş miydin ki?"

"Yani, hayır ama sorun etmedim." Mary hiç sinirli değildi. Aksine, sırtını dikeltmiş hastane yatağına vermiş, huzurla oturuyordu. "O yüzük bana kötü anıları hatırlatıyor —neden hâlâ bende, onu bile bilmiyorum. Hem, Jean'in de hayatında taktığı en büyüleyici şeydir muhtemelen. Evin içinde takıyor onu, ben uyurken ya da o benim uyuduğumu sanarken. Çıkmadan önce de hep yerine koyuyor."

“Yerine koyuyorsa tamam,” dedi Peder ama yine de Jean’ın özel eşyaları karıştırma rahatlığı canını sıkmıştı.

“Çalmayacaktır. Bir süre ödünç alsa bile, ki yapsa şaşır-
mam, geri getirir. İyi bir kız o. O yüzüğü günlük hayatın-
dan kaçmak için takıyor, kendini belki de prensesler gibi
ya da film yıldızları gibi hissetmek istiyordur. Gençliğinin
elinden kayıp gidişini izliyor. Kolay bir hayatı yok. Yüzük
kendisini iyi hissettiriyorsa keyfine baksın.”

“Hmm.” Mary’nin ses tonundaki bir şey, Peder’e konu-
yu uzatmamasını söylüyordu. Sonuçta, ortak bir tanıdıkla-
rı, hayatı boyunca kaşık çalmış ve onları geri vermemişti.

Peder O’Brien sonbaharın gelişinden hiç hoşlanıyor-
du. Yaz günleri hep birbirine benzemiş, ona sanki zama-
nın artık aleyhlerine işlemediği gibi bir inkâra itmişti. Ama
ağaçların kırmızı ve turuncu renkleri canlanmaya başla-
yınca Mary’nin durumu da kötüleşti. Peder sık sık onun
yanında, cumba penceresinin önünde oturdu, uyurken
onun elini tutup yaprakların dalları terk edişini izledi. O
kara, çıplak dalları tekrar gördükçe Mary’nin ne kadar az
zamanı kaldığını hatırladı.

Kasım ayında Daisy’nin karavanını harap eden yangın,
Mary’ye planını uygulamak için ilk fırsatını yarattı. Peder
O’Brien yeni karavanın alımı ve teslimi için gerekli işlemleri
yaptı. Mary onun Daisy’ye iletmek üzere yollama-
sı için isimsiz, ne olduğunu açıklayan bir mektup yazdı.
Ama karavanın tesliminden sonraki gece Peder mektubu
geri getirdi.

“Dayanamadım mektubu vermeye,” dedi Peder

O'Brien. "Daisy yeni karavanı büyüyle getirdiğini düşünüyordun, çok sevinçliydi. Öyle bilsin istedim."

"Zavallılık," dedi Mary, bir yandan gülüp bir yandan sızlanırken yanlarını tutarak. "Mektubu görmediği iyi olmuş o zaman. Sonunda ne olduğunu anlayacak nasıl olsa. Mutlu olsun, o bana yeter."

İkisi de yaklaşan Noel'in Mary'nin göreceği son Noel olacağını farkındaydı. Peder, Noel sabahı ayininden sonra mermer köşke vardığında Mary uyanıktı, onu bekliyordu.

"Mutlu Noeller, Michael," dedi ona yatağından. "Sana bir hediyem var." Ona güzelce süslenmiş küçük bir paket uzattı.

"Nedir bu?" diye sordu Peder.

"Seveceğini düşündüğüm bir şey. Aç hadi."

Peder kurdeleyi çözdü. Kaplama kâğıdını dikkatle soydu ve küçük, ince bir kutu çıkardı içinden.

"Hadi," dedi Mary telaşla.

Peder O'Brien kapağı kaldırdı. Kutunun içinde, mendi- le sarılı halde tek bir gümüş çay kaşığı duruyordu.

Mary'nin çay kaşıklarından biriydi bu ama Peder bunlardan birini görmeyeli çok uzun yıllar olmuştu, çünkü arkadaşlıklarının ilk zamanlarında Mary onu kaşıkların etrafında sinsice dolanırken yakalamıştı ve kaşıkları gizli bir noktaya kaldırmaya karar vermişti. Böylesi daha iyiydi; Peder de onları görse almadan duramayabileceğini düşünüyordu.

"Ah," dedi Peder kutudaki kaşığa bakarak.

Mary gülümsedi. "Kasabada benden başka herkesin kaşığını aldın neredeyse. Benden de bir tane alma zamanının geldiğini düşündüm." Titrek elini kaldırıp ona bir işaret yaptı. "Çevir, öteki tarafında bir şey var."

Kaşığın pürüzsüz, kabarık yüzeyinde bir şey kazınmıştı. Peder okumak için yakın gözlüklerini taktı.

“Değerli arkadaşşıma, sevgilerimle, MHM,” diye sesli okudu. Çenesi titremeye başladı. “Ah, Mary... N-ne de- sem bilemiyorum. Eh, biliyorum aslında. Hep istemiştim bunu.” Peder gözlerini hızla kırpıştırmaya başladı. İkisi de sözlerdeki dürüstlikle gülümsüyorlardı. “Nasıl yaptırdın bunu?” diye sordu Peder.

“Jean yardım etti,” dedi Mary. “Birkaç hafta önce geldi aklıma bu fikir. Jean de beni kırmayıp kaşıklardan birine yazıyı yazdırdı.” Mary, Pederin yüzündeki paniği görünce hemen ekledi: “Merak etme, şeyi... koleksiyonunu bilmiyor. Aslında hediyein kime olduğunu bile bilmiyor.”

O küçük kaşık, o saniye Peder’in en değerli varlığı oldu —arkadaşlığın ve kabul görmenin sembolü. Bunu diğerlerinden ayrı tutacak, masa çekmecesine koyacaktı. Mary’nin hediyesi başka bir şeydi, suçluluk, açgözlülük ve günaha bulaşmamış bir parçaydı.

“Daisy’ye de bir hediyem var. Yeni bir ölçme kabı seti. İksirleri için lazım olur diye düşündüm,” dedi Mary bir süre sonra.

“Bu gece seni görmek istiyordu, getireyim o zaman,” dedi Peder O’Brien, kaşığının o zarif kenarında parmağını gezdirirken. “Eminim çok sevinecektir.”

Şubat ayının başındaki karanlık bir gecede, Peder O’Brien yanına Daisy’yi de alıp mermer köşke vardığında Mary’nin ruhen bir değişime uğradığını sezdi.

“Merhaba, canlarım.” Sesinde hem fiziksel hem de duygusal bir acı vardı. “Bir yıl oldu.”

“Biliyorum,” dedi Peder. Daisy karakterine aykırı bir şekilde sessiz kaldı, yatağın öteki tarafına geçip Mary’nin elini tuttu.

“Çok vaktim kalmadı.”

Peder bunu da biliyordu ama dışa vuramadı. Onun yerine paltosunu çıkarıp her zamanki gibi yatağın yanındaki sandalyenin üstüne attı.

“Michael,” dedi Mary o oturmadan önce, “bize biraz izin verir misin? Daisy’me söylemek istediğim bir şey var.” Yanında elini sıkın kadına dönüp gülümsedi.

“Tabii,” dedi Peder yavaşça ve uzaklaştı. “Girişte bekliyorum.” Mary’ye merakla baktıktan sonra dışarı çıkıp kapıyı arkasından çekti.

Aşağı indiğinde ışıkları yakmadı. En yakınındaki masada büyük bir lamba vardı ama girişin karanlığını bir çeşit kalkan gibi, düşüncelerini hiçliğe aktarmanın bir yolu olarak gördü. Kucağındaki birbirine kenetlediği ellerine bakmak istemiyordu. Mary’nin elbette Daisy’yle yalnız kalmaya hakkı vardı ama böyle bir istek ondan beklenecek şey değildi ve bu, Peder’i endişelendirmişti.

Uzun bir süre sonra Mary’nin yatak odası kapısının açıldığını duydu. “Peder O’Brien?” diye seslendi Daisy merdivenin tepesinden. Peder masa lambasını açıp ayağa kalktı.

“Buradayım, Daisy,” dedi. Tıknaz kadın burun çekerek hızla alt kata indi.

“Sizi görmek istiyor şimdi. Ah, Peder, bana dedi ki... ah, hiçbir zaman bilmiyordum ve şimdi de ne yapacağımı bilemiyorum. Onu çok seviyorum. Ölmesini istemiyorum, ölemez.” Daisy hıçkırıklar içinde pederin beline sarıldı.

“Biliyorum, Daisy, biliyorum,” dedi Peder, kontrolünü

kaybetmemeye çalışırken. “Elimizden bir şey gelmeyen böyle birçok durum var. Şu anda Mary için güçlü olmamız lazım.” Daisy’nin kollarını nazikçe üzerinden çekti ve bir adım geri gitti. “Ben üst kata çıkıyorum şimdi. Sen de elini yüzünü yıka, rahatla, olur mu?”

Daisy başını sallayıp burnunu çekti. “Eve gider gitmez onun için bir şifa iksiri yapmayı deneyeceğim, şimdiye kadar yaptıklarından çok daha kuvvetli bir şey. Belki yeni bir süper iksir bulurum.”

“İşte böyle, Daisy,” dedi Peder O’Brien. “Mary de böyle davranmanı ister.” Peder onun omzunu sıktı ve basamaklarını tırmanmaya başladı.

Mary az önceki halinden daha da güçsüz görünüyordu. Kapı açıldığında Peder’e döndü.

“Daisy iyi mi?” diye sordu. “Dışarı çok çabuk çıktı. Önümde ağlamak istemedi galiba.”

“İdare ediyor.”

“Michael, her şey hazır mı?”

“Hemen hemen,” dedi Peder sandalyeye otururken. “Jim Gasaway evrak işlerinin çoğunu tamamlamış ama bazıları olmuyormuş şeyden önce...” Mary tamamlanamayamı anlayıp kafasını salladı.

“Onlara ne diyeceğimi biliyorum,” dedi Mary. Peder o anda onun kucağında duran mühürlü zarfı ve kahverengi kâğıtla kaplı paketi fark etti. Mary titreyen elleriyle Peder’e uzattı bunları. “Kasaba için bir mektup ve bir hediye. Hediye bir süredir bendeydi, mektubu da bugün yazdım. İki si birlikte her şeyi açıklayacaktır.”

“Kime vereceğim bunları?” diye sordu Peder, zarfı ceketinin iç cebine attıktan sonra paketi alarak.

“Mektubu kasaba toplantısında okumanı istiyorum,”

dedi Mary, “sonra da paketin içindeki gösterirsin. Bir ay kadar sonra. İşleri tamamlamak için yeterli bir zamandır herhalde, değil mi?”

“Yeter de artar bile,” dedi Peder. Mary’nin nefes alış-verişinin daha acı verici hale geldiğini fark etti, bunu daha önce de ağrı kesicilerin etkisi geçtiğinde görmüştü. “Mary,” dedi, paltosunun cebine el atarak, “ilaçlarını yenilettim.” Komodinine yeni bir şişe reçeteli ilaç bıraktı.

“Sağ ol,” dedi Mary gözlerini kapatarak. “Çok ihtiyacım olacak bu gece.”

Peder O’Brien onun tekrar sararmaya başlayan tenine ve yatak örtülerinin altındaki cılız silüetine baktı. *Sürekli bakıma ihtiyacı var artık*, diye düşündü. Sesi hiç bu kadar zayıf çıkmamıştı. “Mary, bence bu gece burada, yanında biri kalsa iyi olacak.”

“Sağmalama,” dedi Mary. “Bir şeyim yok. Yarın hafta sonu hemşiresi de gelecek zaten. Şu an ihtiyacım olan her şey yanımda.”

Mary’nin sesindeki bir şey Peder’i rahatsız ediyordu, tıpkı Daisy’yle yalnız konuşmak istediğinde ettiği gibi. Bir sır vardı sanki, ondan saklanan bir şey. Yoksa Mary’yi böyle görmekten duyduğu keder yüzünden algısı mı değişiyordu?

“Fark etmez o zaman. Daisy’yi eve götürdükten sonra geri dönüp seninle kalayım,” dedi. “Yalnız kalmaman lazım artık.”

“Hayır, Michael. Yarın ayının var. Ben iyiyim, gerçekten. Israr ediyorum, sen evine git.”

Mary taviz vermiyordu. Endişelerine rağmen Peder onu asla üzmemek istemiyordu. Bir gece daha yalnız kalsa bir şey olmazdı belki de.

“Peki,” dedi sonunda. “Ama burada yalnız kalman hiç hoşuma gitmiyor. Yarın burada yatılı kalacak bir hemşire ayarlayacağım.”

Mary’nin bunu duyduğuna dair tek emare, seslice verdiği nefesiydi. Bir süre sonra yastığın üstünde kafasını çevirdi. “Michael, yatağı biraz çevirebilir misin?” dedi. “Pencereyi zor görüyorum.” Peder yatağın yanındaki kolu kaldırdı ve yatağı doğrulttu. Dışarıda büyük bir fırtınanın belirtisi olan iri taneli kar yağışı vardı.

“Michael?”

“Evet?”

“Sana söylemem gereken son bir şey daha var. Bunu bilmiyorsun. Kasabalıları da bundan haberdar edeceğim.”

Kafasını kaldırıp Peder’e baktı. Yüz ifadesi hemen onu şaşırttı ve konuşmasını engelledi. Mary, çatlak bir sesle, en özel sırrını Peder’e açtı. Peder O’Brien bu soruyu kendine uzun zamandır soruyordu.

Mary bir karşılık beklerken Peder gözlerini hızla kırptırdı. “Emin değildim ama son zamanlarda şüphelenmeye başlamıştım,” dedi sonunda. “Bunu sonunda biliyor olmak benim için çok önemli.”

“Sana daha önce söylemek istedim ama yapamadım. Doğru zaman değildi. Ama Rutland’a gidişimizden sonra her şey değişti.” Mary gülümseyip arkasına yaslandı, pencerenin dışında uçuşan kar tanelerini seyretti. “Çok güzel, değil mi?”

“Öyle.” Peder neredeyse konuşamayacaktı bile.

“Bana söz ver, Michael, bu geceyi burada oturarak geçirmeyeceksin. Hiç gerek yok. Söz mü?”

“Mary, ben—”

“Söz ver bana, Michael.”

Peder ellerini tuttu. “Söz. Sen uyuyana kadar bekleyeceğim sadece.”

“Mektupla hediyeyi de aldın mı?”

“Evet, canım.”

O anda seslice miyavlayan Sham yatağa sıçradı. Siyam kedisi sahibinin yanına kıvrıldı, eline sürtünüp ilgi bekledi.

“Merhaba, Sham,” dedi Mary kedinin kafasını okşayarak. “Ben gidince ona güzel bir ev bulursun, değil mi?”

“Tabii ki, Mary, tabii.” Kadının yüzündeki birkaç beyaz teli geriye attı. Mary gözlerini kapatıp gülümsedi.

“Michael?”

“Efendim?”

“Arkadaşım olduğun için çok teşekkür ederim. Çok... çok teşekkür ederim.” Sesi çok yumuşak çıktı. Cevap almadan hemen uykuya daldı.

Peder artık çok korkuyordu. Sabaha ölmüş olmasından, onsuz yalnız kalmaktan çok korkuyordu. Orada kalmak, sözünden dönmek istedi ama ona verdiği hiçbir sözden dönmemişti. Şimdi bunu ilk kez yapamazdı, üstelik ona verdiği son söz bu olacaksa. Gidecekti, Daisy’yi sağ salim evine bırakacaktı ve günün ilk ışıqlıyla mermer köşke dönecekti.

Peder O’Brien gözlerini Mary’ye indirip paltosunu giydi. Sham miyavlayarak, uykulu mavi gözlerle ona dik dik baktı. Peder sessizce dua edip haç çıkardı.

“Tanrı seni korusun, canım,” diye fısıldadı ve merdivenlerden aşağı inip geceye karışacak gücü toplamaya çalıştı.

Yirmi Birinci Bölüm

Belediye binası neredeyse tamamen doluydu.

Peder O'Brien ana toplantı odasının dışındaki bir kapı ağzında sessizce duruyordu. Yıllar içinde eklenen birkaç ek oda dışında, bu oda neredeyse Mill River'ın kendisi kadar eskiydi. İçeride çıplak ahşap kirilere doğru uzanan doğal duvarlar muhteşem bir akustik oluşturunuyordu. Binlerce insanın yıllar boyu aşındırdığı mat döşeme tahtaları, üstlerine yüklenildikçe gıcırıyordu.

Belediye binası yıl boyu birkaç amaç için kullanılırdı, çeşitli toplum kulüpleri de burada toplanırdı. Kilise mensupları burada bingo oynarlar, emekliler cumartesi öğleden sonraları eski filmleri izlemek için buraya gelirlerdi. Bina aynı zamanda kasabada yılda iki kez düzenlenen kermesin kötü havalarda kullanılan mekânı, her yılın mart ayında gerçekleşen kasaba toplantısının ise değişmez adresiydi.

Ana toplantı odasındaki neşeli topluluk her geleni güler yüzle karşılıyordu. Kadınlar binanın öte ucundaki mutfığa örtülü tabaklar taşırlarken erkekler, gruplar halinde konu-

şup gülüşen hemcinslerine katılıyorlardı. Kalabalığın içinde koşuşturan çocuklar oyunlar oynuyorlardı.

Peder O'Brien ellerinde Mary'nin küçük kahverengi paketini tutuyor ve yavaş yavaş döndürüp bantlı kâğıdın kenarlarına dokunuyordu. Kasabalıların toplanmasını gözleyen Peder, onların arasına katılıp selamlar vermesi, küçük sohbetler etmesi gerektiğinin farkındaydı —sonuçta Mill River'ın tek papazıydı. Ancak, kendini muhabbete dahil ettiği anda duyurusu hakkında sorguya çekilmeye başlanacağını farkındaydı. Tabii, bir de Mary hakkında.

Konuşma sırası gelene kadar dikkat çekmeyecekti. Böylesi zaten daha iyiydi çünkü duygusal olarak insanlarla sosyalleşmeye müsait olduğu söylenemezdi.

Bu günkü kasaba toplantısı onun için kasvetli bir toplantıydı; zira Mary'ye verdiği sözü tutacağı gün, bu gündü.

"Yani, Peder, bu kasaba ne kadar heyecanı kaldırabilir, bilemiyorum artık." Fitz yanına gelip kapı eşiğine dayandı. "Herkes şu duyurun için sabırsızlanıyor. Pek çoğundan daha çok şey biliyorum ama ben de çok merak ediyorum. Bir de bu hafta sonu Leroy'un çıkardığı mesele var." Fitz başını iki yana salladı. "Mill River'da uzun yıllardır bu kadar çok olay yaşanmıyordu."

"Orası kesin," dedi Peder O'Brien. "Dün gazetedeki köşeyi okudum."

"Evet. Rutland gazetesinde de vardı. Burlington'dan gelen televizyon kanalları da var. Soruşturmanın başlangıcındayız şimdi."

"*Mill River Gazette*, Leroy'un kundakçılık ve cinayete teşebbüsten yargılanacağını yazıyordu."

Fitz başını salladı. "Evet, ispatlayabildiğimiz başka bir

şey olursa onlar da eklenecek. Emin olmamakla birlikte bir süre daha hastanede kalacağını sanıyoruz, yani olayı toparlamak için biraz daha vaktimiz var.”

“Yangını başlatanın o olduğundan emin gibisin, ha?” diye sordu Peder O’Brien.

“Şahsi fikrim olarak en ufak bir şüphem yok,” dedi Fitz. “Hatta kanıtlayacak her türlü delile de sahibiz bence. Pastanenin arka tarafı tamamen graffitiyle kaplıydı ve itfaiyenin dediğine göre, yangını çıkartan arka pencereden atılan bir molotof kokteyliymiş. Leroy’un arabası için arama izni aldıktan sonra araçta siyah spreyci boya, bira şişeleri, boş bir benzin konteynırı bulduk —bomba için ne gerekiyorsa vardı. Binanın dışında bulunuş şeklinden dolayı molotof kokteyllerinden birinin elinde patladığını düşünüyoruz. Eli yüzü fena yanmış. İşin en sapıkça yanı şu —yangından hemen önce birisi sahte ihbarda bulundu. Bizim çocuklarla Doktor Richardson’ın evinde hırsız aradık gecenin o saatinde, adamcağızı da yok yere korkuttuk ama sonra olay anlaşıldı. Bölge merkezinin operatörünü aradım hemen, ihbarı yapanın numarasını buldurmaya çalıştım. Sonuç: Leroy’un telefonu. Aramayı yaptığında kasaba merkezindeymiş.”

“Ah, yüce Tanrım,” dedi Peder O’Brien.

“Lanet herif,” dedi Fitz. “Numarasını gizlemeye çalışmış ama acil servislerde bunun geçerli olmadığını bilmiyormuş tabii. Gerçi bilmemesi de büyük ahmaklık.”

“Pastaneyi yakmayı neden istemiş?”

“Amacı hakkında birkaç teorimiz var,” dedi Fitz. “Başta onu masabaşına koyduğum için benden intikam almaya çalıştığını sanmıştım. Aslında onu Jeep’i hurdaya çıkardı-

ğı gün kovmadığıma şükretmesi lazım. Ama dün evini de aradık ve bil bakalım ne bulduk.”

Peder O’Brien kaşlarını kaldırıp omuz silkti.

“Bir tomar porno dergi ama kadınların suratlarına hep Claudia Simon’ın fotoğrafı yapıştırılmış.”

“Claudia Simon mı? Öğretmen olan mı?”

“Evet. Kadının bir sürü fotoğrafına sahip, bazılarında yüzü kesmiş. Onu aylardır takip ediyor olmalı. Bir ara evine de girmiş olabileceğinden kuşkuluyoruz çünkü hastanede kıyafetlerini incelediğimizde paltosunun cebinden bir kadın çamaşırı çıktı —Claudia’nın olabilir. Kyle onun kadına birkaç hafta önce fena asıldığını söyledi. Claudia onu reddetmiş. En iyi tahminimiz de Leroy’un Kyle’la Claudia’nın ilişkisini öğrenince sinirlendiği.”

“Kyle’ın işini bitirmek istemiş yani, öyle mi?”

“Olabilir —belki Claudia’nın da. O gece o da Kyle’ın apartmanındaymış.”

“Ah, yüce Tanrım,” dedi Peder tekrar.

“Sinir bozucu bir şey,” dedi Fitz. “Bu arada, bunların hiçbirisi halk tarafından bilinmiyor daha, o yüzden aramızda kalsın, olur mu?”

“Evet, tabii.”

Peder birkaç dakika boyunca Fitz’in yanında dikilip insanları izledi. Daisy de dolananların arasındaydı. Peder onun insanların arasında dolanırken elinde bir defter tuttuğunu fark etti.

“Aziz Patrick Günü iksiri için sipariş alıyor herhalde,” dedi Fitz.

“Benim de aklımdan o geçiyordu,” dedi Peder. “Ama şuraya bak, bu yıl çok değişik hakikaten. İnsanlar onu dışlamıyor.”

Fitz kadını biraz daha izledi. “Vay be,” dedi. “Demek ki sandığımdan fazla insan gazeteyi okuyup kadın hakkında farklı düşünmeye başlamış.”

Fitz ve birkaç itfaiyeciyle birlikte, Daisy de *Mill River Gazette*’teki köşeye konu olmuştu. Leroy’la ormanda karşılaşışını ve Mill River polisini aramasını anlatmıştı. Ne gördüğünü ondan dinlemek isteyen insanlar, Daisy’yi sıcağa karşılıyor ve sohbetlerine onu da dahil ediyorlardı.

“İlk başta bir hayvan sandım,” dedi Daisy kapıya en yakın grubun yanındayken, “ama sonra anladım ki siyah maskeli bir adammış.”

“Daisy’nin geçen kasımda yanan karavanıyla Leroy’un alakası olabileceğini düşünüyor musun?” diye sordu Peder O’Brien.

“Muhtemelen,” diye yanıt verdi Fitz. “Yangın gecesi suratında bir kar maskesi vardı ve Daisy onu gerçekten ağaçların altında görmüş, sonra da Ron’u arayıp ihbar etmiş, ama sonra hepimiz sahte hırsızlık ihbarı için oraya gidince Daisy’nin doğru ihbarını kontrol etmeye fırsat bulamadık. Leroy ona da takmış olabilir çünkü kadın geçen ekimde onu bana şikâyet etmişti. Daisy’nin köpeği Leroy’un arabasının lastiğine işediği için Leroy kadıncağızı tehdit etmiş. Tek tanık Daisy’ydi ve ben de onun ağzından çıkanın doğruluğundan emin olamadım ama Leroy’un yine de özür dilemesini sağladım. Olay kapandı sanmıştım, fakat bir ay sonra karavanı yandı. İnsan şüpheleniyor, değil mi?”

“Karavanın yandığı gece bir adam gördüğü konusunda hep ısrarcıydı,” dedi Peder O’Brien.

“Biliyorum, siyahlar içinde bir adam. Cumartesi sabahın ilk saatlerinde merkezi aradığında da Ron’a yine o ada-

mı gördüğünü söylemiş. Bir şeyi kanıtlayabilir miyiz, bilemiyorum ama sorgulanabilecek kadar iyileşir iyileşmez Leroy'a Daisy'nin yangınıni soracağımızdan emin ol. Yine de, benzerlikler, benim için yeterli sebep ve hatta kasabada bu konuda yalnız da değilim gibi görünüyor." Fitz gözlelerini kısarak saatine baktı. "Benim birkaç kişiye daha selam verip, toplantıyı başlatmam lazım artık. Sonra, yemekte, benimle Ruth'un yanında olur musun?"

"Tabii olurum," dedi Peder O'Brien. Fitz sırtarak toplanma odasının ön kısmındaki kürsüye doğru ilerledi. Seçilmiş yönetici olarak toplantıya o başkanlık edecekti.

Tekrar yalnız kalan Peder kalabalığa göz gezdirdi. Kyle Hansen orada, kızıyla oturuyordu ve Claudia Simon da yanlarındaydı. Rowen çok tatlı bir kızdı, gevezeliğiyle Kyle ve Claudia'yı şaşırtıyordu. Fitz'in anlattıklarından sonra Peder O'Brien, kızın hâlâ babasına sahip olmasından minnet duydu.

"Ee, Bayan Simon," dedi Rowen, Claudia'ya babasının kucağından bakarak, "babamla evlenecek misiniz?"

Peder O'Brien zavallı kadının yüzünün kızarışını izlerken gülmemek için kendisini nasıl tutacağını şaşırdı. "Rowen, tatlım, öyle sorular sormaman lazım," dedi Kyle kızına gülümseyerek. "İnsanı utandırıyorsun." Claudia da paniklemiş görünmesine rağmen gülümsüyordu.

"Özür dilerim," dedi Rowen ama Claudia'dan çok Kyle'a. "Ama baba?"

"Evet?"

Rowen sesini sanki babasına bir sırdan bahsediyormuşçasına kıstı. "Ben Bayan Simon'ı çok seviyorum. Evlenirseniz o benim yeni annem olur, o zaman ona 'Bayan Simon' demek zorunda kalmam."

“Öyle mi?”

“Hı-hıı.”

“Ee, o zaman,” dedi Kyle sahte bir ciddiyetle, “ben bunu ciddi ciddi düşünüyüm. Biliyorsun ki Bayan Simon’la birbirimizi uzun süredir tanımıyoruz, yani neler olacağını görmemiz için daha vaktimiz var. Ama sana şunu söyleyeyim.”

“Neyi?”

“Ben de onu çok seviyorum.”

“Herkes yerlerine geçebilir mi artık, lütfen?” diye seslendi Fitz kürsüden. Mikrofon olmadığı için bağırıyordu.

Peder O’Brien kapı ağzından çekildi. Kalabalık ön sıranın önünden geçti, gri takım elbiseli orta yaşlı bir adamı selamlamak için biraz duraksadı. Beklediği gibi, son sandalye sırası hâlâ neredeyse tamamen boştu, oradaki bir sandalyeye oturdu. Ötekiler de otururlarken uğultu azalarak bitti; Fitz kürsüdeki tokmağı eline alıp üç kez vurdu.

“Toplantı başlamıştır,” dedi Fitz. “Yıllık Mill River kasabası toplantısına gelen herkesi selamlarım. Gündemimiz önceki yıllarla aşağı yukarı aynı. Yöneticileri seçeceğiz, sonra da kasaba ve okul bütçeleri üzerinde tartışıp oylayacağız. Ee, bir de sanıyorum ki Peder O’Brien bir duyuru yapmak istiyor. Benim sevgili karıcığım Ruth ve diğer birkaç nazik hanımefendi şu anda yemekleri hazırlıyorlar. Toplantı bittikten sonra yiyeceğiz.”

Fitz, duyurudan bahsedince birçok kişi dönüp ona baktı. Peder O’Brien gülümsemekle yetindi.

“İlk işimiz sicil memuru seçimi,” dedi Fitz ama Peder’in kulağı artık onda değildi. Göğüs cebindeki zarfı, kucağındaki kahverengi paketi düşünüyordu. Bilinçdışı bir

hareketle elini göğüs cebine attı, zarfın orada olduğundan emin olmak istemişti. Hem zarfı hem de gözlüğü eline gelince rahatladı.

Toplantının nasıl geçtiğini anlamadı bile. Ara sıra Fitz'in bağırdığını duyuyordu: "Başka söyleyeceği olan var mı?", "Pusulaları arkadan öne yollayın." Okul bütçesinde yeni bir öğretmene ve kütüphanedeki kitaplara yetecek kadar para olup olmadığı konusunda uzun uzun tartışıldı. İkisinden biri seçilecekti. Tartışma sonucunda kaybeden kütüphane oldu.

Toplantı başlangıcından bir buçuk saat sonra, Ruth Fitzgerald ve yanındaki bir grup kadın, odanın kenarındaki masaya üstü örtülü yemek tabaklarını yerleştirmeye başladılar. Domuz budu, kızarmış tavuk, ev yapımı yahni çeşitleri, patates salatası... Bu uzun masa, getirilen yemeklerin ancak bir kısmını taşıyabiliyordu, ki bir de mutfakta bekleyen tatlılar vardı.

Peder oturduğu yerden kafaların masaya dönüşünü gözledi. Yetişkinler bile kıpırdanmaya, fısıldaşmaya başlamışlardı. Peder de Ruth'un vişneli turtasından getirip getirmediğini merak ediyordu. Tam o sırada Fitz konuştu: "Konuşulacak başka bir iş var mı, yoksa Peder O'Brien'i kürsüye davet edeyim mi?"

Meraklı yüzler Peder'e doğru dönerken oda sessizliğe büründü.

Fitz bir süre bekledi. Bir talep gelmeyince kürsüden indi. "Kürsü sizindir, Peder O'Brien," dedi ve yan taraftaki bir sandalyeye doğru yürümeye başladı.

Peder O'Brien kalkıp odanın önüne doğru yürüdü. Kürsüye geldiğinde yüzlerce kişi beklenti içinde ona baki-

yordu. Peder omuzlarını doğrulttu ve karşısındaki birçok tanıdık yüze göz attı. Hayatı boyunca kalabalık karşısında birçok kez yalnız kalmıştı ama bu sefer bir başkaydı. İçindeki muazzam sorumluluk ve sadakat duyguları, sanki onu ahşap zeminle bir etmek istiyordu.

Önce kahverengi paketi kürsüye yerleştirdi, sonra okuma gözlüklerini çıkardı ve mektubu cebinden aldı. Titreyen elleriyle, gözlüğünü açtı.

Zaman gelmişti.

“Yaklaşık bir ay önce,” diye başladı, “Mill River uzun zamandır barındırdığı bir sakinini kaybetti. Mary McAllister tepedeki mermer evde yaşırdı —herkes orayı binlerce kez görmüştür. Ancak Mary’yi aranızdaki birkaç kişiden fazlası görmedi. Bunu kendisi öyle istedi ama tahmin ettiğiniz sebepler yüzünden değil.

“Ben Mary’yi yakından tanırdım. St. John Kilisesi’ndeki görevime başladıktan kısa süre sonra onunla ve kocasının ailesiyle tanışmıştım. Mary’nin düğünü, görev aldığım ilk düğünlerdendi. O düğünün üzerinden bir yıl bile geçmeden Mary, hem babasını hem de kocasını kaybetti. Kocasının kötü davranışları vardı ve adam en sonunda ona büyük zarar verdi, sonra da araba kazasında öldü.

“Mary’nin neden o kadar içine kapandığını merak ediyor olabilirsiniz. Şu ki, Mary sosyal anksiyete bozukluğundan muzdaripti. Yabancıların etrafında çok geriliyordu, hastalığı yaşı ilerledikçe daha da kötü bir hal aldı. Yabancıların yanında büzüşüp kalıyordu. Onunla ilk tanıştığım da doktorlar onun durumundaki birine nasıl yardım edebileceklerini bilmiyorlardı. Durum bir hastalık olarak bile görülüyordu. Mary’nin durumundaki insanlar o za-

manlar tımarhanelere kapatılırlardı ve oradan dışarıya zor çıkarlardı.”

Peder O’Brien duraksadı. Karşısındaki insanlar dikkatle dinliyorlardı. Kısa bir süreliğine de olsa yandaki masada onları bekleyen ziyafeti unutmışlardı sanki.

“Ama Mary şanslıydı. Kocasının büyükbabası, Connor McAllister, çok nazik ve iyi kalpli bir beyefendiydi. Mary’yi kendi öz torunuymuş gibi severdi. Torununun ona yaptıkları yüzünden kendini sorumlu hissediyordu. Mary’nin akıl hastanesine gönderilmesine asla izin vermedi, ona hayatı boyunca ihtiyaç duyacağı tüm parayı sağladı. Buna ek olarak, Bay Conor benden, kendisi öldükten sonra Mary’ye hayatının sonuna kadar yardımcı olmamı istedi. Kendisinin yaşlı olduğunu, o öldükten sonra Mary’nin kimsesiz kalacağından korktuğunu söyledi.

“Bu sözü verirken tereddüt ettim. Genç bir adamdım o zamanlar, henüz papaz olmuştum, ilk cemaatimi yeni yeni tanıyordum ve belirsiz bir gelecek boyunca birine bakıcılık yapmam isteniyordu. Hayatım boyunca ya da Mary’nin hayatı boyunca Mill River’da kalacağımın bir garantisi yoktu —hatta bu düşük bir ihtimaldi— ve bunun farkındaydım. Ama Mary’nin gerçekten de Conor dışında kimsesi olmadığını ve bu isteğin göz ardı edilemeyeceğini de biliyordum. Din adamı olmamın bir sebebi de insanlara yardım etmektir. O yüzden, elimden geleni, mümkün olan en uzun süre boyunca yapacağıma söz verdim.

“Zaman içinde Mary bana güvendi ve arkadaş olduk. Hatta, kız kardeşim gibiydi. Conor öldükten sonra uzun bir süre benden başka kimseyi görmedi. Onunla arkadaşlığımız her daim devam etti, ta ki geçtiğimiz ay pankreas kanseriyle verdiği savaşı kaybedene kadar.

“Bir insanın o kadar uzun süre kendini tecrit ederek nasıl yaşayabildiğini sorabilirsiniz. Ben de bu soruyu kendime birçok kez sordum ama hâlâ bir cevabım yok. Şunu biliyorum ki, Mary başlarda yalnız kalmaktan mutluydu. Başına gelenlerden sonra kendini güvende hissetmeye, mermer evinin himayesinde olmaya ihtiyaç duydu. O yıllarda insanlara güvenmiyordu ve kendi başına yapabileceği birçok şey buldu. Ancak yıllar geçtikçe, anksiyetesiyle savaşmayı çok istedi. Sonunda, dışarı çıkacak cesareti topladığında yaşadığı deneyim ona çok zarar verdi. Böylece hayatının geri kalanını güvenli evinde geçirmeye karar verdi. Atlarını çok severdi, bir de Siyam kedisi vardı. Bunlara ek olarak, hayatının sonlarında beklenmedik bir arkadaş daha edindi.” Peder burada Daisy’ye bakıp gülümsedi —dikkat kesilmiş halde dinleyen tıknaz kadın da ona bakıp sırtıttı. “Mary özellikle kitap okumayı çok severdi. Kitaplardan çok fazla şey öğrendi. Liseyi bitirememişti ama benim tanıdığım en keskin zekâlardan birine sahipti.

“Ve bugün burada sizlerle konuşmak isteme sebebim, Mary’nin ve benim bilmenizi istediğimiz bazı şeyler.”

O anda, odada yavaş yavaş başlayan kıpırdanma kesildi.

“Mary McAllister hepinizi tanırdı. Kasabada neler olduğunu penceresinden izlerdi. Kasaba gazetesini okurdu, radyoyu dinlerdi. Bazen o ekranda gördüğü insanlardan bile çekinmesine rağmen bazı televizyon programlarını da izlerdi. Ama sizinle ilgili bilgilerin çoğunu benden öğrendi.”

Kalabalıktan huzursuz bir uğultu yükseldi. Peder onların kafalarından geçeni tahmin edebiliyordu.

“Merak etmeyin,” dedi Peder O’Brien. “Mary’ye söy-

lediklerimde papazlık yeminlerimi ihlâl eden herhangi bir şey yoktu. Anlattıklarım yalnızca komşuların kendi aralarında konuşacaklarından ibaretti.”

Peder O'Brien onu izleyen gözleri taradı. Uzun masanın başında duran Ruth Fitzgerald'ın gözlerine bakıp gülümsedi. “Mary sizi tanırdı, Bayan Fitzgerald. Yıllarca onu tanımadan onun alışverişini yaptınız ve onu yalnızca bir kez gördünüz ama o sizi tanırdı. Fitz'le ikiz kızlarınız olduğunda haberi oldu. Gazetede fotoğraflarını gördüğünde onların o ana kadar gördüğü en güzel bebekler olduğunu söylemişti. Siz pastaneyi açtığınızda istemeyerek de olsa, sizin vişneli turtanızın onunkinden iyi olduğunu itiraf etti.”

Kasabalılar gülüştü, Peder gözlerini Kyle Hansen'a çevirdi. “Mary sizi tanırdı, Memur Hansen. Boston'da zor elde edilen bir mevkiyi bırakıp, kızınızın güvenli bir yerde yaşamasını istediğinizi biliyordu. Bu sevginin çok kıymetli olduğunu, çok nadir görüldüğünü düşünürdü.” Kyle gülümsedi ve yanında oturan Rowen'a baktı.

Kyle'in öteki yanında oturan Claudia Simon, bir sonra hitap edilen kişi olunca gözleri ardına kadar açıldı. “Mary sizi tanırdı, Bayan Simon, siz Mill River'a geleli birkaç ay olmuş olsa da. İyi bir ilkokul öğretmenini olduğunuzu biliyordu. Sizin gibi öğretmenler olmasaydı okumayı öğrenemeyeceğini biliyordu. Zaten sınırlı olan dünyası, kitaplar olmasa daha da sınırlı olurdu.”

Jeanie Wykowski iki oğlunun arasında oturuyordu, kocası Polis Merkezi'ndeki görevindeydi. “Mary sizi tanırdı, Bayan Wykowski. Siz onun en son bakıcısı olmanıza rağmen, sizi bundan çok daha uzun süredir tanıyordu. Jimmy

birkaç yıl önce zatürre olup hastaneye kaldırıldığında da, Johnny beyzbol oynarken başına sopa darbesi aldığında da çok endişelenmişti. Ron’la birlikte evin geçimini sağlamak için ne kadar çok çalıştığını biliyordu.” Jean oğullarına sarıldı, ağlayacak gibi oldu.

Peder O’Brien tekrar küçük tıknaz kadına döndü. “Bayan Delaine, siz Mary’yi gerçekten tanıma şerefine nail olmuş birkaç kişiden birisiniz. O sizin iksirlerinize en baştan beri hayrandı. Hep onun için de almamı istiyordu.” Daisy kocaman gülümsedi. “Mary ikinizin bir de ortak yanı olduğunu düşünüyordu. Bir keresinde ikinizin de biraz egzantrik, diğerleri tarafından yanlış anlaşılmış kişiler olduğunuzu söyledi. Sonraları, sizinle tanıştıktan sonra, ona gösterdiğin yakınlık ve incelikle onu çok sevindirdin.” Daisy başını sallayıp gözlerini kuruladı.

“Burada durup hepiniz hakkında benzer şeyler söyleyebilirim. Mary, sizleri tanıyarak kendisini Mill River’in bir parçası olduğunu hissedirdi. Bu hissi çok severdi. Şahsi durumu yüzünden sizlerle iletişime geçemese de bu bildikleriyle topluma bir şekilde dahil olduğunu hissedirdi ve uzun yıllar boyunca, sizlere bir şekilde borcunu ödemek istedi, bunu da bildiği tek şekilde yaptı. Size bunu biraz sonra açıklayacağım. Fakat, öleceğini öğrendiğinde Mary yeterince iş yapmadığını düşünmeye başladı.” Peder gözlerini hızla kırıştırdı, başka neler söylemesi gerektiğini düşündü. Sonunda karar verip devam etti.

“Bu,” dedi zarfı tutarak, “Mary’nin yazdığı bir mektup. Öldüğü gün yazdı bunu. Aldığı bir kararı kendi sözcükleriyle ifade ediyor. Ayrıca, bu küçük paketi hepinize hediye etti. Bu ikisi yüzünden şu anda buradayım. Ona kasaba

toplantısında bu mektubu okuyacağıma ve hediye vereceğime söz verdim. Mektupla başlayacağım.”

Gözlüklerini taktı, zarfı yırtarak açtı. Güzel kâğıda dokununca nefesi kesilecekti neredeyse. Sayfadaki çekingen el yazısı sandığından daha kısaydı. Peder kısa bir duadan sonra mektubu başladı.

Mill River’ın sevgili halkına,

Önce, sizlere her şeyi açıklayan bir mektup yazmaya niyetlendim. Ama sonra, bunu yapmanın daha iyi bir yolu olduğuna karar verdim. Size sonunda beni görüp tanıma fırsatı vermeye karar verdim, tıpkı benim sizleri gördüğüm gibi. Peder O’Brien’den küçük kahverengi pakedi şimdi açmasını rica ediyorum. İçindeki şeyi gördüğünüzde her şey anlaşılacaktır.

Saygılarımla,

Mary Hayes McAllister

Kâğıtta yazanlar bundan ibaretti. Kaşlarını çatan ve gözlerini mektuptan kaldıran Peder O’Brien, kalabalığın da ona şaşkın gözlerle baktığını gördü. “Açalım bakalım,” dedi, paketi bir saniye daha havada tutarak. Siyah kâğıdı yırtması birkaç saniyesini aldı.

Paketten bir DVD çıktı.

Bir süre, Peder O’Brien buna gözlerini ayırmadan baktı, diskte ne olduğunu anladı ve Mary’nin bunu gerçekten yapmış olduğuna, üstelik bu sırrı kendisinden gizlediğine inanamadı. Nasıl yapmıştı bunu? Kayıt kamerası sipariş etmiş, diski takıp kendini kaydetmişti herhalde. *Bundan başka bir yolu olamaz,* diye düşündü, sonra birden herkesin beklenti içinde onu izlediğini fark etti. “Bir DVD kaydı,”

dedi diski herkesin görmesi için havaya kaldırarak. Sonra Fitz'e döndü. "Bunu izlemek için bir aygıtımız yoktur herhalde, değil mi?"

"Var aslında," dedi Fitz. "Cumartesi filmleri için kullandığımız televizyon var, video oynatıcı da var. Orada, malzeme dolabında. Bekle biraz." Fitz sandalyesinden kalktı ve kapı ağzına, Peder O'Brien'in toplantıdan önce beklediği yere yürüdü. Birkaç kişi onun anahtarlıkta aradığı anahtarı bulup kilidi açışını izledi. Birkaç dakika içinde dolap açıldı, büyük bir televizyon ve video oynatıcı taşıyan bir set odanın önüne çekildi. Fitz ekipmanı fişe taktı ve Peder O'Brien'a döndü.

"Teknolojiyle aram pek iyi değil," dedi Peder ve DVD'yi Fitz'e uzattı. "Sen ayarlayabilir misin?"

Peder O'Brien geri çekildi ve Fitz'in diski oynatıcıya yerleştirip televizyonun sesini açmasını izledi.

Birkaç saniyelik statikten sonra Mary'nin yüzü ekranda belirdi.

Arkada izleyen insanların aynı anda nefesleri kesildi.

Mary göz bandını takmıştı. Yüzü inceydi ama öldüğü zamanki kadar değil. Biraz gergin görünüyordu. Peder bu kaydın ölümünden birkaç ay önce, o hâlâ mermer köşkte dolaşırken yapıldığını düşündü.

Mary bir süre kameraya baktı ve konuşmaya başladı.

"Ben Mary McAllister. Bu kaydı hayatımın tamamını içinde geçirdiğim Mill River'ın halkı için yapıyorum.

"Ben yapayalnız bir hayat yaşadım. Peder O'Brien şimdiye kadar size yaşadığım anksiyeteden mutlaka bahsetmiştir. Bu durum ben genç kızken başladı, bir lise öğretmenim bana tecavüz ettiğinde. O berbat deneyim, yıllar

içinde çok daha kötü bir hal alan anksiyetenin kaynağı oldu. Yıllar boyunca topluma karışmak için cesaretimi toplamaya çalıştım. Ancak şimdi bile, başka bir insanla karşılaşma düşüncesiyle bile kendimi bir odaya kilitleyişim geliyor. Aslında burada oturup, o kadar insanın bu kaydı göreceğini bilmek bile çok zor benim için. Anksiyetenin önüne geçemeyeceğimi biliyorum. Sadece onunla yaşamayı, yalnızlığında kendimi avutmayı öğrenebildim.

“Buna rağmen, her insan gibi insanların arasına karışabilmek, arkadaşlar edinmek, önemseyeceğim kişilerle beraber olmak ve onlar tarafından önemsenmek isterdim. Evimin pencerelerinden gördüklerime ek olarak *Mill River Gazette*’de okuduklarım ve Peder O’Brien’den duyduğularıyla, Mill River halkı olan sizler, bana bir çeşit aidiyet duygusu tattırdınız.”

Mary’nin sesi titredi, gören gözünün kenarından bir damla yaş aktı. Sertçe yutkunup devam etti.

“Yıllar boyunca sizlerle ilgilendim. Kasabayı izledim, sizler ve aileleriniz hakkında haberler aldım ve bu, bana büyük huzur verdi. Tek taraflı bir şeydi bu, evet, ama bu durum dul kaldığım andan itibaren, şu an karşınızda duran yaşlı kadın haline gelişime kadar idare etti beni. Bunun bir karşılığı olması için zaman zaman sizlere ihtiyaçlarınız doğrultusunda yardımlarda bulundum. İhtiyacım olandan çok fazlasına sahip oldum hep ama artık şunu biliyorum ki, bunun yeterli kısmını paylaşmadım.

“Yakın geçmişte, gençliğimden beri ilk kez Mill River’in dışına çıktım. O gün öleceğimi öğrendim. Geri döndüğümde, kasabadan ayrık bir şekilde, tepede duran evimi gördüğümde insanların bana nasıl yabancı gözüyle

baktıklarını fark ettim. Sizlere beni tanımanız için yeterli fırsatı vermedim. Ancak, sizlerin varlığını hissetmeseydim çok uzun zaman önce ölüp giderdim.

“Bana verdiğiniz mutluluğu size geri döndürmemin imkânı yok. Fitzgerald ikizlerinin balo kraliçeleri seçilmelerini, Bay ve Bayan Nesmeyer’ın altmışıncı evlilik yıldönümelerini ve diğer yüzlerce hikâyeyi okuyarak bu küçük dünyam ışıkla doldu.

“Ama, geriye kalan vaktimde bu minnetimi nasıl ifade edebileceğimi kendi kendime sordum. Her birinizle tanışabilmek için aslında yanıp tutuşsam da bunun imkânsız olacağını biliyorum. Hiçbirinizin karşısına çıkabileceğimi sanmıyorum ve Kasaba Toplantısı Günü’nde bu dünyada olmayacağımı da biliyorum.

“Ama size sahip olduğum her şeyi verebilirim ve öyle de yapacağım.

“Dürüst ve çalışkan insanlar olduğunuzu biliyorum. Varınızı yoğunuzu gerektiği zaman gereken şeye adanmıştan çekinmiyorsunuz. Aranızdan çok kişi, bana hak etmediğim bir nezaket göstermiştir. Sizin refah ve mutluluğunuza katkı yapmaktan mutluluk duyarım. Farkında olmadan bana uzun süre yardım ettiniz. Umarım beni sizlere daima müteşekkire kalacak bir arkadaş, bir komşu olarak görürsünüz.”

Mary duraksadı, derin bir nefes aldı ve devam etti.

“Herkesin bilmesini istediğim başka bir şey daha var. Öleceğimi öğrendiğim gün, yani sizlerden ne kadar uzak olduğumu fark ettiğim aynı gün, bana büyük mutluluk veren başka bir şeyin farkına vardım. Bu mesajı kaydederken bunu henüz kimseyle paylaşmadım. Ama bunu bilmelisiniz. Herkes bilmeli.

“Öğretmenimle olan olaydan sonra okula bir daha dönemedim. Mahvolmuştum, evet, ama çok geçmeden farkına varmıştım ki, bir de hamile kalmışım.

“On yedi yaşımıdayken bir kızım oldu. Onu ilk gördüğüm andan itibaren sevdim. Onun sevimli yüzünün her ayrıntısını, yanağındaki doğum lekesine kadar hafızama kazıdım. Ama o zaman henüz ben de bir çocuktum ve ona layık olduğu hayatı vermemin imkânı yoktu. Bu yüzden onu evlatlık verdim.

“Bana kanser teşhisi konulduğu gün, Daisy Delaine’le ilk kez karşılaştım ve onun yüzünü, o yüzdeki doğum lekesini fark ettim. Kızımın bana geri döndüğünü anladım.

“Bazıları onu hayatımın son demlerinde bulmuş olmamın kaderin kötü bir oyunu olduğunu düşünebilir. Ama ben bunu bir lütuf olarak görüyorum. Onu tanımak için, onun hayatı, büyütülüşü ve hayalleriyle ilgili ayrıntıları dinlemek için zamanım oldu ve şu anda o da beni tanıyor, beni biliyor. Onu hayatım boyunca merak ettiğimi, hayatım boyunca sevdiğimi biliyor.

“Tıpkı benim gibi, Daisy de yıllar boyu sizin aranızda yaşadı ve buna rağmen yalnız kaldı. Daisy’nin yüzü sizler için tanıdık bir yüz ama kendisi yabancı bir insan. Bizlerden farklı olan insanları görmezden gelmek, insanın doğasında var, bunu anlıyorum. Ama insanın diğerleriyle aynı ortamda yaşamasına rağmen, dışlanması çok zordur. Benim kızımın çok nazik ve çok iyi kalpli olduğunu bilin. Sizlerle, Mill River’daki komşularımla, elinden gelen en iyi şekilde iletişim kurmaya çalışıyor. Sizlerden, onun samimiyetle açtığı kalbine, arkadaşlığına karşılık vermenizi ve onu da ailelerinizin bir parçası olarak görmenizi isti-

yorum, tıpkı benim sizleri gördüğüm gibi. Sevmenin de, sevilmenin de sınırı yoktur.

“Mesajımı Daisy’me ve Peder O’Brien’a doğrudan hitap ederek bitirmek istiyorum. Öncelikle, Daisy, benim güzel kızım... Seni bulduğum için çok, çok mutluyum. İnceliğinle ve başka insanlara düşünceli davranışınla gerçekten sihirli bir kadın olmuştun. Seni hayatım boyunca o kadar çok sevdim ki, Daisy. Umarım sen de hayatının kalanı boyunca bu sevgiyi içinde hissedersin.

“Ve sen, benim canım Michael’ım... Bugüne kadar senin fedakâr arkadaşlığını hak edecek ne yaptığımı hep merak ettim. Sen birçok yönden, asaletin vücut bulmuş halisin. Benim için hayat boyu sürececek bir söz verdin ve bunu tuttum. Benim sırdaşım ve yoldaşım oldun... kardeşim oldun, en iyi arkadaşım oldun. Bana gerçekten dünyaları verdin; *benim* dünyamı, komşularımı, kasabamı. Böyle bir hediyenin karşılığını asla veremem. Sana yalnızca sevgimi verebilirim ve bu sevginin ben öldükten sonra da seninle kalmasını umabilirim.”

Yanağından bir damla daha yaş akarken Mary burnunu çektirdi. Sonra da uzandı, kayıt cihazını kapadı ve televizyon ekranı statikle kaplandı. Fitz yavaşça uzanıp televizyonu kapadı.

Yüzü yaşlarla kaplı olan Peder O’Brien gözlerini televizyondan çevirdi. Kürsünün arkasında hareket etti, yer tahtalarını gıcırdattı. Odanın sessizliği içinde, bu gıcırta dört bir yanda yankılandı. Kadınların çoğu Daisy Delaine’e, Peder’e ve birbirlerine bakarak gözlerini sildi. Erkeklerin çoğunun başı öne eğikti. Peder derin bir nefes aldı, henüz söyleyeceklerini bitirmemişti.

“Çok sevgili Bayan Delaine,” dedi yumuşakça, “şunu sanırım hepimiz adına söyleyebilirim ki, annen müthiş bir kadındı.” Kalabalıktan onay belirten bir mırıltı yükseldi. Daisy başını salladı ve gülümsedi, konuşamayacak kadar şaşkındı.

“Jim, ayağa kalkar mısın, lütfen,” dedi Peder, toplantı başlamadan önce selam verdiği gri takım elbiseli adama seslenerek. Adam ayağa kalktı ve kasaba halkına döndü. “Sizi Jim Gasaway’le tanıştırmak isterim. Kendisi Rutlandlı bir avukattır ve benim iyi bir arkadaşımdır. O ve ondan önce de babası, kocası öldüğünden beri Mary’nin hukuki işlerini yürütmektedirler.” Jim elini kaldırıp kalabalığa gülümsedi ve tekrar oturdu.

“Geçen yıl, Mary ölümcül bir hastalığa yakalandığını öğrendiğinden beri, Jim’le birlikte onun varlığının dağıtımını konusunda kafa yoruyoruz. Mary mutlak gizlilikte ısrarcı oldu ve sahip olduğu her şeyin Mill River’a gitmesini istedi. Sizlere yani. Nerede ihtiyacı olan biri varsa ona yardım etmeyi çok istedi.

“Şunu duymak sizi şaşırtabilir ki, Mary hepimize uzun bir süredir yardım ediyor. O sırada Mill River’da yaşıyor olmasanız da, eminim çoğunuz meşhur 1973 Noeli hikâyesini, herkesin yeni bir televizyon sahibi olduğunu duymuşsunuzdur. Bu, Mary’nin fikriydi.” Sesi çatlayan Peder, gözlerini tekrar kırıştırdı. “Kasabadaki herkesin *Charlie Brown*’u görebilmesini istedi.”

Kalabalıkta fısıldaşmalar başladı. Peder bunu duymazdan gelerek devam etti. “Sonra, hastane faturası ödenmesi gereken Edna Wilson, ana yolda devrilen lastik kamyonu... Burada olan büyük küçük birçok şey... Çocukların doğum

günü kartları, yeni bebeklere hediyeler ve daha birçoğu. Bunları yıllardır Mary yapıyordu.”

Fısıltılar heyecanlı bir mırıltıya dönüştü. “Çoğunuz kasabada geçtiğimiz kasım ayında çıkan yangından haberdardır eminim —Daisy Delaine’in evini harap eden yangın yani. Olayın üstünden birkaç gün geçtikten sonra Daisy’nin yeni bir karavana sahip olduğunu da fark etmişsinizdir herhalde. Bilmediğiniz şey ise o karavanı Mary’nin tedarik ettiği.”

Toplantı odası heyecan dolu bir uğultuyla kaplanmıştı. Peder O’Brien bu gürültünün dinmesini bekledi. “Bu ayın başında, kazayla harap olanın yerine, polisimizin yepyeni bir Cherokee Jeep sahibi olduğunu da hatırlayacaksınız. O Jeep’i de Mary tedarik etti.”

Peder yanında oturan Fitz’e baktı. Polis Şefi sırtıyor, ama bir yandan da inanamayan bir tavırla kafasını iki yana sallıyordu.

“Bundan çok daha fazlası var,” dedi Peder O’Brien odayı tekrar susturarak. “Nehrin yaklaşık beş kilometre kadar batısındaki Hayes çiftliği, Mary’nin babasındı. O arazi, kasabaya bir park ve istirahat alanı olarak bırakıldı. Bahar gelir gelmez orayı iyice yeşillendireceğiz. Kamp ve piknik için ayrılmış alanları olacak. Biraz oyun ekipmanı da sipariş ettik.

“Jim sanırım size geçen yıl çok meşgul olduğumuzu söyleyecektir.” Peder gülümseyerek elinde tuttuğu mektuba bakarken bir damla yaş daha yüzünden aşağı süzüldü. “Birkaç şahsi hediye dışında, ki onlar özel olarak verilecek, Mary’nin büyük mal varlığının çoğu kasabanın yararına vakıf fonlarına yatırıldı. Okullar için, her öğrenciye yete-

cek kadar kitap alınması için senelik bir pay ayrıldı. Okul ve kasaba kütüphaneleri, yeni kitaplar için her yıl belirli bir meblağ alacaklar. Ek olarak, Mary'nin dört bin kitabı aşan kişisel koleksiyonu da kasabaya bağışlanacak.

“Bir de acil tıbbi yardım için ayrılan başka bir vakıf fonu var. Mary hepinizin sağlık sigortası olmadığını da, bazen en iyi sigortaların bile her tıbbi masrafı karşılamadığını da biliyordu. Her yıl, ihtiyacı olanlar arasında bu fondan belirli bir meblağ paylaştırılacak.”

Peder sağ tarafına, belediye binasının ön tarafına bakan pencereye döndü. Sokak ışığında lapa lapa yağan karlar göze çarpıyordu.

“Mary karları çok severdi,” dedi. “Gerçi, buranın kışını atlatabilmek için sanırım hepimiz sevmek zorundayız, değil mi?”

Kasabalılar gülümsedi.

“Ama Mary hepinizin kışları sıcak geçirmenizi istedi. Bir başka fon da, ihtiyacı olanların ısınma masrafları için ayrıldı. Halihazırda cyalet tarafından yürütülen programları destekleyecek. Mill River'da kimse üşümeyecek bundan sonra.

“Belli bir meblağ da kasabanın başka masrafları için ayrıldı. Örneğin yeni kasaba parkının bakımı ya da polisin masrafları gibi. Ne zaman nasıl bir aksiliğin çıkabileceğini kestiremiyorsunuz. Elektrik direkleri her yerde.” Yanında duran Fitz bir homurtu çıkardı ve kalabalıktan birçok kişi güldü. “Ayrıca ev taksidi ödemeleri için de ayrı bir yardım programı kurup insanlara yardım etmek istiyoruz ama Jim hâlâ o işin ayrıntılarıyla meşgul. Sanıyorum birkaç ay içinde hepiniz konuyla ilgili bir posta alacaksınız. Programlar

oturduğunda Jim'in hukuk firması sizlerin sorularını seve seve yanıtlayacaktır.”

Peder O'Brien saatine baktı. Yirmi dakikadır kürsüdeydi ama saatler geçmiş gibiydi. İçini büyük bir sevinç kapladı —yapmıştı, sözünü tutmuştu ve her şey çok güzeldi. İnanamayanlar ve zevkten dört köşe olanlar, gözlerinin önünde duygularını açıkça yaşıyordu. Çoğunun yüzünde hayret ifadesi hâlâ duruyordu.

Mary onların bu halini görebilmeyi çok isterdi. Peder gözlerini kapadı ve onun da bir yerlerden burayı izlediğinden emin oldu.

“Affedersiniz, Peder O'Brien?”

Peder gözlerini açtı, kalabalığın içinde ona seslenen ince sesi aradı. İki tane küçük, yaşlı kadın kol kola yavaşça ayağa kalktılar ve kasabalılara göz gezdirdiler. Farklı giysilere sahiplerdi ama yüzleri ve saçları aynıydı.

“Efendim?” dedi Peder O'Brien. Kadınlar ona tuhaf şekilde tanıdık geliyorlardı ama Peder hatırlayamıyordu. İlk konuşan devam etti.

“Merak ediyorduk da... ee, Mary'nin Mill River için yaptığı her şey çok güzel, kızını tanıyabilmiş olması da harika. Ama, acaba ailesi için geride bir şey bırakıp bırakmadığını merak ediyorduk.”

Peder O'Brien dik dik baktı, bu kadınların kim olduklarını, böyle bir soruyu nasıl sorabildiklerini merak etti.

“Yani, onun başka bir ailesi yoktu. Kocasının büyükbabası öldükten sonra o aileyle bir ilişkisi olmamıştı.”

“İlk cümleniz pek doğru değil, Peder,” dedi öbür kadın. “Biz onun ailesiyiz. Mary McAllister bizim kardeşimizin eşiydi.”

Peder o anda onları tanıdı. Sara ve Emma, Patrick McAllister'ın küçük kız kardeşleri.

"Tanıdım sizi," dedi Peder ama ikizlerden biri onun sözünü kesti.

"Şunu anlamalısınız. Biz asla Mary'yi yalnız bırakmak istemedik. Kardeşimiz öldükten sonra o evde yapayalnız kaldığı için ona çok üzüldük. Ama annemiz onunla kimse-nin konuşmaması konusunda ısrar etti. Çaresizdik."

İkizi de başıyla onayladı. "Adını anarsak bile bizi evlat-lıktan reddetmekle tehdit etti."

"Ama Mary'nin ölüm haberini aldık, duyurunun bu gece yapılacağını duyduk. Ailesine de bir şeyler bırakmış olabileceğini düşündük. Sonuçta, ona bakan bizim büyük-babamızdı."

Peder O'Brien duyduklarına inanamıyordu. Bu kadın-ların cüretini algılayamıyordu, yetmiş yıl sonra ortaya çıkıp bu taleplerde nasıl bulunabiliyorlardı böyle? Daha önce hiç hissetmediği bir öfkenin içinde yükseldiğini hissetti, ki bu öfke ilk kez Mary'nin McAllister ailesi tarafından terk edildiğini gördüğünde alevlenmişti. Onun çektiği acıları yıllar boyu izlemişti. Onun güvenliğini sağlamak için, yalnızlığını bir nebze azaltabilmek için kendi hayallerinden vazgeçmişti. Bu gece de onun isteklerini, son isteklerini yerine getirmek için her şeyi yapmıştı.

İkizler onun bu öfkesini fark etmiyor ve sırayla konuş-maya devam ediyorlardı.

"Zengin bir aileden olmamıza rağmen neden buraya geldiğimizi merak ediyorsunuzdur belki."

"Eskiden zengindik de diyebiliriz. Babam işleri kontrol etmeye başladıktan sonra Mermercilik'in işleri iyi gitmedi.

Para işlerini pek bilemiyordu babam, şirketi çok geçmeden batırdı. Bir de dış piyasa rekabeti gelince iflasını ilan etmek zorunda kaldı.”

“Artık iyi durumda değiliz. Aslında, buradaki insanlardan pek bir farkımız yok. İki normal, orta halli kadınıız.”

“Mary’nin bizi vasiyetinde hatırladığını umuyorduk sadece. Gerçekten işimizi çok kolaylaştırırdı.”

Peder, kasabalıların onu izlediğini, kadınlara cevap vermesini beklediğini hissedebiliyordu. Duygularına hakim olmaya, sakin kalmaya çalışıyordu ama siniri öyle bir seviyeye çıkmıştı ki, bunu başaramayacağını farkındaydı.

Patlayacaktı ve hayatında ilk kez umrunda değildi.

“İşinizi mi kolaylaştırırdı?” Soğuk, şefkatten nasibini almamış, tıslayan bir ses çıkardı ve buna kendi de şaşırdı. “Siz buraya ne cüretle geliyorsunuz, Mary’den ne hakla bir şey istiyorsunuz? Siz, onun aileye en çok ihtiyacı olduğu günlerde onu yalnız bıraktıktan sonra ondan nasıl hayatınızı güzelleştirmesini istersiniz?”

Peder O’Brien ileri doğru bir adım attı, kürsünün arkasından çıktı. Öfke dalgalarının vücudunu esir aldığını hissediyordu. “Siz de, Conor McAllister hariç ailenizin geri kalanı da onu dışladınız. Siz, zamanında kız kardeş gibi gördüğünüz insanın mutluluğunu istikbaldeki maddi çıkarınıza değiştiniz. Peki sonra, para gidince, anne-babanız ölünce onunla irtibat kurdunuz mu? Kurmadınız. Ben bunu biliyorum çünkü bütün bu yıllar boyunca onun yaşamasını sağlayan *ben* oldum. Onlara yeni bir aile veren, bunca insanı onunla tanıştıran *ben* oldum.” Peder O’Brien etrafındaki insanları işaret etti ve yüzünün yeni yaşlarla ıslandığını hissetti. Biraz bekledikten sonra sesini alçaltıp

devam etti. “Bu gece, yıllardır olduğu gibi, Mary ailesiyle ilgilenmek istedi. Ama siz onun ailesinden bir parça değilsiniz. Sizin burada yeriniz yok.”

İnsanlar sessizliklerini bozmadılar, gözleri ardına kadar açık bir halde onu izlemeye devam ettiler. Peder daha önce hiç bu kadar sinirle konuşmamıştı. Halk bu iki kadına büyük bir tiksintiyle bakıyorlar, onay veren sırtışlarla Peder’i destekliyorlardı.

McAllister ikizleri suratlarını buruşturdular. “Göreceğiz bakalım,” dedi bir tanesi kollarını kavuşturarak ve öteki de sert gözlerini Peder’e dikti. “Vasiyetnamelere her zaman itiraz edilebilir, biliyorsunuz. Mary’nin akli sorunları ne olacak hem? Mahkemenin onun aleyhine karar veremeyeceğini kim biliyor?”

“Ben,” dedi Jim Gasaway ve tekrar ayağa kalktı. Peder O’Brien’ı başıyla selamlayan adam devam etti: “Mary uzun zamandır etrafında olmayan aile mensuplarının ölümünden sonra musallat olup olmayacaklarını bilemiyordu ama Patrick’in birinci dereceden akrabalarından yaşayanların her birine beş bin dolar bırakmakta ısrar etti. Bugünkü parayla, o kadar varlıkla fazla bir meblağ gibi görünmüyor, evet, ama hiç yoktan iyidir. Bu hafta ofisimle iletişime geçip parayı talep edebilirsiniz isterseniz.”

Jim Gasaway başını iki yana sallayıp devam etti. “Ona yaptığınız şeylerden sonra bile, sizi tamamen dışlamayı kendine yediremedi. Bunu istediğinde çok şaşırdım açıkçası. Ama sizin tarafınızdan sömürülecek hali de yoktu, o kesin. Yani, varlığı için herhangi bir dava açan aile mensuplarını mirasından mahrum bıraktı. Güvenin bana, otuz yıldır vasiyetnamelerle uğraşıyorum ve şunu söyleyeyim

ki, Mary'ninkinin mükemmel olması için çok uğraştık. İsterseniz dava açın ama kaybedersiniz. Bu kadar basit.”

Mc Allister ikizleri sessiz kalırken Fitz sandalyesinden kalktı ve boğazını temizledi. “Evet, müthiş yemeklerimiz soğumaya başladı bile. Siz hanımefendiler de yavaş yavaş yola çıksanız iyi edersiniz,” dedi. “Arabanızı dışarı park ettiniz sanıyorum?” Polis Şefi, Sara’yla Emma’yı dışarı kadar geçirip kapıyı kapadı.

Peder O’Brien soğukkanlılığını geri kazandığında tekrar kalabalığa baktı. İnsanlar sessizlerdi, bekliyorlardı. Söyleyeceği her şeyi söylemişti. Bir şey hariç.

“Size söylemem gereken son şey,” diye başladı, “Mary’nin bana birçok kez söylediği bir şey —bunu bu gece burada da gördük. Dünyamızda, küçük iyilikler bile hep hatırlanır. Sizlerden Mary’nin anısını birbirinize iyi davranarak devam ettirmenizi isterim, her ne kadar karşınızdakinin bunu hak ettiğinden emin olmasanız da. Mary, nezaketin bizi bir araya getiren şey olduğunu çok iyi biliyordu. Hem arkadaşlar hem komşular hem de aile olarak.”

Yirmi İkinci Bölüm

Kasaba toplantısından sonraki sabah, Mill River yine her zamanki gibi görünüyordu. Peder O'Brien papaz evinin kapı ağzında belirdiğinde gün doğumunun renkleri yine bulutlu gökyüzünü parıltıyordu. Papaz Ana Cadde'nin sessizliğine, karla kaplı binalara baktı ve gülümsedi. Önceki akşam kasabayı sarmış olan heyecan dinmişti, ama belki de toplantıya gelemeyenlerin de olanları duymasıyla yeniden canlanacaktı.

Çok güzel, harika bir akşam olmuştu.

Bugün de öyle olacaktı.

Peder küçük bir karton kutuyu kaldırmak için eğildi ve kaldırıp kutuyu pikabına taşıdı. Kaşıklarını taşıyan büyük koliyi çoktan ön yolcu koltuğunun ayak dibine koymuştu bile. Bu kutuyu da koltuğun üstüne koydu. Yakında ikisiyle de vedalaşacaktı.

Pastaneye gitmesi yalnız birkaç dakikasını aldı. Ruth ve Fitz onu bekliyorlardı. İkisini de mekânın restorasyonu başlamadan önce görmek istemişti.

“Günaydın, Peder,” dedi Ruth ön kapıyı açarken. Un kaplı bir önlük yerine kalın bir palto ve eldivenlerle karşıladı onu. Kadın konuşurken ağzından buharlar çıkıyordu. İslenmiş mekân fena halde duman kokuyordu. “Elektriği kestikleri için ısınma sistemimiz çalışmıyor, kusura bakma. Fitz, inşaatçılarla üst katta, biraz sonra iner. Sana bir fincan kahve vereyim mi?”

“Elektrik olmadan kahveyi nasıl yapıyorsun?”

Ruth güldü. “Kız kardeşimin evinden termoslarla getirdim. Orada kalıyoruz şimdilik.”

“Hımm. O zaman çok isterim.”

Ruth başını salladı ve bir kupa almak için tezgâhın arkasına geçti. Birkaç katlanan sandalye ve masanın yanındaki eski masa dışında içerisi tamamen boştu. Duvarlardaki yalıtım bile yoktu. Peder sandalyelerden birine oturdu ve iş kasketleriyle marangoz kemeri takan birkaç adamın arka duvarın ya da eskiden arka duvar olan yerin önünde toplandığını fark etti. Orası artık geçici kirişlerle desteklenmiş, plastik bir zırhla kaplı bir delikti.

Birkaç dakika sonra Fitz’le birlikte Peder’in yanına gelen Ruth, üç fincan kahve getirdi.

“Burayı yıkmak istememelerine şaşıyorum açıkçası, bir duvarı kaybetmişsiniz,” dedi Peder.

“Biz de öyle düşünmüştük,” dedi Fitz, “ama denetimi yanık parçaları değiştirerek mekânı kurtarabileceğimizi söyledi. Kamu binası olduğu için daha çok denetim ve izin gerekecek ama bizim için sorun değil.”

“Yıkıp yeniden yapmaktan daha ucuz olduğu kesin,” dedi Ruth.

“Daha da hızlı. Her şey yolunda giderse birkaç aya dai-

remize döneceğiz. Buranın mobilyalarını değiştirip yukarıda mahvolan kıyafetleri yenilememiz lazım. Ruth zaten bunu ne zamandır yapmak istiyordu, bahanemizin çıkması güzel oldu doğrusu.”

“Sorununuz kalmamış gibi o zaman,” dedi Peder O’Brien. “Kyle Hansen’la kızı ne olacak peki? Onların kalacak bir yerleri var mı?”

“Evet. Ron Wykowski’nin boş bir odası varmış, oraya geçtiler,” dedi Fitz.

“Rowen, oğlanları da okuldan tanıyor. Jean çok eğlendiklerini söyledi.”

“Her şey dönüp dolaşıp senin dün gece dediğin şeye dayanıyor, Peder. Hani, insanların dayanışması. Dünkü toplantı çok başkaydı,” dedi Fitz. “Bu kadar sırrı nasıl bu kadar uzun süre sakladın, aklım almadı doğrusu.”

“Hiç uyuyamadım,” dedi Ruth. “Düşünüp durdum. Bütün gece kafamda dönüp durdu, sanki film sahnesi gibi. Gerçek dünyada olmasını beklemeyeceğin bir şey.”

Peder O’Brien çifte bakıp gülümsedi. Az sonra tekrar şaşıracaklardı.

“Haklısınız,” dedi onlara. “Ama bunu sır olarak tutmak bile Mary’nin fikriydi. Ben sadece işleri ayarlamasına yardım ettim. Aslında bu sabah burada ikinizi görmeyi de bundan istedim. Hani toplantıda Mary’nin mallarının bir kısmının özel olarak dağıtılacağını söylemiştim, hatırlıyor musunuz?”

Ruth ve Fitz kafa salladılar.

“Eh, siz pastaneyi açtığınızdan beri, ona her hafta turtanızdan bir tane götürürdüm. Ruth, senin hakkında her şeyi bilmek istiyordu Mary, sen onun alışverişini yapma-

ya başladıktan sonra özellikle. Sen ve ailen hakkında ne biliyorsam ona anlattım, Fitz’le emekli olduğunuzda bir pansiyon açmak istediğinizi de söyledim. O da Killington gibi kayak merkezlerine yakın olduğumuz için bunun iyi fikir olduğunu düşündü. Ama şu var ki, o kadar büyük bir evi kiralamak hiç kolay değil, siz yıllar boyu para biriktirmiş olsanız da. Demek istediğim şu ki, Mary evini sizin almanızı istedi. Pansiyon yapasınız diye. İsterseniz.” Peder arkasına yaslandı ve ağızları ardına kadar açık kalan Fitzgerald’ların şaşkın yüzlerini keyifle izledi.

“Bize mi bıraktı?” diye sordu Fitz. “Köşkü bize mi bıraktı?”

Peder O’Brien kafasını sallayıp kıkırdadı.

“Ama biz onunla tanışmadık bile,” dedi Ruth. “Buraya geldiği gün tanışacaktık neredeyse ama onca yıl boyunca o eve adım bile atmadım. Nasıl bize bıraktı? Daisy’nin almasını ister diye düşünmüştüm ben —kızı sonuçta. Bir hata olmuş olmasın?”

“Yoo, hata falan yok,” dedi Peder. “Mill River’da o evin içini görmüş olan insan sayısı bir elin parmaklarını geçmez zaten, o yüzden onunla ilgisi yok. Daisy’nin yeni bir evi var ve o orada mutlu. Zaten geçimi sağlanıyor, hem o kadar büyük bir yerde yapabileceğini sanmıyorum. Bir de şu var ki, Mary’nin evi zaten tek bir kişi yaşasın diye yapılmamıştı. Çok güzel bir yer ama Mary çoğu odanın kapısını kapalı tutardı. Pansiyon amacına tam hizmet edecektir. Çok geniş, şahane manzaralı bir yer. Mobilyalar da cabası tabii. Sen bir kısmını gördün hatta, Fitz. Mary’nin öldüğü sabah.”

Fitz başını sallayıp karısına baktı. “Orada neler var, ina-

namazsın, Ruthie. Antikalar, güzel halılar, tablolar... Üstelik perdeler kapalı olduğu için evi iyice göremedim bile.”

“Dışarıdan görüldüğü kadar şahanedir eminim,” dedi Ruth.

“Başka bir şey daha söyleyeyim size,” diye devam etti Peder O’Brien. “O ev düğün hediyesi olarak Mary’nin kocasının büyükbabası tarafından inşa ettirilmişti. Adamı iyi tanırdım ve onun, torununu da Mary’yi de ne kadar sevdiğini biliyordum. Arsanın alımını da, inşaatı da kendisi yönetmişti ve kalbini bu işe vermişti. Ama o ev, yapılırken gösterilen sevgiyi bir türlü içinde yeterince barındıramadı. Bir düşünün, siz ikiniz orada sıcak bir ev ortamı yaratırsanız ne kadar güzel olur. Sonunda, olması gereken eve dönüşür. Sanırım Mary’nin her zaman istediği şey de buydu.”

Ruth ve Fitz birbirlerine baktılar, ikisi de birbirlerinin fikirlerini merak ediyordu. Önce Fitz konuştu.

“Ne diyeceğimizi bilemiyoruz galiba, Peder. Çok utanırcı bir durum bu... insana her gün köşk vermiyorlar.”

Ruth başıyla onu onayladı. “Çok şaşırdık. Ama Mary’nin evini almaktan onur duyarız,” dedi, sesi biraz titreyerek. “Sanıyorum onun içindeki güzelliği de ortaya çıkarabiliriz. Hak ettiği sevgiyi de verebiliriz, dediğin gibi. Düşünsene, kasabalılar yıllardır merak ettikleri o eve sonunda göz atabilecekler.”

“O evde kesinlikle harikalar yaratırsın, Ruth,” dedi Fitz, “ama Polis Merkezi’nde adam açığımız var, hem de fena. Ben istesem de şu anda emekli olamam, en azından Leroy’la benim yerlerimizi dolduramadan. Sonra, bir de burası var.”

“Acelesi yok. Orayı bir süre içinde hazır hale getiririz. Güzelce temizlenip çeki düzen verilmesi gerekiyordur eminim, bir de gerekli izinleri almak lazım. Pastane normale dönünce yardım edecek birini tutarız buraya, böylece ben de pansiyon işiyle uğraşabilirim.” Ruth’un gözleri parladı, kocasının koluna dokundu. “Sen emekli olana kadar orayı hazır ederiz, eminim.”

Fitz önce karısına, sonra Peder’e bakıp masaya bir yumruk attı. “Yapalım şu işi o zaman! Böyle bir fırsat insanın eline bir kez geçer şu hayatta.”

Peder cebinden bir kartvizit çıkarıp onlara uzattı. “Jim Gasaway’ın kartı bu. Rutland’daki ofisinin adresi de üzerinde yazıyor. Mülk devri için gereken belgeleri hazırladı o. Siz randevu alıp imzalayacaksınız sadece. İşlemlerin yasal masraflarını da dert etmeyin, halledildi.”

Peder birkaç dakika daha kalıp kahvesini bitirdi. Ruth ve Fitz de onunla oturup yanan pastanenin serin havasında el ele tutuşup ilk randevularına çıkmış ergenler gibi sırtıldılar. Bir bakıma ilişkilerine yeniden başlıyorlardı. Peder, sonunda oradan çıkıp pikabına binerken Fitzgeraldlara gülümseyerek el salladı. İki insanı daha mutlu etmişti ve büyük bir irade örneği göstererek, çay kaşığını masada bırakmayı başarmıştı.

Peder O’Brien, kamyoneti kasaba içinde sürmeye devam etti ve Rutland yoluna döndü, bölge hastanesine doğru hareketlendi. Oraya gidip Leroy’a yardım etmeyi önerecekti. Onu görmeye hevesli değildi tabii —Leroy’un gençken Mary’ye nasıl davrandığını hatırlıyordu hâlâ— ama bu sorunlu genç adamın yanına gitmeyi kendine bir görev biliyordu. Belki bir yararı dokunurdu.

Ayakta tedavi merkezinin yanından geçerken Mary'nin orada çektiği ıstırapı hatırlamamaya çalıştı. Arabayı, misafir tarafının girişine park ettikten sonra içeri, danışma masasına gitti. Öğrendiğine göre Leroy acil bölümünden iki gün önce özel bir odaya sevk edilmişti ve odanın başında sürekli polis bekliyordu. Rutland Bölge Polisi'nden bir memur ona 422 numaralı odaya kadar eşlik etti. Peder adama teşekkür ettikten sonra kapıyı tıklatıp içeri girdi.

Leroy uyanıktı. Kafasını çevirip, kapı tarafına bakıp, Peder O'Brien'ı görünce şaşkınlık ve tiksinti karışımı bir ifade takındı.

"Evet, Peder O'Brien gelip yaramazlık ettiğimi söyleyecektir elbette."

"Günaydın, Leroy," dedi Peder O'Brien. "Dün gece seni ziyaret etmemde bir sakınca olup olmadığını öğrenmek için aradığımda bir sorun olmadığını söylediler." Peder içeri bir adım attı. Leroy'u polis üniforması yerine hastane önlüğüyle görmek tuhaftı. Yüzünün bir kısmı ve sağ kolunun ucu kalın bandajlarla sarılıydı. "Buraya geliş sebebimi soracak olursan da, yani, seni azarlamaya değil, nasıl olduğunu görmeye geldim."

Leroy kıs kıs güldü. "Evet, muhakkak. Ben uyanır uyanmaz içeri polisleri aldılar, beni sorguladılar —bir şey anlatacakmışım gibi. Sonra bir deli doktoru geldi, bir şeyler sordu. Ona da ihtiyacım yoktu, papaza da yok."

"Beni buraya gönderen olmadı, Leroy," dedi Peder O'Brien, yatağın yanındaki sandalyeye oturarak. "Ben cemaatimdekiler hastanedeyken onları hep ziyaret ederim."

"Ben yıllardır kiliseye girmedim."

"Biliyorum ama küçükken gelirdin. Kız kardeşinle bir-

likte gelirdiniz, hatırladın mı? Hep önde otururdunuz ya da öndeki en boş yere.”

Leroy homurdanarak yüzünü öteye çevirdi. Peder onun çenesinin titrediğini gördüğünü sandı.

“Kardeşin seni görmeye geldi mi?” diye sordu Peder.

“Evet,” dedi Leroy yavaşça. “Dün. Ama o yanımdan girdince kendimi daha kötü hissettim.”

“Neden?”

“Çünkü ölmeyeceğimi anlayınca hemen söylenmeye başladı. Beni suçladı. Şaşırmamış, hayatım boyunca her şeyi elime yüzüme bulaştırmışım, zaten bunu bekliyormuş.” Leroy yüzünü yine öte tarafa çevirdi.

Peder onu bir süre bekledi, onun küçükken kirli bir yüz ve yamalı kıyafetlerle pazar ayinine gelen halini hatırladı. Leroy’un çocukluğunun idealden çok uzak olduğunu biliyordu.

“Leroy,” dedi Peder O’Brien, “o sinire rağmen kız kardeşinin seni sevdiğine eminim. Başına gelenlere gelince... O gün orada değildim, olaylarda ne kadar payın olduğunu bilemiyorum ama bildiğim şu ki, kimse mükemmel değildir ve en önemli olan şey senin şu anda hayatta olmandır. Bana soracak olursan yaptığın yanlışları düzeltmen için sana ikinci bir şans verilmiş.”

“Beni kundakçılık ve cinayete teşebbüsle suçlayacaklar, Peder. Yarın davaya çağırılacağım. Benim tek yapmak istediğim, Claudia’yı etkilemekti... onu kurtararak. Kimsenin yaralanmasını ya da kötü bir şey olmasını istememiştim ben ama galiba hapse gireceğim. Oradan çıkınca da bir hayatım olmayacak. Kardeşim haklıydı, orası benim için en uygun yer belki de.”

“O sinirle öyle söylemiştir, Leroy. Öyle düşünme.”

“Peder...” dedi Leroy sıkılı dişlerinin arasından, “haklıydı da. Ben tam bir serseriyim. Sen anlamıyorsun beni, Peder. Hayatım boyunca tek istediğim, diğerleri gibi olmaktı. Gerçek bir ailem, arkadaşlarım olsun istedim. Ama hiç olmadı. Hiçbir şeyim olmadı hem de. Onca şeyden sonra ben mutlu olmayı hak ediyorum. Çok çalıştım, Peder, ama birlikte çalıştığın insanlar senden nefret ediyorsa ne yapacaksın ki? Güzel bir kadına bir düzine gül yolluyorsun, bir dövmediği kalıyor. Ondan ne kadar hoşlandığımı bilmesi gerekiyordu, Peder. Onu Kyle’la görünce artık dayanamadım. Onu seviyorum. Şimdi düştüğüm hale bak. Beni salıverdiklerinde yaşlı, yaralı yüzlü, tek elli bir ucube olacağım.” Gözünün kenarından öfke dolu bir yaş çıktı, Leroy bunu sol eliyle sildi.

“Leroy, iyileşme sürecin zor olacaktır. Çok sürecektir ama beni dinle. Bunu daha iyi bir hale getirmek için yapabileceğin şeyler var. O ön sıradaki oğlan olduğun günleri düşün, Tanrı’ya sıkı sıkıya inandığın zamanları. O inancı hatırlamaya, bulmaya çalış. Seni yönlendirecektir.

“İlahi 34 bize ‘kötüden kop, iyilik et; barış iste ve sonunda bul,’ der. Her ne yaptıysan af dile. Tanrı’dan dile, zarar verdiğin insanlardan dile ve inanmaya çalış. En önemlisi de kendine inanman, Leroy. Çocukluğundaki zorluklara rağmen, sonra aldığın kararlara rağmen, buraya kadar geldin yine de. Bunu yeni bir başlangıç olarak gör. Buradan gittikten sonra iyi şeyler yapmak için bir şans olarak al bunu.

“Kendine, yaptıklarına, insanlarla olan ilişkilerine iyice bir bak, yeniden düşün. İnsanlar sana neden öyle davranı-

yorlar diye düşündün mü hiç? Ne hak ettiğini düşünürsen düşün, hareketlerinden sorumlusun. Kimseyi senden hoşlanmaya, seni sevmeye zorlayamazsın. Ama saygılarını, güvenlerini kazanırsan senden hoşlanmamalarını zorlaştırabilirsin. Bunu yapmak için de, önce kendine saygı duymalısın. Güçlü yanlarını da, zayıf yanlarını da, hatalarını da kabul etmen lazım. Hayatını düzeltmek için neler yapabileceğine karar ver, kendinle barış, Leroy, sonra da bunu diğerlerine uygula.”

Leroy yine yüzünü çevirmişti ama şimdi yüzü yaşlarla kaplıydı.

“Bir de şu var,” dedi Peder O’Brien, elini Leroy’un sol koluna koyarak, “ne zaman yardım istersen geleceğimi bil. Elimden ne gelirse. Söylediklerimi iyi düşün. Benimle aynı fikirde olmasan bile, yanında birinin olmasını istersen, beni ara. Seni seve seve ziyaret ederim. İster burada ister başka bir yerde. Seni suçlamam, Leroy, çünkü bu benim işim değil. Bana yapacağın her itiraf da aramızda kalır, ne olursa olsun.” Leroy burnunu çekti ve kafasını salladı.

Peder sandalyeden kalktı, “Dualarım seninle,” dedi ve hastaneden ayrıldı.

Çoğu hastane ziyaretinden sonra olduğu gibi, Peder O’Brien kendini yine duygusal olarak bitkin hissediyordu. Mill River’a dönerken düşüncelerini serbest bıraktı. Oraya vardığında bir sonraki durağı Wykowskilerin evi oldu. Oraya yaklaşırken polis departmanının yeni Jeep’inin Ron tarafından garaj yoluna park edildiğini gördü. Arabadan inen Jean gülümseyerek Ron’a el salladı ve kapıyı kapadı. Ron da geri geri gelip Polis Merkezi’ne doğru yol aldı.

Peder, pikabını Jean içeri girmeden durdurmayı başar-

dı. Kadın kaldırıma geri dönüp onu selamlarken Peder de kamyonetinden küçük karton kutuyu eline aldı.

“Merhaba, Jean,” dedi ona. “Seninle biraz konuşmak istedim de. Buraya gelmeden önce haber vermediğim için özür dilerim ama dün toplantıdan sonra seni göremedim, bu sabah da işim başımdan aşkındı.” Onu kötü bir zamanda yakalamış olmaktan çekindi. Jean’ın yüzü kızarmıştı, biraz utangaç görünüyordu.

Jean dağılmış saçlarını düzeltti. “Yoo, sorun değil, Peder. Ben buradayken gelmenize sevindim ama. İçeri gelin lütfen, hava çok soğuk,” dedi ve kapıya doğru döndü. “Bu sabah ona kadar işe gitmeme gerek yok. Kyle çocukları okula götürmek için çıktığında Ron beni Jeep’le gezdirmek istedi de,” dedi eve girerken. “Vardiyası neredeyse bitti, o yüzden arabayı bırakmadan önce bana bir tur attırdı. Paltonuzu alayım mı?”

“Sağ ol, gerek yok,” dedi Peder. “Çok kalmayacağım. Buradan sonra bir yere daha uğramam gerekiyor.”

Jean onu oturma odasına aldı ve yere saçılmış minyatür arabaları topladı. “Burası bayağı dağınık, kusurumuza bakmayın. Rowen’la oğlanlar dün buraya yeni bir uzaktan kumandalı araba seti kurdular, bayılıyorlar kahve sehpalarından aşağı itip kaza yaptırmaya.” Arabaları kanepeye dizdi ve Peder’in yanına oturdu. Yanakları daha da kızarmıştı.

“Tanrı aşkına, bir iki arabadan utanacak ne var?” dedi Peder, Jean’e. “Başka çocuklar neler neler yapıyorlar.”

Jean gülümsedi. “Evet. Burada olsalardı onlara toplatardım hepsini. Her neyse, bu ziyaretinizi neye borçluyum acaba?” Bakışları kahve sehpasındaki küçük pakete kaydı. Peder bakışları yakalayıp kutuya hafifçe vurdu.

“Bu. D n toplantıda, Mary’nin bazı mallarının özel olarak dağıtılacağını söylemiştim, hatırlıyor musun?” Jean kafa sallayınca devam etti. “Evet, sen son günlerinde Mary’ye çok yardım ettin, o yüzden Mary bu kutunun içindeki sana ait olmasını istedi.” Peder kutuyu ona doğru ittirdi.

Jean kutuya uzandı ama sonra tereddüt etti. “Ne var ki içinde?”

“Bak da g r. Anlarsın ne olduğunu, eminim.”

Tanıma, suçluluk ve inanamama, paketin içindeki görünce Jean’in yüzünde oluşan duygulardı. Mary’nin küçük, koyu mücevher kutusunu karton kutudan çıkardı ve sehpayaya koydu. Bir parmağıyla,  n tarafındaki çizgiyi takip etti. Peder O’Brien onun kararsızlığını sezebiliyordu. Jean derin bir nefes aldı ve kapağı yavaşça açtı. Mary’nin inci-leri, kabartmalı taşlar ve o muhteşem elmas yüzük kadife dokunun ortasında parılıyordu. Nefesi kesilen Jean, ağzını eliyle kapadı.

“Kutuda fazla mücevher yoktu belki,” dedi Peder O’Brien, “ama ne varsa güzeldi. Bunların, özellikle de elmas yüzüğün sana, ona verdiğinden daha büyük bir mutluluk vereceğini düşündü.”

Jean artık yan gözle bakıyordu Peder’e, yanakları yaşlarla ıslanmıştı. “Buna sahip olmam doğru değil. Ben bunu hak etmedim.”

“Ama Mary hak ettiğini düşünüyordu ve artık önemli olan da bu. Mary’nin karar alma konusunda çok yetenekli olduğunu düşünüyorum ve bu kararına da güvenim sonsuzdur.”

“Yine de, mücevherlerini takarken rahat edemem,”

dedi Jean. “Kısa bir süre önceye kadar, bu kutunun içindekilere sahip olmak için ölüp bitiyordum. Benim de fazla mücevherim yok.”

Peder, Jean’ın konuşurken bir yandan sol işaret parmağını sağ elindeki elmas bir yüzüğün üzerinde gezdirdiğini fark etti. Jean devam etti. “Ama şimdi öyle değil. İstedğim elmasa sahibim, sahip olduğum her şeyi de çok seviyorum.”

“Ama şimdi Mary’nin mücevherleri de senin, onlarla ne istersen onu yaparsın. İster takar ister takmazsın, belki satıp ailevi ihtiyaçlarını gidermek istersin. Belki oğlanların üniversitesi için kenara koyarsın ya da aile yadigârı olsun diye bir kasaya koyarsın. Sen bilirsin.” Peder yavaşça ayağa kalkıp paltosunun düğmelerini ilikledi.

“Ne yapacağımı bilemiyorum,” dedi Jean. Kutuyu kapatıp ayağa kalktı.

“Her neye karar verirsen doğru kararı alacağından eminim,” dedi Peder O’Brien. “Ama üzerine düşünmeyi sana bırakıyorum.”

“Peki.”

Yerden sesli bir miyavlama duyuldu. Siyam kedisi Sham bir anda belirdi, Peder’in bileklerinin etrafında dolanmaya başladı.

“Merhaba, eski dostum,” dedi Peder O’Brien ve kedinin kulaklarının arkasını kaşıdı. “Bakıyorum da her zamanki kadar şişman ve mutlusun.”

“Çok tatlı yiyor,” dedi gözleri yaşlı Jean, kapıyı Peder için tutarken. “O yangında, canlarından birini harcamış olabilir. Duman soluduğu için veteriner onu tedavi etti ama başka bir şeyi yokmuş.” Jean gülümsedi. “Geldiğiniz için teşekkür ederim, Peder.”

Peder O'Brien, pikabının sürücü koltuğuna tekrar geçtiğinde derin bir nefes aldı. Artık yapması gereken tek şey, yanındaki koltuğun altındaki büyük kutuyla ilgilenmekti. Kontağı çevirdi, garaj yolundan çıktı.

Bu son işini haftalardır gözünde canlandırmaya çalışıyordu. Eğer Mary sahip olduğu her şeyi bağışlayabiliyorsa o da kendisine bu kadar gizli utanç veren şeylerden kurtulabilirdi. Kasabanın merkezine dönüp pastaneyi geçti ve küçük postaneye doğru giderken midesi burkuldu. Zor olacaktı, evet, ama yapabileceğinden şüphesi yoktu. Mary için bunu yapacaktı.

O sırada kaldırımdan geçen Daisy Delaine ona el salladı. Tasmaıyla bağlı küçük gri köpeği de önden hızla gidiyordu. Peder ona gülümsedi ve el sallayarak karşılık verdi. Daisy'yi de sonradan bulup Mary'nin ona hayatının sonuna dek destek olmak için bir vakıf fonu ayarladığını söylemesi gerekecekti. Önceki gece insanların Daisy'nin etrafında dolanmalarına ve onunla konuşma heveslerine hâlâ inanamıyordu —ona sanki Daisy artık farklı bir insanmış gibi bakmışlardı, ki bunu Mary'nin kızı olduğunu öğrenmeden önce yapmışlardı. Belki de şimdi, onca olandan sonra, Daisy için işler değişebilirdi.

Postanenin önündeki üç park yeri de boştu. Peder kapağı en yakın yere park etti ve kutuyu almak için öteki tarafa yürüdü. Evden kamyonete taşımak bile işti onun için; kutu neredeyse otuz kiloydu. Titrek kollarla onu tutmaya çalışırken bir yandan da dirseğiyle kapıyı ittirdi.

Peder kollarının salındığını hissedince geriye doğru bir adım attı. Topuğunun kaldırım taşına takılması, dengesini bozmaya yetti. Kutu, karlarla kaplı kaldırıma büyük bir

şingirtıyla düştü. Peder tekrar ayağa kalkmayı başardığında gözlerini indirip yere baktı ve nefesi kesildi.

Karların içinde, neredeyse üç düzine kaşık parıldıyordu.

Peder çömeldi ve kimsenin onu görmediğini umdu. Kutu yan düşmüştü ama çarpmanın etkisiyle alt tarafın bir kısmı patlayarak açılmıştı. Güzelce paketlemiş olmasına rağmen seloteypler bunu engelleyememişti.

Elinden gelen en çabuk şekilde kaşıkları toplayıp kutuya attı. Patlayan kısımdan birkaç tanesi daha dışarı çıkmıştı; Peder onları da içeri tıktı. Bunları yaparken nefes nefese kaldı. İşi bittiğinde iyice nefessizdi ve parmakları soğuk metale dokunmaktan uyuşmuştu. Etrafına baktı. Kimse kaşıkları görmemişti ve kaşıklar şimdi tekrar saklanmışlardı. Sadece kutuyu bantlaması gerekiyordu.

Elini ceketinin cebine atınca hiçbir şey bulamadı.

Seloteypin kalanını evdeki masasında bırakmıştı.

Postanede seloteyp bulabilirdi ama kutuyu tekrar kaldırmaya ya da onu başıboş bırakmaya cesaret edebilir miydi? Başka seçeneği yoktu. Yırtılan kısmı tekrar patlayan kısmın üstüne kapadı, kutuyu karların içinde ters çevirip zayıf kısmı yukarı getirdi. Tekrar düşürmeden içeri taşıyabilmeyi umdu.

Kutuyu kaldırmak için kendini kastı, kaldırdıktan sonra iki adım attı ama sonra durdu. Gözlerini indirip kutuya baktığında postaneyle arasındaki birkaç adımın kilometrelerce mesafeye denk olduğunu düşündü.

“Durun yardım edeyim, Peder,” dedi bir ses. Postaneden henüz çıkmış olan Kyle Hansen, kutuyu onun kollarından aldı.

“Tam zamanında geldin! Çok sağ ol, Kyle,” dedi Peder O’Brien. Kolları harap olmuştu. “Dışarı taşımanın daha zor olacağını düşünemedim. Aman dikkat et, üst tarafın bantı açıldı.”

“Tamam,” dedi Kyle. Peder kapıyı onun için tuttu. Kyle, kutuyu rahatça taşımasına rağmen ağırlığına şaşırıyor gibiydi. “Ne var bunun içinde, Peder? Birine dambıl mı yol-luyorsun?”

Peder adrenalininin yükseldiğini kalp atışlarından anladı. Panik ve utançla ne diyeceğini bilemedi bir an. “Kefaretin ağırlığı,” dedi yumuşakça, sonra Kyle’a bir bakış atıp hemen bakışlarını kaçırdı. Kyle’ın kafası karışmış gibiydi ama neyse ki uzatmadı.

Kyle, kutuyu ön bankoya koyduğunda Peder O’Brien parmak uçlarında yükseldi ve içine bir göz attı. Etrafta bir veznedar yoktu ama bankodaki küçük gümüş zilin yanında “çalınız” yazıyordu. Peder buna uydu. “Hemen geliyorum,” dedi arka odadan bir ses. Peder sırtını bankoya verip Kyle’a döndü.

“Duyduğuma göre geçen gece epey ürkütücüymüş... pastanedeki yangın olayı.”

Kyle kafasını salladı. “Hepsini duymuşsundur şimdiye kadar herhalde. Leroy denen herif tam bir it. O kadar çok insana zarar verebilirdi ki... Ruth’a, Claudia’ya, orada olsaydı kızıma. Ne yapardım ben...” Kyle’ın sesi kısıldı, kafasını iki yana salladı. “Neyse ki herkes iyi. Claudia geceyi hastanede geçirdi ama ertesi gün taburcu ettiler.” Bir an duraksayıp elini saçlarında gezdirdi. “Üzerinde ne kadar çok düşünürsem o kadar çok rahatsız oluyorum.”

“Ben olsam ben de çok kızardım herhalde,” dedi Pe-

der O'Brien. "Ama haklısın, o kadar insan kurtulduğu için sevinmeliyiz. Diğer sorunlar herhalde mahkemede sonuç bulur."

"Evet, belki de sanık avukatıyla savcı bir cezada uzlaşırlar. Ama Fitz dava açılması için uğraşıyor, o yüzden bekleyip göreceğiz," dedi Kyle. "Bu arada haberin olsun, Mary'nin kedisi çok iyi. Yangından da kurtuldu."

Peder gülümsedi. "Az önce gördüm onu. Jean Wykowski'ye uğramıştım, kediyi de gördüm. Sanırım beni hatırladı."

Kyle da Peder'in yanına geçip sırtını bankoya verdi ve sırtıttı. "Evet, Ron'la Jean bizi bir süreliğine idare ediyorlar. Ama Sham çok iyi oldu. Rowen onu epey şımartıyor. Hayvan her gece Rowen'in yatağında uyuyor, gündüz de Rowen ilgi gösterene kadar peşinde dolanıyor. Benim yanımda da çok rahat. Hayatı boyunca o evden çıkmamış biri için gayet iyi durumda bence."

"Çok sevindim," dedi Peder. "Mary duysa o da çok sevinirdi."

"Eminim," dedi Kyle. "Claudia'yla dün gece onu konuşuyorduk. Mary'nin bizler için yaptığı şey inanılmaz. Daisy'nin onun kızı olması da ayrı bir şok oldu."

"Biliyorum," dedi Peder gülerek.

"Evet. Ben de merkeze gidiyordum, Wykowski'nin vardiyası bitti. Başka bir demir kutusu falan, işte bu her neyse, taşımaya ihtiyacın olursa haberim olsun. Seve seve gelirim."

Peder O'Brien gülümsedi. "Sağ ol, Kyle. Haber veririm."

Kyle dışarı çıkarken veznedar geldi. Peder dönüp ona baktı.

“Bunu dökme yük olarak göndermek istiyorum.”

“Paket postası mı yani?”

“Evet, o daha ucuzsa. Yük çok ağır. Şurada kutunun seloteybi patladı da, orayı bir daha bantlayabilir misiniz?”

Büyük bir eforla veznedar kutuyu kaldırıp tarttı. “Yirmi beş kilo dört yüz gram,” dedi kadın. “İçinde kırılabilir ya da kıymetli bir şey var mı?” diye sordu ve koliyi tekrar bantlamaya başladı.

“Yoo, hayır.”

“Sigorta ister misiniz ya da taahhüt?”

“Taahhütlü olursa sevinirim.” Kutunun sigortası için ne kadar gerekeceğini tahmin edemiyordu. Ama taahhüt iyi olurdu.

“Paket postalarında taahhüt için sigorta da yapılması gerekiyor ama.”

Peder biraz düşündü. “Yüz dolar ödeyebilirim sigorta için sanırım,” dedi. Bir kutu kaşık için yüz dolar. Bu para kendisi için bile çok yüksekti aslında.

Veznedar numaraları bilgisayarına girdi. “Peki. Ücretiniz, otuz yedi dolar otuz iki sent.”

Peder O’Brien iki tane yirmilik uzattı. Kutunun üstündeki adresi son kez okudu. Siyah harfler güzelce yazılmıştı: *Saturday’s Bread Çorbacı, Uluslariüstü Kilise, 333 Tremont Sokağı, Boston, MA. 02116*. Adresi kutunun üstüne yazarken kaşıklarının kullanılacağını ve seveceğini ummuştu ve hatta bunu biliyordu da. Boston gibi büyük şehirlerde çok aç insan olurdu. Kutuya dokundu, seloteypi parmak uçlarında hissetti, kendi adresinin yazılı olduğu köşeye baktı. Çenesi titredi, gözlerini kırıştırdı. Kaşıklarını bir daha görmeyecekti.

“Peder? Buyrun, para üstünüz.” Veznedar banknot ve bozuklukları ona uzattı. “En geç yedi iş günü içinde oraya varacaktır ama Massachusetts olduğu için tahminim iki gün.”

“Teşekkür ederim,” dedi Peder O’Brien. Gözlerini bir kez daha kırıştırdı ve geri çekildi. Veznedar kutuyu kaldırmaya çalıştı, sonra arka odaya yardım için seslendi. Postane üniforması giymiş iri yarı, sakallı bir adam söylenerek oraya geldi. Peder, iki çalışanın kutuyu bir tekerlekli sepete aktarışını izledi. Adam sepeti arka odaya götürdü.

Peder O’Brien kapıya döndü. “İyi günler,” diye seslendi veznedar ona ama onu neredeyse duyamayacaktı bile.

Bitmişti.

Postaneden çıkarken güneş bulutların arasından çıktı. Tuğla binanın dışında bir an durduğunda kelleşen kafasına, yatmamakta ısrar eden beyaz tellere vuran tek bir güneş ışığını hissetti. Işın vücudunu iyice ısıttı; doğru olanı yapmıştı. Hayatı boyunca, hep doğru olanı yapmaya çalışmıştı. Sözünü tutmuş, hizmet ettiği insanları onurlandırmış, taptığı Tanrı’ya hürmet etmişti. Mary sayesinde, bir sonraki günah çıkarışını dört gözle bekliyordu.

Sonunda en büyük günahından kurtulmuştu.

Kafasındaki güneş ışığı bir sembol olmalıydı, bundan emindi.

Daisy’yle birlikte Mary’ye bir anma töreni düzenlemeleri gerekiyordu. Baharın ilk günlerinde olmalıydı bu. Özel bir tören olacaktı ve Daisy’yle kendisinden başka birkaç kişi daha gelebilirdi en fazla. Onun küllerini babasının arsasına salacaklardı, küçükken çok mutlu olduğu yere.

Peki Peder ondan sonra, hayatının kalanında ne yap-

caktı? Birkaç hafta içinde doksan yaşını dolduracaktı, ondan sonra ne kadar vakti kalacaktı peki? Orasını bilmiyordu ama şunu biliyordu: İnsanlara her daim yardım edecekti, hep vişneli turta yiyecekti, Mary'yi, onun gücünü, insanları oldukları gibi kabul edişini ve cömertliğini hatırlayacak ve Mary'nin kızına göz kulak olacaktı. Bir daha asla hırsızlık yapmayacaktı, kaşıklara artık uzaktan hayranlık besleyecekti. En önemlisi de, elinden geleni yapmaya devam edecekti.

Özellikle de bu, herkesin yapabileceği tek şeydi.

Yazardan Mektup

Sevgili okur,

Elinizdeki bu roman –İnziva– benim ilk romanımdır. Birçok yazar için ilk romanını yazmak, öğrenme süreci ve sevgi işidir. İlk romanını yayınlamak ise bambaşka bir konudur. Bol bol hayal kırıklığı ve hüsrân. Kitabınızı geleneksel yolla yayınlamak istediğinizde yolunuz, ajanslardan ve yayınevlerinden gelen red mektuplarıyla döşenir. Bireysel olarak yayınlamanın da günümüzde birçok zorluğu var. İlk adım kendi başınıza kaliteli bir hikâyeye oluşturmak ve daha sonra ise bu hikâyenin içeriğini oldukça geliştirmek. Ben bu iki yoldan da geçtim ve inanılmaz bir deneyim yaşadım.

Bu romanın ana fikri, gerçek bir hikâyeden yola çıktı. Annemin doğup büyüdüğü, benim lisedeyken yaşadığım Paoli, Hindistan'da yaşayan Sol Strauss adlı bir beyefendiden esinlendim. Yahudi olduğu için Nazi Almanyası'ndan kaçan Bay Strauss, 1940'larda Paoli'de bir kuru temizleme dükkânı açtı. Dükkânında ve çevresinde sessizce yaşamasına ve Hristiyan olan halka hiçbir zaman karışmamasına, onlarla vakit geçirmemesine rağmen Paoli halkının onu bir nevi evlatlık edindiğini düşündü. Öldüğü

zaman kasabayı şoka uğrattı: Bay Strauss, epey yüklü olan mirasını kasaba halkının yararına kullanılan bir yardım kuruluşuna bıraktı.

Strauss Yardım Kuruluşu günümüzde hâlâ faaliyet gösteriyor. Bay Strauss'un bıraktığı bu miras, kasabadaki çocuklara ve lise öğrencilerine kıyafet, okul araç-gereçleri ve kitaplar sağlıyor. Paoli sakinleri, kasabayla ilgili bir proje gerçekleştirmek istedikleri zaman bu kuruluşa başvuruyorlar. Beklenmedik ve olağaniüstü bir cömertlik yapan Bay Strauss, bu kuruluşla hatırlanmaya devam ediyor.

İlk romanımın konusu için beyin fırtınası yaptığım dönemde, Bay Strauss'un yapmış olduğu bu şeyi düşündüm. Bu olayla, yanlış anlaşılan ve bir şekilde diğerlerinden farklı olan bir karakter etrafında, meydan okuyan ve ilginç bir hikâye oluşturabileceğimi ve yaşadığı toplumla arasına mesafe koymuş bir insanın, kimsenin hayal edemeyeceği kadar özel biri olabileceğini göstermeyi düşündüm.

İşten döndükten sonra neredeyse her akşam birkaç saat boyunca yazdım ve yazmaya başladıktan iki buçuk yıl sonra ilk taslağımı bitirdim. Elimden gelen en iyi şekilde taslağı düzenleyip süsledim. New York'taki Sterling Lord Literistic ajansından Laurie Liss, kitabımı satmayı kabul ettiğinde sevinçten havalara uçtum. Laurie'nin önemli çabalarına rağmen romanım satılmadı. Ben de taslağımı çekmeceye koydum ve günün birinde ikinci bir kitap yazıp yeniden deneyeceğimi düşündüm. Ve sonra hayat devam etti.

Ondan sonraki birkaç yıl çok yazmadım. İş yoğunluğum arttı, kocam başka eyalete taşınmamızı gerektiren bir iş pozisyonunu kabul etti ve ayrıca bir bebeğimiz oldu. Oğlum yeni yeni yürümeye başladığı dönemde, ben de e-book kitaplarının nasıl patladığıyla ilgili makaleler okudum. Romanımı elektronik formatta yayınladım.

mak isteyen bağımsız yazarlar için e-book'un çok kolay bir yol olduğunun farkına vardım. Çekmecemde duran ilk romanımın taslağını çıkarmaya karar verdim. Kaybedecek hiçbir şeyimin olmadığını düşünüp romanımı Mayıs 2011'de e-kitap olarak (yani internet üzerinde) yayınladım.

Daha sonra, eğer reklamını yapmazsam diğer e-kitapların arasında romanımı hiç kimsenin bulamayacağını anladım. Yayınevi şirketleri, kendi kitapları için reklam ve pazarlamaya yatırım yapıyor. Düşük bütçeye sahip bireysel bir yazar olarak büyük bir reklam şirketine başvuramazdım fakat okuyucunun ekranlarında belirmesi için pahalı olmayan birkaç online reklam ayarladım. Hiç bilinmeyen bir yazarın hikâyesine bir şans vermeleri için kitabımın ücretini düşük tuttum. Ayrıca kitabım için bir web sitesi, Twitter ve Facebook hesabı açtım. Ve sonra bekledim.

Satışlar yavaş yavaş artmaya başladı. İlk ayda yüz kopya satıldı. Öyle heyecanlandım ki! Düşünsenize, yüz kişi benim kitabımı almıştı! Kocam Tim'le küçük oğlumuzu havaya atıp yakaladık ve mutfakta mutluluk dansı yaptık. Kocamın, "Vay canına, kitabın belki de binlerce satılır," demesini hâlâ hatırlıyorum. Buna pek inanmadım ama belki de iki yüz veya üç yüz daha satılır diye düşündüm.

Haziranın sonlarına doğru kitabımın bir tanıtımı büyük bir web sitesinde yayınlandı ve e-book okurlarına tavsiye edildi. İki gün içinde altı yüz kopya daha satıldı! Okuyuculardan yorumlar gelmeye başladı ve birçoğu olumluydu.

Bir beyefendi bana mail attı: Kitabımı sevdiğini ama son birkaç sayfayı okumak için karısının evden çıkmasını beklemek zorunda olduğunu yazdı. Neden? Çünkü karısının onu ağlarken görmesini istemiyormuş! Başka bir kadın, kitabımı hastanedeki annesine okuduğunu ve bunun, annesinin hayatının son günlerini

güzel bir şekilde yaşamasını sağladığını anlatan bir mail attı. Bu iki mail, diğer almış olduğum birçok mail gibi, beni gözyaşlarına boğdu. Amerika'dan ve dünyanın çeşitli yerlerinden okuyucular bana mail ve Facebook mesajları atmaya devam etti.

Temmuzun ortasında, sıra dışı bir şey yaşadığımı fark ettim. Laurie ile temasımı tabii ki kesmedim ama Ağustosun ortasında beni arayıp telesekreterime şu mesajı bıraktığında şok oldum:

“Darcie, ben Laurie. Hemen mail hesabını kontrol et.”

Kafam karıştı ve bilgisayarımı güçlükle açtım. New York Times en çok satanlar listesinin bir kopyasını bana mail atmış.

Kitabım, *İnziva*, 12. sıradaydı.

Şu anda bile, o an hissettiğimi tarif edebilecek bir sözcük bulamıyorum.

Romanım, New York Times ve USA Today en çok okunanlar listesinde aylarca kaldı ve okuyuculardan harika yorumlar almaya devam ettim. Sonunda zirveye ulaştığımı düşündüm ama yanılıyordum.

2011 Kasım'ının sonlarında, The Wall Street Journal'dan gazeteci Alexandra Alter benimle irtibata geçti. Kitap yazma maceramla ilgili benimle röportaj yapmak istediğini söyledi. Alexandra, Şükran Günü'nden sonraki Cuma evime geldiğinde çok neşeli ve nazikti. Geçtiğimiz hafta Stephen King'le görüşmek için Maine'e gittiğini söyleyene kadar kendimi hiç gergin hissetmemiş, konuşurken saçmalamamıştım.

Alexandra bana bunu söylediği zaman ağzımın nasıl açık kaldığını düşününce hâlâ daha dehşete kapılıyorum.

The Wall Street Journal, Alexandra'nın yazısını 9 Aralık 2011'de yayınladı. Renkli bir fotoğrafımla magazin kısmının en ön sayfasındaydı. Öğlene kadar, hikâyenin online versiyonu Yahoo! News'te yerini aldı ve Yahoo!'nun anasayfasında benim de fotoğrafım vardı. *Vé* curcuna başladı.

Telefonum hiç susmadı. Başka yazarlar, tavsiye istemek veya birlikte kahve içmek için arayıp durdular. Başka gazeteciler görüşme ayarlamak için aradılar. (Acilen telefon numaramı değiştirdim ve listeye kayıt ettirmedim!) Mail sayfamı açtığımda yüzlerce mail geldi ve daha ekranda aşağı inerken yenileri gelmeye devam etti. Arkadaşlarım inanamadı. Çoğu, yıllar önce bir roman yazdığımı ve son zamanlarda onu e-kitap olarak yayınladığımı bilmiyordu. Birçok müşterim mail attı ve haberin linkini yollayarak, "Aman Tanrım, bu sen misin?" diye sordu. Laurie'yi yayınevlerinden ve film stüdyolarından aradılar. Ailem ve yakın arkadaşlarımla birlikte gelen aramalara ve maillere bakmak için bir sıra oluşturduk.

Titriyordum. Tek yapabildiğim oturmak ve oğluma sarılmaktı. O andan itibaren hayatımın kalıcı olarak değiştiğini anladım.

Birkaç hafta içinde Ballantine Books'tan iki yeni roman yazmam için teklif aldım. Çocukluk hayalimi gerçeğe dönüştürmek için bir fırsattı bu. Ama sorun şuydu: Avukatlığa devam edip boş zamanlarımda mı yazmalıyım? Yoksa ikisi arasında bir seçim mi yapmalıyım?

Hukuk kariyerimi ve on yıldan fazla bir süredir birlikte çalıştığım arkadaşlarımı seviyordum. Fakat hayatımın sonuna kadar, acaba kariyer olarak yazarlığı seçseydim başarılı olacak mıydım diye düşünüp duracağımı biliyordum. Çok zor bir karardı fakat Mart 2012'de bütün günümü yazarak geçirmek için dilekçe yazıp avukatlığı bıraktım.

Şimdiye kadar, İnziva 700.000'den fazla elektronik kopyası satıldı ve dokuz dile çevrilecek. E-kitap formatında bireysel olarak kitap yayınlama hikâyem, Vivienne Roumani-Denn'in yönettiği ve Meryl Streep'in oynadığı Out Of Print adlı belgesele konu oldu. Ama şu anda, sonunda, hayatımın normale döndüğünü ve başımı döndüren roller-coasterın yavaşladığını hissediyorum.

*Kısa bir süre içinde yazar oldum -ki kendimi bu şekilde tanım-
lamaya yeni yeni alıştım- ve birçok şey öğrendim. Öncelikle, her
zaman beklenmeyi beklemelisiniz. Bazen hayalinizi gerçekleştirenizi sağlayacak birden çok şey önünüze çıkabilir. Benim için,
ilk romanımı okuyucularımın önünde kazanmam, kariyerimi ve hayatımı değiştirdi. Bu romanımı okuyan, özellikle e-kitap halin-
de görüp bana bir şans veren, arkadaşlarına bahseden ve bana beni cesaretlendiren yorumlar yazan herkese ömrümün sonuna kadar minnet duyacağım. Bu okurlar -benim okurlarım- yazar olma hayalimi gerçekleştirdiler. Sadece şunu diliyorum ki, yazacağım yeni romanlar, umarım onlara -ve size- bu ilk romanımda yaşattığım aynı keyfi ve tadı verir. Sadece bunu umuyorum.*

*En içten dileklerle,
Darcie Chan
Mayıs, 2014*